

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΤΟ Κέντρο της συνοικιακής πλατειούλας όπου η συντροφιά περνάει από μια άκακιά τις νυκτερινές της ώρες πίνουντας γκαζόνες και καφέδες, ή κουβέντα ήρθε — και τότε δεν έρχεται — στο κεφάλαιο γυναίκα. Δεν αποτελούσε η πρώτη νεο-όπτη την παρέα. Άνθρωποι ηλικιωμένοι και ώριμοι, που δεν πέρασαν απλώς τα χρόνια τους, αλλά και τράβηξαν αρκετά για να έχουν μια γενική θεώρηση και πείρα της ζωής.

Πράσφατο συζυγικό ατύχημα που συνέβη σ' ένα κοινό τους γυνώμιο, έδωσε αφορμή σε γενικευσι του θέματος.

Τα... θεμέλια του ατύχηματος είχαν αρχίσει ν' ανοίγονται από περσι, όταν η κυρία πήγε να παραθερίσει στη Ρόδο, όπου γνωρίστηκε με το πρόσωπο που είναι σήμερα ο ήρωας του σκανδαλίου. 'Επί ένα χρόνο το ειδύλλιο έμεινε μυστικό. 'Αποκαλύφθηκε φέτος από ένα τυχαίο περιστατικό, και το αντρόγυνο, ύστερ' από δεκατριών ετών ομαλό βίο, πήρε το δρόμο του διαζυγίου. Κανείς δεν μπορούσε να το υποθέσει. Σοδαρή και ευπρεπής η κυρία. 'Επίσης και ο συζυγός. 'Αγαπημένοι μεταξύ τους, χωρίς προεπιθέσεις, ζευγάρι-μοντέλο, που το καμάρωναν συγγενείς και φίλοι. 'Ερχεται όμως ένα καλοκαίρι και το αποσυνδέεται.

—Να οψεται ο παραθερισμός— συμπεραίνει ο φιλόσοφος της συντροφιάς, που έχει τη συνήθεια να κάνει τις παρατηρήσεις του και να συνοψίζει τα συμπεράσματά του.

Να οψεται ο παραθερισμός. Κατηγορητήριο έναντι του παραθερισμού αναπτύσσει. Μια μικρή διάλεξη, που γίνεται γύρω στο τραπέζι του καφετινίου. Να φοβάστε τον παραθερισμό—συμβουλεύει ο ηλικιωμένος ομιλητής και αναζητεί εκείνον που επεμόνησε την κακή αυτή, λέει, συνήθεια των ανθρώπων. Να χωρίζονται τα αντρόγυνα, να διακόπτονται τα σχέδια της πορείας τους!

—Πώς θα σάς φαινόταν, αλήθεια, αν η έφημερίδα σας είδο-

ποιούσε τους αναγνώστες της ότι διακόπτεται για δυο μήνες τη δημοσίευσή του μυθιστορηματός της; Θα σάς έκανε καρδιά, όταν, ύστερ' από την πάροδο του διμήνου, το ξανάρχιζε, να παρακολουθήσετε τη συνέχεια;

—Και όμως— διέκοψε ένας από τη συντροφιά — θέλουν να πουν ότι οι συζυγικές διακοπές είναι οι απαραίτητες βιταμίνες που φρεσκάρουν τις σχέσεις των συζύγων. Διαλύεται η ανία, ζυπνούνται τα ενδιαφέροντα που έχει χαλαρώσει η συνήθεια, με περισσότερο ζέση βλέπουν, όταν πάλι ομιλούν, ο ένας τον άλλον. —Συμβαίνει κι' αυτό — αναγνωρίζει ο κύριος ομιλητής — όχι όμως πάντα. Πολύ συχνά οι βιταμίνες προκαλούν αντιδράσεις που οδηγούν σε αποτελέσματα εντελώς αντίθετα από κείνα που περιμένεις. Και είναι καλύτερο να μείνι κανείς στην «πεπατημένη» του, χωρίς προσφυγή σε τονωτικά, παρά να παίρνει δυναμωτικά με κίνδυνο να ώθησει προς το χειρότερο μια κακή κατάσταση.

Μεγάλος — επιμένει — ο πειρασμός του καλοκαιριού. Πάντα, φυσικά, υπάρχουν κίνδυνοι. 'Ο εκθρόνος των συζύγων δεν είναι από τα έντομα που νερώνονται το χειμώνα και αφυπνίζονται το καλοκαίρι. Το χειμώνα όμως οι φυλάκες γρηγορούν. Είναι κοινό. Λιγότερες οι ευκαιρίες. 'Υπάρχουν, βέβαια τα πάρτυ, οι χοροί, τα ντρίλκ, τα φλέτς. Όλα όμως αυτά στεγασμένα και χωρίς μεγάλες μονώσεις. Τη φλερτάρουν την κυρία στο σαλόνι. 'Αλλά με προσοχή, με μέτρο, με επιφύλαξη. 'Αν δεν προσέχει ο συζυγός, προσέχουν οι άλλοι. Δέκα ζευγάρια μάτια ρίχνουν απάνω σου τους προβολείς τους και πρέπει να έχεις νάχρη το νου σου ακόμα και στην έκφραση του προσώπου σου.

Τολμηροί γίνονται οι χορευτές κατά τη διάρκεια ενός χειμωνιάτικου χορού. Τολμηροί στις κινήσεις, στις κινήσεις, στις περιπτήσεις, στην πρόζα. 'Ερχονται στιγμές που και η πιο ενάρετη αισθάνεται να ελαττώνεται η δύναμη της αντιστάσεώς της. 'Υπάρχει όμως ένα σωσίβιο στην κρίση στιγμής: 'Ο συζυγός. Τεχνικό έστω, εμπόδιο. 'Αλλά όσο τεχνικό και αν είναι, εμποδίζει την άμεση υποχώρησι, που θα πραγματοποιούσε η γυναίκα, πάνω στον ερωτικό της οίστρο, αν δεν ήταν ο συζυγός παρών. Το οδόφραγμα που εμποδίζει την πορεία προς την απιστία. Και στο μεταξύ περνά η έσφαξη. Συνέρχεται η γυναίκα. Σκέπτεται πιο νηφάλια. Βρίσκει καιρό να σφίξει τα φρένα της. 'Αν έχει φρένα. 'Αν δεν έχει, τότε ούτε χειμώνας τη σώζουν, ούτε καλοκαίρια.

Κατά την περίοδο του παραθερισμού τα τεχνικά εμπόδια λείπουν. Και είναι τόσοι οι πειρασμοί... Πιο κοντά στη φύσι, που σημαίνει μεγαλύτερη ευπάθεια στις αισθησιακές αναταράξεις. Φεγγαροβραδυές, ή ορχήστρα, ή πίστα του ξενοδοχείου, οι ευκολίες γνωριμιών με ανθρώπους που βρίσκονται έξω από το συνηθισμένο οικογενειακό και το κοινωνικό περιβάλλον σου.

Κι' εκείν' η πλάζ... 'Η χαύνωσι ύστερ' από το κούμπι, το ξαπλώμα στην άμμο, τα γυμνά σώματα που ροδίζουν κάτω από τον ήλιο του Αιγαίου... Κανένα δε εμπόδιο τεχνικό. Στο ίδιο ξενοδοχείο, γειτονικά τα δωμάτια. Ζήτημα μιας πόρτας, ενός «γαι». Κοιμούνται οι άλλοι. Ούτε γάτα, ούτε ζημιά. Δεν πρέπει να υποτιμά κανείς τα τεχνικά εμπόδια. Πολλές φορές προλαβαίνουν την καταστροφή. 'Η σύμπτωση, ή ευκαιρία, ένα τυχαίο περιστατικό δημιουργούν καταστάσεις αποφασιστικές για όλη τη ζωή.

Πλούσια πηγή «ευκαιρίας» είναι ο χωρισμός παραθερισμός. 'Ο κίνδυνος ένεδρεύει παντού. Κάτω από τα δέντρα, πίσω από το φράχτι, στο κελυφός ενός κότρου, στην πλαγιά του βουνού, στην πίστα του χορού, στην εκδρομή, στο διάδρομο της πανοιόνης που διασταυρώνεται με το σύνιο. 'Ασυνκρίτα περισσότερες οι ευκαιρίες παρ' όλο τους μήνες που οι συζυγοί κάτω από την ίδια στέγη, περνούν ο ένας κοντά στον άλλο τις μέρες και τις νύχτες τους. Οι χωριστές διακοπές είναι η κατάργηση του αυτόματου ελέγχου. Μια κατάργηση που πολλά ναυαγία προκαλεί κάθε τόσο. Συζυγοί, συνοδεύετε τις γυναίκες σας στο παραθερισμό τους. Με κάθε θυσία. Διαφορετικά, καλύτερα να λείπη ο παραθερισμός. Αυτό τουλάχιστον είναι το συμπέρασμα του ηλικιωμένου κυρίου της συντροφιάς.

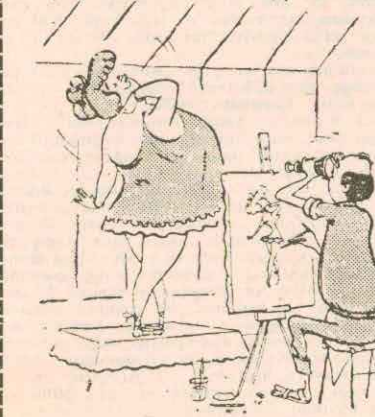
Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Αίμοδοσία με αντικαταστάτη

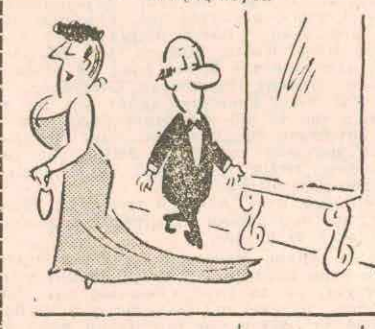
Κάποια Ντόροθ Ρόμπινσον, απ' το Λίνκολν των 'Ηνωμ. Πολιτειών, είχε τη φλογερή επιθυμία να προσθέσει το όνομά της στον κατάλογο των αιμοδοτών του 'Ερυθρού Σταυρού. Της το απαγόρευσε όμως η κατάσταση της, γιατί έπαυσε από αναιμία, από δέξις ρευματισμού κι' από άρρες σωματώσεως. 'Ο-όσο, βρήκε έναν άλλο τρόπο για να ικανοποιήσει τον πόθο της: Δημοσίευσε δηλαδή σε μια τοπική έφημερίδα μίαν ειδοποίησι ότι προσέφερε 5 δολάρια σε όποιον θα έδινε αίμα στον 'Ερυθρό Σταυρό για δικό της λογαριασμό. Και πραγματικά, δεν δυσκολεύθηκε να βρή έτοιμο τον άνθρωπο που ζητούσε.

Το βάπτισμα του καινούριου πλοίου.

Χωρίς λόγια

Το πάθημα ενός αφηρημένου...

ΣΚΙΤΣΑ της εποχής

Εύθυμα ενστατάνε

ΔΟ φίλοι συναντώνται στο δρόμο και χαιρετούνται εγκάρδια:

—Γεια σου, Γιάννη.

—Γεια σου, Κώστα.

—Υστερα ο Γιάννης βλέπει ότι ο Κώστας φορά ένα ωραίο καινούριο κοστούμι και του εκφράζει τ' απορημένα συγχαρίκια του:

—Πά, πά, πά! Τι θλίπω;

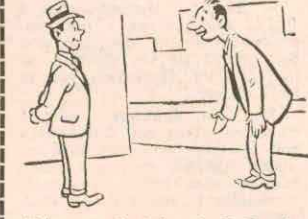
Καινούργια κουστουμιά; Πόθεν έσχες;

—Σ' άρεσει;

—Πά, πά, πά! Θαύμα είναι.

—Μού πηγαίνει;

—Πά, πά, πά! Τι λές, παιδί μου. 'Εσύ ξεπεράσες τόν

Ρόμπερ Τάινλορ! Πού την κονόησες;

Κι' ο... κουστουμάκιος έ-ζηνει:

—'Αστα. Με δόσεις! Είδα κι' έπαθα να πείσω τόν ράφτη μου να μου τ' φτιάξει, γιατί την προπερσύνει δεν την ζόφλησα καλά καλά...

Κι' ο άλλος:

—'Εν τάξει. 'Αλλά πρόσε-χε μη σε μπανιό κανέναν εφοριακό.

—Γιατί;

—Τεκμήριον!

Τ' ΕΦΣ ύπουργός της Κυβερνήσεως του Κέντρου μι-λώντας για την διάταξη περί τεκμηρίων του συνθητικού φόρου έλεγε πρό ημερύν:

—Τα τεκμήρια, φίλτατοι, είναι απάτητα. Γιατί όλοι έ-μεις οι μικροαστοι είμεθα πνευματικοί προλετάριοι με έξοχως καθαρώς... καπιταλιστικές!

—'Εννοώντας, φυσικά, ότι ο καθένας προσπαθεί να ζή μια ζωή ευπρεπή, χωρίς όμως αυτό ν' αποτελέσει και αποδείξει οικονομικής ανηθ-σεως.

—'Εννοώντας, φυσικά, ότι ο καθένας προσπαθεί να ζή μια ζωή ευπρεπή, χωρίς όμως αυτό ν' αποτελέσει και αποδείξει οικονομικής ανηθ-σεως.

—'Εννοώντας, φυσικά, ότι ο καθένας προσπαθεί να ζή μια ζωή ευπρεπή, χωρίς όμως αυτό ν' αποτελέσει και αποδείξει οικονομικής ανηθ-σεως.

—'Εννοώντας, φυσικά, ότι ο καθένας προσπαθεί να ζή μια ζωή ευπρεπή, χωρίς όμως αυτό ν' αποτελέσει και αποδείξει οικονομικής ανηθ-σεως.

—'Εννοώντας, φυσικά, ότι ο καθένας προσπαθεί να ζή μια ζωή ευπρεπή, χωρίς όμως αυτό ν' αποτελέσει και αποδείξει οικονομικής ανηθ-σεως.

—'Εννοώντας, φυσικά, ότι ο καθένας προσπαθεί να ζή μια ζωή ευπρεπή, χωρίς όμως αυτό ν' αποτελέσει και αποδείξει οικονομικής ανηθ-σεως.

—'Εννοώντας, φυσικά, ότι ο καθένας προσπαθεί να ζή μια ζωή ευπρεπή, χωρίς όμως αυτό ν' αποτελέσει και αποδείξει οικονομικής ανηθ-σεως.

—'Εννοώντας, φυσικά, ότι ο καθένας προσπαθεί να ζή μια ζωή ευπρεπή, χωρίς όμως αυτό ν' αποτελέσει και αποδείξει οικονομικής ανηθ-σεως.

—'Εννοώντας, φυσικά, ότι ο καθένας προσπαθεί να ζή μια ζωή ευπρεπή, χωρίς όμως αυτό ν' αποτελέσει και αποδείξει οικονομικής ανηθ-σεως.

—'Εννοώντας, φυσικά, ότι ο καθένας προσπαθεί να ζή μια ζωή ευπρεπή, χωρίς όμως αυτό ν' αποτελέσει και αποδείξει οικονομικής ανηθ-σεως.

—'Εννοώντας, φυσικά, ότι ο καθένας προσπαθεί να ζή μια ζωή ευπρεπή, χωρίς όμως αυτό ν' αποτελέσει και αποδείξει οικονομικής ανηθ-σεως.

—'Εννοώντας, φυσικά, ότι ο καθένας προσπαθεί να ζή μια ζωή ευπρεπή, χωρίς όμως αυτό ν' αποτελέσει και αποδείξει οικονομικής ανηθ-σεως.

—'Εννοώντας, φυσικά, ότι ο καθένας προσπαθεί να ζή μια ζωή ευπρεπή, χωρίς όμως αυτό ν' αποτελέσει και αποδείξει οικονομικής ανηθ-σεως.

—'Εννοώντας, φυσικά, ότι ο καθένας προσπαθεί να ζή μια ζωή ευπρεπή, χωρίς όμως αυτό ν' αποτελέσει και αποδείξει οικονομικής ανηθ-σεως.

—'Εννοώντας, φυσικά, ότι ο καθένας προσπαθεί να ζή μια ζωή ευπρεπή, χωρίς όμως αυτό ν' αποτελέσει και αποδείξει οικονομικής ανηθ-σεως.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΙΑΡΟΛΑ 5 ΙΗΛ. 27-135-29-967 ΙΙΜΗ ΔΡ. 5000

μου μου. Σήμερα είμαι φτ-κός. Με τσάκισε η κρίσις.

Κι' ο έπισκέπτης άπορη-μένος:

—Μά γιατί με λένε έφο-ριακό;

—'Αλλά τί είσθε;

—'Ενας δυστυχής και ά-ναξιοπαθών οικογενειάρχης.

Θά σάς παρακαλούσα αν ή-ταν δυνατόν να με ένισχύ-σετε...

Και φυσικά ο θυμός του πλούσιου τοιγκούντ ξεσπά-σε διπλός. Τόσο για την αί-τησι όσο και για την παρε-ζήνησι.

Επιχειρηματίας της εποχής που παρέχει μικρά και με-γάλα δάνεια έναντι ένκεύ-ρων, βρήκε τις μέρες αυτές ένα σωστό μελέα. Κάθε τό-σο χτυπούσε το τηλέφωνό του και άκούγονταν ή φωνή ενός άγνώστου:

— Καλημέρα σας κύριε. Μού λένε παρακαλώ, τί ώρα είναι;

—'Εξω φρενών ο έπιχειρη-ματίας:

—'Εμένα ρωτάτε, κύριε; Να πάρετε το 14.

—'Α, μάλιστα. Με συγ-χωρείτε.

Και το τηλέφωνο διέκο-πη.

Πενία τέχνας κατεργάζε-ται!

Πράγμα το όποιον άπε-δείχθη ακόμη μια φορά σέ μια δική. Κατηγορείται ένας «πτωχός διάβολος» επί ύπε-ζαιρέσει πολλών και διαφο-ρών ειδών — ρολογιών, ύ-φασμάτων, ραδιοφώνων, ά-νεμοπτήρων, ψυγείων κλπ.

Ρωτάει ο Πρόεδρος:

—'Αφού είσαι άνεργος και δεν έχεις κανένα εισόδη-μα, γιατί αγοράσες τόσα πράγματα με δόσεις;

Και ο κατηγορούμενος με συγκινητική ειλικρίνεια:

—Για να τα... πουλήσω τοίς μετρητοίς!

Η κυρία που μπήκε στο λε-ωφορείο, φορούσε τέτοιο ντεκόλτε, που έχει σχεδόν γυμνή ολόκληρη την πλάτη. 'Από πάνω της στέκεται έ-νας λαϊκός τύπος, που είτε από πονηρία είτε από άπο-σεσία αφήνει την στάχτη του τοιγάρου του να πέση στην γυμνή πλάτη της κυρίας. 'Ε-κείνη κινείται λιγάκι και βάζει φωνή:

—'Ασασ!

—'Υστερα νυρίζει, βλέπει τόν άνθρωπο με το τοιγάρο

και ξεσπά καταναγκασμέ-νη:

—Πρώτον απαγορεύεται το κάπνισμα και δεύτερον να προσέχετε το τοιγάρο σας!

Κι' εκείνος άπαθής:

—Πρώτον δεν είστε ο είσ-πράκτορας και δεύτερον να σκεπάζετε την πλάτη σας!

Και οι επικριτάι των θε-ρινών ζευγνυμάτων έκ-φράζουν την βαθύτατη ίκα-νοποίησι με υπόκωφα χλι-μιντρίσματα.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

την ύπομονή της και στρέ-φεται:

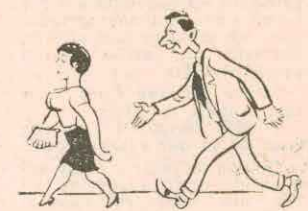
—Μά δεν ντρέπεσθε κυ-ρίε; Τί να σάς κάνω! Θά σάς καστούκιζα, αλλά δυ-στυχώς δεν σάς φάνω.

Και ο φηλέας γλυκύτατα:

— Πάμε μαζί να βρούμε μία... σκάλα;

Και ο άκηκώς μεμαρτυ-ρηκε...ότι δεν άληθεύει πάν-ποτε!

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

τα ή παροιμία περί άπολύ-του συσχετισμού των ψηλών και των κουνών.

Τα δράματα της καρδιάς

Ο ΠΙΟ ΤΙΜΙΟΣ

Σε μία παράσταση του «Τρι-
στάνο» και «Ιζόλδης» του Βά-
γιερ, ο Ροζέ Νταλκούρ γνώ-
ρισε την Μαλβίνα Μορνί, που
το άρωμα και λεπτό πρόσωπό
της, με τα εκφραστικά μάτια
του προέβλεπαν βαθιά εντύπω-
σι. Εκείνο το βράδυ, με την
αδεία της, τη συνοδεύει ως το
σπίτι της. Μία από αυτοκίνη-
το, η Μαλβίνα του είπε πως έ-
πρεπε να γυρίσει νωρίς, γιατί
το πρωί ήταν αναγκασμένη να
πάει στο γραφείο της.

— «Έπειτ' απ' τις άτυχίες
μου, του εξήγησε, είμαι υπο-
χρεωμένη να φροντίζω για τον
εαυτό μου και το κορίτσι μου.
Ο πατέρας μου πέθανε, α-
φήνοντας στη μητέρα μου μία
μικρή συντάξη...»

Όταν έφτασαν στο σπίτι
της, ο Ροζέ της είπε:
— Μου επιτρέπετε να σας
ξαναδώ, να σας τηλεφωνήσω;

«Εκείνη δέχτηκε. «Αλλά πέ-
ρασε μία νύχτα άγρυπνης!» Η-
ταν μία παράξενη ταραχή,
σχεδόν μία έλπιδα έρωτα
κι' εύτυχια. Η Μαλβίνα έ-
νοιαζε πως, έπειτ' από τόσες
θυσιές, τόσες απογοητεύσεις,
μια καινούργια ζωή, γεμάτη
τρυφερότητα, θα ήταν ένα δώ-
ρο της μοίρας.

Όταν ξύπνησε το πρωί, έ-
νοιουσε κάποιο φόβο, μη πι-
στεύοντας σ' αυτά τα μάτια
άνερα κι' αποφάσισε να μη
εξανδηλ' το Ροζέ. «Όταν όμως
εκείνος της τηλεφώνησε, ζη-
τώντας ένα ραντεβού μετά το
γραιοείο της, δεν μπόρεσε να
του το αρνήθι.

Κι' έτσι άρχισαν να συναν-
τώνται κάθε μέρα.

— Μαλβίνα, της πρότεινε
έν' απόγευμα, πάμε ν' απολαύ-
σουμε το δειλινό στην έσοχη...»

Έν' αυτοκίνητο τους έφερε
ως εκεί και οι δύο έρωτευμέ-
νοι, μέσ' στην καταπράσινη
φύση, ένοιωσαν άπειρη συγκί-
νησι, καθώς ήταν ξαπλωμένοι
κάτω από τα δέντρα και με-

θούσαν από τ' άρώματα της
νύχτας, που είχε άρχεισει ν' α-
πλώνεται οργασμικά.
— Μαλβίνα, μικρή μου Μαλ-
βίνα... της είπε μια στιγμή ο
Ροζέ και τα λόγια του την έ-
καναν να τρέμη από άγνια και
τρυφερότητα.

— Ροζέ, του άπάντησε έ-
κείνη, αν πραγματικά μ' α-
γαπάς, δεν πρέπει να συναν-
τηθούμε πιά. Θα γίνω για μας
ένα μαρτύριο ή ζωή, γιατί κά-
ποιος βρίσκεται ανάμεσά μας.
Μία μέρα, θα σου τα πω όλα...

— Τα ξέρω, αγαπημένη μου,
της άπάντησε ο Ροζέ. Έμαθα
την ιστορία σου. Ο άντρας
σου είναι ένας παλιάνθρωπος,
που αφού σπατάλησε την προί-
κα σου σε ύποπτες έπιχειρή-
σεις, αφού σ' έκανε δυστυχί-
σμένη σ' όλη σου τη ζωή, βί-
σκειται τώρα στη φυλακή. Για
έναν τέτοιο άντρα, θέλεις ν' α-
παρνηθής την πραγματική ζωή
που μπορεί να ξαναβίσεις με
τον έρωτα...

— Ροζέ, τον δέχθηκε κλαί-
γοντας, μην ξεχνάς πως πρέ-
πει να φροντίζω για την κόρη
μου, τη μητέρα μου... Πως πρέ-
πει να σπάσω την αλυσίδα που
με κρατάει δεμένη μ' εκείνον,
να ελευθερωθώ για ν' αποδέ-
ψω σε μίαν άλλη ζωή...

— Τα καταλαβαίνω όλ' αὐ-
τά, Μαλβίνα... Έγώ όμως θα
σε βοηθήσω να ελευθερωθής.
Και μία μέρα, θα γίνεις η
σύμπροσθεν της ζωής μου.

Η Μαλβίνα έγειρε στην άγ-
καλιά του και τα χείλη της έ-
νώθησαν με τα δικά του, σφρα-
γίζοντας τους άρραβώνες
τους...

Για να την απαλλάξει από
μερικά βάρη και για να μην
εργάζεται πιά, ο Ροζέ νοίκια-
σε δυο δωμάτια στο σπίτι της.
«Ετσι η καθημερινή οικειότητα
τους συνδέσε ακόμα πιο πολύ.
Ο Ροζέ διευθύνε το εργο-
στάσιο του πατέρα του, αλλά
δεν είχε πείρα, ούτε τεχνικές

γνώσεις και οι έπιχειρήσεις
δεν πήγαιναν καλά. Αναγκά-
στηκε, λοιπόν, ν' αποταθή σε
πλούσιους φίλους του, που τον
βοήθησαν να ξεπεράσει την οι-
κονομική κρίση. Πρό πάντων,
κάποιος παθικός φίλος του, ο
Συλβέστρ.

Στο μεταξύ, η Μαλβίνα τον
έβλεπε με θλίψη ν' απομακρύ-
νεται από κοντά της, να της
φεύγει πιο ψυχρά...

«Άρχισε τότε να του κάνει έ-
πιμονες έρωτήσεις, αλλά αυτός
άπεφυνε να της άπαντή. Τέ-
λος, αναγκάστηκε να της όμο-
λογήσει:

— Ξέρεις πόσο σε αγαπάω
και πόσο θα ήθελα να σε κά-
μω εύτυχισμένη. Αλλά όσο δεν
είσαι ελεύθερη, καταλαβαίνω
πόσο αυτό είναι δύσκολο. Εί-
ναι ανάγκη τώρα με τις νέες
μου σχέσεις, ν' αποκατα-
σταθώ...

— Ν' αποκατασταθής; Με
ποιά τρόπο; τον ρώτησε με ά-
γνια.

— Ξέρεις, της άπάντησε ο
Ροζέ, διατάσσοντας, μου πα-
ρουσιάζεται μια ευκαιρία που
δεν μπορώ να την άρσιω να
μω ξεφύγω. Πρόκειται για το
μέλλον μου...

Και της εξήγησε πως ο
πλούσιος φίλος του Συλβέστρ
του πρότεινε να παντρευτεί τη
μικρή αδελφή του, μία γαρ-
τωμένη κοπέλλα με πολλά έ-
κατομμύρια, που τον είχε έρω-
τευθεί.

— Δεν την αγαπάω εγώ,
Μαλβίνα, πρόσθεσε. Πρέπει ό-
μως να πληρώσω τα χρέη μου.
ν' αναπτύξω τις έπιχειρήσεις
του εργοστασίου, να φροντίσω
για το γέρο μου πατέρα...

Τη βεβαίωσε πως θα εξακο-
λουθούσε να τη βλέπει και μετά
το γάμο του και πως θα φρόν-
τιζε γι' αυτή και για το παιδί
της. Η Μαλβίνα τον κύταξε,
σχεδόν λιπόθυμη, μ' ένα βλέμ-
μα γεμάτο μίσος.

— Παληάνθρωπε! του είπε.

«Έκλαψε όλη τη νύχτα, ενώ
ο Ροζέ κοιμόταν ήσυχα στο
δωμάτιό του. Και, τότε, μέσα
στην απόγνωση της, θυμήθηκε
το τελευταίο γράμμα του
Σάφλ, του άντρου της, που,
μετανοημένος για όσα της είχε
κάνει, της ύποσχετο πως μό-
λις θάβγαινε απ' τη φυλακή,
θα της έδινε την ελευθερία
της...

Είχε προχωρήσει η ήμερα,
όταν η Μαλβίνα ντύθηκε βια-
στικά. Σόλησε την κόρη της
τη Μιμή που ήταν όχτώ χρό-
νων. Καθώς την έτοιμαζε, έ-
κείνη τη ρώτησε:

— Πού θα πάμε, μαμά;

— Να βρούμε το μπαμπά
σου, καλό μου παιδί. Γύρισε
εδώ και λίγον καιρό και βρί-
σκεται στη Μασσαλία. Θα κά-
νουμε ένα ωραίο ταξίδι.

— Με τ' αεροπλάνο, μαμά,
ή με τ' αυτοκίνητο;

— Όχι, με το τρένο...

Η Μιμή την άκολουθήσε χα-
ρούμενη. Ποτέ της δεν έμα-
θε την αίτια που έσπρωχνε
τη μητέρα της κοντά στον άν-
τρα εκείνον, που από χρόνια
πληρώνε τα σφάλματά του, που
δεν είχε πάψει ποτέ ν' αγα-
πάη τη Μαλβίνα και που θα
κανε τα πάντα για να της χα-
ρίσει μια καινούργια ζωή, γε-
μάτη εύτυχια. Άνμεσα στους
δυο άντρες, στο Ροζέ και στον
Σάφλ, που και οι δύο της εί-
χαν καταστρέψει τη ζωή και
την είχαν τόσο απογοητέψει, ο
Σάφλ τώρα της φαινόταν ό
πιο ειλικρινής, ό πιο τίμιος...

Και με την ψυχή εξαφρω-
μένη, με νέες έλπίδες για μία
νέα χαρούμενη ζωή κοντά στον
άντρα που την είχε καταστρέ-
ψει και βρισκόταν στής φυλα-
κής τα σίδηρα, αλλά μετανοι-
ωμένος θα της άνάσταινε τα
δνειρά, μπήκε με την κορούλα
της στο προαύλιο της φυλα-
κής...

ΠΙΕΡ ΚΟΥΡΤΙΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΕΡΤΑΖ

Ο γόης του Άμερικανικού κινηματογράφου Πάρις Μεατούσης ή Χαζέ Μορένο, όπως τον... έδωσαν στο Χόλλυγουντ, έσημείω-
σε τελευταία στα σπουδία της «Γουόρνερ»
μια έξαιρετική έπιτυχία.

Ο εξυπνότερος λοιπόν αυτός Χιώτης, που
έξεκινσε πριν 18 χρόνια από την Ελλάδα,
χωρίς λεπτά, στο καινούργιο του φιλμ «Ευ-
λαϊκά χωρίς τιμή» με την Μπέττυ Ντέϊες
που θα ιδούμε με χιμώνια εδώ, τα κατα-
φερε να... ξεπεράσει τον Έρρολ Φλυν. Δι-
λαδή, στο φιλμ αυτό, της Μπέττυ Ντέϊες
έχει τον πρώτο ρόλο, ενώ ένας άλλος άσπης,
πρώτου μεγέθους, ο πασιγνώσιμος Έρρολ
Φλυν έχει το δεύτερο ρόλο!

Ο Μεατούσης έκανε την πρώτη του έμ-
φάνισι ως χορευτής, άργότερα όμως, έπε-
δήθη στον ρόλο του αντιπαθητικού Δόν
Ζουάν, με ένα μικρό μουσάκι, ενώ στην
πραγματικότητα δεν το είχε ποτέ. Και στο
φιλμ αυτό εμφανίζεται πάλι σε ρόλο χο-
ρευτού.

— Αύριο φτάνει στην Αθήνα ο διάσημος
Ιταλός τραγουδιστής Λουτσιάνο Ταγκόλι
για λίγες εμφανίσεις μόνο.

Ο διάσημος καντοστινίστας που άπέ-
κτησε από τους δόκους του παγκόσμια φή-
μη, συνοδεύεται από τον πιανίστα του μαέ-
στρο Μαραβιλλία.

Εκτός από τα γνωστά του σουζε, θα τον
ακούσουμε εδώ και σε δύο νέα ελληνικά
τραγουδία, που έγραψε γι' αυτόν ο συν-
θέτης κ. Κορολόγος. «Σε μία άκρη της
Αθήνας» και «Ακούστε τη φωνή της αγάπης».

— Οι έκκεκτες βενιτέτες της μουσικής
σκηνης Άννα και Μαρίκα Καλουτά θα λεί-
ψουν όλο τον χειμώνα. Με άκομπανιέρτο
το γνωστό μαέστρο κ. Ραπίτη, ύστερα από
μερικές έκτακτες εμφανίσεις στην Αίγυπτο,
οι αδελφές Καλουτά θα κάνουν μια μεγάλη
καλλιτεχνική περίοδιο, άρχίζοντας από το
Σουδάν, για να καταλήξουν στα βάθη της
αφρικανικής ζούγκλας!

— Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός Αθηνών,
μετά την «Χαλιμά» που έκαμε ξεχωριστή έν-
τύπωσι στους ακροατές του, έτοιμάει τώ-
ρα μία άλλη, γνωστή όπερέττα, το «Αλο-
χαγό Λιλή». Και σ' αυτό το έργο όπως και
στη «Χαλιμά» τον πρώτο ρόλο θα παίξει ο
πρώτος διδάξας Παρασκευάς Οικονόμου.

— Ο Νίκος Γούναρης, έλαβε για την τι-
μητική του το πιο πρωτότυπο δώρο, από έ-
να λογοτέχνη θαυμαστή του. Είνε ένα ιδιό-
τυπο τραγούδι, που κάθε στίχος του είναι
και ένας τίτλος τραγουδιού του δημοφιλέ-
στερου τραγουδιστού μας.

— Γύρισε στην Αθήνα ο τενόρος Γ. Ρώ-
σης, που συμπλήρωσε τελευταία τις σπουδές
του στην Φλωρεντία.

— Ο Νίκος Μοσχονάς έσημείωσε τελευ-
ταία στην Βοστώνη μία άκόμη θριαμβευτική
έπιτυχία, με το έργο «Ρωμάος και Ιου-
λιέττα», πράγμα που έγινε άφορη ν' άφι-
έρωση γι' αυτόν για μία άκόμη φορά έν-
θουσιώδη κριτική ό άμερικανικός τύπος.

Τώρα, ό Μοσχονάς, γυρίζει στην Νέα Υ-
όρκη, προκειμένου να έπαυεφανισθή με την
έναρξί της φθινοπωρινής σαζόν στην «Με-
τροπόλιταν Όπερα».

— Η Έλσα Λάμπο, έκτός από τα λαϊκά
τραγουδία στα όποια σημειώνει τόσο μεγά-
λη έπιτυχία, περιέλαβε τώρα στο ρεπερτόριο
της και το περίφημο τραγούδι της Ζάρας
Λεάντερ «Χαμπανέρα». Πρόκειται για ένα
δυσκολώτατο τραγούδι, με αξιώσεις ξεχω-
ριστές, που τραγουδήθηκε ως τώρα στην
Ελλάδα μόνο από την Νορρίνα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Άπαγορεύεται η άναδημοσίευσις όποιου-
δήποτε θέματος του παρόντος τεύχους ά-
νευ έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του
«Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΙΣΕΣΥΜΦΩΝΗΤΗΣ Ε. Ε. Ε.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ε. Ε. Ε.
«ΑΛΚΥΩΝ» — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ & ΣΙΑ
Διαχειριστής έταιρείας: Δημ. Παπασπύρου
Διευθυντής «Θησαυρού»: Δ. Παπασπύρου,
Παστέρ 14, Αθήναι. — Υπεύθ. τυπογρα-
φείου: Σπ. Μέλλας, όδός Δύσεως Νέον
«Ηράκλειον».

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ	Ετήσια	Δρχ. 280.000
»	Έξάμηνος	» 140.000
»	Τρίμηνος	» 70.000

Εμβάσματα Έσωτερικού δια ταχυδρομικής
έπιταγής και Έξωτερικού δια τραπεζικής
τοιαυτής προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥ-
ΡΟΣ» Σανταρόζα 5, Αθήναι.

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

Της Μαντίμ Σουσου

Ζεμάτισμα του Άλφ Χάν

τόν κ. Άλφ Χάν, να του δώσετε διπλή με-
ρίδα, καθότι για μένα πειναλέος.

— Άνοήτουν τα στόματα:
— Μαντάμ!

— Ίδου το τσέκ μπούκι! Πόσο κάνει ό λο-
γαριασμός;

Ο μάιτρ έπεσε άνάσκελα — δεν τό ά-
πέφυγε τελικώς ό δυστυχός.

Όταν έπραγματοποιήθη ή παραγγελία
αερθιριόματος αστακών και χαβιαριού, ό-
λο τό κέντρον έχειροκρότησε. Μερικοί η-

μερίδα, καθότι για μένα πειναλέος.

— Άνοήτουν τα στόματα:
— Μαντάμ!

— Ίδου το τσέκ μπούκι! Πόσο κάνει ό λο-
γαριασμός;

Ο μάιτρ έπεσε άνάσκελα — δεν τό ά-
πέφυγε τελικώς ό δυστυχός.

Όταν έπραγματοποιήθη ή παραγγελία
αερθιριόματος αστακών και χαβιαριού, ό-
λο τό κέντρον έχειροκρότησε. Μερικοί η-

— Άνοήτουν τα στόματα:
— Μαντάμ!

— Ίδου το τσέκ μπούκι! Πόσο κάνει ό λο-
γαριασμός;

Ο μάιτρ έπεσε άνάσκελα — δεν τό ά-
πέφυγε τελικώς ό δυστυχός.

Όταν έπραγματοποιήθη ή παραγγελία
αερθιριόματος αστακών και χαβιαριού, ό-
λο τό κέντρον έχειροκρότησε. Μερικοί η-

— Άνοήτουν τα στόματα:
— Μαντάμ!

— Ίδου το τσέκ μπούκι! Πόσο κάνει ό λο-
γαριασμός;

Ο μάιτρ έπεσε άνάσκελα — δεν τό ά-
πέφυγε τελικώς ό δυστυχός.

Όταν έπραγματοποιήθη ή παραγγελία
αερθιριόματος αστακών και χαβιαριού, ό-
λο τό κέντρον έχειροκρότησε. Μερικοί η-

— Άνοήτουν τα στόματα:
— Μαντάμ!

— Ίδου το τσέκ μπούκι! Πόσο κάνει ό λο-
γαριασμός;

Ο μάιτρ έπεσε άνάσκελα — δεν τό ά-
πέφυγε τελικώς ό δυστυχός.

Όταν έπραγματοποιήθη ή παραγγελία
αερθιριόματος αστακών και χαβιαριού, ό-
λο τό κέντρον έχειροκρότησε. Μερικοί η-

— Άνοήτουν τα στόματα:
— Μαντάμ!

— Ίδου το τσέκ μπούκι! Πόσο κάνει ό λο-
γαριασμός;

Ο μάιτρ έπεσε άνάσκελα — δεν τό ά-
πέφυγε τελικώς ό δυστυχός.

Όταν έπραγματοποιήθη ή παραγγελία
αερθιριόματος αστακών και χαβιαριού, ό-
λο τό κέντρον έχειροκρότησε. Μερικοί η-

— Άνοήτουν τα στόματα:
— Μαντάμ!

— Ίδου το τσέκ μπούκι! Πόσο κάνει ό λο-
γαριασμός;

Ο μάιτρ έπεσε άνάσκελα — δεν τό ά-
πέφυγε τελικώς ό δυστυχός.

Όταν έπραγματοποιήθη ή παραγγελία
αερθιριόματος αστακών και χαβιαριού, ό-
λο τό κέντρον έχειροκρότησε. Μερικοί η-

λιστα, ούτε και άγγιζε τό φαγητό.
Περνά, τό λοιπόν, ή ώρα και ή βαθύ-
πλουτος παρέα μου χορεύουσα, έγώ καθό-
μουν μόνη.

Όπου νάσου τον που ζυγώνει λάου-
λάου ό ζεματισμός;

— Μπορούσ'α, μαντάμ, μου λέει. Μου έπι-
τρέπετε μία έρώτη; Σεις είστε ή μαντάμ
Σουσου;

— Βουί, μουσιού, του λέω, και δεν είμαι
για τα μούτρα σου!

Έφαγε την πούπη στο κεφάλι και έζαλι-
σθηκε έλαφρώς.

— Μα γιατί μου στείλατε φαγητό; ρωτά
πάλι.

— Γούστο μου κάνω, του άπαντώ, και συ-
νηθίζω να ταιζω άπαξάπαντες τους πεινα-
λέους!

Έφαγε και την δεύτερη στο κεφάλι και
έξαλισθηκε έκ νέου. Ύστερα συνήλαθε και
μου έζήτησε την άδεια να καθίση. Ά-
παντήσις μου:

— Ζεμανφού κι' αν καθίσετε, ζεμανφού
κι' αν δεν καθίσετε, πάντως καθίστε για
να σας κάνω λίγο γούστο, να περάσω την
ώρα μου!

Καθεται, ξεροκαταπίνει έλαφρώς και ύ-
στερα πάλι έρωτά:

— Έλληνίς του Κολωνακιού;
— Έλληνίς του Κολωνακιού.

— Γύρισα πρό καιρού και μία άλλη Έλ-
ληνίδα.

— Ζεμανφού, παρομοίως και γι' αυτό.
— Θα θέλατε να χορέψωμε ένα χορό
μαζί;

Τότε σηκώνω τα άδαμάντοκόλλητα φα-
σμαίν και τον κυττάζω άφ' ύψηλου:

— Πηγαίνετε λάου-λάου προς κατακτιποίη-
 μου; Δεν σφάζανε μουσιού Άλφ!

Μειδιά:
— Φοβάστε;

— Έσένα; Άς γελάσω!

Και πραγματί με πιάνουν κάτι γέλια
που άφίνουν όλοι τον χορό και στρέφον-
ται προς τό άτομόν μου και άμέσως
άρχίζει τό κουε-κουε και τό κάν-κάν
(μετάφρασις δια τους άγγραμμάτους,
καινώς κουτσουμπολιό) και γίνεται πά-
λι πρωτοφανές σουσου. Άλλά πο-
λύ που δίνω σημασία εις τα σχολία
των πτωχών.

— Άκούσε, μουσιού Άλφ Χάν, του
λέω, από εκεί που έπήγαίνες έσύ έ-
γώ έρχομουν. Τι να φοβήθω από τό
λόγον σου; Διά κατακτιποίησιν μου; Κω-
μικόν! Διότι διά να με κατακτήσης
πρέπει να φας προηγουμένως όλο τα
καρέβλια όλων των φούρνων του Βού-
θουλα.

— Βουθουλά; Τι θα πη;

— Μποτούλα, μοσιέ! Άν έπιθυμής
πάντως χορόν προς διαφύγισην σου,
για να λήπ ό κόσμος ός τε κατεδέχθη
να σε χορέψη μια μαντάμ Σουσου,
ευχαριστώ. Μην νομίσης, όμως, ότι
έχεις να κάνης με καμία τσοκαρία
Ρίτα Χάινγουορθ.

— Τσοκαρία;

— Βουί μοσιέ και δεν έχω καμμία
σκέσι με τσοκαρίες και Μπουθουλές
του Χόλλυγουντ. Κατί Ρίτες και Ά-
δες και Συλβάνες τις πουλά και τις
αγοράζω με τα σκουπίδια των αντιθα-
λάμων μου!

Πάντως σηκώνομασε και χορεύο-
με «ταϊκ τζοϊ ταϊκ» (μετάφρασις εκ
του άγγλικού για τους άμαθείς: «μυ-
γούλο με μάγουλο») και γίνεται πά-
τανος. Άποστομώφω και φωτογρά-
φοι και ρεπορτέρισκοι πειναλέοι, με-
τα τό τέλος του χορού, μου ζήτουν
άντερβιού.

— Πτωχοί μου, τους λέω, είμαι ή
μαντάμ Σουσου από τό Κολωνάκι και
έναν ποτέ βρεθήτε στην Αθήνα, σας
προσκαλώ εις τας κουζίνας μου, να
φατέ από τα υπολείμματα.

— Εκείνοι, όμως, άναγινύσιν:

— Τι έγινε με τον Άλφ Χάν; Τι
ίδια έχετε γι' αυτόν;

— Έπαίτης!

— Παρντόν!

— Σημείωτε εις τας έφημερίδας σας, πε-
ρικολώ, ότι δεν ξέρω τό τι λεπτά έχει,
πάντως για μένα πειναλέος και έπαίτης.
Και όσον άφορα την τσοκαρία Ρίτα Χάιν-
γουορθ, προς άνάμνησιν της γνωριμίας
μετα τους τέως συζύγους της, όνομάζω την
σκυλίτσα μου με τό όνομα της.

Έδρόντισε τό κέντρον από έντύπωσις!
Ύστερα τους άφισα όλους συζύλους, έ-
πληρω την ζαπλουτον παρέα μου και έφυγα
όφινυν τό τσέκ μπούκι εις ένα υπηρέτην
μου να πληρώσει τους λογαριασμούς. Α-
πό τήν ή γνωριμία μου με τον Άλφ Χάν
και γι' αυτό από τότε ή σκυλίτσα μου ό-
νομάζεται Ρίτα Χάινγουορθ. Πρός γνώ-
τοκαρίων.

Δαίς άλλ!

Η ΜΑΝΤΙΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Αντίζηλοι

Χήραν κομψήν ήγάπησον, ώ παίδες, πρό μινός
κι' έρριφθην εις τόν έρωτα μετά μεγίστου ζήλου
κι' ίδου έγώ ό Δόν Ζουάν, ό γόης ό δεινός
εύρεθην όλως ξαφνικός, προχθές, πρό αντίζηλου.
Τουτέστιν ούν την Μουσαν μου κι' άλλος διεξεδίδει
κι' ή της αλαζονείας του τό άίσχος και ή φρίκη!
Έτόλμα να ίσχυρίζεται μετά ποζός άκράτου
ότι έγώ ένύγκανον του παραπεταμάτου.
— Καυχάσασθ, άνέκραζον, γυναι των Άθηνών!
Και δείξας ούν τους γρόνθους μου προς τον ούτιδανόν:
— Ω, αναίδη! έβόησον, ώ τέρας και λοιπά,
έμε ή χήρ ή ευειδής σφοδρώς αγαπά!
— Όχι, έμε! άντέταξεν εκείνος θυμωθείς.
Και εκ της στάσεως αυτού δεινώς προσβληθείς,
ήγειρον την κερούκλαν μου προς έναρξιν άγώνος,
ήλθεν έφαγον μίαν γρονθιάν ένδεν της
(σισαγόνος.

Κι' ένώ έγώ σκαμβίλιον έδιδον του
(βλακός
κι' εκείνος μοι άνταπέδιδε τρεις φά-
(πας σκετικώς,
την χήραν αϊφνης είδονεν έν μέρω
(τόσου όλου
με συνοδείαν τρυφερών άνδρος μαν-
(δραχάλου.

Κι' ένώ ως τρυγόναι τρυφερά έδαινον
(την όδόν,
ήμεις μακρόθεν βλέποντες την χήραν
(την κοκώνα
δεινώς άνεφωνήσαμεν εύθους άνοφαν-
(δόν).

— Δυο όνοι συνεπλέκοντο εις ζέον...
(άχυρωνα!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ρωμαίος Μονταίκης αγαπάει την 'Ιουλιέττα Καπουλέτου, μ' όλο που οι δυο οικογένειές τους χωρίζονται από το πιο βαθύ κι' αγεφύρωτο μίσος. Ο Καπουλέτος προορίζει για άντρα της κόρης του τον νεαρό ευγενή Πάρν. Έξαλλη από έρωτα για το Ρωμαίο και απελπισία για το γάμο που της επιβάλλουν με τον Πάρν, η 'Ιουλιέττα δέχεται τον αγαπημένο της στα δωμάτιά της και του έμπιστευεται τον πόνο της. Έξω από το ανάκτορο των Καπουλέτων περιμένουν το Ρωμαίο οι δυο φίλοι του Μερκούτιος και Μπενέδιο. Περνάει ο ανήλικος της Καπουλέτου Τιβάλδος και προκαλεί το Μερκούτιο, χτυπιέται μαζί του και τον σκοτώνει. Έκείνη την ώρα θγαίνει ο Ρωμαίος χτυπιέται κι' αυτός με τον Τιβάλδο και τον σκοτώνει. Η παραμόνα αναγγέλλει το δραματικό νέο με δάκρυα και κοπετούς στην 'Ιουλιέττα.

7ον «Τόν κακούργο...», «τό φονιά...» Τά σκληρά λόγια, μαστιγώσανε όδυνηρά την άνασταμένη καρδιά της 'Ιουλιέττας. Την πονούσε άφάνταστα από της βρίζουν τον αγαπημένο της, τον ακριβό της, αυτόν που τούχε χαρίσει άπολυτα την παρβενική της ψυχή...

— Σώπα!... είπε βραχνά στην παραμόνα.

— Τί νά σωπάσω;... Μήπως μπορείς πιά νά τόν δής αυτόν που βούλιαξε όλους μας στό πιό σκληρό πένθος;... Μήπως τού κρατάς την πιό μικρή γωνία στην καρδιά σου;... Τό όνομά του δέ στεφανώνεται πιά από τά λουλούδια του έρωτα πνίγεται στό αίμα του άδικοσκοτωμένου μας Τιβάλδου!

— Σώπα, σκληρόκαρδη παραμόνα!... φώναξε άγρια η 'Ιουλιέττα. Η φωνή σου είναι σαν τόν κρωγμό του κόρακα!...

Μαζεύτηκε φοβισμένη η παραμόνα... Τόσα χρόνια, ήταν η πρώτη φορά που η αγαπημένη της 'Ιουλιέττα ξεχνούσε την αγάπη της και τό σεβασμό της για νά μιλήσει έτσι σέ κείνην, που είχε σταθή γι' αυτήν δεύτερη μάνα, ίσως πιό στοργική ακόμα κι' από την άλλη, την πρώτη, την αληθινή...

Άμέσως όμως ένοιωσε η 'Ιουλιέττα πόσο άπρεπο ήτανε τό φέρισμό της άπέναντί στην αγαπημένη παραμόνα της... Καί, πέφτοντας στην άγκαλιά της με λυγμούς, τη φίλησε με λατρεία και στά δυο μάγουλα.

— Συχώρεσέ με, καλή μου παραμόνα... της μουρμούρισε ανάμεσα στά δάκρυά της. Καταλαβαίνεις όμως πόσο σκληρό είναι για μένα νά σ' άκούω νά μου βρίζεις εκείνον που είναι κάτι περισσότερο από ζωή μου!...

— Ήτανε, 'Ιουλιέττα... τη διώρθωσε δειλά η παραμόνα. Γιατί, σκοτώνοντας τόσο σκληρά τόν Τιβάλδο, έκοψε μόνος του άλύπητα τά χρυσά δεσμά του έρωτα που τόν κρατούσανε δεμένον μαζί σου...

Η 'Ιουλιέττα έμεινε για λίγο σιωπηλή. — Αναγνωρίζω, είπε ύστερα, ότι αυτό τό τραγικό περιστατικό, άνοιξε χάος άπρόοπτο ανάμεσα σ' έμένα και στό Ρωμαίο... Όμως δέν μου διηγήθηκες πώς έγινε τό κακό...

Κούνησε τό άσπρο της κεφάλι μελαγχολικά η παραμόνα.

— Ξέρω κι' εγώ;... ψιθύρισε. Ήτανε μιά κακιά ώρα... Ο Ρωμαίος έθγαυε — θυμάσαι... — από τό σπίτι μας. Όξω, τόν περιμένανε δυο φίλοι του, ο Μερκούτιος κι' ο Μπενέδιο, για νά τόν υπερασπιστούν άν τού παρουσιαζότανε κανένας κίνδυνος... Έκεί, την ώρα που περιμέναε, τούς βρήκε ο δύστυχος Τιβάλδος, που έρότανε νά δή τόν πατέρα σου... Ο Μερ-

κούτιος κι' ο Τιβάλδος άλλάσανε, φαίνεται, μερικά βαρεία λόγια... Τραθήσανε τά σπαθιά τους και χτυπηθήκανε. Την ώρα εκείνη, φάνηκε κι' ο Ρωμαίος, πούθγαυε από τη μικρή πορτίτσα του κήπου... Ο Τιβάλδος προκάλεσε κι' αυτόν. Ο Μερκούτιος όμως δέν έδωσε τη θέσι του στό φίλο του τό Ρωμαίο. Κι' έτσι, η μονομαχία του Μερκούτιου με τόν Τιβάλδο, συνεχίστηκε με λύσσα... Σέ λίγο, ο Μερκούτιος έπεφτε νεκρός! Τότε ο Τιβάλδος χύμηξε άπάνω στό Ρωμαίο. Εκείνος όμως δέν ήτανε τού χειριού του, όπως ο Μερκούτιος, και σέ λίγο ο άτυχος Τιβάλδος μας έπεφτε, τρυπημένος από τό φοβερό σπαθί του Ρωμαίου!...

Σιγά-σιγά, άρχισε νά συνέχεται η 'Ιουλιέττα:

— Βλέπεις, παραμόνα, ότι ο φτωχός Τιβάλδος μας έθαινε... Αυτός προκάλεσε και τό Μερκούτιο και τό Ρωμαίο...

— Άχ! Τό δύστυχισμένο, τό άκριτο παιδί!... Τί ήθελε νά προκαλέση τό θάνατο, δυο φορές την ίδια βραδιά;...

— Δικό του λάθος ήτανε και τό πλήρωσε ακριβά ο δύστυχός μου ξάδερφος...

— Τί λιοντάρι, όμως ο λεπτός μας ο

Ενδιαφέρον

Ευτυχώς!...

Ο κύριος και η κυρία Τσιγκουνάκη γυρίζουν από μιά δεκαπενθήμερο διαμονή τους στην εξοχή.

Την στιγμή όμως που πλησιάζουν στην πόρτα του σπιτιού τους, η κυρία Τσιγκουνάκη θνάζει τά ξεφωνητά:

— Κλέφτες!... Διαροήκτες μās άνοιξαν τό σπίτι!...

— Πώς τό κατάλαβες, βρε γυναίκα; άπορεί ο άντρας της.

— Δέν βλέπεις την κλειδαριά της πόρτας πού είναι σπασμένη;

— Τόσο τό καλλίτερο, άπαντά με ικανοποίησης έκείνος.

— Τι ειπες; Τόσο τό καλλίτερο; Μά τρελλός είσαι;

— Έγώ τρελλός; Δέν ξέρεις πώς στην εξοχή έχασα τά κλειδιά κι' ευτυχώς τώρα θα μούμπε μέσα χωρίς νά βρεθούμε στην ανάγκη νά σπάσουμε την πόρτα;...

Κόκκαλο ή κ. Τσιγκουνάκη!

Ο ΦΑΚΟΣ

Ρωμαίος, έκανε μ' άθέλητο θαυμασμό η παραμόνα. Πού νά φανταστή κανείς, ότι μπορεί νάναι τόσο εύαισθητός έρωτευμένος, και τόσο μανιασμένος ξιφομάχος!... Άτσάλινο χέρι, μέσα σέ βελούδινο γάντι!...

Η 'Ιουλιέττα έπιασε τό κεφάλι της με τά δυο της χέρια, γεμάτη απόγνωσι:

— Καί τώρα;... μονολόγησε. Τί θα γίνει;... Πώς θα ξαναδώ τό Ρωμαίο;...

— Έσύ τό Ρωμαίο συλλογιέσαι... της είπε με φανερό μομφή η παραμόνα. Κι' όχι τόν ξάδερφό σου πούχασε τη ζωή του...

— Καί μήπως κι' ο Ρωμαίος δέν κινδυνεύει νά χάση τη δική του;... Οι άνθρωποι του σπιτιού μου θάχουν όρκιστή την έξόντωσί του!...

— Αυτό νά λέγεται!... Όμως, ο Άρχοντας μας, ο πολυχρονεμένος μας Έσκαλος, έβγαλε μιάν αύστηρη διαταγή, ότι, όποιος χτυπηθή από δω κι' έμπρός σέ μονομαχία, θα τιμωρηθή σκληρά!... Έβαλε μάλιστα τόν πατέρα σου και τόν πατέρα του Ρωμαίου νά δώσουνε διά της βίας τά χέρια και νά ύποσχεθούν ότι δέν θ' άφίσουνε πιά τούς δικούς τους νά χτυπηθούνε μεταξύ τους... Κι' έκτός απ' αυτό...

Η παραμόνα σταμάτησε, σά νά δίσταζε νά συνεχίση. Γεμάτη αγωνία, η 'Ιουλιέττα, της άρταξε τά χέρια:

— Τι, παραμόνα;... Πές μου... Τί άλλο έχεις νά μου πής;...

Η παραμόνα όμως εξακολούθησε νά σωπαίνει.

— Μίλα μου!... ξαναφώναξε η 'Ιουλιέττα άγρια. Μη σωπαίνεις άλλο, γιατί βάζω στό μυαλό μου χίλιες κακές σκέψεις για τόν αγαπημένο μου!...

Χωρίς νά κυττάξη την 'Ιουλιέττα η παραμόνα της άποκρίθηκε:

— Ο αγαπημένος σου εξορίστηκε για πάντα από τη Βερόνα!...

Μιά φοβερή κραυγή έσχισε τό λαιμό της όμορφης κοπέλλας:

— Τι λες, γυναίκα καταραμένη;... φώναξε με σπαραγμό, με ακράτητη αγανάχτησι. Όλα τά κακά νέα έσύ θα μου τά πής σήμερα;...

— Τι φταίω εγώ, κόρη μου, άν τά νέα είναι κακά;... ψιθύρισε, σά νά προσπαθούσε νά δικαιολογηθή η φτωχεία η παραμόνα.

Η 'Ιουλιέττα όμως δέν την άκουγε. Κρατούσε με τά δυο χέρια τό κεφάλι της και μονολογούσε με απόγνωσι:

— Ο Ρωμαίος μου εξορίστηκε για πάντα από τη Βερόνα!... Είναι δυνατό;...

— Τό άκουσαν όλοι... τη βεβαίωσε η παραμόνα. Τό βροντοφώνησε σ' όλους τούς Καπουλέτους και τούς Μονταίκους ο Άρχοντας Έσκαλος... Άν ο Ρωμαίος γυρίση ποτέ στη Βερόνα, άμέσως θα θανατωθή!...

Δάκρυα πικρά τρέχανε ανάμεσα από τά δάχτυλα της 'Ιουλιέττας, που σκεπάσανε τό πρόσωπό της. Καί τά χείλια της μουρμούριζανε, γεμάτα απόγνωσι:

— Φτωχέ μου έρωτα!... Χτυπιέσαι από παντού... Παλεύεις νά γλυτώσης από την κακία τών ανθρώπων, που συγκεντρώνεται άπάνω σου...

— Ξαφνικά, η όμορφη κοπέλλα άνασέκωσε τό κεφάλι της άποφασιστικά. Στά όμορφα μάτια της έλαμπε όλη η άλύγιστη περηφάνεια της γενιάς της:

— Κι' όμως, είπε, εγώ δέν θα σ' άπαρηθώ, φτωχέ μου, λατρεμένο μου έρωτα!... Θα παλέψω μ' όλη μου τη δύναμι, κι' έλπίζω νά σέ σώσω!...

Δειλά, η παραμόνα της είπε:

— Δέ νομίζεις λίγο άπρεπο, αγαπημένο μου παιδί, νά μιλās για έρωτα, τη στιγμή που ο θάνατος χτύπησε σαν άλύγιστος κεραυνός τό σπίτι σου;...

Τά μάτια της 'Ιουλιέττας πετάσανε θυμωμένα λάμψεις:

— Άκουσε, παραμόνα!... της είπε σταθερά, γεμάτη δραματική άποφασιστικότητα. Τού Τιβάλδου ο θάνατος ήτανε, βέβαια, μιά θλίψη μεγάλη ήταν όμως ύποφερτή για την ψυχή μου... Όπως θλίψεις τό ίδιο η και πιό πολύ μεγάλες, μά και τό ίδιο ύποφερτές, θάτανε κι' ο θάνατος της μάνας μου ή του πατέρα μου... Όμως, η έξορία του Ρωμαίου, είναι χίλιοι θάνατοι μαζεμένοι!... Με την έξορία του Ρωμαίου μου, όλα που λατρεύω — πατέρα, μητέρα, Τιβάλδος, έσύ... — πέφτετε μεμιάς σκοτωμένα, πεθαμένα, γύρω μου!...

Η παραμόνα την κύτταζε καθώς μιλούσε, λίγο φοβισμένη από τόν τόνο της ύπεράνθρωπης άποφασιστικότητας που δονούσε τη φωνή της. Ένοιωθε, ότι, πραγματικά, αυτό τό τελευταίο νέο της ισόβιας έξορίας του Ρωμαίου, έξουδετέρωνε όλα τ' άλλα. Για την όμορφη αυτή έρωτευμένη κοπέλλα, τίποτα δέν ήτανε τόσο τραγικά σημαντικό, όσο η έξορία του Ρωμαίου για πάντα από τη Βερόνα...

Η 'Ιουλιέττα είχε σκύψει τό κεφάλι της, όχι ύποταγμένη στη σκληρή της μοίρα, που τη χτυπούσε άλύπητα, μά με τό μυαλό της που δούλευε μανιασμένο, για νά βρή από τό χάος αυτό κάποια διέξοδο, κάποια λύσι...

Στό τέλος, σήκωσε τό κεφάλι της. Η ματιά της έλαμπε άποφασιστική. Μιά καινούργια ελπίδα έκανε δυο δάκρυα από την πόλη της νά άστραποβολούνε σά χαρούμενα διαμάντια...

Έτρεξε κι' έπιασε τό χέρι της παραμόνας της και τόσφιξε πυρετικά μέσα στό δικό της.

— Άγαπημένη μου παραμόνα... της είπε σιγά. Έσύ, μόνο έσύ πάλι θα με σώσης!...

Η παραμόνα την κύτταζε, γεμάτη πονεμένη άπορία:

— Με ποιόν τρόπο θα σέ σώσω, αγαπημένο μου κορίτσι;... τη ρώτησε. Ξέρεις, ότι θάδινα χίλιες φορές τη ζωή μου για νά σου εξασφαλίσω την ευτυχία...

— Θα πās νά βρης τό Ρωμαίο μου, παραμόνα, και θα τού πής, ότι πρέπει νά παντρευτούμε!... Άμέσως, χωρίς άναβολή καμιά!...

— Νά παντρευτήτε;...

— Ναί, καλή μου παραμόνα... Πρέπει νά ένώσουμε για πάντα τίς ζωές μας με τη θεία ευλογία της εκκλησίας... Μόνο έτσι δέ θα μπορέση νά μάς χωρίση κανείς...

— Καλά, πώς θα γίνει αυτό, χωρίς τη θέλησι τών γονιών σου;... Έσύ είσαι μικρούλα, παιδάκι ακόμα... Μπορείς νά παντρευτής χωρίς τη θέλησι του πολυχρονεμένου μας άρχοντα Καπουλέτου;...

— Μπορώ, παραμόνα!... Άρκεί νά βρεθή ένας αγαθός, ένας πρόθυμος και καλός ιερωμένος, που νά ευλογήση την ένωσί μας... Από κεί κι' ύστερα, σά γυναίκα πιά νόμιμη του Ρωμαίου μου, δέν είναι δυνατό παρά νά τόν άκολουθήσω δικαιωματικά όπου κι' άν πάη — είτε στην έξορία, είτε ακόμα και στό θάνατο!...

Η παραμόνα την άκουγε παραχαλισμένη, όλότελα χαμένη... Η 'Ιουλιέττα την άρταξε άποφασιστικά από τό χέρι της και την κούνησε δυνατά:

— Δέν άκουσες, παραμόνα;... τη ρώτησε ένεργητικά, πυρετικά.

— Άκουσα... άποκρίθηκε μηχανικά, πελαγωμένη η παραμόνα.

— Άφού άκουσες, τί κάθεται;...

— Νά σηκωθώ, αφού τό θές, κόρη μου...

Καί, πραγματικά, σηκώθηκε.

— Πήγαυε, λοιπόν... της ξαναπέ η 'Ιουλιέττα. Τράβα στό μέγαρο τών Μονταίκων, και ζήτησε νά δής τό Ρωμαίο μου... Άμέσως, χωρίς καμιά άναβολή... Καί νά τού πής, ότι ζητάω νά γίνω γυναίκα του

Και στο έρχόμενο τεύχος

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

με πολύχρωμη έκτύπωσι

ΦΩΤΟ-ΟΦΣΕΙ

Σελίδες

84

και νά τόν άκολουθήσω πρόθυμη, εύτυχισμένη, στην έξορία του!...

Δακρυσμένη, η παραμόνα τη ρώτησε:

— Θ' άφίσης, λοιπόν, τη Βερόνα, κόρη μου;...

Σήκωσε τούς ώμους της η όμορφη κοπέλλα:

— Καί τί θα με κρατή στη Βερόνα, καλή μου παραμόνα, όταν η Βερόνα θάη άδειάσει τραγικά για μένα;... Καί θ' άδειάση, όταν ο καλός μου φύγη από την πόλη μας, όταν πάψη η λατρεμένη του άνάσα νά μυρώνη τόν άέρα της!...

Τά δάκρυα τρέχαν ακράτητα από τά μάτια της παραμόνας:

— Θα φύγης, λοιπόν... Καί θ' άφίσης τη μητέρα σου, τόν πατέρα σου;... Θ' άφίσης έμένα, τη φτωχεία και την έρημη;...

— Θα σās άφίσω όλους, καλή μου παραμόνα... τη βεβαίωσε μ' ένα μελαγχολικά άποφασιστικό τόνο η 'Ιουλιέττα. Γιατί, άν δέ σās άφίσω, και φύγη ο Ρωμαίος, θα μ' άφίση σύντομα η ζωή!...

Ηλεκτρισμένη από τη φοβερή έννοια τών λόγων της 'Ιουλιέττας, η παραμόνα τυλίχτηκε στό σάλι της άποφασιστικά:

— Θα πās, λοιπόν!... είπε. Θα βρώ τόν αγαπημένο σου, και θα τού πω όλα

— Δέν νομίζεις λίγο άπρεπο, αγαπημένο μου παιδί, είπε η παραμόνα στην 'Ιουλιέττα, νά μιλάς αυτή τη στιγμή για έρωτα;...

σσα μούπες!... Δέν μπορώ, δέν μου στέκεται νά σ' άφίσω νά πεθάνης!... Κάλλιο όλα τ' άλλα, παρά αυτό!... Κάλλιο νά σέ χάσω από κοντά μου, κάλλιο νά μη σέ βλέπω, και νά σέ ξέρω, κάπου μακριά, σ' έναν άλλον τόπο, ζωντανή κι' εύτυχισμένη... Κι' άμέσως, η καλή παραμόνα τράβηξε για την πόρτα, και βγήκε χωρίς νά γυρίση νά κυτάξη πίσω της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΘ'.

Προχώρησε μέσα από παρόδους η παραμόνα προς τό μέγαρο τών Μονταίκων, με τό κεφάλι της κρυμμένο έντελώς μέσα στό σάλι της. Πρόσεχε μην τη δή κανένας, μην την άναγνωρίση... Κάθε βήμα της, ήτανε κι' ένα δυνατό καρδιοχτύπι...

Στό τέλος, έφτασε χωρίς νά κάνει καμιά δυσάρεστη συνάντησι μπροστά στό μέγαρο τών Μονταίκων. Χτύπησε την έξω-πορτα και είπε, με φωνή πούτρεμε έλαφρεία, στό θυρωρό που παρουσιάστηκε: — Είναι μέσα, καλέ μου άνθρωπε, ο άρχοντας Ρωμαίος;...

Ο θυρωρός κύτταξε φιλόποπτα την άγνωστη αυτή γυναίκα με τό μαντηλοδεμένο κεφάλι.

— Τί τόν θές; τη ρώτησε. — Τόν θέλω! Είν' ανάγκη νά τόν δω... — Ο άρχοντας Ρωμαίος δέν είν' έδώ... — Δέν είν' έδώ; — Όχι... — Πού είναι; — Δέν έμαθες, ότι εξορίστηκε μακριά από τη Βερόνα;...

— Λοιπόν; Έφυγε;... ρώτησε με δυνατή συγκίνηση η παραμόνα, ενώ κρατιόταν από τόν τοίχο για νά μην πέση.

— Έφυγε! της άποκρίθηκε άνάληγτος ο θυρωρός.

Η παραμόνα έμεινε σιωπηλή, παραχαλισμένη κάτω από τό άναπάντεχο χτύπημα... Σέ μιά στιγμή όμως, ύποψιάστηκε, ότι ο θυρωρός δέν της έλεγε αλήθεια. Τούπιασε, λοιπόν, με πυρετό τά χέρια και τού τάσφιξε δυνατά:

— Σέ παρακαλώ, πές μου την αλήθεια! τού είπε. Σ' όρκίζομαι, ότι θέλω τό καλό του... Ότι είμαι από τούς ανθρώπους που τόν αγαπάνε...

Ο θυρωρός την κύτταξε φιλόποπτα:

— Κι' άν είσαι βαλτή από τούς Καπουλέτους, της πέταξε, ενώ τραβούσε τά χέρια του από τά δικά της.

— Σού όρκίζομαι πάλι, ότι θέλω τό κα-

λό του!... τον βεβαίωσε. "Αν υπήρχε τρόπος να μάς άκουση αυτή τη στιγμή, να με δει, θα δλεπές μόνος σου πώς θα με δε-
χ..."

"Ο τόνος της άγνωστης εκείνης, αθόρυ-
μητα ελκρινής, άρχισε να κλονίζει λίγο
τον άλύγιστο θυρωρό:

— Λες αλήθεια;... της ψιθύρισε.
— Αλήθεια! Πρέπει να δώ άμέσως το
Ρωμαίο... Για ζήτημα που τον ενδιαφέρει
άμεσα...

— Μα δεν ξέρεις, ότι ο "Αρχοντας" "Ε-
σκαλος τον εξόρισε για πάντα από τη Βε-
ρόνα;...

— Τό ξέρω... Αυτό που έχω να του πώ
είναι σχετικά με την εξορία του...

— Και πώς θα φανή μπροστά σε μίαν
άγνωστη γυναίκα, ο νεος μου άφέντης, μιά
και ο "Αρχοντας" "Εσκαλος άπειλήσε ότι,
όπου τον δει μέσα στη Βερόνα, θα τον
πιάσει και θα τον σκοτώσει;...

"Η παραμόνα κατάλαβε, ότι ο θυρωρός
είχε δίκιο και ότι οι προφυλάξεις πούχα-
νε πάρει οι Μοντάσκοι γύρω από το Ρω-
μαίο, ήταν απόλυτα δικαιολογημένες από
τά πράγματα...

Τότε, άποφάσισε να του στείλη μήνυμα.
"Ένα μήνυμα που να μην έκθέτη την "Ιου-
λιέττα.

"Εσκυψε και είπε σιγά στο θυρωρό:

— "Άκουσε... Πρόσεξε καλά τα λόγια
που θα σου πώ: "Ο άρχοντας Ρωμαίος
πρέπει νάρη απόψε να ξαναβεί στη με-
ταξένια σκάλα που τον περιμένει μέσα στα
λουλουδιαμένα γίαισεμιά!... Κατάλαβε;...

"Ο θυρωρός κύτταξε την άγνωστη με τό
κρυμμένο πρόσωπο, γεμάτος έκπληξη ά-
νακατωμένη με κάποιο φόβο.

— Τι είπες;... τη ρώτησε. Στη μετα-
ξένια σκάλα που τον περιμένει μέσα στα
γίαισεμιά;...

— Ναι...

— Μήπως είσαι τρελλή;...

Μ' όλη της τη στενοχώρια, ή παραμά-
να χαμογέλασε:

— "Οχι... Δεν είμαι τρελλή... άποκρί-
θηκε. Είμαι πολύ καλά στα λογικά μου...

— Μήπως είσαι μάγισσα;...

"Η παραμόνα έκανε ένα βήμα πίσω και
σταυροκοπήθηκε. "Η κατηγορία για μά-
γεία εκείνη την εποχή, ήταν εξαιρετικά
σοβαρή, και μπορούσε να στείλη άνθρωπο
στη φωτιά!

— "Οχι, άνθρωπέ μου... Δεν είμαι μά-
γισσα... άπάντησε στο φιλύποπτο θυρωρό
σταθερά. Είμαι μιά καλή καθολική, πιο
καλή ίσως κι' από σένα...

— Και λες, ότι ο άρχοντας Ρωμαίος θα
κατάλαβε αυτά τα μυστήρια που του πα-
ραγγέλνεις;...

— Θα δεις μόνος σου πώς θα χαρή...
"Αρκεί να: του τα πής όπως ακριβώς σου
τά είπα: Τον περιμένουν να ξαναβεί τη
μεταξένια σκάλα, άνάμεσα στα λουλουδια-
σμένα γίαισεμιά!...

— Καλά... Θα φροντίσω να το μάθω...
— Σ' εύχαριστώ...

Και ή παραμόνα, χαιρετώντας το θυρω-
ρό, άπομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα
κι' έστριψε στην πρώτη πόρτα.

"Ο θυρωρός την παρακολούθησε με τό
βλέμμα του κι' ύστερα έκλεισε την πόρτα
και διευθύνθηκε, βαθεία συλλογισμένος,
στο έσωτερικό του μεγάρου.

Φτάνοντας άπάνω, στα διαμερίσματα
του μικρού του άφέντη, του Ρωμαίου Μον-
τάσκο, ρώτησε έναν υπηρέτη πούδγαινε έ-
κείνη τη στιγμή:

— Είναι μέσα ο άρχοντας Ρωμαίος;...

— Ναι... μέσα είναι... Τι τον θές;

— Τι κάνει;

Κύτταξε ο υπηρέτης παραξενεμένος τό
θυρωρό από πάνω ως κάτω:

— Λογαριασμό θα σου δώσω;

— "Οχι, βρέ παιδί μου... Με παρεξη-
γησες... του άποκρίθηκε μελίχια ο θυρω-
ρός. Ρωτάω όμως, για να δώ αν είναι
άπασχολημένος, γιατί θέλω να του πώ κά-
τι που μούπανε να του πώ...

— Ποιός σου τό είπε;

— Είναι μυστικό... Δεν μπορώ παρ-
ά να τό πώ μονάχα στον ίδιο...

— Περιμένε τότε να πάω να του πώ
ότι τον ζητάς...

Πραγματικά, μπήκε μέσα στα ιδιαίτε-
ρα διαμερίσματα του ευγενικού άρχοντά-
πουλου ο υπηρέτης και γύρισε ύστερ' από
λίγο μαζί με τό Ρωμαίο.

— Έσύ με ζήτησες, Τζοβάννι;... ρώτη-
σε τό θυρωρό.

"Υποκλίθηκε βαθεία ο θυρωρός κι' ά-
ποκρίθηκε:

— "Εγώ, άρχοντά μου...

— Τι έχεις να μου πής;...

Κύτταξε τον υπηρέτη ο θυρωρός:

— Δεν ξέρω αν μπορώ να μιλήσω μπρο-
στά σε τρίτους... είπτε δισταχτικά.

Γύρισε στον υπηρέτη του ο Ρωμαίος
και τόν πρόσταξε:

— Πήγαινε, φίλιππε... Κι' άσε μας μό-
νους...

Βγήκε ο υπηρέτης, κλείνοντας την πόρ-
τα. Και τότε ο θυρωρός, κύτταξε γύρω
τον προφυλακτικά και ζύγωσε τό Ρωμαίο.

— "Αφέντη, του μουσουούρισε, απόψε σε
περιμένουν να ξαναβείς στη μεταξένια
σκάλα, άνάμεσα στα λουλουδιασμένα γί-
αισεμιά!...

Χλώμιασε ο Ρωμαίος.
— Τι είπες;... τον ρώτησε. Τη μεταξέ-
νια σκάλα;...

— Ναι, άφέντη... άνάμεσα στα γίαισε-
μιά!...

"Αρπαξε τό χέρι του θυρωρού ο Ρωμαί-
ος και τσάφισε δυνατά:

— Ποιός σου τό είπε αυτό, Τζοβάννι;...

τον ρώτησε με δυνατή συγκίνηση.

— "Αφέντη... άποκρίθηκε ο θυρωρός.

"Ηαθε μιά γυναίκα και ζητούσε επίμονα
να μπή μέσα και να σε δει...

— Γυναίκα; Τι γυναίκα;

— Γρή...
— Λιγάκι χοντρή, με άσπρα μαλλιά;...

— Ναι...
— Λοιπόν;

— "Εγώ δεν την άφησα να μπή...

"Αγανάκτησε ο Ρωμαίος:

— Βλάκα! φώναξε. Αυτό θα μου τό
ιληρώσεις ακριβά!...

Ζάρωσε ο φτωχός θυρωρός:

— Τι φταίω εγώ, άφέντη;... μουμου-
ούρισε με φωνή πούτρεμε. "Ετσι δε με πρό-
σταξε ο πατέρας σου, ο πολυχρονεμένος
μου άφέντης;... ο Μοντάσκο;...

Μαλάκωσε άμέσως ο Ρωμαίος:

— Ναι, έχεις δίκιο, Τζοβάννι... Μιά κι'
είχε διατάξει έτσι ο πατέρας μου, έσύ δε
μπορούσες να κάνεις άλλοιώς... Λοιπόν;

— "Αφού είδε κι' άπόδειξε ή γυναίκα,
ότι δεν την άφίνα να μπή μέσα, μου είπτε
να σου πώ, ότι απόψε σε περιμένουν να
ξαναβείς τη μεταξένια σκάλα, άνάμεσα
στα λουλουδιασμένα γίαισεμιά!...

— "Απόψε;...

— Ναι...

— Δε σου είπτε τίποτ' άλλο;...

— "Οχι, άφέντη μου... Σου είπα, ή-
θελε να μιλήσει σε σένα, και φαίνεται ότι
αυτά τα λίγα που άναγκάστηκε να πη σε
μένα, τα νόμισε πολλά...

— Καλά, Τζοβάννι... Σ' εύχαριστώ πο-
λύ... Νά, πάρε αυτό...

"Εβγαλε από την τσέπη του ο Ρωμαίος
ένα πουνγύ και τσάφισε στο θυρωρό, που
τό πήρε χαρούμενος, με μιά βαθεία υπό-
κλιση, γύρισε και βγήκε ένθουσιασμένος
από τό δωμάτιο...

Περιμένε να νυχτώσει ο Ρωμαίος, κι' ύ-
στερα, όταν πέσανε πηχτά τα σκοτάδια
γύρω του, ζώστηκε τό πιο βαρύ σπαθί του
και βγήκε από τό σπίτι του. "Εσκιε με
προφύλαξη τούς έσημους δρόμους της Βε-
ρόνας, κι' έφτασε μπροστά στο μέγαρο
των Καπουλετών. Διευθύνθηκε στη μικρή
πορτούλα του κήπου και χτύπησε μιά
φορά.

Άμέσως, ή πορτούλα άνοιξε και φάνηκε
στο άνοιγμά της ή παραμόνα, που έπιασε
τό νέο από τό χέρι, τον τράβηξε γρηγορά
μέσα κι' έκλεισε την πόρτα.

"Επί τέλους! του ψιθύρισε. Για να
σε δούμε, είδαμε και πάσαμε!...

— Έσύ δεν ήρθες από τό σπίτι μου,
αλή μου παραμόνα;... τη ρώτησε εκείνος.

— "Εγώ, Βεβαία... Και δε μ' άφησε να
σε δώ εκείνος ο κέρβερος που φυλάει την
πόρτα σου!...

— Συχώρεσέ τον... Είχε τέτοια διατά-
γη από τον πατέρα μου... Βλέπεις, μ' έχει
εξορίσει ο άρχοντας "Εσκαλος, κι' αν με
δούμε στη Βερόνα, μπορεί να κινδυνέψη ή
ζή μου!

Σταυροκοπήθηκε ή παραμόνα:

— Χριστός και Παναγιά!... Μιά φορά,
γώ παρ'όχι εκείνο πούπρεπε να σου
τα-αγγειλώ και όπως βλέπω, τό κατά-
λαδες...

— Δεν ήτανε τόσο δύσκολο... Τά κα-
τάλαβα, και γι' αυτό... βλέπεις... ήρθα...

— Κι' έγω σε περιμένα άμέσως, μόλις
βασίλεψε ο ήλιος, πίσω από αυτή την πορ-
τούλα. Ξεροσταλίσασα στα πόδια μου!...

— Σ' εύχαριστώ, καλή μου παραμόνα...
μά κι' έγω δε μπορούσα ναύθω ποτού
πέση έντελώς ή νύχτα, γιατί θα με βλέ-
πανε...

— Ναι, ναί... "Εχεις δίκιο... Καλά έκ-
ανες... Τώρα όμως έλα να πάμε στην "Ι-
ουλιέττα που σε περιμένει, γεμάτη άγώ-
νία...

— Κι' έγώ έχω την ίδια άγωνία να τη

δώ... Πές μου όμως, καλή μου παραμόνα,
μήπως συμβαίνει τίποτα;...

"Η παραμόνα τον έπιασε από τό χέρι
και τον τράβηξε προς τό σπίτι.

— "Ελα, θα σ'α πη ή ίδια πιο καλά
από μένα...

Διασχίσανε τον κήπο οι δυό τους σά
σκιές, μπήκανε στο σπίτι κι' άνεθήκανε
τις σκάλες γρήγορα-γρήγορα.

"Απάνω στο πλατύσκαλο τούς περίμενε
ή "Ιουλιέττα. Χύθηκε με κλάμματα στην
άγκαλιά του αγαπημένου της κι' αυτός
την έσφιξε με σιωπηλή λατρεία.

"Η παραμόνα όμως άνήσυχη έκωψε στη
μέση τό άγκάλιασμά τους:

— "Ελάτε... είπτε. "Οχι έδώ... Είναι επί-
πολαιο κι' έπικινδύνο αυτό που κάνετε,
τρελλόπαιδα... Πάμε πιο καλά στο δωμά-
τιό σου, "Ιουλιέττα μου...

Οι δυό έρωτευμένοι ύπακούσανε στη φω-
νή της λογικής και άκολουθήσανε, άγκα-
λιασμένοι πάντα, την καλή παραμόνα που
προχωρούσε μπροστά τους.

Μπήκανε στο δωμάτιο της "Ιουλιέττας
και ή παραμόνα έκλεισε την πόρτα και την
κλείδωσε.

— Νάμαστε, λοιπόν, μόνοι μας, αγα-
πούλα μου!... είπτε ο Ρωμαίος.

— Πρέπει όμως νάμαστε και για πάν-
τα έτσι, κοντά ο ένας στον άλλον... του ά-
πάντησε ή "Ιουλιέττα.

— Και θάμαστε! τη βεβαίωσε θερμός.
Ποιός θα μάς χωρίσει;... Ποιός είναι ικανός
να μάς χωρίσει;...

Κρύσθηκε εκείνη τρυφερή, τρομαγμένη,
μέσα στην άγκαλιά του...

— Ξεχνάς;... του ψιθύρισε. Είσαι ένας
καταδικασμένος, ένας εξόριστος... Και τό
να μένης ακόμα στη Βερόνα, είναι έγ-
κλημα!

— Τό ξέρω... άποκρίθηκε ο Ρωμαίος
βραχνά.

— Λοιπόν;... Με ποιόν τρόπο σκέπτε-
σαι ν' αντιμετώπισής την κατάστασι;...

— Με ποιόν τρόπο θές να την αντιμε-
τωπίσω;... Τι με συμβουλεύεις έσύ, λα-
τρευτή μου...

Χαμήλωσε τα μάτια της ή "Ιουλιέττα,
κοκκινίζοντας ως τ' αυτιά.

— "Άκουσε... του είπτε σιγά, με πνιγμέ-
νη φωνή από τη συγκίνηση. "Η μονομαχία
σου με τον ξάδερφό μου, τό φτωχό Τιβάλ-
δο, πούχε τόσο τραγικό αποτέλεσμα, θά-
πρεπε να μ' είχε κάνει να σε μισώ...

— Σ' όρκίζομαι, "Ιουλιέττα μου, ότι ο
Τιβάλδος με προκάλεσε πρώτος... "Ηταν
άδύνατο ν' άποφύγω τη μονομαχία, χωρίς
να κουρευλιώσω την τιμή μου!...

— Τό πιστεύω, Ρωμαίο...

— Για μιά στιγμή, την ώρα που χτυ-
πιόμουν μαζί του, σκέφτηκα να τον άφίσω
να με σκοτώσει... Και θα τόκανα όπωσδή-
ποτε, αν δεν έρχότανε στη θύμησί μου ή
λατρευτή σου εικόνα!... Δε βρήκα τό θάρ-
ρος να σε στερηθώ για πάντα και γι' αυ-
τό έζησα, γλυκειά μου "Ιουλιέττα!...

— Κι' έκανες καλά... του μουμουούρισε.
"Ο θάνατός σου θάτανε και δικός μου... Βέ-
βαια, ο Τιβάλδος ήταν αγαπημένος, στε-
νός συγγενής μου, σχεδόν αδερφός μου και
με πλήγωσε βαθεία ο χαμός του... "Ανά-
μεσα σ' αυτόν και σε σένα όμως, δεν ύ-
πάρχει σύγκρισι!... "Η καρδιά μου εύχα-
ριστεί τον καλό Θεό που σε γλύτωσε για
μένα...

Την έσφιξε πιο δυνατά στην άγκαλιά
του ο Ρωμαίος και τη φίλησε θερμά στα
χείλια. Σκανταλισμένη φοβερά, ή παρα-
μόνα έστριψε τό πρόσωπό της προς τη με-
ριά του τοίχου...

— Τώρα, όμως, συνέχισε ύστερα από
λίγες στιγμές σιωπηλής εύτυχίας ή "Ιου-
λιέττα, είναι απαραίτητο να σκεφτούμε και
ν' άποφασίσουμε τί θα κάνουμε...

— Τι θα κάνουμε;...

— Φυσικά. "Εσύ είσαι καταδικασμένος
σε ισόβια εξορία, μακριά από τη Βερό-
να... Τι σκέπτεσαι να κάνεις;... Να ύπο-
κούσης στη διαταγή του "Εσκαλου;

— "Οχι βέβαια!

— "Αν μείνεις όμως, κινδυνεύεις να σε
πιάσουνε και να σε σκοτώσουνε!... του ψι-
θύρισε ή "Ιουλιέττα μ' ένα δυνατό ρίγος.

"Εμεινε γι' όρεκτη ώρα συλλογισμένος
ο Ρωμαίος. "Υστερα, σήκωσε τούς ώμους
του με άδιαφορία:

— Μπα!... είπτε γεμάτος νεανική αύτο-
πεποίθησι. Δεν θα με πιάσουνε... Δε θα
καταφέρουνε να με πιάσουνε...

Κούνησε τό κεφάλι της μελαγχολική ή
"Ιουλιέττα:

— Κι' έτσι, κυνηγημένος σαν ξετρελ-
λαμένο ζαρκάδι, θα περάσεις όλη τη ζωή
σου;... του είπτε. Κι' έγω μαζί σου, φυ-
σικά, αφού σ' αγαπάω τόσο πολύ, τόσο
όλοκληρωτικά!... Τό άντέχεις αυτό, Ρω-
μαίο μου;...

— Δεν είπαμε ότι θα παντρευτούμε;...

Κοκκίνισε πάλι έντονα ή κοπέλλα και
είπτε με ταραχή:

— Είναι, νομίζω, ή μόνη λύσι στο δρα-
ματικό έρωτά μας...

— Δεν πρότασα να μιλήσω στον πα-
τερ-Λαυρέντιο πού—όπως σου είπα—θα
είναι πρόθυμος να εύλογήσει με τά δεσμά
της έκκλησίας την ένωσί μας... Θες όμως
να του μιλήσω;

— Όελο, Ρωμαίο μου... "Ο γάμος μας
δε θάτανε μόνον εύτυχία για μάς θάτανε και
άμυνα—ή μοναδική άμυνα που διαθέτου-
με... "Αμα γίνω γυναίκα σου, θα πρέπει να
σ' άκολουθήσω μακριά από τη Βερόνα, ό-
που πάς...

— Θα μ' άκολουθήσεις στην εξορία
μου;... τη ρώτησε με άκραπτη ένθουσια-
σμό.

— "Ο' άκολουθήσω τον αγαπημένο μου
σύζυγο όπου πάη!... τον βεβαίωσε απλά.

— Και θ' άφίσης πίσω σου ό,τι αγα-
πάς;...

— Θα τ' άφίσω όλα για σένα, όλα για
χάρι σου!... Για να σ' άκολουθήσω ως την
άκρη του κόσμου, έσένα, που τά συγκεν-
τρώνεις όλα!...

Γεμάτος ένθουσιασμένο έρωτα, ο Ρω-
μαίος άρχισε να φιλάει την "Ιουλιέττα στο
στόμα, στο πρόσωπο, στα μαλλιά!...

— Σ' εύχαριστώ, αγαπημένη μου... της
μουμουούρισε. Σ' εύχαριστώ!...

Τώρα όμως, ή παραμόνα γύρισε τό πρό-
σωπό της από τό τοίχο κι' έδηξε δυνατά.

Οι δυό έρωτευμένοι άπομακρύνθηκαν ο
ένας από τον άλλον.

— Τώρα, άφέντη μου, είπτε ή πα-
ραμόνα στο Ρωμαίο, πρέπει πιά να
φύγης...

— Φεύγω... άποκρίθηκε σά μεθυμένος
έκείνος. Καί, όπως είπαμε "Ιουλιέττα μου:
θα κανονίσω τις λεπτομέρειες του γάμου
μας...

— Πήγαινε, και ξαναγύρισε με καλά

νέα... του είπτε ή "Ιουλιέττα μ' ένα άγγε-
λικό χαμόγελο.

— Άυριο τό βράδυ... της άποκρίθηκε.

Την έσφίξε για μιά φορά ακόμα στην
άγκαλιά του, και βγήκε γεμάτος φλόγα
κι' έρωτική αύτοπεποίθησι από τό δω-
μάτιο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Κ'

"Ενας δρόμος έρημικός έξω από τη Βε-
ρόνα. Πυκνή βλάστησι τον πλαισίωνε, ψηλά
δέντρα τον σκιάζανε, και σχηματίσαν έ-
ναν όλοπράσινο θόλο από πάνω του.

"Ενα μικρό σπιτάκι σε μιά γωνία του
κάμπου, δεξιά στο δρόμο, έκωδε τη μονο-
τονία της έρημιάς. "Ενα σπιτάκι κατά-
στρο, μικρό και φτωχικό, τριγυρισμένο ά-
πό ένα μικροσκοπικό περιδολάκι.

"Ηταν βαθαίκι φθινοπωρινό. "Ενα δρο-
σερό αεράκι, ντισμένο από κάποιαν ύπό-
νοια μακρινής βροχής, ανάκατευε τά φύ-
λλα μιάς κληματαριάς που σκαρφάλωνε
στον ανατολικό τοίχο του σπιτιού. Και
κάτω από την κληματαριά αυτή, ένας με-
σόκοπος έντρας διάβαζε μέσ' από ένα πα-
ληό βιβλίο, κουράζοντας τά μάτια του
στις τελευταίες άνταύγειες της μέρας.

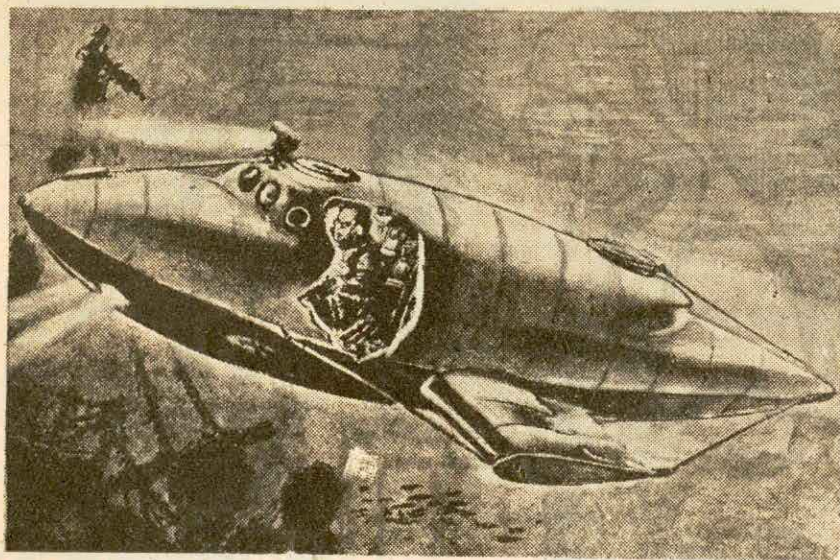
"Ηταν ένας ψηλός κι' άδύνατος άντρας
με γαλήνια χαρακτηριστικά. "Ενα ράσο
σκουρό σκέπαζε τις άσκητικές γραμμές
του κορμιού του, κι' ένα ξεστισμένο σκονί-
νι έδεσε τη μέση του.

Τό διάβασμα βαστούσε όρα πολύ. Σι-
γά-σιγά όμως, οι σκιές του βραδυού πυ-
κνώσανε γύρω από τον έρημίτη, κι' έτσι,
άναγκάστηκε να κλείσει τό βιβλίο του και
να σηκωθεί. Γύρισε τα κουρασμένα μάτια
του και άγκάλιασε τό έρημικό βραδυό το-
πείο μ' ένα πρ-ό βλέμμα.

"Ησυχία απόλυτη βασίλευε γύρω του.
"Ησυχία άδιατάραχη. "Η πολυθούδη Βε-
ρόνα κρυδόνανε μακριά, εκεί, προς τό νο-
τιά. "Η Βερόνα, με την πυρετική ζωή της,
με τά δργιά της, με τά μίσση της... "Η Βε-
ρόνα του πλούτου και της άμαρτίας, που
την είχε βγάλει καιρό τώρα από την καρ-
διά του ο άγνός κι' άσκητικός έρημίτης...

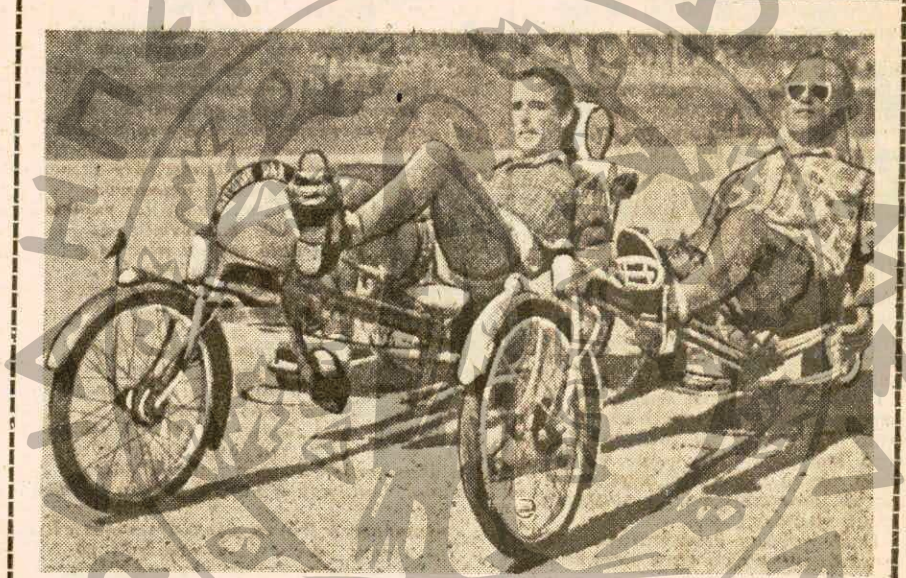
Γιατί ήταν ένας πραγματικός άγιος άν-
θρωπος ο πάτερ-Λαυρέντιος. Καλόγερος,
όφθισιωμένος με ψυχή και σώμα στην κα-
λώσύνη και στην λατρεία του Θεού. "Η
ψυχή του δεν ήταν ικανή να χωρέσει πονηρή
σκέψη. Τό μυαλό του δεν ήτανε ποτέ δυνα-
τό να τον όδηγήσει σε κακή πράξι!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙ ΤΗΣ ΑΛΙΕΙΑΣ

"Ο Γερμανός ναυπηγός κ. Χάινριχ Χάρτινγκ φτιάχνει ένα πρωτότυπο σκάφος για την εξυ-
πηρέτησι των άλιευτικών στόλων. Το σκάφος αυτό που θα έχει πλήρημα μόνο τριών άν-
δρων, θα πρυμνιγείται των άλιευτικών στόλων και επειδή έχει την εύχρησιαν να καταδι-
ετι, μέχρι βάθους 135 μέτρων, θα καθορίζει τις θέσεις στις οποίες υπάρχουν κοπάδια
μαριών και θα καθοδηγή με τον άσυρμάτο τά άλιευτικά.

ΕΝΑ ΑΝΑΠΑΥΤΙΚΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Μιμούμενοι ένα συμπατριώτη τους που ξεκίνησε πέρυσι για να κάνει τό γύρο του κόσμου
κατό τον ίδιο τρόπο, οι άδελφοί Χριστιανόεν από την Κοπεγχάγη κατασκεύασαν
το πρωτότυπο αυτό διπλό ποδήλατο, που τό οδηγούν έαπλωμένοι. Οι άδελφοί Χριστιαν
σεν ύπολογίζουν πως μέσα σε τρία χρόνια θα έχουν γύρισει με τό ποδήλατό τους και τις
πέντε ήπειρους.

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΟΥ «ΠΟΛΚΟΣΕΝΙΚΟΥ»

«Ο Μάκκεθ, το σφύριγμα κι' οι κοιμισμένες γάτες»

Πιστεύετε στις προλήψεις; Πριν σπεύσετε ν' απαντήσετε τυχόν αρνητικά, σκεφθείτε καλά... Κι' ίσως θυμηθείτε τότε ότι αποφεύγετε συστηματικά τον αριθμό 13, ότι δεν περνάτε ποτέ κάτω από μια σκάλα, ή ότι στενοχωριέστε όταν συμβεί να χύσετε τ' αλάτι πάνω στο τραπέζι...

Αυτά όλα ωστόσο είναι μικροπράγματα, μπροστά στις προλήψεις που έχουν οι άνθρωποι. Πραγματικά, οι άνθρωποι του θεάτρου είναι οι προληπτικότεροι που υπάρχουν. Καθένας άλλο επάγγελμα δεν δημιουργεί τόσο πεποίθηση στην αδεσμία επιδράσει της «γρουσουζιάς».

«Αγνωστο πώς γεννήθηκαν οι πολ- λές και παράξενες προλήψεις των ηθοποιών. Πάντως, αρκεί απ' αυτές συναντώνται ακόμη και στα πα- λιά θεατρικά χρονικά, χωρίς όμως να συνοδεύονται από καμμία λογική εξήγηση.

Κανείς δεν ξέρει π.χ. γιατί όλοι οι «Αγγλοι» ηθοποιοί θεωρούν μεγάλη γρουσουζιά το να παίξουν το ρόλο του Μάκκεθ στο ομώνυμο έργο του Σαίξπηρ! Είναι μια πρόληψη διαδε- δομένη μεταξύ τους, ώστε ούτε ένας δεν θα τολμούσε να την αφήσει.

«Άλλη περίεργη πρόληψη των η- θοποιών είναι ότι δεν πρέπει ποτέ να προφέρουν στις πρόβες την τε- λευταία γραμμή ενός θεατρικού έρ- γου. Αυτό επιτρέπεται μόνο στην κανονική παράσταση. Στις δοκιμές, ο συγγραφέας φροντίζει ν' αντικα- ταστήσει την τελευταία γραμμή με μίαν άλλη, κάπως ανάλογη.

Οι άνθρωποι του θεάτρου τρέμουν τον αριθμό 13. Σε πολλά θέατρα μάλιστα, δεν υπάρχει ποτέ ο αριθ- μός αυτός πάνω στις πόρτες των καμρινιών. Τον αντικαθιστά το «12Α».

Το πράσινο χρώμα θεωρείται γρουσουζιά. Πολλές ηθοποιοί δεν δέχονται με κανένα τρόπο να έμφα- νισθούν στη σκηνή με πράσινο φό- ρεμα.

«Απαγορεύεται εξ άλλου το σφύ- ρισμα μέσα στα καμρίνια... Ίσως για να μην επαναληφθεί και στην παράσταση! «Αν κάποιος κάμη το λάθος να σφυρίξει, μπορεί να εξορ- κιστεί το κακό, βγαίνοντας για μία στιγμή απ' το καμρίνι και κάνον- τας τρεις στροφές επί τόπου!

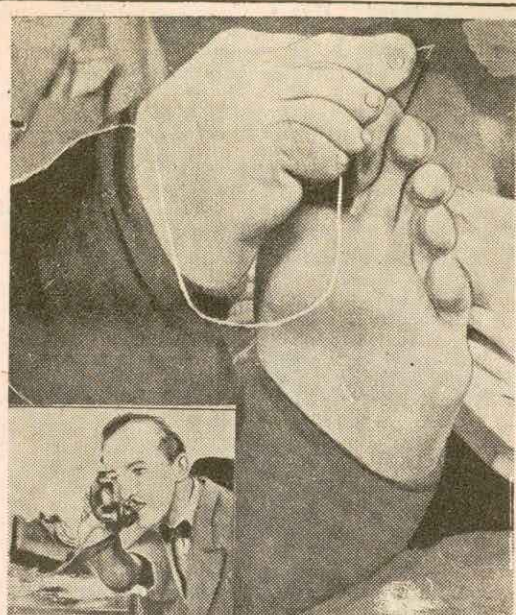
«Άλλη πρόληψη απαγορεύει στις ηθοποιούς ν' αφήσουν τα παπούτσια τους, ή να χύσουν λίγο απ' την πούν- τρα τους πάνω στο τραπέζι του κα- μαρινιού τους.

Η ακαταστασία που βασιλεύει συνήθως μέσα στα γυναικεία καμα- ρίνια, δεν οφείλεται μόνο στο χαρ- ακτήρα των ηθοποιών, αλλά και στην πεποίθησή τους πως αυτό φέρνει γούρι!

Πολύ γρουσουζιά θεωρείται η χρησιμοποίηση αθηναίων λουλουδιών πάνω στη σκηνή του θεάτρου. Κι' αυτό ίσως γιατί, αν τυχόν πέσουν χάμα τα λουλούδια, υπάρχει κίνδυ- νος να γλυστρήσει και τα τσακιστή κανείς ηθοποιός!

Πολύ γούρικο θεωρείται το να κοιμάται μια μαύρη γάτα στην πλα- τεία του θεάτρου, την ώρα της πρό- βας, και να μην ξυπνήσει καθόλου ως το τέλος της!

Τέλος, αν θέλετε να σας κάνη έχθρο τον ένας ηθοποιός, στείλτε του ένα τηλεγράφημα με τις λέξεις: «Καλή τύχη». Αντιθέτως, θεωρούνται γούρικοι οι λέξεις: «Πολλές ευχές».

ΟΠΟΥ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΟΥΝ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
Σ το Νιούπορτ Ν. Δ. Αγγλίας ζή ο Τόμυ Γιάκομπσον, ένα από τα πιο παράξενα «φαινομένα» της εποχής μας. Ο Τόμυ γεννήθηκε πριν από 31 χρόνια χωρίς χέρια, ενώ τα δύο αδελφά του που ήρθαν στον κόσμο μετά απ' αυτόν, είναι όλα άρτιμελά. Από ηλικίας 7 χρόνων ο Τόμυ άρχισε να εξασκή τα πόδια του για να τα χρησι- μοποιή αντί των χεριών του, σήμερα δε όχι μόνο τρώει, ξυρίζεται και γράφει μ' αυτά, αλλά μπορεί επίσης να περάσει ακόμα και κλωστή σε μία βελόνα. Κάτω α- ριστερά ο Τόμυ Γιάκομπσον, ενώ τηλεφωνεί.

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΑΝΤΙΠΡΗΞΕΙΣ
Μη μου φέρνεις αντιρροήσεις σ' ότι πώ,
περισσότερο μη θες να μ' έννευριση,
λές και τόδελες, αγάπη μου, σκοπό,
από πείσμα να μου φέρνεις αντιρροήσεις...
«Όχι» λέω, «Ναι» θα πής και με πεισμώνεις
δίχως λόγο, από κέρι σου και μόνο
και μαλλώνονμε στο τέλος και θυμώνεις
κι' από αντίδρασι με κάνεις να θυμώνω!

Μα γιατί να θες να ζης με αντιρροήσεις
και γιατί δεν έχεις λίγη λογική;
Πάντα ανάποδα γυρνείς με με πείσης
κι' έτσι γίνεσαι κακή κι' ύστερική
και φωνάζεις... Κι' αν ακόμη άμφιβάλλης,
αν αυτό που λες δεν είναι το σωστό,
κάθε γνώμη σου ζητάς να μου έμεινής
κι' έτσι θες ναχω το στόμα μου κλειστό!

Δεν ταιριάζουμε... Τό βλέπεις, δεν ταιριάζουμε...
Κάθε λέξι μου, σου είναι πειρασμός
κι' αν μαλλώνουμε, παιδι μου, και γκρινιάζουμε
φταίει μάλλον ο πολύς σου έγωϊσμός.
Θέλεις πάντα το δικό σου να περάσει,
ναχης δική σου όνο και πάντα εσύ,
ναχης δική σου και ο κόσμος άς χαλάσει
κι' έχεις άδικο, αγάπη μου γουρή!

Αγαπιώμαστε! Τό ξέρεις και τό ξέρω,
μά ή αγάπη μας θα πάθη μαρσάσι
και τό πείσμα σου αυτό δεν τό ύποφέρω,
γιατί έχω δά κι' εγώ... έγωϊσμός.
Τί θαορείς πώς είναι; Δίγος νεύρα διόλου;
Κι' αν τή θέλω την αγάπη μας αυτή
θα θυμώσω και θα πάη κατά διαβόλου,
κάποια όσα, πού ή καρδιά δεν θα σκεφτή!

Αντιρροήσεις! Νύχτα μέρα αντιρροήσεις!...
Έπί τέλους, μά σταλιά κατάλαβε τό
ότι δεν ύπορείς, αγάπη μου, να ζήσης
και νά λές σ' ή τι σου λέω κι' ένν «βέτο»!
Και ή στήσασμε σε δύσκολο σημείο.
να τό ή... κάποια όσα και κακή.
να βρ-ή-δ ή εγος σ' νοσοκομείο
και ή ή... άσφαρ-ή... σ' σπυλνύ!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΚΑΚΗΣ

Η ΦΩΝΗ και η γοητεία της

Με το δίσκο του γραμμοφώνου, το ραδιόφωνο, το τηλέφωνο

Μία Αγγλίδα δασκάλα 23 ετών, ονόματι Πατρίτσια Μέρ Παρρ, πρό- κείται να παντρευτεί μ' ένα Άρα- θα δικηγόρο, που την κατέκτησε με τη φωνή του, αποτυπωμένη σε δι- σκου γραμμοφώνου!

Δεν τον έχει ακόμη γνωρίσει προ- σωπικώς, δεν τον έχει δει καν. Η φωνή του όμως ήταν τόσο πειστική, ώστε την έκαμε, πρό δυο μηνών, να γίνει Μουσουλμάνο. Ήταν απαραί- τητη αυτή η αλλαξοπιστία της, για να μπορούσε να παντρευτεί με τον αγαπημένο της. Και τώρα θα κάνει ένα ταξίδι 1.000 μιλίων, για την τελετή του γάμου.

Στην αρχή, την είχε έλκυσει η φωτογραφία του δικηγόρου. Δεν θα- παίρινε όμως ίσως την απόφαση, αν δεν της έστελνε ένα δίσκο με τη φωνή του.

«Κατάλαβα τότε—λέει η ίδια—ότι ήταν ο μοναδικός άντρας για μέ- να».

Δεν είναι ωστόσο η πρώτη γυναι- κά που έρωτεύθηκε μια φωνή. Α- φού μια ταμίας κινηματογράφου, η Μάργκρετ Μάκι, παντρεύτηκε κά- ποιον Έντβιν Χέθ, ώμολόγησε ύ- στερα πως η φωνή του ήταν το πρώ- το πράγμα που είχε προσέξει σ' αυτόν. Την είχε μαγεψει, με την υπερβολική γοητεία της — πράγμα φυσικό άλλωστε, εφόσον ο Χέθ εί- ναι ύπνωτιστής! Το περίεργο είναι ωστόσο ότι, παρ' όλη την επιρροή που εξασκή πάνω της η φωνή του, η Μάργκρετ είναι η μόνη γυναι- κά που δεν μπορεί να ύπνωσιν!

Πρό δυο ετών, ο Σάμουελ Τζέιμ- σον κι' η Μύρτλ Τόρεμ, Αμερικανοί κι' οι δυο, πρωτοσυναντήθηκαν...στο γάμο τους, στη Νέα Υόρκη! Ο ένας κατοικούσε ως τότε στο Τέξας κι' η άλλη στην Ίντιαν. Ώστόσο, η ένωση τους δεν ήταν ένας ψυχρός γάμος από συνοικέσιο, αλλά ένα α- ληθινό ρομάντο.

Πώς είχαν γνωριστεί; Μ' ένα τρό- πο πρωτότυπο — όσο και μοντέρνο. Ήσαν κι' οι δυο έρασιςκηνες του ραδιόφωνου κι' είχαν πλεξεί το εί- δυλλίο τους από μακριά, με τη βο- ήθεια των βροχώνων κυμάτων των έ- ρρασιςκηνικών πομπών τους.

Ένα άλλο ρομάντο εξ άποστά- σεως έγινε γνωστό, όταν ο πρίγκιψ Ταλάλ Αζίζ, της Σαουδικής Άρα- βίας, ταξίδεψε αεροπορικώς 6.500 χιλιόμετρα, απ' τη χώρα του ως τη Σαορνθία, για να συναντήσει τη νε- αρή Μαρία Μαρράς. Κι' αυτοί έπι- σης είχαν ανταλλάξει τα έρωτικά τους υλικόλογα με το ραδιόφωνο.

Συνηθίζετε ν' απαντάτε στο τη- λέφωνο με φωνή γκρινιάρικη και δύστροπη; Κινδυνεύετε τότε να μνην παντρευτείτε ποτέ. Πρέπει να δέχεσθε ευδιάθετα και καλόκαρδα ακόμη και τα λάθη στον αριθμό. Γι- ατί μπορεί να όδνηθούν σε μία γυνωμία που θα σας χαρίση την εύτυχία.

Αυτό αποδείχθηκε, για μια ακόμη φορά, στην περίπτωση κάποιου πλου- σίου Καναδού έπιχειρηματία. Δυο φορές πήρε ένα αριθμό τηλεφώνου, και τις δυο έγινε κάποιο λάθος στη σύνδεσι και του απάντησε μια γο- ητευτική νυναικεία φωνή.

Τη δεύτερη φορά ο έπιχειρημα- τίας σκέφθηκε πως ήταν ο «δάκτυ- λος της Τύχης». Κι' αντί να κλείση το τηλέφωνο, ομυάρησε κάμποσο με την άγνωστη. Ζήτησε ύστερα να τη γυνώριση... Τώρα είναι νυναικά του.

Μα να και μία ύποδειξι πολύ σω- στη, παρμένη από ένα βιβλίο καλής συμπεριφοράς του 1838: «Ένα από τα μεγαλύτερα θελάντρα της νυ- ναικάς είναι η νλκυκεία φωνή»!

Ο τρόπος πού μιλάτε, κορίτσια, κι' αυτό που λέτε, είναι σπουδαιό- τατα. Αν θέλετε να κάμετε καλή έντύπωση!

Και μερικές συμβουλές προς τους άντρες προερχόμε-ς απ' τη στόρ του Χόλλανδουντ Άλφον Ντάν: «Τό δείγμα του γοητευτή ενός άνδρος είναι ή φωνή του. Μία ήσυ- χη και κρ-ότωνισή ή φωνή δείχνει συνήθως άνθρωπο σταθερό, με αυ- τοπεποίθησι».

16 τοίσεις της ζωής

ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Πέρασα μια νύχτα περίφημη έχτες, μου είπε ο Στάθης, ένας εύχα- ριστος τύπος που μόλις έκείνες τις μέρες τον είχα γνωρίσει και είχαμε συνδεθεί φιλικά μαζί.

Πού ήσουνα; τον ρώτησα.

— Ένα παλάτιο της Βενετίας! Α! Τι πλούτος, τι μεγαλόπρεπεια! Και σήμερα το πρωί ξυπνήσα στην αγκαλιά της μαρκησίας Μπριγκί- τας ντελ Σολφερίνο. Α! Τι γυναικά όπεροχη! Τι γόησσα!...

Ο Στάθης μισόκλεισε τα μάτια του για να ξαναπαραστήση τη γό- ησσα μαρκησίας Μπριγκίτα ντελ Σολφερίνο κι' εγώ τον κύτταξα με ύ- ποψια. Χτες το βράδυ, ήμαστε μαζί μέχρι τις έντεκα. Για πότε βρέθη- κε στη Βενετία, συνήψε γνωριμία με την όπεροχη μαρκησία, και ση- μερα ήταν κι' όλας εδω, για να μου διηγήται τις έπιτυχίες του; Κάτι τέτοια αρχίζουν να λένε μερικοί άνθρωποι καμμία φορά και καταλή- γουν πολύ άσχημα.

Ο Στάθης, σάν να ύποψιάστηκε τό νόημα των ύποψιών μου, μου είπε με χαμόγελο:

— Μή περνάς για τρελλό, αϊ;
— Όχι έντελώς, αλλά περίπου. Και όμως, άμα θά σου έκθέσω τά πράγματα, θά ίδης πως είμαι μία χαρά σ'ά μου. Έγώ, που με βλέπεις, λοιπόν, έχω άνακαλύψει τό μυστικό της εύτυχίας. Τι πάει να πη εύτυχία στη ζωή; Νά μπορείς να ικανοποιής κάθε σου έπιθυμία. Συμφωνείς;

— Απολύτως.
— Και κάθε μέρα γεννώνται μέσα σου ένα σωρό έπιθυ- μίες. Αλλά δεν είσαι σέ θέση να τις κάνης πραγματικότητα, πρώτον γιατί τό σω λείπουν τά λε- φτά και δεύτερον γιατί σου τυχαί- νουν πολλά έμπόδια.

— Τό πρώτο είναι άρκετό!
— Κι' αν ύποτεση ότι έχεις χρήμα- τα και δεν υπάρχουν έμπόδια, πως θά έκπληρώσης τις έπιθυμίες σου; Ή, μάλλον, πότε; Όταν είσαι έμπνιος, φυσικά. Γιατί όταν κοιμάσαι, είτε σέ χρυσό κρεβάτι έχεις έαπλώσει ή στο σιδερένιο του σπιτιού σου, είναι ένα και τό αυτό. Συμφωνείς;

— Απολύτως!
— Συνεχίζω. Η ζωή του ανθρώ- που διαίρεται σε δύο τμήματα. Στό ζήτητο και στό κοιμισμένο. Αλλά τό κοιμισμένο δεν είναι έντελώς κοιμισμέ- νο. Τό σώμα σου άναπαύεται αλλά ή φαντασία σου γρηγορεί. Σ' άρέσει αυτό τό «γρηγορεί»;

— Μή γοητεύει.
— Κι' έτσι έχουμε τά όνειρα, που λένε. Έσύ τί όνειρα βλέπεις;
— Πολλά και διάφορα.

— Πού έρχονται μόνο τους, έτσι; Όλοι τέτοια όνειρα βλέπουν. Άνεύ- θυνα, άνοργάνωτα και άκαθοδήγητα. Έγώ όμως τά όργανώνω και τά κα-θοδηγώ ανάλογα με τις έπιθυμίες μου. Άς πούμε, λοιπόν, ότι σήμερα μου γεννήθηκε ή έπιθυμία να παίξω τέτ- ά- τέτ πόκερ με τό Φαρούκ. Τι κάνω; Συγκεντρώνω τη σκέψι μου στό σπουδαίο αυτό πρόσωπο, και σέ μία τράπουλα, μελετώ την έπιθυμία μου, κλείνω τά μά-τια μου και λέω αποφασιστικά: «Απόψε θά παίξω πόκερ με τό Φαρούκ. Και θά τον κερδίσω». Και μόλις έρχεται ο ύπνος να με βυθιση, νάμαι βιζαδί με τό Φαρούκ και στήνουμε τό πόκερ μας. Δέκα λίρες τό τίσι. Ός τά έημερώματα τον ζετινάζω και βρίσκο-μαι με πέντε ή δέκα χιλιάδες λίρες κέρδος. Θά μου πής, βέβαια, πως όταν ξυπνήσω όλ' αυτά έχουν λη-θεί και δεν υπάρχει ούτε λίρα σ'ά χέρια μου. Ναι, αλλά στό μεταξύ εγώ έχω ζήσει τις έντονες συγκινη- σεις του παιγνιδιού, τις χαρές τό κέρδους κι' όλ' αυτά μένονυ ζωντανά μες τό μυαλό μου, γιατί τά έννοιασα. Τι στό ζήτητο, τί στόν ύπνο.

Κι' έτσι πέρασε και τη χθεσινή νύχτα με τη μαρκησία Μπριγκίτα ντελ Σολφερίνο! «Ακριβώς. Είχα δη τη φωτογραφία της σ' ένα περιοδικό. Αμέσως είπα: «Όραία μου γόησσα, σέ λατρεύω! Αϊ, λοιπόν, ακόμα έχω σ'ά χέρια μου τη γεύσι των φιλιών της. Α! Τι φλόγα!

Και μισόκλεισε ξανά τά μάτια του, για να ξανα- φέρη τά ύπολείμματα της νυκτερινής πανδαισίας. Κι' έπειτα είπε:

— Αυτό είναι τό μυστικό της εύτυ- χίας!

Για φαντάσου, λοιπόν. Νά είναι τόσο εύκολο πράγμα ή εύτυχία και να μην τόχω σκεφτή ως τώρα! Σε τί πέλαγος άγνοίας βρισκόμουν. Νάχω πολλές έπι-θυμίες κάθε μέρα, να φλέγεται ή ψυχή μου κι' εγώ νάμαι όλο με την πίκρα του άπραγματοποιήτου!

— Τι στό ζήτητο, τί στόν ύπνο! Πολύ σωστά. Οι έντύπώσεις μένονυ. Απολαμβάνεις την εύτυχία σου, τις δι- νεις ένα χάπτου έντα και τό πρωί έχεις ένα εύάριστο ζήτημα και χαίρεταις την ήμερα σου μ' ένα χαρομένο τρα- γουδάκι. Κι' έχω τόσες έπιθυμίες!...

Μία σφοδρή έπιθυμία μου είναι ή φλόγα. Είναι γετονισιά μου, και βγαί- νει τ' άπονεύματα στό παράθυρό της, για να ρεμβάση. Έχω φλογερό άίσθη-μα μαζί μου, έκείνη όμως ούτε ψυχρό μαζί μου. Καταλαβαίνω πως δεν μου

δίνει σημασία, της είμαι έντελώς άδιάφορος. Περνώ από τό παράθυρό της, λοξεύω τά βλέμμάτα μου έναντίον της, αλλά είναι σάν να πυροβολώ στόν άέρα. Ο στόχος κυττάει άλλου. Καμμία έλπίδα να την προσεγγίσω. Κι' αυτή ή καμμία έλπίδα, μου φουντώνει τον έρωτα και με καίει όλόκληρο. Ύποπτευομαι ότι υπάρχει αντίδοχο στη μέση. Κι' αυτός πρέπει νάηαι ένας φηλός με μαύρο μου-στακάκι που τον έχω ιδή να στέκεται κολώνα στη γωνία, άντμψ ή σχε-δόν στό παράθυρό της.

Αλλά τώρα ξέρω τό μυστικό. Περνώ από τό δρόμο της, εγώ την κυτ-τάζω, έκείνη με άγνοει, αλλά λέω μέσα μου:

— Απόψε θά είσαι δική μου!
Νύχτα και φοράς τις πυτζάμες μου. Σβύνω τό φώς, κάθομαι στό κρεβάτι, κλείνω τά μάτια μου και τη φέρνω ζωντανή μέσα στό μυαλό μου. Συγκεντρώνω τη σκέψι μου στην περιπέτεια που έπιθυμώ νάχω μαζί της. Τι έπιθυμώ; Έπιθυμώ να πάμε μαζί στη Βουλιαγμένη, να της δηλώσω τον έρωτά μου, να μου πη άγάπη μου, είσαι ο άντρας των όνείρων μου κι' έπειτα, να ξυπνήσω με τη φλογερή γεύσι των φιλιών της σ'ά χέρια μου. Αυτό θά είναι τό τέλος. Και πέφτω στό κρεβάτι με τά πιο γοητευτικά σχέδια.

... Είμαστε άγκαλιασμένοι μέσα σέ μία άεροδυναμική κουρσάρα. Τό αυτόκινητο ρολάρεη στην άσφαλτο, που μοιάζει με καθρέφτη, καθώς πέφτει στην έπιφάνεια τό άσχημ το φεγγαριού.

— Πόσον καιρό μ' άγαπάς;
— Δέκα μήνες και δέκα τέσσερις μέρες!

— Σκληρό! Έγώ και δέκαδες μέρες. Γιατί δεν μιλούσες; Νάξερεις πως περίμενα ένα σινιάλο σου και τό μουρμούρισμα των κυμάτων.

Την πήνω από τη μέση και πάμε κοντά στην άκρογυαλιά. Καθόμαστε στη ρίζα ενός στοργικού πεύκου. Περνώ τό χέρι μου στη μέση της και σκύβω για να ένεργήσω τό πρώ-το φιλί. Ξαφνικά μία άγρια φωνή μάς κόβει:

— Έδώ μου είσαστε; Σήκω άπάνω ρέ!

Είναι ο ψηλάς με τό μαύρο μουστακάκι, φοβερά άγριέμένος. Τά μάτια του πετάνε φω-τιές, στό χέρι του κρατάει ένα μαχαίρι που άστράφτει στό φεγγαρόφωτο.

— Μη! Ξεφωνίζει ή φλόγα. Τόν άγαπώ και θά πεθάνω μαζί του!

— Πρώτα θά πεθάνη αυτός! φωνάζει ο ψη-λέας. Ύστερα ή σειρά σου. Προδότερα!

Με σηκώνει από τό γαϊάκι, σάν να ήμουνα πούπουλο. Τρέμω. Αλλά, καθώς κάνει να ση-κώση τό χέρι με τη μαχαίρα, έγγυλοστράω μ' ένα άπότομο τίνγκισμα και τό βάζω σ'ά πό-δια. Αυτός έξοπισω μου:

— Στάσου βρέ! Στάσου να πεθάνης!

Τρέχουμε κι' οι δύο. Μπρός εγώ πίσω αυτός. Τρέ-χω άνάμεσα σ'ά δέντρα, περνά από τό κέντρο. Περί-τρομοι καίτι άνθρωποι πα-ρακολουθούν τό λυσσαλέο κνηνητό. Στό τρεχάτο μου πέρασμα άκούω τά σχόλια:

— Θά τον σκοτώση, γιατί του πήρε τό κορίτσι!

— Καλά θά τό κάνει!

Και ή κοινή γνώμη έναν-τίον μου. Και τρέχω. Βρίσκομαι στό βουνό, πηδω σέ ύψώματα, κα-τρακυλάω σέ ρεματιάς, πέφτω, ση-κώνομαι, τό ξαναβάδω σ'ά πόδια, σκουντοφυλάω σέ κλαδιά, ξεσά-ζω τό μούτρο μου. Σε μία στιγμή βρίσκομαι πάνω σ' ένα βράχο και μπροστά μου ή θάλασσα. Έκείνος με φτάνει. Δυο βήματα πίσω μου.

— Τώρα θά πεθάνης!

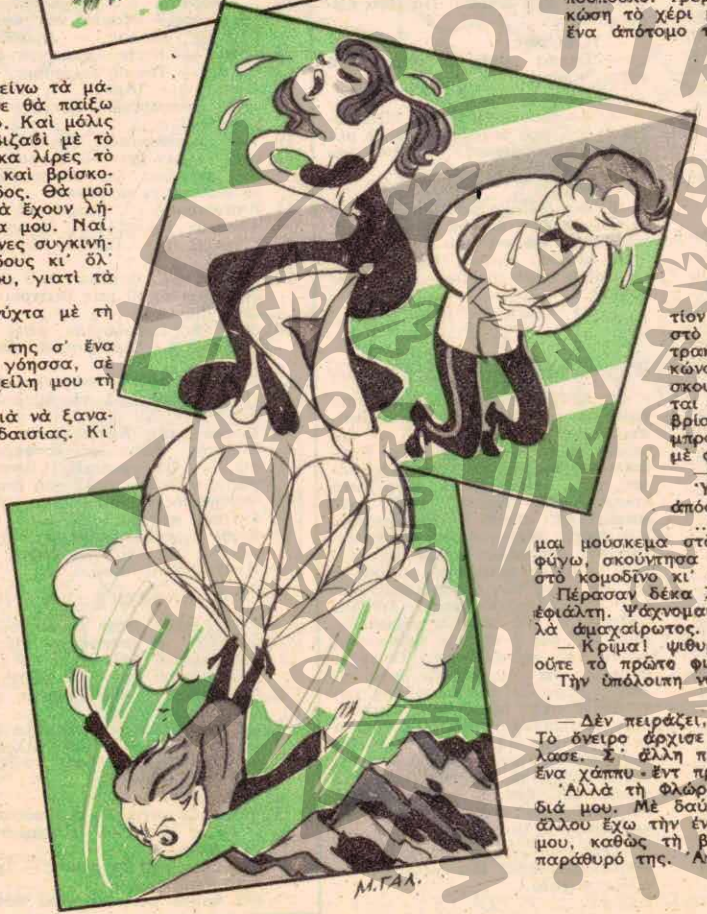
Υψώνει τη μαχαίρα. Παιρνώ την άπόφασι και βουτάω στη θάλασσα, ... Άνογώ τά μάτια μου — εί-μαι μούσκεμα στό νερό. Καθώς πάλευα να ξε-φύγω, σκουντοπα τό ποτήρι που ήταν δίπλα μου στό κομοδίνο κι' έγινε μούσκεμα.

Πέρασαν δέκα λεπτά για να συνέλθω από τον έφιάλτη. Ψάχνομαι. Εύτυχώς, είμαι βρεμένος, άλ-λά άμχαίρωτος.

— Κρίμα! ψιθυρίζω. Δεν μ' άφησε να πάρω ούτε τό πρώτο φιλί!

Την ύπόλοιπη νύχτα δεν κοιμήθηκα.

Δεν πειράζει, λέω τό πρωί στόν εαυτό μου. Τό όνειρο άρχισε όμορφα, αλλά στό τέλος χά-λασε. Σ' άλλη περίπτωση θά βάλα στό νού μου ένα χάπτου έντα πρώτης τάξεως! Αλλά τη φλόγα την ξεριζώνω από την καρ-διά μου. Με δαύτη δεν γίνεται τίποτα. Κι' έξ άλλου έχω την έντύπωση πως με πίναει ή πλάτη μου, καθώς τη βλέπω για τελευταία φορά στό παράθυρό της. Από την άλλη μέρα αλλάζω δρό-

μο. "Ας βρούμε μία άλλη επιθυμία, μπορεί να έχουμε καλύτερα αποτελέσματα.

Ναι... Καθώς περνάω το βράδυ έξω από ένα ρεστοράν πολυτελείας, στέκομαι και χαζεύω. Φωτισμένα κρύσταλλα και πρώτης γραμμής πελατεία στη σάλα. Νά και μία έξοχη κυρία, με γυμνή την πλάτη, που τρώει κοντά στη τζαμαρία, μονάχη της. Τάχα δεν θα μπορούσα να της κάνω εγώ το σύντροφο; Θά της πρόσφερα ένα εξίσου γεύμα κι ύστερα... Κομποπολιτικά πράγματα. Την κυττάζω κι αποτυπώνω τη γόησσα φυσιογνωμία της στο νου μου. Τρώω ένα γιαουρτί σ' ένα γαλατάδικο και πάω βιαστικός στο σπίτι.

Βιδώνω την επιθυμία μου στο μυαλό μου. Μετά το γεύμα θ' ακολουθήσει καμπαρέ!

... Τά γκαρσόνια μας υποδέχονται με χαμόγελα και υποκλίσεις. Μας δίνουν τον κατάλογο. "Η Μάρλεν — αυτό είναι τ' όνομά της — παραγγέλνει:

— "Ορεκτικά με μαύρο καβιάρη! Το ίδιο κι' εγώ. "Ακολουθεί άστακός, "Επειτα ένα βολόνι. Θεέ μου, τί θεοπέσια φαγητά. Κρυστάλινα ποτήρια, ασημένια σερβίτσια, άσθη στο τραπέζι. Παίζει και η όρχηστρα, μία όρχηστρα περιήμη.

— Θά ήθελα κι' ένα σνίτσελ. — Κι' εγώ το ίδιο! λέει, και καλώντας το γκαρσόνι δίνει την παραγγελία.

Είπε γερό πηρούν η Μάρλεν. "Αμ κοτζάμ κορμάρι εν' αυτή! Εγώ δεν έχω κορμάρι, αλλά τρώω για να κάνω. Πίνουμε τριών ειδών κρασιά. "Ακολουθεί ένα παγωτό με σαντιγύ, φρούτα, σορόπι, μπισκότα και άλλες ποικιλίες.

"Επειτα κουδεντιάζουμε λίγο, πρίν πάμε στο καμπαρέ. Κι' έπειτα σηκώνομαστε να φύγουμε. Μά, τη στιγμή που είμαι όρθιος, αισθάνομαι κάτι τρομερές σουβιλιές στο στομάχι. Τραπέζια, καρέκλες, φώτα, άνθρωποι στριφογυρίζουν μπροστά μου, σαν σούρες. Χάνω τον κόσμο.

— Θεέ μου! άκούω τη Μάρλεν. Και σωριάζεται κατά νη. "Εχω χάσει κι' εγώ τις αισθήσεις μου, κι' όμως καταλαβαίνω πως μάς σηκώνουν, μας φορτώνουν σ' ένα αυτοκίνητο και μας πάνε στών Α' Βοηθών.

— "Οξεία δηλητηρίαση! λέει ο γιατρός. Μας κάνουν τα δέοντα και μας ξαπλώνουν στο άσπρο αυτοκίνητο με τον κόκκινο σταυρό:

— Σ το έφημερεύον, γρήγορα. Τρέχει τ' αυτοκίνητο στους δρόμους και σφυρίζει δαιμονισμένα.

... Τινάζω το κεφάλι μου, ανοίγω τα μάτια μου. "Ανάθε το φως, "Εφιάλτης. Μά όχι ακριβώς. Το σφύριγμα του αυτοκινήτου με τον κόκκινο σταυρό τ' άκουω καθαρά στο δρόμο. "Ανοίγω το παράθυρο. "Έχει σταθή άπεναντι. Κόσμος.

— Τι συμβαίνει; ρωτώ. — Δηλητηρίαση! "Όλη η οικογένεια του Παπαδόπουλου!

Μάλιστα. "Αλλά εγώ τί φταίω, να μου χαλάσουν τη βραδιά; Κι' επί πλέον αισθάνομαι και το στομάχι μου χαλασμένο. Το γιαουρτί δεν ήταν εν τάξει. Κρίμα τ' όνειρο. Κι' είχε άρχισει τόσο ωραία!

... Τούλάχιστον άς πάμε ένα ταξίδι! Αυτή η επιθυμία γεννιέται μέσα μου αυθόρμητα, καθώς βλέπω στη βιτρίνα κάποιου τουριστικού γραφείου ένα αεροπλάνο να γυρίζει. "Ταξιδεύετε με αεροπλάνο. Ταχύτης — "Ανείσις — "Ασφάλεια.

Μάλιστα. Και θα πάω στο Παρίσι! ... "Απογεια άμαστε. Τώρα πετάω στα σύννεφα, έχω θέσι παράθυρο, για να θαυμάζω τα ούρανια τοπία. Τι όμορφα που πάμε — είναι το πρώτο μου αεροπορικό ταξίδι. Δίπλα μου μία αϊθέρια ύπαρξη, τύπος μοιραίας γυναίκας. Πά- νουμε κουδεντά.

— "Έχετε γνωστούς στο Παρίσι; με ρωτά, γαλλικά. (Γαλλικά δεν ξέρω, αλλά στον ύπνο μου φαίνεται πως μιλάω όλες τις γλώσσες).

— Νό! της απαντώ. — Ξέρετε, στο Παρίσι θά χαθώ. "Εγώ θά μείνω μερικές μέρες και θαμιά μόνη. Θέλετε να κάνουμε παρέα;

— Θά είμαι ευτυχής! "Εξασφαλίστεκα κι' άπ' αυτήν την άποψη. Κουδεντιάζουμε καθώς το αεροπλάνο προχωρεί στους ούρανους δρόμους του. Πεταμέ άπάνω από τις "Άλπεις. Μά ξαφνικά άκούμε κάτι παράξενους χτύπους της μηχανής και το αεροπλάνο χοροπηδάει.

— "Ψυχραιμία! μάς λέει η συνοδός, με φωνή που τρέμει. "Επαθε θλάση ο ένας κινητήρας. Θά πάμε, όμως, με τον άλλο!

Οι επιβάτες άνησυχούν και κυττάζονται τρομαγμένοι. Σέ λίγο χαλάει κι' ο άλλος κινητήρας.

— "Ψυχραιμία, πέφτουμε! λέει η συνοδός. Φορέστε τ' αλεξίπτωτά σας κι' ένας — ένας θά πηδήσει άπ' την πόρτα!

Μας μοιράζει αλεξίπτωτα — φοράω το δικό μου. Κλείνω τα μάτια μου και ρίχτηκα στο κενό. Το αλεξίπτωτο άνοίγει. "Από κάτω οι βράχοι των "Άλπεων. Κατεβαίνω γρήγορα, σαν άστραπη. "Ενας δυνατός άέρας με σπρώχνει όρημικά στον κατήφορο και δεν ξέρω πώς γίνεται κι' αντί να είναι άπάνω, το κεφάλι μου είναι κάτω και τά πόδια δεμένα με το αλεξίπτωτο! Νά οι κορυφές των βράχων. Πάω κατ' ευθείαν άπάνω τους με μία ταχύτητα διγυγιάδη, σαν βολίδα. Και γκάπ! Χτυπάω κατακέφαλα σέ μία κορυφή!

... "Ανοίγω τα μάτια μου και ψάχνομαι. Δόξα σοι ο Θεός. Είμαι ζωντανός. "Αλλά το κεφάλι μου πονάει φριχτά. Τι έγινε; Σ το φως της αυγής, βλέπω το χάλι μου. "Έχω πέσει άπ' το κρεβάτι, τυλιγμένος στο αλεξίπτωτο — παρντόν, το σεντόνι, θέλω να πώ. Κι' έχω χτυπήσει για καλά.

— "Άει στο δισόλο!

Την άλλη μέρα δείχνω το κεφάλι μου στο Στάση. Νά, ένα καρούμπαλο.

— Τι έπαθες; — "Επεσα άπό τ' αεροπλάνο στις "Άλπεις.

— Πότε; — Πρό τεσσάρων ώρών. "Όλο άτυχήματα μου τυχαίνουν με το μυστικό της εύτυχίας. "Εσένα δεν σου τυχαίνουν;

— Ποτέ! — "Εγώ κι' εδώ είμαι άτυχος. Ούτε κοιμισμένος δεν θά βρω την εύ- τηχία. Τά όνειρά μου έχουν τραγικό φινάλε. Κρίμα. Κι' είναι τόσο ωραίο αυτό το σύστημα της εύ- τηχίας!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τεχνάσματα λαθρεμπόρων

Οι λαθρέμποροι πολυτίμων πετρωδών σοφίζονται τα πιο άπίστευτα τεχνάσματα, για να ξεγελάσουν τους τελωνειακούς. Κρύβουν τα πετρώδια μέσα στις σά- λες των παπουτσιών τους, στα κουμπιά του παλτού τους, στο στόμα, στ' αυτιά ή στα ρουθούνια τους... Μία γυναίκα όμως κα- τάφερε επί πολύν καιρό να περ- νάη λαθραία πετρώδια μπροστά άπ' τη μύτη των τελωνειακών, μ' ένα κόλπο απλούστατο: Τούλη, δηλαδή, σ' ένα μαντήλι μερικά δι- αμάντια και τάβαζε μέσ' στην τσέπη του παλτού της. "Όταν έ- πρόκειτο να την ψάξουν, στο τε- λωνείο, έβγαζε το παλτό της και τ' άφηνε στην αϊθουσα άναμονής, πρίν ακολουθήσει την έρευνήτρια στο ιδιαίτερο δωμάτιο. Κανείς δεν σκέφθηκε δέ ποτέ να ρίξει μία μα- τιά σ' αυτό το έγκαταλειμμένο παλτό. Κι' έτσι η γυναίκα αυτή τά κατάφερε μία χαρά επί άρ- κето χρονικό διάστημα.

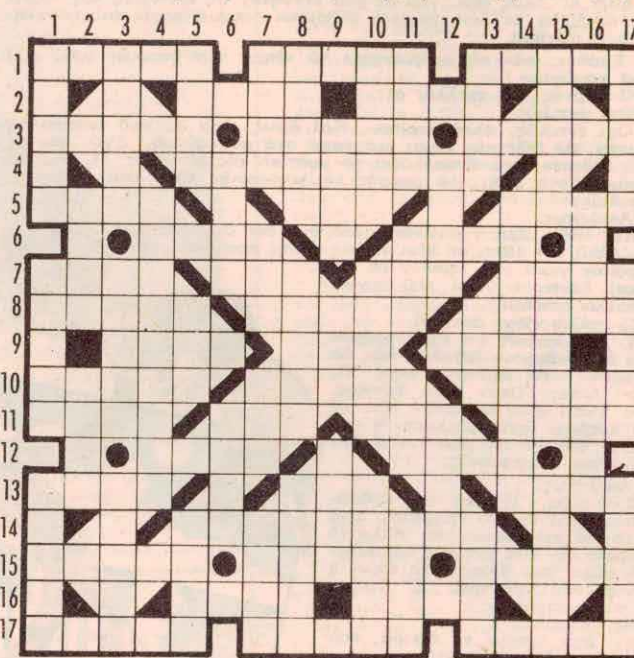
Τέλος, το τεχνάσμα άνακαλύ- φθηκε, χάρις σ' ένα γεγονός έν- τελώς τυχαίο.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 449

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1 Δέν είνε έν τάξει διανοητικώς. — Ευρωπαϊκά νομίσματα. — Εμπορική επιχείρησης.
- 2 Παίρνω κάτι βιαίως. — Βασι- λεύς της Ελλάδος.
- 3 Μεγάλο και χοντρό ξύλο. — Μειώνω την πυκνότητα. — Τρώ- γεται με ψωμί.
- 4 Πετούν.
- 5 Σ'ενά συνδεμένο με το Πα.

- Καλλιέργω (άρχ.). — "Α- ριθμητικόν. — Κατοικίδιο ζώο. 8 Είνε άποσθήποτε ξύνος. — Μας είναι καθημερινώς άπαραίτη- τος. — Σεισί... παλαιά δό- ξα του γαλλικού θεάτρου. 9 "Ιερός βους των άρχ. Αιγυπτί- ων. — "Ανθος. — ... Ζουρνταν; άστέρι του κινηματογράφου. 10 "Η επιφάνεια τους παρουσιάζει βαθούλωμα. — "Έχει νόστιμο κρέας. — Μέρη του πλοίου.

- σχα. — Ναυτικό παράγγελμα. 5 Σκληρός άγών. 6 "Επιβάλλει ήσυχία. — Τροφή θηρίων. 7 ... — ποτάλ. — "Αρχή συμπε- ράσματος. — Νομός και ποτα- μός της Γαλλίας. — "Αγαθά. 8 Τόνος. — Κατάλληλα για φά- γωμα. — Τοπικό επίρρημα. 9 Βοσκή. — "Αρβρο. — Ρήμα που, μεταφορικώς, άδειάζει τά πορτοφόλια. 10 Στά κέρατα είνε άσυναγώνι- στος. — Δέν έχει συντροφιά. — Τον χειμώνα ζεσταίνεται και το καλοκαίρι παγώνει. 11 Κτηνοτροφή. — "Αναφορική άν- τωνυμία (πληθ.). — Χρονικός σύνδεσμος. — Πλοίων των άρ- χαίων. 12 Ονομα δύο άστέρων του έλα- φρού μουσικού μας θεάτρου. — Σ υγχρόνως. 13 Θεά τής μυθολογίας μας. — Ράτσα. — "Αριθμητικό επίρ- ρημα. 14 Ρωμαίος αυτοκράτωρ, που δεν είνε άσχετος με το ήμερολό- γιο. 15 Βουνό της Κεφαλληνίας. — Γνωστός "Αθηναίος κωφεραν- σιέ. — Οι γραμμές γίνονται χάρις σ' αυτόν πολύ πιο ίσιες. 16 "Αρνητικός σύνδεσμος. — "Ελ- ληνικών προίον. 17 Κάθε γυναίκα επιδιώκει να εί- ναι. — "Αθληταί (καθαρ.). — Νησί του Αιγαίου.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1 Λίθος πάνω στην όποία δοκι- μάζεται ο χρυσός. — Μέρος του ματιού (πληθ.). — Ρήμα που άπαιτεί πέννα ή μολύδι.
- 2 Ποταμόκι. — Κατέστρεψε την Πομπηία.
- 3 Δέν του άρέσουν οι πολυλογίες (μεταφ.). — Γάλλος φιλόσο- φος του 19ου αιώνας. — Τμή- μα της Μ. "Ασίας.
- 4 Ταξιδένουν.
- 5 "Εορτάζει στις 30 Αυγούστου. — Φίλος (ξεν.). — Ευχαριστεί την άκοή.
- 6 Προϊόντα της εργασίας. — Τρο- πικό επίρρημα.
- 7 Θά έβριθε εκεί διάφορα ποτά.

Φωτιά μέσα στη γη

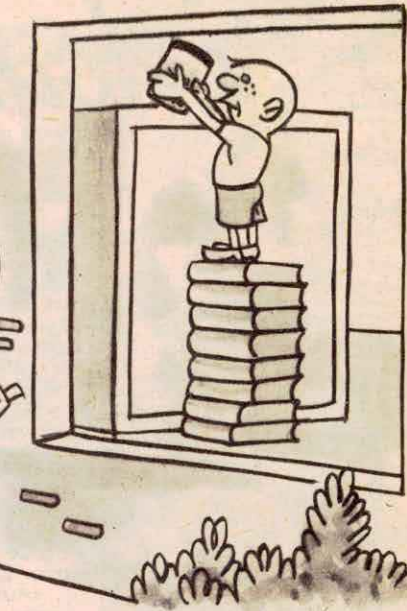
Στο Νιού Στρέιτς του "Ο- χανί, οι άνθρακωρύχοι κήρυξαν ά- περγία, το 1884, κι' αποφάσισαν να βάλουν φωτιά στο άνθρακωρυ- χείο. Φόρτωσαν λοιπόν κάμποσα βαγονάκια με κάρβουνο, το πότι- σαν με πετρέλαιο και τ' άναψαν. "Υστερα άφισαν τά φλεγόμενα βα- γονάκια να κυλήσουν ως το έσω- τερικό του όρυχείου, κι' έπέτυ- χαν έτσι το σκοπό τους.

"Η ύπόγεια λοιπόν αυτή πυρ- καγιά — ή μεγαλύτερη του κό- σμου — συνεχίζεται ακόμη. "Έχει καταστρέψει ως τώρα κάρβουνο ά- ξίας 20.000.000 δολλαρίων. Δια- τηρείται δέ με τον άέρα που μπαί- νει άπ' τά πηγάδια του άνθρακω- ρυχείου κι' άπό διάφορες ρωγμές του έδάφους.

Το νερό μέσα στις στέρνες και στα πηγάδια ζεσταίνεται τόσο πολ- ύ άπ' την ύπόγεια θερμότητα, ώ- στε οι νοικοκυρές πλένουν μέσα σ' αυτό τά ρούχα τους. Για να τό πούν, πρέπει πρώτα να τό κρυώ- σουν με κάποιον τρόπο. "Εξ άλλου βλέπει κανείς να φτάνουν μία όρ- γιώδης τοπική βλάστησι ανάμεσα στα χιόνια!

Κάθε, τόσο, οι φλόγες ξεπετι- ούνται άπ' το έδαφος και φτάνουν 15 μέτρα ψηλά!

Τά τρομερά παιδιά του ΑΡΧΕΛΑΟΥ

— Γάε... Γάε... Γάε!...

— ...Τό όνειρό μου είναι ν' άποκτήσω μία βιέλιο- θήκη σαν του Κοκεύ!

— Πώ... Πώ... ο παγωτατζής έπαθε ήλιασι!

— "Ελα δώ, Τετό, ποιός έσπασε τό βάζο;

— Δέν σ' τάλεγα; Τόν ταμία της τάξεώς μας τόν πιάσανε... έπ' αυτοφώρω!...

— "Έχετε... λευκοπλάστ για... κουδούνια;!

Αδυνήσεις για ωραία πόδια

ΤΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΕΙ ΕΝΑΣ ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Τα ωραία πόδια είναι το μεγαλύτερο όπλο των γοητευτικών στάρ της οθόνης. Το πρόσωπο μιας ηθοποιού μπορεί να είναι γοητευτικό, το σώμα της υπέροχο. "Αν όμως τα πόδια της δεν έχουν τέλειες γραμμές κι' αν το βάδισμά της δεν είναι αρμονικό, καμιά γυναίκα, όσο όμορφη κι' νάν είναι στο πρόσωπο και στο σώμα, δεν μπορεί να σταθή στην οθόνη!...

Οι κοινές θνητές μακαρίζουν τις στάρ του κινηματογράφου για την τύχη που είχαν να γεννηθούν με ωραία πόδια. Κι' όμως αυτό δεν είναι καθόλου αληθινό. Οι περισσότερες στάρ έχουν γεννηθή με πολύ αδύνατα ή πολύ παχιά ή και κάπως στραβά πόδια και μόνο με την υπομονή, την επιμονή και την αδιάκοπη άσκηση, απέκτησαν τις τέλειες γραμμές που βλέπουμε τόσο συχνά και θαυμάζουμε στην οθόνη.

«Αυτό μπορεί να το κατορθώσω κάθε γυναίκα! γράφει σχετικά ο Ρίτσαρντ Ουίλλυς, ένας ειδικός του Χόλλυγουντ, από τα χέρια του οποίου έχουν βγεί τα ωραιότερα πόδια του κινηματογράφου. Αρκεί να κάνη μια σειρά ασκήσεων και να μην είναι τα πόδια της σε πολύ μεγάλο βαθμό παραμορφωμένα...».

Νά, λοιπόν, ποιές είναι οι ασκήσεις που, κατά τον Ουίλλυς, μπορούν να χαρίσουν σε κάθε γυναίκα πόδια στάρ:

1) Ευτόλτες ή με τις κάλτσες μόνο ή με μαλακά παπούτσια γυμναστικής, βαδίζετε επί 10 λεπτά, πρωί και βράδυ, κάθε μέρα, πάνω σε μία ολίσια γραμμή, με τις μύτες των ποδιών σας προς τα εμπρός. Κάθε τόσο, σταματάτε το βάδισμα, πιάνετε από χάμω βάλους με τα δάχτυλα των ποδιών σας και πετάτε τους μακριά. Κάνετε τις ασκήσεις αυτές επί πολλές ημέρες, ώσπου να νιώσετε ότι το βάδισμά σας — τις ώρες που δεν ασκείσθε — έχει πάρει τις κινήσεις και το ρυθμό του βαδίσματος που περιγράψαμε πάνω στην ευθεία γραμμή.

2) "Αν έχετε καιρό στη διάθεσί σας, κάνετε στα πόδια σας κάθε πρωί επί δεκαπέντε λεπτά, διαδοχικώς ζεστό και ψυχρό ντους. "Αν έχετε επίσης καιρό, ξεπλύνετε χάμω επί δέκα λεπτά με τα πόδια ψηλά, ακουμπισμένα στον τοίχο ή στη ράχη μιας καρέκλας.

3) "Έχετε ή δεν έχετε καιρό, πρέπει όπωςδη-

1) "Ο Ρίτσαρντ Ουίλλυς, ο «μάγος των ποδιών» μετράει τα ωραία πόδια της στάρ Μόνας Όρμμαν. 2) "Η στάρ Τζόαν Ταίλφορ εκτελεί την άσκηση του βαδίσματος σε ευθεία γραμμή. 3) "Η γοητευτική στάρ Τζέιν Γουάιμαν και όταν ακόμη αναπαύεται στα διαλείμματα του γυρίσματος ενός φιλμ κάνει ασκήσεις για τα δάχτυλα των ποδιών της!

ποτε να κάνετε ένα γερό μασσάζ κάθε πρωί, αρχίζοντας από τους αστραγάλους και προχωρώντας προς τα πάνω, προς τους μηρούς.

4) Συνεχίστε την πρώτη άσκηση — ένα μήνα μετά την έναρξή της — φορώντας παπούτσια με χαμηλό τακούνι. "Επειτα από άλλον ένα μήνα, φορέστε παπούτσια με μέτριο τακούνι και τέλος, αφού περάση άλλος ένας μήνας, αντικαταστήστε τα με ψηλοτάκουνα παπούτσια.

5) "Αν τα δάχτυλα των ποδιών σας δεν είναι κανονικά, κάνετε κάθε πρωί την ακόλουθη άσκηση: Τοποθετήστε χάμω ένα χοντρό βιβλίο και σταθήτε επάνω του με γυμνά πόδια, έτσι ώστε τα δάχτυλα να προεξέχουν από την άκρη του βιβλίου. Λυγίστε τα δάχτυλα, πιάνοντας μ' αυτά όσο πιο σφιχτά μπορείτε την άκρη του βιβλίου. Σηκώστε πάλι τα δάχτυλα στην κανονική τους θέση. "Επανάλαβε την άσκηση 50 φορές κάθε πρωί.

6) Σταθήτε με το σώμα στήθε και με τα γυμνά σας πόδια καλά στερεωμένα στο πάτωμα και πολύ κοντά το ένα στ' άλλο. Με τα πόδια και το κορμί σας τεντωμένα, γείρετε ελαφρά πότε προς τα δεξιά και πότε προς τ' αριστερά, κάνοντας το βάρος σας να πέση στις εξωτερικές παρυφές των τελμάτων σας και μαζεύοντας ταυτόχρονα τα δάχτυλά σας. "Η άσκηση αυτή, που είναι αρκετά δύσκολη, θέλει προσοχή. Την πρώτη μέρα, επαναλάβε την μόνο 4 φορές. Σιγά-σιγά, από μέρα σε μέρα, αυξήστε τον αριθμό, ώσπου να φτάσετε τις 30 φορές. Με την άσκηση αυτή, θα δήτε μεγάλη βελτίωση στους αστραγάλους, στα δάχτυλα και στη γραμμή της γάμπας.

7) Σταθήτε στις άκρες των δαχτύλων σας με το σώμα στήθε και τα πόδια τεντωμένα. "Αφήστε το κορμί σας να πέση βαρεία πάνω στις φτέρνες σας, τόσο βαρεία, ώστε να κινδυνεύσετε να πέσετε προς τα πίσω. "Επειτα, σηκωθείτε απότομα στα δάχτυλά σας, τόσο απότομα, ώστε να κινδυνεύσετε να πέσετε προς τα εμπρός. "Αρχίστε κάνοντας την άσκηση αυτή 10 φορές και συνεχίστε ώσπου να φτάσετε στις 30.

8) Σταθήτε όρθια με την πλάτη, τους ώμους και τη μέση κολλημένα στον τοίχο. Ακουμπήστε τις παλάμες σας πάνω σ' αυτόν, δίπλα στους γοφούς. Κρατήστε τα σκέλη σας πολύ κοντά το ένα στ' άλλο.

Ανασηκώστε το δεξιό πόδι, τοποθετώντας τη φτέρνα στον τοίχο, στο ύψος της κνήμης, λίγο πιο κάτω από το γόνατό. Τεντώστε τα δάχτυλα προς τα κάτω, μέχρις ότου αγγίξουν τον τοίχο, χωρίς η φτέρνα να χάση την επαφή της. Κάνετε το ίδιο 6 φορές για κάθε πόδι και φτάστε σιγά-σιγά στις 30.

9) "Ακουμπήστε τον «πλάστη» στο πάτωμα, ακριβώς μπροστά στα δάχτυλά σας. Σταθήτε ολόγισια με τα χέρια στα ισχία. Τοποθετήστε τα δάχτυλα του δεξιού ποδιού σας πάνω στον «πλάστη», ακουμπώντας συγχρόνως τη φτέρνα χάμω. Κυλήστε με δύναμη το πέμμα πάνω στον «πλάστη», ώσπου τα δάχτυλα να ακουμπήσουν στο πάτωμα, ενώ η φτέρνα θα είναι πάνω στον «πλάστη». Κυλήστε με τον τρόπο αυτό μπρός-πίσω 30 φορές κάθε πέμμα σας.

10) Καθήστε στο πάτωμα με την πλάτη στήθε, το πηγούνι προτεταμένο και με τις παλάμες ακουμπισμένες χάμω, δίπλα στους γοφούς. Τεντώστε τα πόδια σας όσο πιο πολύ μπορείτε, μαζεύοντας συγχρόνως τα δάχτυλά σας. Με τα δάχτυλα πάντα μαζεμένα, ανασηκώστε τα τεντωμένα πόδια σας, ώσπου οι φτέρνες σας να υψωθούν δέκα εκατοστά από το πάτωμα. Χαμηλώστε σιγά-σιγά τα πόδια, ώσπου οι φτέρνες να ακουμπήσουν στο πάτωμα. Κάνετε την ίδια άσκηση έξι φορές, αυξάνοντας τον αριθμό βαθμίδων, ως τα 30.

11) Καθήστε μέσα στη μπανιέρα, που πρέπει να είναι γεμάτη με ζεστό νερό. Πιάστε με τα χέρια σας τα χείλη της μπανιέρας. Μαζέψτε τα πόδια σας προς το σώμα σας όσο μπορείτε και, ξαφνικά, κλωστήστε μ' όλη σας τη δύναμη. "Επανάλαβε την ίδια άσκηση, ώσπου να κουραστήτε.

Οι ασκήσεις αυτές έχουν άριστα αποτελέσματα.

Χωρισμοί

Το καλοκαίρι, πράγματι, ωραία εποχή! Και είναι αναμφισβότως, προωρισμένη προ παντός για την αναφυχή, για ταξιδάκια, εκδρομές, για σπόρ, για έξοχη, γιατί αυτός της θερινής σαιζόν είναι ο ρόλος.

Εν' εποχή των δροσερών των παραθερισμών. Και ως εκ τούτου και σκληρών επίσης χωρισμών.

Χωρίζουν, λόγω έξοχης, αγαπημένα ζεύγη κι' εκείνος απομένει εδώ, ενώ εκείνη φεύγει...

Χειμώνα και φθινόπωρο και ανοίξει παρέα. Πάντα μαζί κι' αχώριστοι, περνούν πολύ ωραία, τα ραντεβού συχνά-πυκνά, και δη με δρομολόγια μάλλον... χειμερινά.

Το ζεύγος λιλ ευτυχές περνάει τον καιρό του. Και συνεχίζει ελεύθερα ο έρωτας τον καιρό του. Μά σαν θα φύγη ο Μάιος κι' έρθη το καλοκαίρι, εκείνος ξάφνον μιά βραδυά θα πάση το χαμπέρι: — Χουσό μου, θα χωριστούμε για κάμποσο καιρό... του λέει με ύφος στεναχωρημένο και δήθεν θλιβερό.

— Γιατί; — Γιατί, αγάπη μου, πρέπει ν' αναχωρήσω με το μπαμπά και τη μαμά, για να παραθερίσω... Αυτός, βεβαίως, χαλαγγολεί.

Θα του στοιχίση ασφαλώς ο χωρισμός πολύ. — Και πόσο εκεί θα μείνεις; — "Α! Δύο μήνες μόνο!...

του λέει με απφείλεια και... βάζει λίγο νόνο, να δείξη όπωςδηποτε την τσού της αγάπης και να χενώσει το πικρό του χωρισμού το χάπι...

Η τελευταία ή βραδυά, ή προ του χωρισμού, γεμάτη όρκους πίστωσης κι' αγάπης αιωνίας, συνήθως κλείνει πάντοτε μετά θερμού άπασμού και ύποσχέσεις τακτικής... τηλεπικοινωνίας.

— Και θα μου γράφης τακτικά; — Ρωτάς για τέτοιο πράμα; Κάθε ημέρα, αγάπη μου, θα έχης κι' ένα γράμμα! — Και θα με σκέπτεσαι συχνά;

— Όχι, αλλά... — Νά το πιστέψω θάβηλα, μά... λίγο αμφιβάλλω!... — Είσαι καλός και άδικος και με στενοχωρείς... — Μπορεί. "Αλλά εκεί που πιάς, άλλες παρέες θα βρής... — Στ' όρκίζομαι, αγάπη μου, ότι ποτέ κεί μέρα, δεν πρόκειται σε άνθρωπο να πω μιά καλημέρα!... — Μου λες αλήθεια, αγάπη μου;...

— Μα τώρα να τα ληψ; Μονάχη μου θα κάθωμαι και θα σ' συλλογιέμαι! "Αλλά και σ' αυτά να μη μωδ' κινήσ' απιστία! — "Α! Τέτοια λόγια μην τα λες, χρυσό μου, ούτε άστεία!

Κι' όμως, λοιπόν, καμια φορά, αυτά τ' άστεία, δυστυχώς, γίνονται σοβαρά. "Απόστασις είναι αυτή. Και μην τ' αμφισβητήτε, ότι εκάστη κι' εκάστος κάποτε... έπωφελεται! Μιά κάποια περιπέτεια, μιά νέα γνωριμία, κι' έγινε ή... ξημία!

Αλλά συνήθως ή μικρά, ήτις παραθερίζει, με αίσθημα σφοδρότερον πίσω ξαναγυρίζει. Και ξαναρχίζει ή γλυκειά του έρωτος ρουτίνα, κι' εκείνοι που χωρίσανε τήνε περνάνε φίνα!

Αυτός, ο ένας χωρισμός. "Ο των ερωτευμένων. "Υπάρχει, όμως, χωρισμός κι' άλλος: των παντρεμένων. Κι' όπως αντιλαμβάνεσθε, βεβαίως, ευχερώς, είναι αυτός ο χωρισμός λιγώτερο σκληρός. "Αλλά σ' θέμα έτερον νομίζω πως εισβάλλω, όπερ κι' άφνω έκχερμές νιά ένα φύλλο άλλο.

Ευνογραφηθείς ο Διοσκουρίδης Γ.

Κατάσκοποι στην Ελλάδα

Σ' ΕΝΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Το σχέδιο για την απόδραση είχε κατασπρωθεί με κάθε λεπτομέρεια. Ός τότε είχαν δραπέτευσει πολλοί Βρετανοί μέσα από το νοσοκομείο αυτό της Θεσσαλονίκης. Οι Γερμανοί τους είχαν μεταφέρει εκεί από την Αθήνα και την Κρήτη. Ήταν όλοι τους άρρωστοι και τραυματίες. Ανάμεσα στους τελευταίους ήταν και ο αντισμήναρχος Έντουαρντ Χάουελ, που είχε καταρριφθεί με τ' αεροπλάνο του πάνω από τη μεγαλόνησο και πιάστηκε αιχμάλωτος, χτυπημένος βαριά από τις εχθρικές σφαίρες. Ο Χάουελ πάλεψε πολλούς μήνες μεταξύ ζωής και θανάτου, μα στο τέλος τ' κατάφερε να γλυτώσει. Τ' αργάστ' του δεν είχαν κλείσει ακόμη καλά κι' ωστόσο άρχισαν να τον περιφέρουν από στρατόπεδο σε στρατόπεδο, ώσπου τον άφησαν ήσυχο για λίγο διάστημα. Όταν τον μετέφεραν στο νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης, ήταν Μάρτιος του 1942.

Εκεί μέσα ο Βρετανός αξιωματικός βρέθηκε κοντά σε συναδέλφους του. Μα η χαρά του διπλασιάστηκε, όταν είδε τους φίλους του, το Δαυίδ Μπλάιερ — έβελοντ' από φημισμένο σύνταγμα της «Μάυρης Φρουράς» — μ' ένα τραύμα στο πόδι, που δεν ένοιωσε να έπουλωθεί και τον Άλμπερτ Μούαρ, πιλότο στο δικό του στολίο αεροπλάνων. Κι' αυτό όμως τον υποδέχτηκαν χαρούμενοι και τον καταστήσαν πάνω σε όλα εκείνα που συνέβαιναν στο νοσοκομείο.

— Μέσα σ' ένα μήνα κατώρθωσαν να δραπέτευσουν πάνω από εξήντα δικοί μας, του είπαν. Πώς; Με χίλιους δυο τρόπους. Άλλος από τους υπονόμους, άλλος από τα συρματοπλέγματα κι' άλλος από την κυρία εισδοχή μεταμφιεσμένος σε νοσοκόμο. Άλλα και πριν απ' αυτούς, έφυγαν πολλοί άλλοι. Ο σκοπός όλων μας είναι να ξεφύγουμε από δω μέσα, έστω και με κίνδυνο της ζωής μας.

— Κι' οι Γερμανοί; — Ποιός τους λογαριάζει αυτούς; Έκαναν άνω κάτω τον κόσμο για να τους βρουν, χωρίς εύτυχώς να το πετύχουν. Σ' το τέλος διπλασίασαν τη φρουρά κι' έπιασαν μερικούς Έλληνες με την κατηγορία ότι μας βοηθούν απ' έξω. Δύο αδέλφια μάλιστα, το Γιώργο και τον Άλέκο Σαβδόπουλο, τους τουφέκισαν. Όπως καταλαβαίνεις λοιπόν, κάθε νέα απόπειρα για να το σκάσουμε, θα είναι εϊς βάρος μας. Πρέπει να περιμένουμε λίγον καιρό, ώσπου να χαλαρώσουν πάλι κάπως την επίβλεψή τους.

— Κι' εκτός των άλλων, η ζωή αυτών που δραπέτευουν καταντάει προβληματική, πρόσθεσε ο Μπλάιερ. Δεν ξέρουν ούτε τη γλώσσα, ούτε τους ανθρώπους. Προχθές ακόμη, ένας δικός μας γύρισε στο νοσοκομείο και παραδόθηκε στη φρουρά. Ήταν εϊς κακά χάλια. Δύο δολοκλήρους μήνες τριγύριζε σ'α διάφορα παράλια, με την ελπίδα να βρή κανένα καίκι για να τον μεταφέρει στις τουρκικές ακτές. Είπε κι' άποείδε όμως πως δεν θα κατάφερε τίποτα κι' αναγκάστηκε να ξαναγυρίσει σ' αυτή την κόλαση. Τώρα τον έχουν σ' απομονωτήριο...

— Γι' αυτό πρέπει να φύγω εγώ και να φτάσω όπουδήποτε στη Μ. Ανατολή, αποκρίθηκε ο Χάουελ. Απ' εκεί θα μπορούσα να κανονίσω να στέλνουν κάθε τόσο σε μία άπομένη περιοχή ένα υποόρχιο, για να παραλαβάνει τους δραπέτες. Είπε άμαρτία να χάνονται άδικα τόσα παλληκάρια...

Με ποιόν τρόπο όμως θα κατώρθωνε να δραπέτευει ο τολμηρός αυτός αξιωματικός, τώρα που οι Γερμανοί είχαν λάβει άσπρη μέτρα για τη φρουρά του χηρίου; Δυστόσο παρ' όλες τις δυσκολίες, που θ' αντιμετώπιζε, δεν άπελπίστηκε. Είχε πάρει πιά την άποφάσή του και τίποτα δεν θ' τον σταματούσε. Όταν μάλιστα το πρωί της 27ης Μαρτίου ο Χάουελ έλαβε είδοποίησι από τη διοίκηση του νοσοκομείου να ετοιμασθή για καινούργιο πάλι στρατόπεδο, σκέφτηκε πως δεν έπρεπε ν' αναβάλει περισσότερο.

— Ή τώρα ή ποτέ, είπε στους συντρόφους του. Αύριο το μεσημέρι θα με πάρουν από δω για να με μεταφέρουν στη Γερμανία. Άσφαλός εκεί θα πεθάνω. Κι' εγώ θέλω να ζήσω. Λοιπόν, άποψε θα έπιχειρήσω να δραπέτω. Αν τ' καταφέρω, πάει καλά. Διαφορετικά...

Και τους εξήγησε το σχέδιό του. Θ' σκαρφάωνε το μαντρότοιχο του νοσοκομείου και θα πηδούσε έξω. Θ' αδιέφυγε τις εχθρικές σφαίρες, τρία μέτρα περίπου, μα είχε βρή τον τρόπο για να σκαρφάωνε ως εκεί από ένα σημείο, που χαμηλώνε αρκετά. Ήταν βέβαιος πως θα το κατώρθωνε χωρίς τη βοήθεια κανενός. Οι φίλοι του όμως το θεωρούσαν άδύνατο. Ο Χάουελ ήταν ακόμη πολύ εξασθενημένος. Τό τραύμα του άριστερο του ώμου είχε κλείσει βέβαια, αλλά το ένα του μπράτσο ήταν δύσκαμπτο και δεν μπορούσε να το χρησιμοποιήσει, όπως έπρεπε. Κι' εκτός αυτού, η πληγή του δεξιού του χηρίου ήταν ακόμη άνοιχτη και πωρορούσε.

— Ύστερα από δέκα μήνες διαμονή σε νοσοκομείο αιχμαλώτων δεν θ' έλγες ούτε τη δύναμη, ούτε την άνοχη για ν' ανθέξης στις ταλαιπωρίες μιας τέτοιας άποπειρας, του είπαν. Κι' άς υποθέσουμε ότι κατάφερες να περάσεις το μαντρότοιχο. Σκέφτηκες τί έχεις ν' αντιμετώπισης έξω;

Κι' αυτή ήταν η άλήθεια. Οι συνθήκες δεν ήταν διόλου ενοίκες. Ή Ελλάδα λιμοκτονούσε κι' οι άνθρωποι πέθαιναν από πείνα στους δρόμους της Θεσσαλονίκης. Οι αιχμάλωτοι είχαν μάθει ακόμη πως οι Γερμανοί φρουρούσαν καλά όλους τους δρόμους και την άπαυρο, έπιτηρούσαν άσπρη τις ακτές και τ' ακρογιάλια, τα παράσια και τα γεφύρια. Φύλαγαν καλά την τουρκική μεθόριο, μα είχε βρή τον τρόπο για να σκαρφάωνε ως εκεί από ένα σημείο, που χαμηλώνε αρκετά. Ήταν βέβαιος πως θα το κατώρθωνε χωρίς τη βοήθεια κανενός. Οι φίλοι του όμως το θεωρούσαν άδύνατο. Ο Χάουελ ήταν ακόμη πολύ εξασθενημένος. Τό τραύμα του άριστερο του ώμου είχε κλείσει βέβαια, αλλά το ένα του μπράτσο ήταν δύσκαμπτο και δεν μπορούσε να το χρησιμοποιήσει, όπως έπρεπε. Κι' εκτός αυτού, η πληγή του δεξιού του χηρίου ήταν ακόμη άνοιχτη και πωρορούσε.

Ο αντισμήναρχος Χάουελ δεν είχε κανένα φίλο έξω από το νοσοκομείο για νάρθ σ' έπαφή μαζί του. Δεν μιλούσε διόλου σχεδόν Έλληνα. Δεν είχε ούτε χάρη, ούτε κανένα σχέδιο άρριμένο. Δεν θ' είχε κανένα μαζί του για να τον βοηθήσει, κι' ο ίδιος ήταν άνικανος να υποστηρίξει τη ζωή του με τ' άνιχα χέρια του. Καί ακόμη δεν θ' ήταν δυνατόν να μεταμφιεσθή και να παρουσιάζεται ως Έλληνας...

Οι φίλοι του του παρουσίασαν δ' αυτά τα έπιχειρήματα κι' ένα σωρό άλλα, προσπαθώντας να τον μεταπεισουν. Αυτός όμως δεν τους

άκουγε κι' η γνώμη του έμενε άμεταάλητη.

— Έχετε δικίο για όλα, άπαντούσε. Πώς είναι όμως δυνατόν να υποχωρήσω τώρα που διάλεξα το δρόμο μου; Ή το θάνατο ή την έλευθερία. Μέσος δρος δεν άρχει.

Τι μπορούσαν πιά να του πούν οι άλλοι; Τον ήξεραν άποφασιστικό κι' άκατάβλητο άντρα, άπο τότε ακόμη που ήταν άρχηγός τους στο συμμαχικό στολίο αεροπλάνων. Γνώριζαν τις νίκες του και την παλληκαρία του. Δεν θέλησαν λοιπόν να έπιμείνουν περισσότερο και τον βοήθησαν, όπως μπορούσαν για να ετοιμασθή. Ο Ντίκ Μάν, ένας άλλος συνάδελφός τους, ήταν ο μόνος που του έδινε κουράγιο. Ήταν ένα ψηλόκορμο παλληκάρι, ύπολογιζός στο Αυστραλιανό πεζικό. Του είχε άπονεμηθή ο Στρατιωτικός Σταυρός στη Μπάρντι. Τό τάγμα που είχε έπιτεθή κι' αυτός τραυματίστηκε στο στήθος άπο πυρά πυροβόλου, καθώς άδηγούσε τον ούλαμό του στην έφοδο. Έγινε όμως γρήγορα καλά και πήρε μέρος στις μάχες της Κρήτης, όπου τραυματίστηκε πάλι σ'α πόδια και πιάστηκε αιχμάλωτος.

Τώρα φαινόταν να είχε αναρρώσει. Μπορούσε να περπατά για λίγη ώρα με τ' άδεκανίκια. Άλλα στο νοσοκομείο αυτό της Θεσσαλονίκης οι συνθήκες ήταν πάρα πολύ κακές. Έπαθε λοιπόν, οι πληγές του κακοφύρμισαν και τον κατάντησαν πετοι και κόκκαλο. Είχε και φοβερούς πόνους που δεν τον άφηναν να κλείσει μάτι. Μα όταν πήρε είδοψη την άποφάσή του Έντουαρντ Χάουελ να δραπέτευση, ετοιμάστηκε κι' αυτός να φύγει μαζί του. Ο τελευταίος όμως δεν τό παραδέχτηκε.

— Έσύ θ' άμεινης έδω και θ' άπεμείνης, του είπε. Άν τ' καταφέρω εγώ να φτάσω στην Αίγυπτο, θ' άναγνωρίσω στην Έλλάδα για να ναι χειρότερη άπο τη δική μου. Δεν θ' ανθέξης στις ταλαιπωρίες.

Ο Μάν τό βρήκε σωστό και περίμενε να νυχτώσει για να δ'η τό φίλο του να φεύγει. Ήταν πιά άγχο και τέταρτο τό βράδυ. Κανονικά οι διάδρομοι του νοσοκομείου θ' έπρεπε να ήταν γεμάτοι Γερμανούς αυτή την ώρα. Άπο σύμπτωσι όμως κανείς δεν βρισκόταν εκεί. Ήταν περίεργο. Ο Χάουελ άνοιξε την πόρτα του θαλάμου του και βγήκε. Οι συνάδελφοί του έμειναν σιωπηλοί, πλημμυρισμένοι άπο άγωνία. Προχώρησε στο διάδρομο ως την κυρία σκάλα. Και πάλι τίποτα. Άρχισε να κατεβαίνει. Οι άρβύλες του έκαναν φοβερό θόρυβο πάνω σ'α εύλινα σκαλοπάτια, μα κανείς δεν τον πήρε είδοψη. Σ'άν έφτασε κάτω, στάθηκε για λίγο και άφουγκράστηκε. Τό μόνο που άκούγονταν ήταν οι θόρυβοι του νοσοκομείου. Πέρασε τρέχοντας σχεδόν τ'α λίγα μέτρα που χάριζαν τη σκάλα άπο τό θάλαμο του κάτω πατώματος, χωρίς να συναντήσει ψυχή.

Οι άρρωστοι του κάτω θαλάμου, ήταν όλοι πλαγιασμένοι σ'α κρεβάτια τους άλλ' άναστατωμένοι άπο τό τάλμημα του Χάουελ. Μόλις τον είδαν να μπαίνει, άνασηκώθηκαν σ'α προσκέφαλά τους και χαμηλόφωνα άρχισαν να τον ρωτούν τό ένα και τό άλλο. Ο τολμηρός Βρετανός τους άποχαιρέτησε έναν-έναν. Έκει όμως που είχε τελειώσει κι' ήταν έτοιμος να ξαναβ'η, άνοιξε η πόρτα και μήκη η νοσοκόμος της νυχτας. Άμέσως μία μικρή άμάδα άπο τους άρρώστους τον περιτριγύρισε κι' ο Χάουελ κάθησε σ' ένα κρεβάτι. Ή νοσοκόμος πήγε κατ' εθείαν σ' ένα φαντάρο ξαπλωμένο και του έδωσε κάποιο ναρκωτικό. Τό ήπιε γρήγορα-γρήγορα εκείνος, πήρε η κοπέλα τό ποτήρι και βγήκε άπο τό θάλαμο χωρίς καν να γυρίσει να δ'η πρ'ος τό μέρος των άλλων. Ο Χάουελ άρχισε πάλι ν' άνασαινη και προχώρησε κι' αυτός άποφασιστικά πρ'ος την πόρτα.

— Ή τώρα ή ποτέ! είπε στους φίλους του. Γεια σας και καλή άνταμύση...

Ο Δαβίδ Μπλάιερ πήγε κουτσάινοντας μαζί του και του χάρισε ένα πάνινο σκούφο, που τον είχε φτιάξει με διάφορα κουρέλια. Θ'ά του ήταν πολύ χρήσιμος και εκείνος τον δέχθηκε μ' εδ'ονγμοσύνη. Έπίσης ο Άλμπερτ Μούαρ έπέμενε έπίσης να πά μαζί του άς την έξοδο. Έγ'λυθησαν και οι τρεις άπο τό θάλαμο και δίστασαν την αλλη πού πλημμύριζε τό σελιγνώφωσ... Πέρασαν άντίκρυ στην άλλη πτέρυγα του νοσοκομείου και άπο εκεί κατέβηκαν σ'ε μία πόρτα κοντά στο διαμέρισμα όπου έμειναν οι νοσοκόμοι. Ή πόρτα έβλεπε πρ'ος ένα μέρος του μαντρότοιχου και δεν ήταν κλειδωμένη. Την άνοιξαν σιγά-σιγά και κούταξαν έξω. Τό φεγγάρι έλαμπε και ο σκοπός φρουρούσε την πύλη, σ'ε μία άπόσταση ως είκοσι μέτρα, κούταζε κατ' εθείαν μπροστά του με τό όπλο κρεμασμένο άπ' τον άμμο.

— Έπιμένεις ακόμη; τον ρώτησε χαμηλόφωνα ο Μπλάιερ. — Πάντα. Σ'το σημείο αυτό ο τοίχος χαμηλώνει. Θ'ά τ'α καταφέρω μία χαρά να σκαρφάωσω. Άν άποτύχω, ξέρετε τί θ'ά κάνετε. Όταν

έλευθερωθήτε και φτάσετε με τό καλό στην πατρίδα, νά...

Ο Χάουελ δεν άποτεινέωσθε τη φράση. Αυτός ο άδερνός άντρας κόμπιασε συγκινημένος κι' έσφιξε σιωπηλά τα παγωμένα χέρια των συντρόφων του. Ξεκίνησε κατόπιν τοίχο-τοίχο, χωρίς να γυρίσει ούτε μία φορά τό κεφάλι του πρ'ος τ'α πίσω. Ύστερα στάθηκε πάλι άποτομα. Ο φρουρός δεν κούνησε άπο τη θέσι του. Άσφαλός δεν είχε αντίληψη τό παραμικρό. Ο Άγγλος, μ' ένα άνδραφρο πήδημα, κατάρωσε να σκαρφάωνε σ'α σκαμνί της μάντρας. Έμεινε άκίνητος ένα δολοκλήρο λεπτό περίπου. Έπειτα άρχισε να προχωρή. Ή κορμιοστασί του διαγραφόταν σ'ε σελιγνώφωτο και οι άρβύλες του έκαναν τρομερό θόρυβο σ'α τοιχώματα. Καί εαφνικά στράφηκε ο φρουρός πρ'ος τό μέρος του και κατέβασε τό όπλο άπο τον άμμο του.

— Τόν είδε! ψιθύρισε έντρομος ο Μούαρ σ'ε σύντροφό του. Τώρα θ'ά του τραβήξω...

Ο Μπλάιερ πάγωσε άπο τη φρίκη του. Έκλεισε για μία στιγμή τ'α μάτια του για να μη δ'η τη φοβερή σκηνή: Τό σκοπό να σκοτώνει τον Χάουελ!

— Όχι, όχι!... τραύισε. Δεν πρέπει να τον σκοτώσει!

Άνοιξε τ'α μάτια του και κούταξε πρ'ος τό μέρος του αντισμήναρχου.

Ήταν ακόμη άπάνω στη μάντρα!

— Θ'ά γλυτώσει; ρώτησε σιγά με άγωνία.

— Μπ'ά! Ο σκοπός θ'ά πυροβόληση... Είναι φριχτό!... άπάντησε ο Μούαρ.

Κι' όμως δεν έγινε τίποτα. Φαίνεται πως ο Γερμανός σκοπός άλλάξε τη θέσι του όπλου του για να ξεμουδιάσει. Γιατί γύρισε πάλι την πλάτη του κι' έμεινε κούταζοντας άλλού. Οι δύο φίλοι άνάπνευσαν βαθιά. Τό ίδιο και ο τολμηρός αντισμήναρχος, που ξανάρχισε τον έπικίνδυνο δρόμο του σπιθαμή πρ'ος σπιθαμή. Πέρασε βαρρείς δολοκλήρους αιώνας, ώμου να φτάσει, έπιτέλους, σ'όν έξωτερικό μαντρότοιχο. Άριστερά του ήταν τό δονοταίρειο του νοσοκομείου. Άκουσε φωνές άπο κάποιο άνοιχτό παράθυρο. Μερικοί Γερμανοί στρατιώτες έπαιζαν χαρτιά εκεί μέσα. Ήταν τόσο κοντά, που έτοι ν' άπλωνε τό χέρι του θ' άκούμωυσε σ'α πρόσωπά τους. Εύτυχώς κανείς δεν σήκωσε τ'α μάτια του να κούταξει πρ'ος τό μέρος που στεκόταν μέσα στο σελιγνώφωσ και λίγο π'ο πάνω τους.

Ο έξωτερικός μαντρότοιχος του έκοβε τώρα τό δρόμο. Του έρχόταν ως τη μέση και ήταν γεμάτος σπασμένα γυαλιά. Σήκωσε τό πόδι του προσπαθώντας να τον δρασκέλλει, μα μπλέχτηκε η άρβύλα του σ'ε μία προεξοχή και μία πέτρα ξεκόλλησε και καταράκησε στο χάμα. Ο Χάουελ στάθηκε με χτυποκάρδι περιμένοντας τό μοιραίο. Ο φρουρός εκεί πίσω έπρεπε σίγουρα να είχε άκούσει τό θόρυβο. Μα ούτε αυτός, ούτε οι στρατιώτες εκεί κάτω φάνηκε να τον πρόεξαν.

Ο Μπλάιερ και ο Μούαρ, που έξακολουθούσαν να στέκονται πίσω άπο τη μισάνοιχτη πόρτα, άκουσαν τη φασαρία χωρίς όμως να διακρίνουν πιά τό φίλο τους. Έτρεμε η ψυχή τους και τ'α χέρια τους σφίγγονταν με άγωνία. Την ίδια στιγμή, άπο ένα ύψτερο παράθυρο του νοσοκομείου, άκούστηκε μία γυναικεία φωνή κι' ύστερα τό εύθυμο σφύριγμα κάποιου που έρχόταν πρ'ος τό μέρος τους.

«Την ίδια στιγμή αισθάνθηκα μία περίεργη βεβαιότητα» γράφει ο ίδιος σ'ε όμολογίο του — μία βεβαιότητα ότι θα σωθώ. Βρισκόμουν σ'ε θέσι που έπρεπε, την ώρα που έπρεπε. Θ'ά βρισκόταν τρόπος. Ξάφνου κατάλαβα πως μπορούσα να περάσω πάνω άπο τον τοίχο, δίχως να χρησιμοποιήσω τ'α χέρια μου. Άν έπεφτα μπρούμυτα με τό στήθος σ'ε σκαμνί του μαντρότοιχου κι' έστρίβα τό κορμί μου ώσ'ότου νάρθ δολοκλήρο πλάγια εκεί πάνω. Έπειτα θ'ά μπορούσα να π'σω άπο την άλλη, με τ'α πόδια.

«Έβγαλα γρήγορα-γρήγορα ό,τι μάλλινα είδη είχα μέσα σ'ε τσέπες μου, τις κάλτσες μου, μία φανέλλα και μερικούς έπίδεσμούς και τ'α άπλωσα πάνω σ'ε σπασμένα γυαλιά. Ύστερα έγειρα δολοκλήρος μπροστά».

Και ο Έντουαρντ Χάουελ συνεχίζει: «Ξαφνικά όμως έγινε κάτι που δεν τό περίμενα. Κάτω άπο τ'α πόδια μου, άπο τό μέρος του δρόμου, φάνηκε να τρέχει ένα σκυλάκι που άρχισε να γαυγίζει άτσιονισμένα. Άνατρίχιασε σ'εγκορμα. Αυτό λοιπόν τό ήλιθιο τετράποδο θ'ά με πρόδινε; Είχα ξεφύγει ως τότε τ'α μεγαλύτερα έμπόδια και τώρα θ'ά έπεφτα νικημένος, γιατί τό ήθελε ένα σκυλί;

«Έδωγα άπο την τσέπη μου ένα σάντουιτς της κακής ώρας, έκοψα μία μικρή γωνία και του την πέταξα. Αυτό ήταν. Άμέσως σχεδόν λούφαξε τό άθλιο κι' άρχισε να κουνά την ουρά και τ'α αυτιά του.

«Γίναμε φίλοι. Δεν φοβόμουν πιά τίποτε. Έκείνο μόνο που δεν μπορούσα να ύπολογίσω, ήταν τό ύψος του μαντρότοιχου. Θ'ά τ'α κατάφερα να περάσω ή θ'ά έπεφτα και θ'ά τσακίζόμουν; Έλπιζα ώστόσο πως δεν θ'ά ήταν ψηλότερος άπο ένένα πόδια. Άν ήταν τόσος, κάτι μπορούσε να γίνη. Διαφορετικά όλα θ'ά π'γαιναν χαμένα...».

Άρχισε πάλι να στρίβει τό κορμί του για νάρθ κατά μήκος του τοίχου και όχι σταυρωτά. Τ'α μπράτσα του ήταν άρχιστα και κλωτσούσε με τ'α πόδια σ'όν άέρα, προσπαθώντας να κάνει στροφή. Αυτό όμως τον έκανε να χάσει την ισορροπία του. Και προτού τό καταλαβεί, έπεσε άπο τον τοίχο με τό κεφάλι πρ'ος τ'α κάτω.

Σ'ε τό έλάχιστο αυτό του δευτερολέπτου που χρειάστηκε για να φτάσει σ'τη γ'η, ο Χάουελ νόμιζε πως έπεφτε σ'ε χάος, ότι δεν έπρόκειτο πιά να ξανασηκωθεί.

Μα τ'α θάματα έξακολουθούσαν. Βρέθηκε σχεδόν θρ'ος, χωρίς να αισθανθ' κανένα τράνταγμα, κανένα πόνο. Τό σκυλάκι ήρθε και χαιδεύτηκε άνάμεσα σ'α πόδια του.

Μά την ίδια στιγμή ένα άποκίνητο παρουσιάστηκε στην άκρη του δρόμου, με άναμμένα τ'α φανάρια του, παρά την άπαγόρευση.

— Ήρθε τό τέλος μου! ψιθύρισε άνάμεσα σ'α δόντια του. Έμένα σίγουρα ψάχνουν να βρουν...

Παρ' όλα αυτά δεν άφέθηκε σ'τη μοίρα του. Άρπαξε τό σκυλάκι στην άγκαλιά του κι' έπεσε μαζί του σ'ε μ'α δ'ηλητία, έγινε ένα σχεδόν μαζί του.

— Έπιμένεις ακόμη να δραπέτευσης; τον ρώτησε χαμηλόφωνα ο Μπλάιερ.

Ήταν καιρός. Τό άποκίνητο πέρασε δολοκλήρος άπο δίπλα του χωρίς να σταθ'ι. Αυτά που ήταν μέσα δεν είδαν τίποτα, ούτε κατάλαβαν τί συνέβαινε.

Άνακόνησε σ'α πόδια του κι' άφουγκράστηκε μήπως τον κυνηγούσαν άπο μέσα. Όλα ήταν ήσυχα.

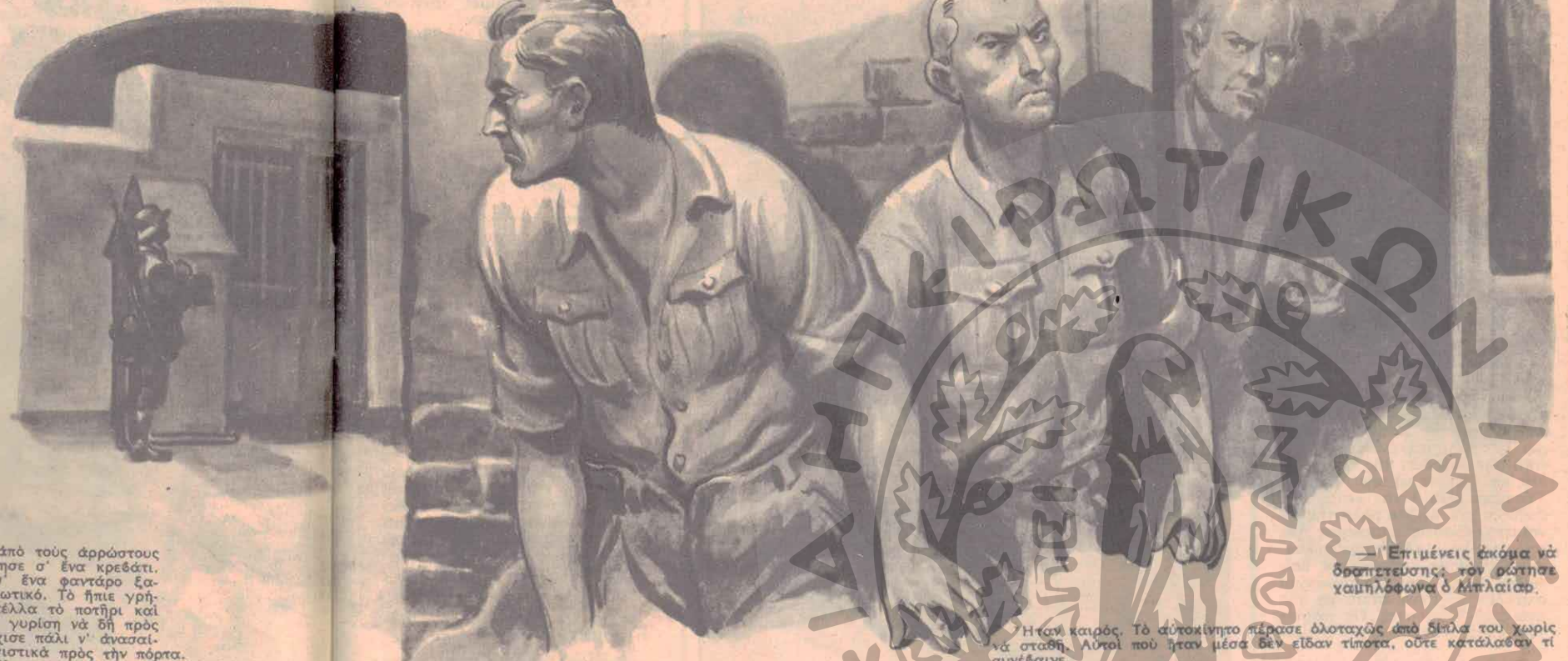
Τότε, για πρώτη φορά, αισθάνθηκε στην ψυχή του ένα άνέπλωτο αίσθημα εδ'ονγμοσύνης. Είχε κινδυνέψει χωρίς να χάσει τό θάρρος του. Ήξερε βέβαια πως μόλις τώρα άρχισε τό έπικίνδυνο τάλμημα του. Άλλά ήξερε ακόμη πως η έλευθερία δεν κερδίζεται πορά μονάχα με άποφασιστικά μέσα.

Έσφιξε τό σκυλάκι σ'ε στήθος του και, σ'άν να μιλούσε σ'ε άνθρωπο, του είπε χαμηλόφωνα:

«Έλα μαζί μου άν θές. Σ'ε υποσχόμαι να μη σ'ε εγκαταλείψω ποτέ. Έμεις οι δύο κάπου πρέπει να φτάσουμε. Και θ'ά φτάσουμε...»

Και πήραν τό δρόμο πρ'ος τό άγνωστο. Ο αντισμήναρχος Έντουαρντ Χάουελ, είχε δραπέτευσει πρ'ος τη ζωή...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Δεν καταλαβαίνω τίποτα!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Εισάγετε... ο νεαρός ατζάμης που θα κερδίσει το γέρο πεπειραμένο χαρτοπαίκτη! Δε χρειάζεται να καταλαβαίνετε!

Ο ΤΡΙΤΟΣ (αδέξια και λίγο τρομαγμένος): Δε σας έννω!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Άν είχα τη διάθεσι, θα με κάνατε να γελάσω. Συνεχίζω, λοιπόν... (ανάγει ταινάρι). Έγώ παίζω πρώτος. (Σοβαρεύεται απότομα): Θ' αφωσ το χαρτολογικό ύφος... ΟΙ ΔΥΟ ΣΑΣ, έχετε σχέσεις έρωτικές.

ΕΚΕΙΝΗ: Δε ντρέπεσαι! (Σκάνεται).

Ο ΤΡΙΤΟΣ (συγχρόως): Είναι περμα! Αίχμορ φέμα! Συκοφαντία!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήρεμα): Να λείπουν οι δραματικές και... οι ιπποτισμοί! Που μπορεί και να σας συμφέρουν, ταρταμένε μου νεαρέ φίλε, γιατί σας απαλλάσσουν από τις ευθύνες. Λοιπόν: Έγώ βάζω τα ρέστα μου!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Τι σημαίνει αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άν δεν πιάς (πάσο), θα κερδίσεις! Ή Τυχόν είναι με το μέρος σου! Σ' αναπαύει. Έγώ που ξέρω πως χάνω, θα πληρώσω με το διαζύγιο! Κι' εσύ ο (κερδοζήτης) θα την παντρευτείς!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Άστειεύσεθε, ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθόλου. Παίζουμε. Έχετε μπι στο «κόλπο».

Τώρα, στο τελευταίο χαρτί, θα... πιάτε (πάσο). Είναι δειλία!

ΕΚΕΙΝΗ (σφιγμένα δόντια): 'Η συμπεριφορά σου είναι ακατανόητη! ('Αξαρνη έκρηξη με νευρικό λυγμό και δάκρυα): Δεν φταιω γώ! Οι νεαρές γυναίκες δεν είναι φτιαγμένες για να ζούν μ' έναν κουρασμένο και γέρο άντρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκοστακτικά): 'Ε-δειξες τα φύλλα σου! Βιάστηκες! Άλλα δεν πειράζει... (Κυττάζει τον τρίτο): Τώρα... πώς έγω πάσο! Κερδίζετε, κύριε! (Δείχνει τη γυναίκα του): Πάρτε το (πότ)!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Έξακολουθώ να μην καταλαβαίνω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχετε λίγο τράκ. Είναι η συγκίνηση... του μεγάλου κέρδους!

ΕΚΕΙΝΗ (με ύγρο πρόσωπο απ' τον κρυσ ιδρώτα που ανακατεύεται με τα δάκρυα): Και πώς θα ζήσουμε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με το πρόσκαιρο μίσος που θναιίνει απ' την πληγωμένη ψυχή): Δεν το σκέφτηκες όταν μ' άπαττες;

ΕΚΕΙΝΗ: Έου δεν το σκέφτηκες όταν με πῆρες;

(Μεγάλη αηδή).
Ο ΤΡΙΤΟΣ: Μου επιτρέπετε να σας καληνυχτίσω; (Έου ό θεατή πρέπει να γελάσουν... Χρειάζεται κι' αυτό!...)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι, κάθσε. (Πικρά): Δεν είπαμε πως είσαι... ο τυχερός; (Στη γυναίκα του): Στη λιγλόλογη απολογία σου, βρήκα πως έχεις το έλαφροντικό... της (μετρίας συγχύσεως). Θυμήθηκε πως είμαι δικηγόρος. (Καννίζει): Με ρώτησες πως θα ζήσετε. Θα τ' αναλάβω εγώ. Κάθε μήνα, θάρχεσαι ό... διάδοχος μου να τού δίνω εκείνα που θα σας χρειάζονται. (Στον Τρίτο): Όταν χάση κανείς στο παιχνίδι του Έρωτα, εξοφλεί... τημιατικά! Με υπνία γρामीα!

Ο ΤΡΙΤΟΣ: Δηλαδή... αυτό εκ μέρους σας είναι γενναίοψυχο.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθόλου! Είναι το κέρδος του χαμένου! Κάθε πρώτη του μνός που θα σου μετρώ τα λεπτά... θα το είπα πράττω!

ΕΚΕΙΝΗ: Θα μάς εξευτελί-ζουσ; Θα ξερπ ως από όένα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (αίγα και βαρεία): Είμαι άνθρωπος όπως είμαστε όλοι!... (Ψιθυριστά): Καλνύχτα... Έχω κρατήσει όμωρμό το ξενοδοχείο... Δεν έχω εύχομαι «καλή τύχη»... Θα ήταν εφρωνεία... (Αύλια)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

«Ο Καθολικός επίσκοπος διετάχθη διά μέν της δεξιάς χειρός να στρέφει τον χειρομύλο δια δε της αριστεράς να κινή νηπιον...»

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Παρά είναι η ιστορία τους

Μία φράσι που τη λέμε συχνά για παλιούς και αγαπημένους φίλους είναι το «φάγαμε μαζί ψωμί κι' αλάτι». Κι' αυτή, όπως και τόσες άλλες κρατάει από τ' αρχαία και τα βυζαντινά χρόνια. Είναι όμως κυρίως ναυτική. Στην αρχαία Έλλάδα, όταν ένας θαλασσοπόρος γύριζε στο σπίτι του από μακρινό ταξίδι, οι φίλοι του και οι συγγενείς του παράθεταν γεύμα για να τον καλωσορίσουν. Προτού ακόμη αρχισιπ το φαγοπότι, γέμιζαν τα ποτήρια τους κρασί ανακατωμένο με θαλάσσα, βουτούσαν μέσα μία μπουκιά ψωμί κι' αφού την έτρωγαν, έλεγαν: «'Ας είμαστε πάντα ενωμένοι, σαν το ψωμί και τ' αλάτι». Περιγραφή τέτοιων προποσών μας δίνει ο Κριτίας, που το σχετικό απόσπασμα το μάς το διέσωσε ο Άθηναιος. Οι Βυζαντινοί, που έκαναν το ίδιο, έλεγαν: «'Ας τιμήσουμε τη θαλάσσα και το ψωμί κι' ας πιούμε στην υγεία του επικύρητῃ μας!»

★

Από την εποχή της φραγκοκρατίας, έφτασε ως την εποχή μας και η παροιμία: «Τα μικρά δεν ήθελες, τα μεγάλα γύρευες». Να τι γράφει ένα παλιό χρονικό: «Ο τών Δαμαλών (Τροισνίας) καθολικός επίσκοπος Πιέντρο Ντι Λιούκα, με αλιευτικών πλοίων πολύ της παραλίας μακρυνθείς προς άγρην μεζόνων ιχθύων, συνελήφθη υπό τών Άλγερινών πειρατών και άχθεσι εις Άλγερίαν διετάχθη δια μέν της δεξιάς χειρός να στρέφει χειρομύλον, δια δε της αριστεράς να κινή και να βαρκαλίξη νηπιον, ίνα κοιμηθῇ αυτός». Ουσικά η καθολική εκκλησία έκανε ό,τι μπορούσε για να εξευθερώση τον επίσκοπό της. Και τελικά το κατάρωσεν, αφού πλήρωσε ένα μεγάλο ποσό για λύτρα. Άλλά οι Έλληνες της Τροισνίας που δεν συμπαθούσαν το Λιούκα, του έβγαλαν άμέσως ένα σατυρικό τραγουδάκι:

Πίσκοπε του Δαμαλά δίχως νοῦ, δίχως μυαλά,
τά λιανά δεν ήθελες, τά μεγάλα γύρευες.
Γύρνα το χειρομύλο, κούνα τ' άραπόπουλο!

Και το τραγουδάκι αυτό έγινε με τον καιρό παροιμία, που τη λέει ο έλληνοικός λαός για τους απήλπους και τους λαιμαργούς, που ενώ περιμένουν πολλά, χάνουν στο τέλος και τα λίγα.

★

Η παροιμία «όλοι οι γύφτοι μία γενιά» έχει την εξής ιστορία: Όταν βασιλευσε ο Όσμάν ο Γ', περικοί γύφτοι πήγαν και του παραπονέθηκαν ότι, αφού ήταν Μωαμεθανοί, δεν ήταν σωστό να πληρώνουν χαράτσι (φόρο) όπως κι' οι Έλληνες. Ο Όσμάν, που ήταν δικαίος, φώναξε το βεζύρη του και του είπε να κανονίση άμέσως την υπόθεσί τους. Έκείνος όμως του αποκρίθηκε:

—Μη πιστεύης τίποτε απ' ό,τι σου λένε. Ο Ίσλαμισμός τους είναι προσηπιτικός. Και τόν επικαλούνται για να μη πληρώσουν το φόρο. Ός αύριο το πρωί θα σου αποδείξω την αλήθεια των λόγων μου...

Έστειλε κατόπιν κήρυκες να καλέσουν όλους τους ταίγγανους στην αυτή του σεραγίου. Όταν έφτασαν εκείνοι, πήρε ο βεζύρης τόν Όσμάν, τόν έβγαλε στον εξώστη και από εκεί πανω διέταξε τους γύφτους να χωριστούν σε δύο ομάδες. Όσοι ήσαν Μωαμεθανοί να σταθούν δεξιά κι' όσοι δεν ήταν, αριστερά. Έτσι κι' έγινε. Τότε ο βεζύρης τους είπε πως οι Μωαμεθανοί γύφτοι έπρεπε να πληρώνουν διπλό χαράτσι, γιατί το κράτος είχε ανάγκη από χρήματα. Οι άλλοι δέ, αφού δεν μπορούσαν να πληρώσουν, έπρεπε να φύγουν άμέσως έξω από τα σύνορα της χώρας. Τότε οι Μωαμεθανοί γύφτοι, για ν' αποφύγουν τη φορολογία, ένωθηκαν μαζί με τους υπόλοιπους με τη δικαιολογία ότι όλοι οι γύφτοι... ήταν μία γενιά. Ο Όσμάν κατάλαβε πόσο δικιο είχε ο βεζύρης του κι' επεκύρωσε το νόμο του χαρτασιού. Από τότε, όταν θέλουμε να χαρακτηρίσουμε κάποιον που μάς έκανε κακό, λέμε, ότι «όλοι οι γύφτοι μία γενιά»!

Η ΓΑΤΑ με τα διαμάντια

Και το ύπνεγιο με τα μυστηριώδη ασχημικά

Βλέποντας πως κοστάνει λίγο η γατούλα της, η Τζίνι, η κ. Γουίνφρεντ Μανσελ άνασκήκωσε τόν ποδι της και βρήκε δυο κομμάτια γυαλί, χωμένα ανάμεσα στα δάχτυλα του ζώου. Της φάνηκε δηλαδή στην άρχη πως ήταν γυαλί... Γιατί, όταν τα εξέτασε καλύτερα, άρχισε ν' αμφισβήλλη. Κι' ένας κοσμηματοπώλης επέδωκε κατόπιν την ύποψία της: 'Επρόκειτο για δυο θαυμάσια και καθαρώντα διαμάντια!

Παρ' όλες τις προσπάθειές της, η άστυνομία δεν μπόρεσε ν' ανακαλύψη τους νομίμους ιδιοκτήτες αυτών των πολυτίμων πετρεδίων.

Όσοσο, από τότε, ένα μέλος της οικογενείας τών Μανσελ παρακολουθεί συνεχώς τη γατούλα, σ' όλες τις περιπλανήσεις της. Γιατί, εκεί που βρίσκονταν τα δυο διαμάντια, είναι πιθανότατα να υπάρχουν κι' άλλα, μία δολοκλήρη χοφία!

Η ιστορία αυτή συνέθε προσφάτως στο Κέστον της Άγγλιας. Νά τώρα μία εξήγηση, που δίνουν μερικοί στην άνευρεσι αυτών των διαμαντιών, και που είναι αληθοφανής και πιθανή:

Το 1930, είχε πέσει από κακοκαιρία ένα άεροπλάνο, σ' απόστασι 15 μιλίων απ' το Κέστον. Το σκάφος του άνοιξε στα δυο, στόν άέρα, και σκόρπισε τούς επιβάτες του στη γη!

Μεταξύ τών θυμάτων του τραγικού δυστυχήματος βρίσκονταν ο ύποκομης Ντυφερνί, η ύποκομίσσα Έντναρ κι' άλλα γνωστά πρόσωπα της άριστοκρατίας.

Έκτός από λίγα μαργαριτάρια, που βρέθηκαν κοντά στο σημείο όπου είχε πέσει ένα απ' τα θύματα, χάθηκαν όλα τα κοσμήματα που φορούσαν οι κομψές εκείνες κυρίες και που η αξία τους υπολογίσθηκε σε 60.000 λίρες.

Είναι πιθανόν ότι πήρε ο άνεμος πολλά απ' αυτά, μαζί με τα κομμάτια των φορεμάτων στα όποια ήταν προσαρμοσμένα, και τα πήγε μακριά. Ένα κολλίει από διαμάντια και μαργαριτάρια π.χ., που ήταν κρυμμένο μέσ' απ' τη φόδρα ενός καπέλλου, παρασύρθηκε ίσως μαζί του και χώθηκε στην κουφάλα κάποιου δέντρου...

Οι ασφαλιστικές εταιρείες πλήρωσαν μεγάλη ποσά για την άπώλεια αυτών των κοσμημάτων. Πιθανόν όμως τώρα η Τζίνι να βρήκε τυχαίως το μέρος όπου είναι κρυμμένα, να πάτησε τυχαία πάνω τους και να χώθηκαν στα πόδια της τα διαμάντια. Γι' αυτό την παρακολουθούν από τότε άγρυπνα, με την έλπίδα ν' ανακαλύψουν την κρύπτη του θησαυρού.

Μία άλλη παράξενη περίπτωση, που συνέθε επίσης στην Άγγλια, είναι η εξής:

Ένώ ένα συνεργείο ξεκαθάριζε τά έρείπια ενός βομβαρδισμένου δημοσίου κτιρίου, στο Λονδίνο, κάποιος εργάτης ανακάλυψε ένα ύπνεγιο με χοντρούς τοίχους από μπετόν, σε βάθος 5 μέτρων. Κι' όταν πήκε σ' αυτό, νόμισε πως είχε γίνει πραγματικότητα το παραμύθι του Άλη-Μπαμπά...

Μπροστά στα κατάπληκτα μάτια του έλαμπαν άμέτρητα ασχημικά κάθε είδους, άρκετά για να γεμίσουν είκοσι μεγάλα κασόνια. Μερικά απ' αυτά ήσαν τυλιγμένα με παλιές εφημερίδες του 1927. Σε πόσον όμως άνηκαν; Μυστήριο!

Προηγουμένως, στεγαζόταν σ' αυτό το κτίριο το Ύπουργείο Γεωργίας, κι' έπειτα μία ύπηρεσία του Ύπουργείου Δικαιοσύνης. Κι' όμως κανείς απ' τους υπαλλήλους αυτών των ύπουργείων δεν είχε ιδέα για την ύπαρξη του θησαυρού, που η αξία του υπολογίζεται σε πολλές χιλιάδες λίρες!

Ο εργάτης που τόν βρήκε, ζητάει τώρα ένα ποσοστό 10% για δικαιώματά του. Και φαίνεται πως θα το πάρη, γιατί τόν εύνοει ο νόμος.

ΠΟΣΕΣ φορές δεν λέμε, μιλώντας για έναν άνθρωπο που εξαφανίστηκε, χωρίς ν' άφήση ίχνη πίσω του, ότι άνοιξε η γη και τόν κατέπιε;

Αυτή η φράσις δεν είναι, ωστόσο, ένα άπλο σχήμα λόγου. Άνταποκρίνεται σ' ένα πραγματικό γεγονός.

Άλλοιμονο! Η γη, η στοιργική μητέρα μας, άνοίγει κάποτε τα σπλάχνα της και καταπίνει τα παιδιά της με τη μεγαλύτερη άπάθεια και άταραξία, σαν να είχε κουρασθή να τα κρατά πάνω στην επιφάνειά της.

Ένα παρόμοιο δράμα ξετυλίχθηκε κάποτε στη μικρή πόλι της Μικράς Άσίας Ουλάχ. Τό πρωί της 10ης Δεκεμβρίου 1869 έγιναν αίσθητες μερικές δονήσεις μικρής έντάσεως. Οι κάτοικοι, τρομαγμένοι, άφησαν άμέσως τα σπίτια τους κι' έτρεξαν σ' ένα γειτονικό λόφο, όπου έμειναν ως το μεσημέρι. Άλλ' οι δονήσεις δεν επανελήφθησαν κι' οι περισσότεροι ξεθάρραψαν τότε και κατέβηκαν στην πόλι.

Άπάνω στο λόφο έμειναν μόνο καμιά έβδομηνταριά άνθρωποι, που έγιναν μάρτυρες της τρομερής καταστροφής, που ξέσπασε σε λίγο.

Η νέα δόνησις έγινε κατά τις τρεις το άπόγευμα, χωρίς την παραμικρή προειδοποίησι και κράτησε μόνον 26 δευτερόλεπτα. Όταν ο δόνησις σταμάτησε, εκείνοι που είχαν μείνει πάνω στο λόφο του κακού αναζητούσαν την πόλι τους. Δεν την βρήκαν πουθενά. Η γη είχε άνοίξει στην κυριολεξία κι' είχε καταπιεί σπίτια, δέντρα, ανθρώπους, ζώα, τα πάντα!

Από το Ουλάχ δεν είχε άπομείνει ίχνος. Κι' οι έρευνες που έγιναν κατόπιν έδειξαν πως η τραγική πολίτεια είχε καταχωνιαστή σε βάθος μεγαλύτερο από έκαστο μέτρα.

Παρόμοιες εξαφανίσεις χωριών έγιναν στην Καλαβρία κατά τούς τρομακτικούς σειμούς του 1783. Δυο χωριά εξαφανίστηκαν τε-

Η γη καταπίνει τα παιδιά της

τί έπρόκειτο να συμβή σε λίγο:

Άλλοιμονο! Όπως και τόσες άλλες φορές, η γη δεν έστειλε καμιά προειδοποίησι σ' εκείνους που έπρόκειτο να πληξη με τόν πιο σκληρό και άγριο τρόπο.

Συνηθέστερα, μερικές μικροδονήσεις προηγούνται σαν προειδοποίησις από τη μεγάλη, την κυρία δόνησι.

Στό Τόκιο, δεν έγινε τίποτε παρόμοιο. Τό έδαφος άρχισε, ξαφνικά να σειεται από τα θεμέλιά του, σαν να είχε κυριευθή από σπασμό. Καί, την ίδια στιγμή, μία λίμνη από νερό που κόχλαζε ανέβηκε στην επιφάνεια, σαν ένα τεράστιο χέρι να την είχε σπρώξει με δύναμι από κάτω.

Τό γήπεδο του γκόλφ κι' οι δυόμισι χιλιάδες άνθρωποι που βρίσκονταν σ' αυτό εξαφανίστηκαν στη στιγμή! Για την ακρίβεια, όλοι αυτοί οι άνθρωποι πνίγηκαν μέσα στη λίμνη με τόν νερό που κόχλαζε!...

Στό Τόκιο, τα σπίτια σωριάζονταν κατά δεκάδες και έκτοντάδες και τό έδαφος έσκαζε παντού, σχηματίζοντας τεράστιες ρωγμές και βόραθρα.

Οι κάτοικοι δεν έβλεπαν πουθενά σωτηρία και δεν ήξεραν πού έπρεπε να ζητήσουν καταφύγιο.

Τους ήθε τότε η ιδέα να ριχτούν μέσα στον ποταμό που διέσχισε την πόλι. Τά νερά του κυλούσαν ήρεμα κι' ήταν σαν να προσκαλούσαν με τη γαλήνη τους τούς κατοίκους να ζητήσουν σ' αυτά τη σωτηρία.

Άλλά μήπως οι δυστυχισμένοι είχαν να διαλέξουν; Κατά χιλιάδες και δεκάδες χιλιάδες άρχισαν να ρίχνονταν μέσα στον ποταμό, που φαίνόταν σαν να μην είχε ιδέα για τό τί γινόταν γύρω του.

Άλλά πόσον ύποκριτική ήταν η ήρεμία κι' η γαλήνη του! Άλλοιμονο! Κράττησε μόνο όσο χρειάστηκε για να προσελκύση τά θύματα του!

Τά νερά του άρχισαν, ξαφνικά, να κοχλάζουν, όπως σε μία χύτρα, που βρίσκεται πάνω σε δυνατή φωτιά.

Και ξανάγινε τότε, αλλά σε τρομακτική έκτασι, ό,τι είχε ξετυλίχθῃ μερικά λεπτά προωτέρα στο γήπεδο του γκόλφ.

Όλοι οι άνθρωποι, που είχαν πέσει μέσα σ' αυτόν, πέθαναν στη στιγμή από τη μεγάλη θερμότητα του νερού.

Όταν πέρασε η θεομηνία, εκείνοι που επέζησαν προσπάθησαν να εξακριβώσουν την έκτασι της συμφοράς.

Και ύπελόγησαν τόν αριθμό τών θυμάτων σε 555.000!

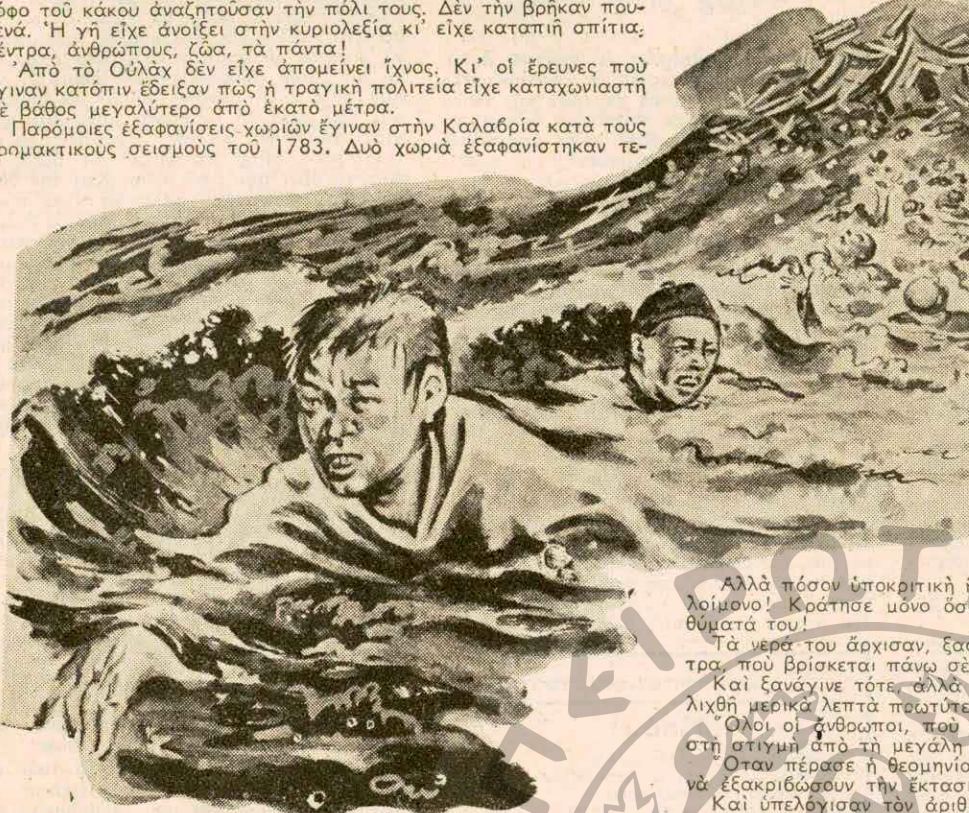
Ο αριθμός αυτός φαίνεται, ωστόσο, ότι βρίσκόταν πολύ κάτω από την πραγματικότητα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΤΕΥΧΟΣ: Είναι δυνατόν να προβλεφθούν οι σεισμοί.

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΜΑΣΤΙΓΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

θρώπους αίσιόδοζους κι' εύτυχισμένους. Ο ούρανός άπλωνόταν άνεφελος, τά πουλιά κελαϊδούσαν πάνω στα κλαδιά και τά άνθη, που είνε τόσον άφθονα στους ίαπωνικούς κήπους, γέμιζαν την άτμόσφαιρα με μεθυστικές εύωδιες.

Ποιάς θα μπορούσε να φαντασθῇ

Τά νερά του ποταμού, ξαφνικά, άρχισαν να κοχλάζουν, όπως σε μία χύτρα που βρίσκεται πάνω σε δυνατή φωτιά...

Λεώς μαζί με όλους τούς κατοίκους και τά σπίτια τους. Από πέντε η έξη άλλα εξαφανίστηκαν τμήματα μόνο, άλλου μικρότερα κι' άλλου μεγαλύτερα.

Σε μία περιοχή, σχηματίσθηκε μία ρωγμή μήκους έπτά χιλιάμετρων, πλάτους 55 μέτρων και βάθους 75 μέτρων.

Μία χαρακτηριστική λεπτομέρεια είναι η εξής: Στο χωριό Ρέτζιο, τό ένα από τά δυο που εξαφανίστηκαν δολότελα, τό μοναδικό ίχνος που άπομείνε για να δείχνη τό μέρος όπου βρίσκόταν πρίν, ήταν τό κεφάλι ενός μουλαριού! Τό δυστυχισμένο ζώο είχε ένταφισθή ζωντανό και μόνο τό κεφάλι του είχε μείνει έξω από την επιφάνεια του έδάφους!...

Άλλά σε καμιά άλλη περίπτωση η μανία του πλανήτη μας να καταβροχθίση τά ίδια τά παιδιά του δεν έκδηλώθηκε τόσο έντονα όσο κατά τούς σειμούς του Μεξικού του 1698.

Στην περιοχή που έπληγη απ' αυτούς σχηματίσθηκαν όχι λιγώτερες από τριακόσιες τάφροι, μήκους πολλών χιλιομέτρων, πλάτους 800—900 μέτρων και βάθους 80 και πλέον μέτρων.

Όλόκληρες πόλεις ένταφισθηκαν μέσα σ' αυτές και τά θύματα άνήλθαν σε πολλές δεκάδες χιλιάδων.

Από όλες τις καταστροφές από σεισμούς η μεγαλύτερη σε έκτασι και τραγικότητα ήταν εκείνη που ξέσπασε στην Ιαπωνία κατά τό έτος 1923.

Τό πρωί της 17ης Ιουνίου, περισσότεροι από 2500 άνθρωποι ήταν συγκεντρωμένοι σ' ένα γήπεδο γκόλφ, κοντά στο Τόκιο, για να παρακολουθήσουν τούς άγώνες που γίνονταν εκεί.

Ήταν μία χαρούμενη ήμερα, από εκείνες που κάνουν τούς άν-

Η θάλασσα άκίνητη κι' οι τέσσερις άνεμοι τρία λεπτά βουλή ή νησι, βγαίνει καπνός και τρέμει. Χαλάνε χώρες και χωριά, σαν όταν πέφτη άστρο μα δεν έκαλυσαν πολλά, σαν τό παντέρμο κάστρο ('Ηράκλειο).

Έπίσης πιστεύουν οι Κρητικοί πως, όταν κάμη σεισμό, εκείνος που θα καταβροχθίση την περπατητή πτωπατώντας την ώρα που τρέμει η γη, θα τού συχωρεθούνε τόσες άμαρτίες, όσα βήματα προφτάση να κάνη...

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ
ΤΗΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρολάνδος έγκλησθαι τον πατέρα του και τη Ζουάνα σ' ένα σπιτάκι κοντά στο Τρεβίζο. Έπειτα ξεκινάει μαζί με τον Σκαλαμπρίνο για τα στενά του Πιάδε. Οι παλαιοί του συντροφοί που αρχηγούς τους είναι τώρα ο Σαντρίγκο έχουν πιάσει τον Πέτρο. Αρετίνος και του ζήτουν για λύτρα 3000 σκούδα. Ο Ρολάνδος τον απευθερώνει ταπεινώνοντας τον Σαντρίγκο. Ο τελευταίος καταρτίζεται να διαφυγή. Οι άλλοι ληστές αναγκάζονται για αρχηγό τους τον Ρολάνδο.

— Μας έφυγε! Αυτό δε μ' άρεσει καθόλου!

Ο Ρολάνδος δεν απάντησε. Έπειτα από μια στιγμή, μπήκε μέσα στη σπηλιά. Ο Σκαλαμπρίνο άναψε έναν πυρσό για να φωτίσει.

Μέσα στη σπηλιά υπήρχε ένα τραπέζι και κάπου σ' αυτό βρισκόταν όλα τα απαραίτητα για γράψιμο.

Ο Αρετίνος έτρεξε άμέσως προς το μέρος του σωτήρος του.

— Άλλα δεν μπορεί να κάνω λάθος! είπτε. Έσείς δεν είσαστε που σας είδα πριν από μερικές ημέρες στο Μέστρο και που σας πούλησα τα δύο καλύτερα άλογά μου;

Ο Ρολάνδος απάντησε καταφατικά, κουνώντας το κεφάλι του.

— Α! βρυχήθηκε ο Αρετίνος. Τί τρέλλα ήταν να δελήσω να επισκεφθώ τα στενά του Πιάδε! Οι γραμματικοί μου τάβαλαν στα πόδια κι' έπεσα στα χέρια των ληστών, που μου πήραν τα πάντα. Χωρίς τη δική σας επέμβαση, θα ήμουν ακόμη στη διάθεσή τους. Έμφανισθήκατε όμοιος με τους παληούς ιππότες...

— Πιστεύετε, λοιπόν, ότι θα σας αφήσω ελεύθερο; τόν ρώτησε ο Ρολάνδος, διακόποντάς τον.

Ο Αρετίνος χλώμιασε. — Νομίζω πως αυτή πρέπει να είναι η πρόθεσή σας, απάντησε με φωνή που έτρεμε έλαφρά.

— Αυτό εξαρτάται από σας, είπτε ο Ρολάνδος.

— Πέστε μου τί πρέπει να κάμω;... Σας εξορκίζω... μιλήστε μου... Η ευγνωμοσύνη του Αρετίνου δεν είναι μάταιη λέξη!...

— Θα σας παρακαλέσω να προσέξετε πρώτα-πρώτα, απάντησε ο Ρολάνδος, ότι βρισκόσαστε στην απόλυτη διάθεσή μου κι' ότι μπορώ να σας αφήσω ελεύθερο ή να σας παραδώσω και πάλι στους δημίους σας. Θα πρέπει να σημειώσετε επίσης, ότι, παίρνοντάς σας από τα χέρια τους, τους έζημιάσα...

Ο Αρετίνος τὰ είχε χαμένα. Που, άραγε ήθελε να καταλήξει ο συνομιλητής του; Τί θα του ζήτούσε;

— Τί θέλετε από μένα; ρώτησε. Μά την πίστη μου, ή γενναίωσησύνή σας με τρομάζει!

— Θέλω, απάντησε ο Ρολάνδος, τονίζοντας τις λέξεις του, να σας προτείνω μια συνθήκη συμμαχίας.

Το πρόσωπο του Αρετίνου έλαμψε από χαρά:

— Μαντεύω σε σας κάτι το όμορφο ή το τρομερό, συνέχισε ο Ρολάνδος. Μήπως έκαμα λάθος; Έχετε ένα σαγόνι σαρκοδόρου θηρίου, πεισματάρικο μέτωπο, απληστα μάτια και δεν ξέρω γιατί βρίσχω σε σας μια μεγάλη ομοιότητα με το λύκο. Φαντάζομαι, λοιπόν, ότι έχετε μια τρομακτική δρεξί να χαρήτε και ν' απολαύσετε τα πάντα. Άκούστε με τώρα: "Αν είσα-στε μόνον ένας ποιητής ή ένας στιχοπλό-ος, τότε δεν έχω να σας ζητήσω τίποτε κι' μπορείτε να φύγετε. Αν, όμως, είσα-

στε εκείνο που μαντεύω, αν είσατε ο λύκος που είναι έτοιμος να κατασπαράξει όλο τον κόσμο, γιά να χορτάσει την πείνα του, τότε μείνετε, γιάτι θα έχουμε να πούμε πολλά μαζί. Και τώρα απαντήστε μου: Θα φύγετε ή θα μείνετε;

— Θα μείνω! απάντησε αδίστακτα ο Αρετίνος.

Η μάσκα της εірωνείας και του σαρκασμού έπεσε, ξαφνικά, από το πρόσωπό του. Καί φάνηκε εκείνος που ήταν: ένας άνθρωπος που δεν σκεφτόταν τίποτ' άλλο, εκτός από τη χαρά και την απόλαυση και που ήταν έτοιμος να πουλήσει και την ψυχή του ακόμη στο Σατανά, γιά να μπορέσει να ικανοποιήσει όλες τις επιθυμίες του.

Η συμφωνία

Πέρασαν μερικά λεπτά, χωρίς να μιλήσει ούτε ο ένας ούτε ο άλλος.

Ο ποιητής είχε ξαναβρή τώρα την ψυχραιμία του. Φαινόταν ολότελα ήρεμος.

— Κύριε, είπτε, διακόποντας τη σιωπή, δσα είπατε γιά το άτομό μου, με κάνουν να σας εκτιώ περισσότερο από πριν. Θα σας πω κι' εγώ με τη σειρά μου πως μου είχατε κάμει πολύ μεγάλη εντύπωση από την πρώτη φορά, που συναντηθήκαμε στο

Μέστρο. Μαντεύω σε σας κάποια μυστηριώδη δύναμη που σας βάζει πάνω από τους άλλους ανθρώπους. Άλλα ταυτόχρονα μου εμπνεύσατε μια απεριόριστη εμπιστοσύνη. Θα σας πω, λοιπόν, τί είμαι και τί θέλω να είμαι... Άς δούμε πρώτα ποιός είμαι... Ένας άνθρωπος χωρίς όνομα, αφού χρησιμοποιώ γιά δικό μου το όνομα της μικρής πόλεως όπου γεννήθηκα, και χωρίς περιουσία, αφού δεν έχω τίποτα. Δεν γνώρισα ποτέ τον πατέρα μου και άγνοώ αν ήταν πρίγκιπας, καρδινάλιος ή ζητιάνος. Η μητέρα μου πέθανε στο νοσοκομείο, άνάμεσα σε πολλές άλλες εταίρες, που ήταν το ίδιο φτωχές και δυστυχισμένες σαν κι' αυτήν. Όσο γιά μένα, έκαμα ένα σωρό επαγγέλματα ως σήμερα, αρχίζοντας από εκείνο του υπηρέτη. Νά τί είμαι! Άκούστε τώρα τί θέλω να είμαι. Έχω μέσα στο κεφάλι μου ένα μυαλό, που μπορεί να χωρέσει το σύμπαν και μέσα στην ψυχή μου μίαν άδυσσο πόθον. Νομίζω, λοιπόν, πως είναι μεγάλη αδικία να βρίσκομαι έξω από το νυμφώνα, μόνο και μόνο γιάτι γεννήθηκα φτωχός. Εγώ δεν έχω ούτε τίτλους, ούτε περιουσία! Κι' όμως ζητάω τη θέση μου στον ήλιο. Και την θέλω μεγάλη και άωραία! Θέλω να γίνω πλούσιος και δυνατός και να περιβάλλομαι από θαυμαστάς και ανθρώπους που να είναι έτοιμοι να εκτελέσουν κάθε διαταγή μου. Θέλω να ύψωθώ πάνω από τους βασιλιάδες και τους πρίγκιπες, πάνω από τους καρδινάλιους, πάνω από τον Πάπα, πάνω κι' απ' αυτόν ακόμη τόν αυτοκράτορα! Και γιά να φέρω σε πέρας αυτό το γιγαντιαίο σχέδιό μου, δεν έχω παρά ένα μοναδικό όπλο, ένα όπλο που φαίνεται κομικό και άσημαντο και που, όμως, είναι τροπ' ο στα δικά μου χέρια.

Πλησίασε στο τραπέζι και, παίρνοντας ένα φτερό χήνας, το σήκωσε ψηλά. — Νά το όπλο μου, συνέχισε. Μ' αυτό έκαμα ως σήμερα πολλούς ισχυρούς να λυγίσουν τη ράχη τους μπροστά μου και συνέτριψα πολλούς εγωισμούς! Γελιοποιώ εκείνους που θέλω να σκοτώσω, όπως άλλοι του χώνουν το έγχειρίδιό τους στο στήθος. Βυθίζω αυτό το φτερό της χήνας στο μελανοδοχείο και δεν στάζει πιά απ' αυτό μελάνι πάνω στο χαρτί, αλλά δηλητήριο! Νά ποιά είναι ή δύναμή μου!

Ο Πέτρος Αρετίνος σταμάτησε μια στιγμή, αναστέναξε κι' έπειτα είπτε:

— Δεν αισθάνομαι μίσος γιά τους ανθρώπους. Άλλ' αισθάνομαι απέραντη αγάπη γιά τόν εαυτό μου. Επιθυμώ την ευτυχία αυτού του εξαιρετικού όντος που είναι ο εαυτός μου. Επιθυμώ, πρό παντός, την υλική ευτυχία του. Επιθυμώ να μπορώ να έπινω καινούργιες απολαύσεις ξέροντας πως έχω τη δύναμη να τις ικανοποιήσω.

»Έτσι δεν έχω ούτε φίλους, ούτε έχθρούς. Δεν θαυμάζω στόν κόσμο κανένα άλλο εκτός από τόν εαυτό μου. Όταν ένας άνθρωπος μου κάνει κακό, αναρωτιέμαι μήπως είναι δυνατόν να εξυπηρετήση την ευτυχία μου και τότε γίνομαι φίλος σου. Όταν μου κάνει καλό, αναρωτιέμαι μήπως μπορεί να βλάη την ευτυχία μου και τότε γίνομαι έχθρός του. Μ' άπλούστερα λόγια, προσπαθώ να κολακέψω τόν πρώτο, ενώ παίρνω στάσι αμύνης απέναντι του δεύτερου και είμαι έτοιμος ν' ανατρέψω τους ρόλους στην κατάλληλη στιγμή. Νά τί είμαι, κύριε και να τί θέλω να είμαι. Και σείς;

Ο Ρολάνδος δεν απάντησε άμέσως. Ρώτησε: — Γιάτι παρουσιάζετε γυμνή την ψυχή σας μπροστά σ' έναν ξένο, που είναι φυσικό να τόν υποπτευέσθε; Γιά έναν άνθρωπο όπως σείς, αυτά είναι λάθος.

Ο Αρετίνος χαμογέλασε.

— Κύριε, απάντησε, είμαι όσο δεν παίρνει πιά πολύ όκνηρος. Τόσο όκνηρος που όνειρεύομαι να έχω υπηρέτριες γιά να φέρνουν στο στόμα μου το φρούτο που ποθούν τα μάτια μου, χωρίς καν να κάνω τόν κόπο να τούς το υποδείξω. Γιά να μιλήσωμε, άλλωστε, τη γλώσσα της φιλοσοφίας, θα συμφωνήσετε ύποθέτω μαζί μου ότι ή όκνηρία, δηλαδή ή άπουσία κάθε κόπου υλικού ή ήθικού, είναι το άνωτερο ιδανικό της ανθρωπότητας. Η εργασία είναι ένα ζέπεσμα, κύριε. Η μεγαλύτερη δόξα γιά τόν άνθρωπο είναι νάχη το δικαίωμα να μην κάνει τίποτα. Νά γιά ποιά λόγο οί δυνατοί και έξυπνοι άνθρωποι βάζουν τούς αδύνατους να εργάζονται γιά λογαριασμό τους. Άλλ' όσο κι' αν είμαι όκνηρος, βρέθηκα στην ανάγκη να δημιουργήσω όργανα ικανά να μου εξασφαλίσουν τα χρήματα που μου χρειάζονται. Αναγκάστηκα, λοιπόν, να εργασθώ. Εργάστηκα με λύσσα, με πείσμα, δέκα δλόκληρα χρόνια. Και τώρα έχω στη διάθεσή μου δυό υπέροχα έργαλεία — δυό μόνον, κύριε. Το πρώτο είναι ή επιστήμη του λόγου, ή γνώση τών λέξεων που θαυπέουν και τών λέξεων, που δηλητηριάζουν. Το δεύτερο είναι ή επιστήμη του ανθρωπίνου προσώπου, ή γνώση της ψυχής τών ανθρώπων που βρίσκονται απέναντί μου. Το πρώτο μου εργαλείο είναι, λοιπόν, το γράψιμο, το δεύτερο είναι το διάβασμα... μέσα σ' αυτό το βιβλίο που λέγεται φυσιογνωμία.

— Κι' ή φυσιογνωμία μου σας λέει ότι μπορείτε να έχετε εμπιστοσύνη σε μένα; — Ακριδώς. Η φυσιογνωμία σας έχει τόν στίγμα της απόλυτης εντιμότητας...

— Τό στίγμα;

— Ναι. Γιά μένα ή εντιμότης είναι μια άδυναμία, ένα έλλειμμα, μια πληγή. Βλέπετε πόσο μεγάλη πρέπει να είναι ή εμπιστοσύνη που έχω σε σας, αφού είμαι βέβαιος ότι δεν θα με περιφρονήσετε έπειτα απ' αυτά τα λόγια μου.

— Έχετε όλα τα προσόντα, απάντησε ο Ρολάνδος, έπειτα από μικρή σκέψη, γιά να πραγματοποιήσετε το σχέδιό που έχετε στο μυαλό σας. Άλλ' έπειδή είμαι κι' εγώ λίγο φυσιογνωμιστής, ανταποδίδοντάς σας τήν εμπιστοσύνη που μου δείξατε, θα σας πω ό,τι, από τις τόσες ικανότητες που σας χρειάζονται γιά να φτάσετε στο σκοπό σας, σας λείπει μία, που είναι, ωστόσο, άπαραίτητη.

— Ποιά; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο Αρετίνος.

— Τό θάρρος... Ναι, είσαστε δειλός. Κι' αυτό το πράγμα μπορεί να κάμη τα σχέδιά σας να ναυαγήσουν. Όταν βάζη κανείς τόν εαυτό του έξω και πάνω από τούς άλλους ανθρώπους, πρέπει να είναι έτοιμος να ύποστη τί πάντα, ακόμη και τó θάνατο, που είναι, ωστόσο, τó άκρον άωτον της όκνηρίας.

— Α, κύριε, απάντησε ο Αρετίνος. Είσατε μεγάλος και τρομερός! Μπορέσατε με τήν πρώτη ματιά να φτάσετε ως τα κατώβαθα της ψυχής μου και δεν μπορώ να σας κρύψω ότι αυτό το πράγμα μ' έχει φέρει σε ταραχή... Ναι, είμαι δειλός! Ναι, φοβάμαι! Γιάτι αγαπάω τόσο πολύ τη ζωή και τις απολαύσεις, που και ή ιδέα μόνον πως θα φύγω από τόν κόσμο μου φέρνει ίλιγγο. Έκαμα τα πάντα γιά να θεραπευθώ απ' αυτή τήν ασθένεια. Έλαβα μέρος σε μάχες κι' έζησα στο στρατόπεδο τών Μεδίκων. Άλλα μόλις άκουγα τις πρώτες τουφεκίες σωριαζόμουν κάτω λιπόθυμος. Πόσο κοτίασα γιά να κατανικήσω αυτή τή δειλία μου! Παρ' όλες τις προσπάθειές μου, όμως, δεν κατάφερα να ξεριζώσω τó φόβο που βρίσκεται μέσα στην ψυχή μου. Και καταλαβαίνω πως αυτό είναι το έμπόδιο γιά τή μεγάλη κατ'αχτησι που όνειρεύομαι. Νά τί με κάνει να λυπάμαι και ν' άνησυχώ...

Ο Αρετίνος έγειρε τó κορμί του κι' έκρυψε τó πρόσωπο με τα χέρια του.

Ο Ρολάνδος πήγε τότε κοντά του και, άγγίζοντάς τον στόν ώμο, τού είπτε:

— Πιστεύετε πως εγώ είμαι γενναίος; — Ναι, απάντησε αδίστακτα ο Αρετίνος. Η άντρεία σας με καταπλήσσει... Έ-

χετε τó θάρρος του ανθρώπου που βλέπει τó θάνατο σαν εύεργασία.

Ο Ρολάνδος ανατρίχιασε.

— Κι' αναρωτιέμαι, συνέχισε ο Αρετίνος, πως εξακολουθείτε να ζήτε και γιάτι δεν άποφασίζετε να βάλτε τέρμα στη ζωή σας, που πρέπει σ' αλήθεια να είναι τρομερή.

— Ένα χαμόγελο πλανήθηκε πάνω στα χείλη του Ρολάνδου.

— Ξέρετε, λοιπόν, πως είμαι γενναίος, είπτε. Γιά πέστε μου τώρα, δεν σας πέρασε ποτέ από τó μυαλό ή σκέψη πως θα μπορούσατε να βρήτε έναν άνθρωπο ανδρείο και δυνατό, που θα σας έπαιρνε κάτω από τήν προστασία του;

— Τί θέλετε να πείτε; ρώτησε ο Αρετίνος. Μιλήστε... Δεν τολμάω να καταλάβω τήν έννοια που έχουν τα λόγια σας...

— Άκούστε με, απάντησε ο Ρολάνδος. Ο σκοπός σας είναι να πάτε στη Βενετία. Έπειτα από όσα μου είπατε, δεν μου είναι δύσκολο να καταλάβω ότι, πγαίνοντας εκεί θα προκαλέσετε λυσσαλέα μίση. Και τότε που θα τήν βρήτε αυτή τήν υλική ευτυχία που όνειρευόσαστε; Πως θα μπορήτε να χαρήτε και ν' απολαύσετε τη ζωή όταν θα φοβόσαστε σε κάθε στιγμή μήπως σας δηλητηριάσουν ή μήπως ο υπηρέτης σας σας μαχαιρώσει ή ή γυναίκα που έχετε στο πλευρό σας έπωφεληθ ή από τόν ύπνο σας γιά να σας πνίξει με τα χέρια της; Σε τί θα σας χρησίμευε μια ευτυχία που, σε κάθε στιγμή, θα φοβόσαστε μήπως τήν χάσετε;

— Μά τους άγιους, κύριε, με τρομάζετε! είπτε ο Αρετίνος. Μαύ λέτε πράγματα που δεν τολμήσα ποτέ να σκεφτώ!

— Αν, όμως, κάποιος άγρυπνή πλάϊ σας μέρα και νύχτα γιά να σας προστατεύσει; Αν αυτός ο άνθρωπος είναι έτοιμος σε κάθε στιγμή να χτυπήσει εκείνους που θέλουν να σας κάμουν κακό; Αν, μ' άπλούστερα λόγια, ένας δεύτερος Αρετίνος, που θα ήταν δυνατός, ανδρείος και πάντοτε άγρυπνος, ανέλαμβανε κάτω από τήν ισχυρή προστασία του τó δειλό Αρετίνου;

— Α! φώναξε ο ποιητής που τὰ μάτια του έλαμψαν από χαρά. Τί υπέροχο όνειρο! Θα ήμουν τότε πανίσχυρος και θα ύποδούλωνά δλόκληρη τήν κοινωνία, μοιράζοντας τὰ έγκώμια ή τούς ονειδισμούς σύμφωνα με τὰ καπρίτσια ή τὰ συμφέροντά μου!

— Έ λοιπόν, είπτε ο Ρολάνδος, αυτό σας προσφέρω!

Ο Πέτρος Αρετίνος τινάχτηκε όρθιος. — Προσέξτε, μόν μου δίνετε υπερό-λίκες έλπίδες! φώναξε λαχανιασμένος.

— Αφού κατέχετε τήν επιστήμη να διαβάσετε στις φυσιογνωμίες, απάντησε ο Ρολάνδος, θα πρέπει να διαβάσατε στη δική μου ότι δεν μιλάω ποτέ άσκοπα.

— Ναι! είπτε ο Αρετίνος. Είσατε μεγάλος! Σας εμπιστεύομαι χωρίς έπιφυλάξεις τόν εαυτό μου...

— Θα πάμετε, λοιπόν, να φοβόσαστε απ' αυτή τή στιγμή, συνέχισε ο Ρολάνδος. Πγαίνετε στη Βενετία και ζήστε εκεί τη ζωή που επιθυμείτε. Θα άγρυπνώ πάνω σε σας και στο στίπτι σας. Είτε με βλέπετε είτε όχι, θα είμαι πάντοτε κοντά σας. Οί έχθροι σας θα είναι και δικοί μου. Τους καταδικάζω προκαταβολικά!

— Άλλά τί αντίλλαγμα μου ζητάτε γιά όλα αυτά; ρώτησε ο Αρετίνος. Τό ξέρω πως δεν θα μπορούσα να πληρώσω με τίποτε αυτή τήν προστασία. Μπορώ ν' ανταποδώσω στο βασιλιά της Γαλλίας μια εύεργασία που στέλνοντάς του ένα σονέτο. Μπορώ να προσφέρω στόν αυτοκράτορα της Γερμανίας μια μπαλλάντα. Κι' οί πανίσχυροι αυτοί ηγεμόνες θα ένδουνασθούν γιάτι θα βρουν πως πληρώθηκαν με τó παρσάπνο γιά τó καλό που μου έκαμην. Άλλά σε σας, κύριε, σε σας που μαντεύω πως είσαστε μεγαλύτερος από τó βασιλιά και τόν αυτοκράτορα, τί μπορώ να προσφέρω;

Ο Ρολάνδος έσκυψε προς τó μέρος του Αρετίνου και τού είπτε σιγά:

— Γιά να με πληρώσετε, γιά να μ' ανταμείψετε έπειδή θα κάμη τη ζωή σας ωραιότερη από ό,τι όνειρεύεσθε, σας ζητάω να γίνετε ο επιστήθιος φίλος τεσσάρων ανθρώπων... Άλλά προσέξτε με... Ο άπαραίτητος φίλος των, ο φίλος της καρδιάς των, στόν οποίο θα εκμυστηρεύονται όλες τις σκέψεις των και μπροστά στόν οποίο δεν θα ντρέπονται να κλάψουν, φανερώ-νοντάς του τούς φόβους και τις άγωνίες τους...

— Ω! ψιθύρισε ο Αρετίνος. Η τύχη αυτών τών τεσσάρων ανθρώπων με τρομάζει!

— Δέχεσθε; — Δέχομαι! απάντησε ο ποιητής με τó ύφος κολασμένου που ύπογράφει μια συμφωνία με τó Σατανά. Πέστε μου τώρα τὰ όνόματα αυτών τών τεσσάρων ανθρώπων.

— Ο πρώτος είναι ο μεγάλος Ιεροεξεταστής Δόνολο, απάντησε ο Ρολάνδος,

ΤΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ

Ο Φίλιπ Άρμουρ, μεγαλέμπορος τού Σικάγου πγαίνει κάθε ήμέρα από τó σπίτι του στο γραφείο με ελικοπτερο. Κάθε πρωί τó ελικοπτερο άπογειώνεται από τήν ταράτσα της έπαύλεις του, που βρίσκεται στο Λέικ Φόρεστ και προσγειώνεται ύστερα από μερικά λεπτά στην ταράτσα ενός ούρανοξύστη τού κέντρου τού Σικάγου, όπου βρίσκονται τὰ μεγάλα καταστήματά του.

που έγινε κατακίτρινος προφέροντας αυτό το όνομα.

- Καλά. 'Ο δεύτερος;
- 'Ο επίσκοπος Βέμπο.
- 'Ο τρίτος;
- 'Ο αρχιστράτηγος 'Αλτιέρι.
- Και ο τέταρτος κατάδικος;
- 'Ο δόγης της Βενετίας Φόσκαρι.

'Ο μεγάλος ιεροεξεταστής

— 'Ας ξαναγυρίσουμε τώρα στη Βενετία και ας συνεχίσουμε την αφήγησή μας από τη στιγμή της μεγάλης θύελλας, που ξέσπασε τα ξημερώματα της μέρας που ο Ρολάνδος κι ο Σκαλαμπρίνο κατάφεραν να δραπέτευσουν.

Τη μέρα εκείνη τρία πολεμικά σκάφη βούλιαξαν στο λιμένα του Λίντο. Περισσότερες από διακόσιες βάρκες ή γόνδολες έγιναν συντρίμια πέφτοντας ή μία πάνω στην άλλη. 'Ο κεραυνός έπεσε πάνω στη Γέφυρα των Στεναγμών κι από κεί η φωτιά μεταδόθηκε στο δογικό ανάκτορο. Κεραυνοί έπεσαν και σε άλλα σημεία της πόλεως κι ένας απ' αυτούς χτύπησε ένα ωραίο μέγαρο που τα θεμέλιά του λούζονταν μέσα στο Μεγάλο Κανάλι.

Αυτό το μέγαρο είχε ανακαινισθεί μόλις πριν από λίγο καιρό.

Η αρχιτεκτονική του ήταν αυστηρή κι η όλη του εμφάνιση είχε κάτι το επιβλητικό και το αγέρωχο.

Το μέγαρο ήταν το παλιό αρχοντικό των Δάνδολο.

'Ο πατέρας της Λεωνώρας, που ανέλαβε τα ύψηλά και τρομερά καθήκοντα του Μεγάλου 'Ιεροεξεταστή του λίγο καιρό έπειτα από το γάμο της κόρης του με τον 'Αλτιέρι, δεν είχε παραμελήσει τίποτε για να του ξαναδώσει την παλιά λάμψη του.

Οι απέραντες και μεσολαμπείς αίθουσές του ανοίγονταν μία φορά το μήνα στην ανώτατη αριστοκρατία της Βενετίας.

— 'Ας μπούμε, λοιπόν, στο ανάκτορο του Μεγάλου 'Ιεροεξεταστή τη νύχτα της τρομερής θύελλας που έδωσε στο Ρολάνδο και στον Σκαλαμπρίνο την ευκαιρία να δραπέτευσουν.

Οι πολυάριθμοι υπηρέτες του Δάνδολο είχαν άπουσυρθεί στα δωμάτια τους που βρίσκονταν στον τελευταίο όροφο του μεγάρου. Μέσα στο απέραντο κτίριο είχε απλωθεί η σιωπή. 'Ολοι κι' όλες φαίνονταν πως κοιμούνται.

— 'Ενας άνθρωπος, ωστόσο, μ' όλο που κόντευε να ξημερώσει, άγρυπνούσε ακόμη.

'Ο άνθρωπος αυτός, που έφερε βόλτες πάνω κάτω μέσα στο μεγάλο γραφείο του, ήταν ο Δάνδολο.

Είχε πολύ γεράσει τα τελευταία χρόνια. Τα μαλλιά του είχαν γίνει κάτασπρα και βαθείες ρυτίδες αλάκωναν το μέτωπό του.

— 'Από τότε ο Δάνδολο περπατούσε έτσι; 'Από πολλή ώρα, δίχως αμφιβολία, γιατί το βήμα του ήταν τώρα βαρύ και

στυρό. Κάθε τόσο ταλαντευόταν σαν να πήγαινε να πέσει. Σταματούσε τότε, έφερνε το χέρι στο μέτωπό του, ψιθύριζε μερικές λέξεις κι έπειτα συνέχιζε και πάλι το μονότονο περιπάτο του, ενώ οι κεραυνοί έπεφταν αδιάκοπα έξω.

— Ούρλιαζε θύελλα και συ άνεμε σώρωσε τα πάντα! ψιθύρισε σε μία στιγμή. Δεν θα μπορούσατε να κατατινίξετε την καταιγίδα που μαίνεται μέσα στην ψυχή μου!

Μιά τρομερή λάμψη απλώθηκε, ξαφνικά, μέσα στο σπίτι. Ένα κομμάτι του τοίχου κατέρρευσε... 'Ο κεραυνός είχε πέσει πάνω στο μέγαρο.

'Ο Δάνδολο σταμάτησε και υψώνοντας τα χέρια προς τον ουρανό ψιθύρισε:

— Γιατί να μην πέσει ο κεραυνός πάνω μου!

Πήρε κατόπιν ένα κερύ στο χέρι του κι άρχισε να διατρέχει τις έρημες αίθουσες του μεγάρου του.

— 'Εφτασε έτσι στην αίθουσα της υποδοχής που βρισκόταν στο ισόγειο. Προχωρώντας άργα, εξέταζε έναν-έναν τους πίνακες ζωγραφικής και τα άλλα έργα τέχνης που είχε συγκεντρώσει εκεί. Εύτυχως δεν είχαν πάθει τίποτε.

'Ο Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής απόθεσε κατόπιν το κερύ σε ένα κρηπίδιο και σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα.

— 'Ακόμα μία νύχτα! είπε δυνατά σχεδόν. Μια νύχτα που δεν έκλεισα μάτι δ' πως και τόσες άλλες. Περπατώ για να μην ακούω τίποτε, αλλά δεν το κατορθώνω, αφού κι' αυτός ο άκοιμος πάταγος δεν μπορεί να σωπάσει αυτά τα τρομερά βογγητά. 'Ω, αυτά τα βογγητά! 'Ερχονται από κεί κάτω, από το βάθος της φυλακής όπου σαπίζει αυτός ο δυστυχισμένος! 'Οταν πηγαίνα στο δογικό ανάκτορο, φοβόμαι να περάσω από την αίθουσα όπου τον είδα για τελευταία φορά. 'Οταν μπαίνω στη γόνδολα μου, φοβάμαι μήπως ο γονδολιέρης περάσει κάτω από τη Γέφυρα των Στεναγμών... 'Ω, θα ήταν τρομερό αν, μία μέρα, με πήγαине από κεί και, περνώντας πλάι στους μαυριδερούς τοίχους, άκουγα τη φωνή του!

'Ο Δάνδολο τινάχτηκε, ξαφνικά, δοντός, με το μέτωπο μουσκεμένο από κρύο ιδρώτα.

— 'Εξη χρόνια! συνέχισε. 'Εξη ολόκληρα χρόνια αυτός ο δυστυχισμένος πληρώνει το έγκλημά του ότι αγαπήθηκε από την κόρη ενός άκαρδου πατέρα, που δεν λογάρισε τίποτε άλλο εκτός από τη φιλοδοξία του.

Τα βλέμματά του πλανήθηκαν ολόγυρα.

— Σε τί χρησιμεύει, λοιπόν, όλη αυτή η πολυτέλεια και η χλιδή; είπε σε λίγο. Γιατί αναστήλωσα και εξωραίασα το μέγαρο των προγόνων μου, αφού εδώ μέσα είμαι πιά δυστυχισμένος παρ' ό,τι στο μικρό σπίτι της νήσου του 'Ολιόδου; 'Εδώ έζησε ο μεγάλος Δάνδολο, ο ήρωας της Βε-

νέτίας κι' ένας άλλος Δάνδολο επίσης που έφθειρε τη ζωή του προσπαθώντας να εξασφαλίσει ένα καθεστώς ελευθερίας και δικαιοσύνης στους συμπατριώτες του. 'Εδώ μέσα έζησαν ψυχές αγνές κι' ευγενικές που δονήθηκαν από ανώτερα αισθήματα. Ένα μόνον έγκλημα κηλιδώνει το όνομα των Δάνδολο κι' αυτό το έκαμα εγώ!

Το βλέμμα του στηλώθηκε σ' ένα μικρό κάδρο, που βρισκόταν πάνω στο τραπεζί. Τό πήρε στα χέρια του και το κύταξε μερικές στιγμές.

— 'Εβαλε κατόπιν το κάδρο με μία βίαιη κίνηση πάνω στο τραπεζί κι' απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα. Το πρόσωπό του είχε πάρει μία τρομαγμένη έκφραση.

— 'Η Λεωνώρα υποπτεύεται άραγε την αλήθεια; αναρωτήθηκε. 'Αν μία μέρα ψωνε μπροστά μου το ανάστημά της και μου φώναζε καταμουτρα: «'Ανάνδρε! Ξέρω τα πάντα! 'Ο Ρολάνδος δεν έφυγε από τη Βενετία, αλλά άργοπεθαίνει μέσα στα πηγάδια, όπου τον έρριξες!»,

Σταμάτησε ακούγοντας θόρυβο στους διαδρόμους. Οι υπηρέτες είχαν ζυγώσει από τον κεραυνό κι' έτρεχαν τώρα από το ένα δωμάτιο στο άλλο.

— 'Με άκουσαν άραγε; ψιθύρισε τρομαγμένος ο Δάνδολο.

— 'Ετρεξε άμέσως στα γειτονικά δωμάτια. 'Ηταν, εύτυχως, έρημα. Ξαναγύρισε τότε στη μεγάλη αίθουσα και τράβηξε τις βαρείες κουρτίνες που σκέπαζαν τα παραθύρα.

Κόντευαν έφτά. 'Η μέρα ήταν γκριζά και θλιβερή. 'Η θύελλα βρισκόταν τώρα στη μεγαλύτερη έντασή της. Οι προκυμίες ήταν έρημες και στις αποβάθρες οι γόνδολες συγκρούονταν ή μία πάνω στην άλλη. Προς τα δεξιά μία κόκκινη λάμψη ανέβαινε στον ουρανό.

'Ο Δάνδολο κύταξε τρομαγμένος.

— Είναι σαν το δογικό ανάκτορο να έπιασε φωτιά! ψιθύρισε.

— 'Αλλ' άμέσως έπειτα γύρισε το βλέμμα του αλλού.

— Τι με νοιάζει! συνέχισε. 'Ας καούν τα πάντα! 'Η φωτιά που καίει τα σωθικά μου είναι πιά μεγαλύτερη και πιά δυνατή!

— 'Αλλά, ξαφνικά, έγινε πιο λευκός κι' από πανί. Τα μούτια του, που ήταν στηλωμένα στο κενό, εξέφραζαν έναν άνειπτο τρόμο.

— Δεν είναι δυνατόν! ψιθύρισε. Σίγουρα είμαι τρελλός!... 'Οχι, δεν είναι δυνατόν!

— 'Ετρεμε ολόκληρος τώρα κι' είχε πιαστή από τη βαρεία κουρτίνα για να μην πέσει κάτω.

— 'Εκείνο που είχε κάμει το μεγάλο 'Ιεροεξεταστή να τρομάζε, ήταν δυο κεφάλια που είδε, ξαφνικά, να βγαίνουν μέσα από τα κύματα.

Αυτοί οι δυο άνθρωποι, μπήκαν σε μία γόνδολα, που, σε λίγο, πέρασε κάτω από τα παραθύρα του μεγάρου των Δάνδολο.

'Ο μεγάλος 'Ιεροεξεταστής, άφησε τότε μία τρομαγμένη κραυγή και σωριάστηκε λιπόθυμος.

'Αμνηχανία

— 'Οταν συνήλθε έπειτα από λίγη ώρα, είδε πως βρισκότανε στο κρεβάτι του. Οι υπηρέτες του, που τον είχαν μεταφέρει εκεί, τον κύταζαν τρομαγμένοι.

— Μην ανησυχείτε, τους είπε με βραχνή φωνή. 'Ηταν μία απλή ζάλη... 'Αφήστε με μόνο μου...

Οι υπηρέτες έφυγαν άμέσως.

'Ο Δάνδολο σηκώθηκε τότε από το κρεβάτι του, κάθισε μπροστά στο τραπεζί του κι' έπιασε τα χέρια του στο κεφάλι του.

— Τι πρέπει να κάμω; ψιθύρισε. 'Ο Ρολάνδος ελεύθερος;... Ποιοι να είναι άρα γε οι σκοποί του;

— 'Ηταν κατακίτρινος κι' έτρεμε από το κεφάλι ως τα πόδια.

'Ο Δάνδολο, στο πέρασμα της γόνδολας κάτω από τα παραθύρα του μεγάρου του, είχε αναγνωρίσει τον Ρολάνδο. 'Αν δεν διέτασσε άμέσως την καταδίωξη και τη σύλληψή του, ήταν χαμένος!

— 'Επειτα από μερικές στιγμές, ένας υπηρέτης, μπήκε στο δωμάτιο.

— Αύθεντα, είπε, ο έκλαμπροτατος αρχιστράτηγος 'Αλτιέρι είναι εδώ και έπιθυμεί να σας ιδεί άμέσως.

'Ο Δάνδολο έκαμε μία κουρασμένη κίνηση με το χέρι του.

— 'Αλτιέρι μπήκε έπειτα από λίγο στο δωμάτιο.

'Ο Δάνδολο, συγκεντρώνοντας όλη τη θέλησή του, είχε ξαναπάρει το παγερό και διάφορο ύψος του.

— 'Ηρθα νιά να σας φέσω μία σημαντική είδηση, του είπε ο ναυαρχός του, όταν έμειναν μόνοι. 'Ο Ρολάνδος Κανδιάνο εδραπέτευσε!

'Ο Δάνδολο προσποιήθηκε μία δυνατή έκπληξη.

— 'Εδραπέτευσε; είπε. Είσαστε τρελλός! Δεν δραπέτευει κανείς εύκολα από τις φυλακές της Βενετίας!

— Κι' όμως, αυτό το πού σας είπα, είναι αλήθεια, απάντησε ο 'Αλτιέρι. Σήμερα το πρωί έπρόκειτο να εκτελεσθεί ο ληστής Σκαλαμπρίνο. 'Ο Κανδιάνο κι' ο Σκαλαμπρίνο εδραπέτευσαν, λοιπόν, μαζί. 'Ο Ρολάνδος Κανδιάνο είχε σκάψει ένα ύπόγειο πέρασμα, που ώδηγούσε στο κελλί του Σκαλαμπρίνο. Φαίνεται πως είχαν σχεδιάσει μαζί τη δραπέτευσή. 'Οταν μετέφεραν τον μελλοθάνατο στη Γέφυρα των Στεναγμών, ο αρχηγός της φρουράς πρόσεξε πως δεν ήταν ο Σκαλαμπρίνο, αλλά ο Ρολάνδος!

— Είναι άπίστευτο! είπε ο Δάνδολο. Είναι πιά άπίστευτο, ότι έγινε κατόπιν, συνέχισε ο 'Αλτιέρι. 'Ο Σκαλαμπρίνο εμφανίστηκε, ξαφνικά, κρατώντας πάνω στο κεφάλι του μία πέτρα που δυο συνηθισμένοι άνθρωποι μόλις θα μπορούσαν ν' ανασπώσουν. Μ' αυτή την πέτρα, έτωφελούνενο από την ταρχα των φρουρών, άνοιξε μία μεγάλη όπη στον τοίχο και πηδισε απ' αυτήν, μαζί με το Ρολάνδο, στο κανάλι. Στο μεταξύ, είχε πέσει κεραυνός στη γέφυρα και οι φρουροί δεν μπόρεσαν να τους καταδιώξουν. 'Ετσι, αυτή τη στιγμή, ο Ρολάνδος Κανδιάνο είναι ελεύθερος.

— 'Ελεύθερος;... 'Ο Κανδιάνο;... 'Ο Ρολάνδος;

— Ναι, ελεύθερος. 'Ηρθα, λοιπόν, εδώ για να σας ρωτήσω, σας πού είσατε ο πατέρας της Λεωνώρας και ο Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής της Βενετίας. Τι σκεφτόσαστε να κάμετε;

'Ο Δάνδολο ανατρίχισε.

Νά την και πάλι η τρομερή ερώτησι. Μόνο από αυτή τη φορά, του την απήντησε ένας άλλος. Κι' ο άνθρωπος αυτός ήταν ο σύζυγος της κόρης του, ο θανάσιμος εχθρός του Ρολάνδου Κανδιάνο!

— Τι σκεφτομαι να κάμω; ρώτησε αστασίμως.

— Θάλεγε κανείς πως διατάζετε, παρατήρησε ο 'Αλτιέρι.

— Δεν διατάζω, απάντησε ο Δάνδολο. 'Αλλ' η είδηση αυτή με αναστάτωσε. 'Αν την άκουγα από κάποιον άλλον κι' όχι από σας, δεν θα την πίστευα...

— 'Εχετε δίκη, συμφώνησε ο 'Αλτιέρι. 'Ολα αυτά φαίνονται άπίστευτα. Κι' όμως έγιναν όπως σας τα είπα... Το σφάλμα είναι δικό μου που θέλησα να κάμω τον μεγαλόψυχο 'Ετρεπε, όσο είχαμε το Ρολάνδο Κανδιάνο στα χέρια μας... έπρεπε...

— 'Αποτέλειωσε τη σκέψη του με μία χαρακτηριστική χειρονομία.

— 'Ας είναι! συνέχισε έπειτα από λίγο. Το κακό έγινε. Το ζήτημα είναι να μπορέσουμε να το επανορθώσουμε. Κι' αυτό είναι δικό σας ζήτημα. Πρέπει ν' αποκλεισθεί το Λίντο και να ερευνηθούν όλα τα σπίτια στη Βενετία. Κανένα πλοίο δεν πρέπει ν' απομακρυνθεί από τα λιμάνια. Πάρτε όλα τα απαιτούμενα μέτρα... Γιατί, πρόσθεσε με φωνή που έτρεμε ελαφρά, αν δεν κάνω λάθος, από αυτή τη στιγμή, αρχίζει μία θανάσιμη μονομαχία ανάμεσα στο Ρολάνδο Κανδιάνο και σ' εμάς. 'Εμπρός! Μην χάνετε ούτε στιγμή!

'Ο Δάνδολο τον συνάδευσε ως την πόρτα.

— Μείνετε ήσυχος, του είπε, ενώ τον αποκαρτερούσε. Πρωτού περάσουν δυο ημέρες, οι δυο δραπέτες θα βρίσκονται αλυσοδεμένοι μέσα στα πηγάδια.

— 'Οταν έφυγε ο 'Αλτιέρι, ο Δάνδολο σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα, αναστενάζοντας.

— Κι' όμως πρέπει! ψιθύρισε. Αυτό το καινούργιο έγκλημα, είναι άπαράσιπτο...

Πρέπει εγώ να συλλάβω τον Ρολάνδο Κανδιάνο!... 'Εγώ!

Πέρασε μία ώρα ώπου να μπορέσει να ξεκαθαρίσει τα αισθήματα και τις σκέψεις του. Ξαναπάρει, τέλος, το ψυχρό και απαλό ύψος του και πέρασε στο γραφείο του.

— Καλέστε άμέσως τον διευθυντή της αστυνομίας, διέταξε έναν από τους γραμματείς του.

— Είναι εδώ και περιμένει να τον δεχθείτε, απάντησε αυτός.

'Ο Δάνδολο δεν φάνηκε πως εύχαριστήθηκε απ' αυτή την απάντηση.

— 'Ας περάσει, είπε προσπαθώντας να δώσει σταθερό τόνο στη φωνή του.

'Ο διευθυντής της αστυνομίας μπήκε έπειτα από μία στιγμή.

— Κύριε, τον ρώτησε ο Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής, ξέρετε τί συνέβη;

— Μάλιστα, αύθεντα, απάντησε αυτός. Δυο φυλακισμένοι, εδραπέτευσαν. 'Ο ένας απ' αυτούς, έπρόκειτο να εκτελεσθεί σήμερα το πρωί. 'Ηρθα εδώ για να πάρω τις διαταγές σας.

— 'Ασχημάτη μου τα πράγματα με όλες τις λεπτομέρειες, είπε ο Δάνδολο.

Κι' ενώ ο αστυνομικός του άφηγέτο τα γεγονότα που ξέρον οι αναγνώστες μας, ο Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής σκεφτόταν:

— 'Πρέπει να τον συλλάβω εγώ! Αυτό είναι το χρέος μου!... Καί το συμφέρον μου!... 'Αλλ' αυτό είναι κάτι που δεν μπορώ να το κάμω... 'Ο καιρός, όμως, περνάει... Κι' ίσως οι δυο δραπέτες να έχουν απομακρυνθεί κιάλας από τη Βενετία...».

'Ο διευθυντής της αστυνομίας τερμάτισε σε λίγο την αφήγησή του.

'Ο Δάνδολο που δεν είχε άκουσει ούτε λέξη, απορροφημένος όπως ήταν από τις σκέψεις του, στήλωσε πάνω του το ψυχρό βλέμμα του και του είπε:

— Συνεχίστε.

— Σας τα άφηγήθηκα όλα, απάντησε αυτός. Δεν έχω να προσθέσω τίποτε άλλο... Περιμένω τώρα τις διαταγές σας...

'Ο Δάνδολο ξαναθυβλώθηκε στις σκέψεις του.

— Θέλετε να μου αφήσετε απόλυτη πρωτοβουλία να ενεργήσω όπως νομίζω καλύτερα; ρώτησε έπειτα από μερικές στιγμές ο αστυνομικός.

Μιά λάμψη χαράς πέρασε από το βλέμμα του Δάνδολο. Συγκρατήθηκε, ωστόσο και απάντησε:

— Ναι, με τον όρο, όμως, ότι θα μου αναφέρετε κάθε ώρα τα αποτελέσματα των ενεργειών σας... Πρέπει να ενεργήσετε με μεγάλη προσοχή... Αυτοί οι δυο φυλακισμένοι είναι πολύ επικίνδυνοι. Ξέρετε, υποθέτω, τα όνοματά τους, δεν είν' έτσι;

— Ναι, είπε ο αστυνομικός. 'Ο ένας είναι ο περίφημος ληστής Σκαλαμπρίνο που πιάσαμε πριν από έξη χρόνια.

— Και ο άλλος;

— 'Εκκροφόρησαν τα γνωστά περιοδικά τραγούδια «Μοντέρνο» και «Καινούργιο Τραγούδι» του κ. Κώστα Μάνεση, με όλες τις τελευταίες μεγάλες θεατρικές και λαϊκές επιτυχίες.

— 'Ο άλλος είναι ο Ρολάνδος Κανδιάνο.

— 'Ακριβώς... Πηγαίνετε, λοιπόν, και κάμετε το καθήκον σας. Μην ξεχάσετε να με ειδοποιήσετε μόλις ανακαλύψετε κάποιο ίχνος...

'Ο διευθυντής της αστυνομίας έκαμε μία βαθεία υπόκληση και βγήκε από το γραφείο του Μεγάλου 'Ιεροεξεταστή.

'Ενα παλιό χρέος

'Ο Δάνδολο περνούσε μέρες και νύχτες αγωνίας. Κάθε ώρα σχεδόν, τον έπικεπτόταν ένας αστυνομικός για να του αναφέρει σε ποιά σημείο βρίσκονταν οι ένεργειες γι' τη σύλληψη των δυο δραπέτων.

Σε κάθε επίσκεψη, ο Δάνδολο ένοιωθε ένα παγερό ρίγος στη ράχη του.

— 'Η ιδέα ότι θα μπορούσε να συλληφθεί ο Ρολάνδος, τον αναστάτωνε... 'Οχι, αυτό δεν έπρεπε να γίνει. 'Αν τύχαινε να τον βρή, σίγουρα θα τον ώδηγούσε ο ίδιος έξω από τη Βενετία.

— 'Αλλ', εύτυχως γι' αυτόν, οι ένεργειες των αστυνομικών, έμειναν άκαρπες.

— 'Η γενική γνώμη ήταν πως οι δυο δραπέτες είχαν πνιγεί και πως τα πτώματά τους είχαν παρυσυρθή από τα κύματα στο ανοιχτό πέλαγος, ή είχαν κατασπαραχθεί από τους καρχαρίες.

— 'Επειτα από μερικές ημέρες, κι' αυτός ο 'Αλτιέρι είχε πεισθεί, ότι τα πράγματά τους είχαν παρυσυρθή από τα κύματα στο ανοιχτό πέλαγος, ή είχαν κατασπαραχθεί από τους καρχαρίες.

— 'Εκείνο το βράδυ, ο Δάνδολο άγρυπνούσε, όπως του συνέβαινε συχνά τον τελευταίο καιρό.

Είχε τακτοποιήσει τώρα τα πράγματα μέσα στη συνείδησή του. 'Εκείνο που φοβόταν, ήταν μήπως συλληφθεί ο Ρολάνδος. Στην περίπτωση αυτή, θα τον ξαναρίχναν μέσα στα «πηγάδια» κι' αυτό φαινόταν τρομερό στον πατήρα της Λεωνώρας. 'Ο θάνατος, αντίθετα, του φαινόταν σαν μία ικανοποιητική λύσις. Γιατί ο Ρολάνδος, πεθαίνοντας, δεν θα υπέφερε πιά.

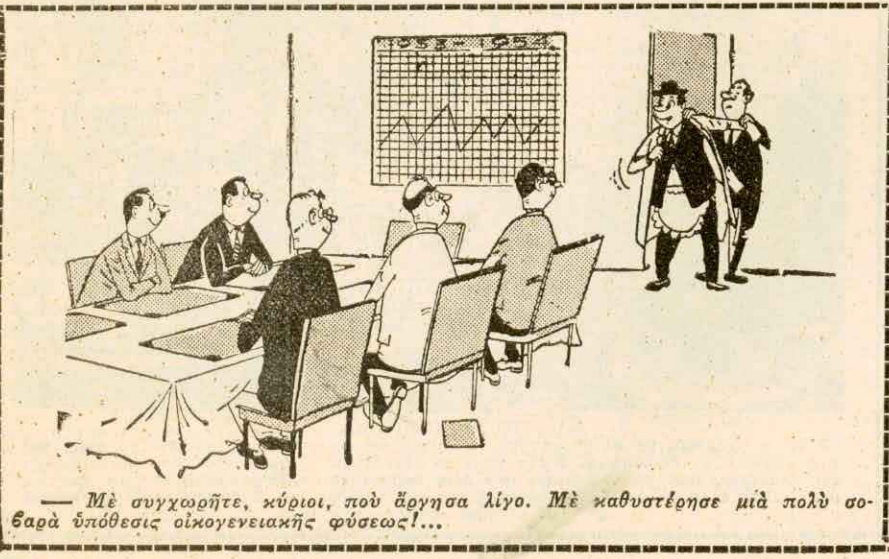
'Ο Δάνδολο σκεφτόταν, εξ άλλου, πως ο ίδιος δεν είχε κάμει τίποτα για τη σύλληψη του Ρολάνδου έπειτα από τη δραπέτευσή του. Είχε αφήσει τους άλλους να ενεργήσουν. 'Ετσι πίστευε πως είχε απαλλάχθ από την ευθύνη.

Με παρόμοιες σκέψεις και συλλογισμούς, προσπαθούσε να ήρεση τη συνείδησή του. Δεν ένοιωθε τώρα τύψεις όπως άλλοτε. 'Η, τουλάχιστον, οι τύψεις που ένοιωθε, ήταν πολύ μικρότερες από πριν.

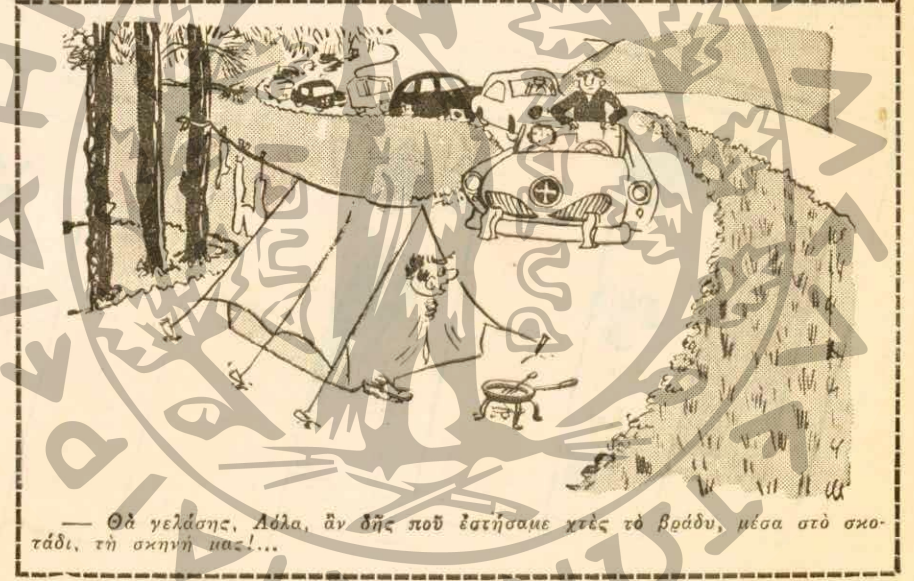
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

'Εκδόσεις

— 'Εκκροφόρησαν τα γνωστά περιοδικά τραγούδια «Μοντέρνο» και «Καινούργιο Τραγούδι» του κ. Κώστα Μάνεση, με όλες τις τελευταίες μεγάλες θεατρικές και λαϊκές επιτυχίες.

— Με συγχωρήτε, κύριοι, πού άργησα λίγο. Με καθυστέρησε μία πολύ σοβαρά υπόθεση οικογενειακής φύσεως!...

— Θα γελάσεις, Δόξα, αν δής πού εατήσαμε χτες το βράδυ, μέσα στο σκοτάδι, τη σκηνή μας!...

Ο ΟΛΥΜΠΟΣ

Από τὰ ἑλληνικά βουνά τὸ προβάδισμα ἀνήκει δικαιωματικά στὸν Ὀλυμπο. Καὶ γιὰ τὴν ἀρχαία (2917 μ.) κί' ἀκόμα γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῆς μακροχρόνιας ἑλληνικῆς ἱστορίας. Ἀπὸ τὴν μυθολογικὴ ἐποχὴ πού οἱ θεοὶ εἶχαν στήσει σ' αὐτὸ τὴν μακρὰ κατοικία τους, ὡς τὰ χρόνια τῆς τουρκικῆς ἐποχῆς, ὅπου οἱ νεώτεροι ἡμίθει — ἡ Κλεφτουριά τοῦ Ὀλύμπου — τὸ εἶχαν μεταβάλλει σ' ἓνα ἀπέραντο στρατόπεδο, πὺλμαζε τὸν ἀγῶνα τῆς ἑλευθερίας. Εἶναι τὸ χιλιόχρονο μνημεῖο ἀπὸ τὴ λαϊκὴ Μούσα βουνό :

Ἐγὼ εἶμ' ὁ γέρον Ὀλύμπιος (στὸν κόσμο ἐξακουσμένος, π' ἔχω σαράντα δυὸ κορφές (κί' ἐξήντα δυὸ βουνοῦλες) κάθε κορφὴ καὶ φλάμπουρο, κά- (θε κλαδί καὶ κλεφτής, κί' ὅταν τὸ παίρνῃ ἡ ἀνοιξί (κί' ἀνοιχτὸν τὰ κλαδάκια γεμίζουν οἱ κορφές κλεφτὰ καὶ τὰ λαγκαθὰ σκαλίζουσιν,

Τὸ ἀρματωλίκι τοῦ Ὀλύμπου δὲν ἀρραβωνοῦνται τὰ χρόνια βρισκόμενα στήν ἴδια μοῖρα μὲ τὴ Μάνη, τὸ Σούλι καὶ τὰ Σακιά. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐξελίχθησαν μεγάλοι κλεφτές κί' ἀρματωλὶοι — ὅπως ὁ Γεωργιάκης Ὁλύμπιος, ὁ Κασσανδρινός, ὁ Νικηφόρος, ὁ Γιάννης Σαδάς καὶ ἄλλοι — πού ἡ δημοτικὴ μούσα τοὺς ὕμνησε καὶ ἡ λαϊκὴ φαντασία τοὺς ἀνέβασε στήν τάξι τῶν ἡρώων καὶ τῶν ἡμιθέων. Γιὰ τὸν Εὐθύμιο Βλαχάδα ἡ παράδοσις ἔλεγε πὺς εἶχε πατέρα τὸν Ὀλυμπο καὶ μητέρα, στήν ὥμορφη τὴν Ὀσσα.

Ὁ λαὸς ἔχει πλέξει ἀκόμα θρύλους καὶ παραδόσεις γύρω ἀπὸ τὸ γιγάντιο αὐτὸ βουνό καὶ καθὼς στὰ ἀρχαία χρόνια πιστεύον πὺς ἀπὸ ἐκεῖ πᾶν ἡ Μοῖρα τὰ διεύθυνε ὅλα, ἀπάνω κί' ἀπὸ τοὺς θεοὺς, ἔτσι καὶ σήμερὰ ἡ λαϊκὴ φαντασία ἀποδίδει στὸν Ὀλυμπο μαγικὰς δυνάμεις:

Ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο τὸν κόρυμπο, τὰ τρία ἄκρα τ' αὐρανοῦ, ὅπου οἱ Μοῖρες τῶν Μοιρών, κί' ἡ ἐδικὴ μου Μοῖσα ἀς ἀκούσῃ κί' ἀς ἐρθῇ...

Ὑπάρχει ἀκόμα καὶ μιὰ ἀλλὴ πρόληψις στὸ λαό: ὅτι στήν ψηλότερη κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου βρισκεται καὶ τὴν ἀρχαία πε-

ρίλαμπρο παλάτι, πού μόνο οἱ ἀγνοοῦν καὶ οἱ ἀπονήρευτοι μποροῦν σ' αὐτὸν. Καὶ ἀναφέρονται τοσπάνηδες πού τὸ ἀντίκρουσαν...

Ἀπὸ τοὺς σύγχρονους ὁμοῦς ἀρεῖστες, πού ἀνέθηκαν σὲ κορυφὲς τοῦ Ὀλύμπου, κανένας δὲν μπόρεσε νὰ δῇ τὸ παλάτι, ἴσως γιὰ τὸν ἄνθρωπο κατὰ ἀγνοίαν καὶ ἀπονήρευτον. Ἀντίκρουσαν ὁμοῦς, ὅταν τοὺς βοήθησε ὁ καιρὸς, ἓνα ἀπὸ τὰ θεσπεσιώτερη θεάματα πού μπορεῖ νὰ δῇ κανεὶς: τὸ μάτι νὰ χάνεται σ' ἓναν ἀτέλειωτο ὁρίζοντα καὶ οἱ ψηλοκορφὲς τοῦ Ὀλύμπου, σὰν πυραμίδες, νὰ τρυποῦν τὸ γαλάζιο στερέωμα. Κί' ἔχει πολλὰς κορυφές ὁ Ὀλυμπός, πού συνήθως χάνονται μέσα σ' αὐτὴν, πού τίς στεφανώνουν. Ἀπὸ τὴν ψηλότερη τὸ Πανθεόν (2917 μ.) ὡς τὸν θρόνον τοῦ Διὸς (2910), τὴν Τούμπα (2785), τὸν Προφήτη Ἡλία (2786) καὶ πολλὰς ἄλλες.

Τὸ μεγάλο αὐτὸ βουνό, πού χωρίζει τὴ Θεσσαλία ἀπὸ τὴ Μακεδονία, ἀρτίζει ἀπὸ τὸ θερμὸ κόλπο καὶ τὸν Πηνειὸ ποταμὸ καὶ πηγαινὶ πρὸς τὰ βορραινὰ μὲ κατεύθυνσι παράλληλῃ μὲ τὴν Πίνδο. Τὰ χαμηλότερα μέρη τοῦ Ὀλύμπου καλύπτονται ἀπὸ πυκνὰ δάση καὶ βαθεῖς χαράδρες, πού τίς βρέχουν ὀρμητικοὶ χειμῶνες καὶ ποτάμια, ἐνὼ σὲ κορυφὰς κυριάρχουν γιγαντιαῖοι κρῖνοι βράχοι ἀπὸ τιτανόλιθο, πού πέφτουν ἀπότομα σὲ βαθεὰ ρηγάτα.

Ὑπάρχουν ἀκόμα μεγάλες ἐκτάσεις καλλιεργημένες καὶ πλούσια λειβάδια ὅπου ὅσκιον χιλιάδες ποιμνία. Ἀπὸ τὰ χωρία τοῦ Ὀλύμπου τὸ ψηλότερο εἶναι ὁ Κοκκινόπλες (1160—1200 μ.), ἐνὼ τὰ ἄλλα χωρία καὶ οἱ συνοικισμοί, ἔχουν πιάσει τὴν κατώτερη πλαγιὴ τοῦ βουνού.

Ἀπὸ τὰ ἄνω εἶναι τ' ἀγρίμια, πού συναντᾷ κανεὶς σὲ δασωμένες περιοχὰς τοῦ. Οἱ λύκοι, τὰ τσακάλια, τ' ἀγριογούρουνα, οἱ ἀλεπούδες, οἱ δορκάδες καὶ οἱ λαγοὶ ἀφθονοῦν. Παλαιότερα ὄντησαν καὶ ἀρκτοὶδες. Σήμερὰ ὁμοῦς ἐξαφανίστηκαν. Ἡ παράδοσις λέγει πὺς χάθηκαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ, πού ὁ Ἅγιος Διονύσιος ἐχτίσε τὸ μοναστήρι τοῦ, πού σώζεται καὶ τώρα, μέσα σὲ μιὰ κα-

τάφτη, ἀγρία καὶ ρωμαντικὴ τοποθεσία, πού ἀπέχει τρεῖς ὥρες ἀπὸ τὸ Λιτόχωρο.

Κάποτε, λοιπόν, πού γύριζε ὁ Ἅγιος στὸ μοναστήρι, τοῦ ρίχτηκε μιὰ ἀρκτοῦδα, πού κατασπαράξε τὸ μούλαρι τοῦ. Ὁ Ἅγιος τότε πᾶλιν μὲ τὴν ἀρκτοῦδα καὶ τὴ δάμασε σὲ σημεῖο πού γύρισε στὸ μοναστήρι καθὰ πᾶν σ' αὐτήν. Ἀπὸ τότε ἐξαφανίστηκαν ὁλόκληροι οἱ ἀρκτοὶ ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο.

Στὰ παλαιότερα χρόνια, εἴτε γιὰ τὸν τρομακτικὸν ὄψον τοῦ βουνού καὶ οἱ ἀδυσσάλεες χαράδρες τοῦ, εἴτε γιὰ τὸν ὅτι οὐκ ἦταν καμμιὰ ἀσφάλεια σὲ τὴν περιοχή τοῦ, λιγὸς ὅταν οἱ ἀρεῖστες καὶ οἱ ἐξερευνητὲς πού ἐπιχειροῦσαν νὰ τὸ ἀνευρεθῶν, ὁ πρῶτος πού ἀναφῆται πὺς ἀνέθηκε σὲ κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου ἦταν ὁ σουλτάνος Μεχμέτ ὁ Δ' πού ἐπιχείρησε τὴν ἀνάβασι τὸ καλοκαίρι τοῦ 1669. Ὁ χρονικογράφος πού περιγράφει τὴν ἐξερεύνησι τοῦ Μεχμέτ, ἀναφέρει πὺς ὁ σουλτάνος ἔχασε τὸ καλὸν τοῦ ἀλόγου, γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ προχωρήσῃ σὲ ἀποτομὲς πλαγιὰς τοῦ βουνού.

Τὸν περασμένο αἰῶνα καὶ τὸν τωρινὸν πολλοὶ ξένοι καὶ δικοὶ μας ἐπιχειροῦσαν τὴν ἀνάβασι στὸν Ὀλυμπο γιὰ σκοποὺς ἐπιστημονικοὺς ἢ καὶ ἁπλῶς περιηγητικοὺς. Ὁ Ἑλβετὸς Φραγκίσκος Μπουσσάνα πῆρε καὶ θαυμάσιες φωτογραφίες τῶν κορυφῶν τοῦ βουνού καὶ ἄλλων τοιῶν.

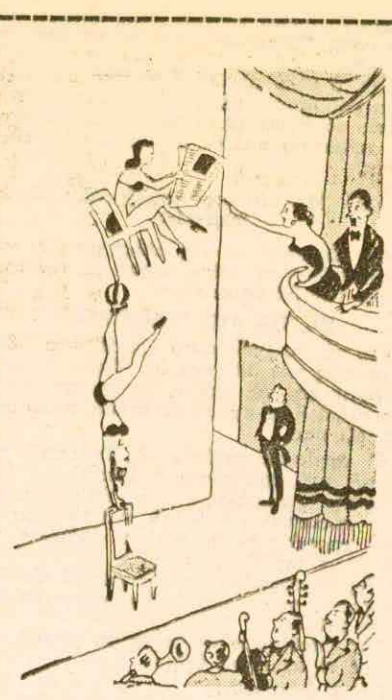
Τὸ ξεκίνημα γιὰ τὸν Ὀλυμπο γίνεται ἀπὸ τὴ Λάρισα, τὸ Λιτόχωρο καὶ τὴν Αἰκατερίνη. Εἶναι ὁμοῦς ἀπαραίτητο γιὰ τοὺς ἀρεῖστες νὰ πάρουν μαζί τοὺς ὁδηγούς. Γιατὶ δὲν εἶναι μόνο τὰ περάσματα τοῦ βουνού δύσκολα καὶ ἀπροσπέλαστα χωρὶς ὁδηγὸ. Ὅταν φτάσῃ κανεὶς σὲ τὰ ψηλότερα μέρη τοῦ, χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ καὶ γνώσι τὸν ἐδάφους, γιὰ τὸν ὅτι βράχοι εἶναι σαθροὶ καὶ ὑποχωροῦν σὲ πέρασμα τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ μιὰ ἀπροσέξια μπορεῖ νὰ γίνῃ τραγικὴ συνέπεια. Ἡ περιήγησι τοῦ Ὀλύμπου ἀπὸ τοὺς καλούς ἀρεῖστες χρειάζεται 3-4 ἡμέρες, ἀνάμεσα σὲ βαθύτατα δάση ἀπὸ πεύκα, καστανιὰς καὶ ἔλατα κί' ἀπὸ στενωπὰ καὶ ποταμὸν ἀπὸ αὐτὰ χάνουν βαθεῖς χαράδρες γεμάτες ἀπὸ χιόνι, πού διατηρεῖται χειμῶνα καὶ καλοκαίρι.

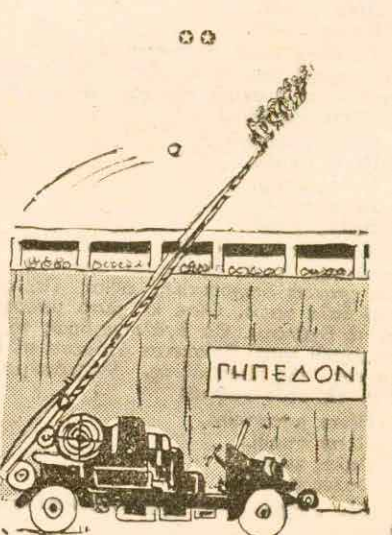
Ὅσο προχωρεῖ κανεὶς ψηλότερα, ἡ βλάστησι ἐλαττώνεται, τὰ ἔλατα ἀραιώνουν, καὶ φτάνει ἔτσι σ' ἓναν εὐρύτατον κύκλον, ὅπου στήνεται οἱ κολλοσιαῖοι τιτανόλιθοι, πού κατατλήνουν σὲ πυραμίδες πού ἀποτελοῦν τὴν κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου.

Ἀπὸ τὰς κορυφὰς αὐτὰς ἡ φαντασία τῶν ἀρχαίων εἶχε τοποθετήσει τὴν κατοικία τῶν θεῶν. Στὴν πυραμίδος ἀκομμοῦσε ὁ χάλκινος θάλαμος, πού σκέπαζε ὁλόκληρη τὴ γῆ καὶ χρησίμευε συγχρόνως γιὰ σκεπὴ τῶν παλατιῶν τοῦ Διὸς, πού τὰ εἶχε φιλοτεχνήσει ὁ Ἡφαίστος καὶ σὲ ὅποια μαζεύονταν σὲ μεγάλωτρα συμπόσια καὶ εὐωχίας καὶ οἱ ἄλλες θεότητες. Στὰ χαμηλότερα τοῦ Ὀλύμπου, σὲ μέρη πού τὰ δροσίζουν οἱ νερομάρες καὶ τὰ σκιαζοῦν τὰ πυκνὰ φυλλώματα πού ἔχουν οἱ καστανιὰς καὶ οἱ πλατάνοι, χόρευαν οἱ Μοῖσες, τραγουδώντας θεϊκὰ ἄσματα, σκεπασμένες μὲ μιὰ διάφανη ἐσθία καυμμένη ἀπὸ νεφέλες.

Σήμερὰ, οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἀφῆκαν τὴν κατοικίαν τους, ἀλλὰ ἡ ὁμορφία τοῦ μεγάλου βουνού μένει καὶ πάλι ὅπως σὲ ἀρχαία χρόνια. Τὸ βέβηλο χεῖρ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔφτασε ὡς ἐκεῖ γιὰ νὰ τὴν καταστρέψῃ. Καὶ μόνο λιγὸς ὅταν ἀρεῖστες ἐπιχειροῦν κάθε καλοκαίρι, σὰ νοσταλγικοὶ προσκυνητὲς, ν' ἀνεβῶν σὲ τὴν κατοικία τῶν θεῶν...

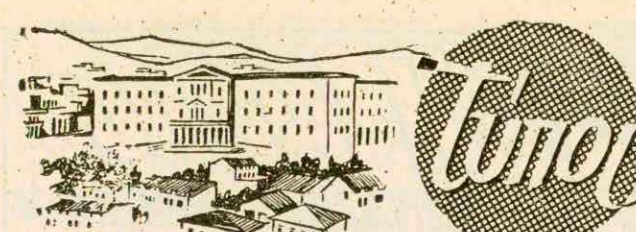
— Γιάννη, Γιάννη... Γιὰ κῦττα ἓνα θαυμάσιο μοντελάκι τοῦ Ντιός!...

Οἱ πυρσοβέστες καὶ τὸ ποδοσφαιρικὸ μῆτος.

Χωρὶς λόγια.

ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ὁ Σάββας

Εἰκὸν πού συντελοῦσε περισσότερο γιὰ νὰ διατηρηθῇ τὸ κέφι τῆς παλαιᾶς Ἀθήνας, δὲν ἦταν τόσο τὸ ἐκατοστάρκι τῆς ρετσίνας, ὅσο τὸ καθαυτὸ εὐθυμο πνεῦμα τῶν Ἀθηναίων μὲ τοὺς συγχρόνους σπινθηρισμούς του, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἐμφάνισι τῶν τύπων τῆς πρωτεύουσας. Καὶ ἀλήθεια πὺς ἦταν δυνατό νὰ μὴ σκορπίσῃ εὐθυμία σὲς παρέες ἡ ἐμφάνισι τοῦ Γιάννη τοῦ ἰδιοκτήτη, αὐτοῦ τοῦ εὐτυχισμένου θνητοῦ, πού νομίζε ὅτι ὅλα τὰ στίγματα ἦταν δικὰ του, ἡ τὸ γέρον ἐφημεριδοπώλη Χατζή, πού κάποτε ἦταν φαίνεται, ἱεροψάλτης καὶ πού... συνάδευε τὴς ἐφημερίδες, πού διαλάλουσε, μὲ κάποιο ἐκκλησιαστικὸ τροπάριο:

— Οἱ «Καίριοι», τὸ «Σκρίπ», τὸ «Ἄστυ», «δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», αἱ «Ἀθηναί», τὸ «Ἐμπρός»!...

Πειραζόμεν δὲ ὁ Χατζὴς ἄμα τοῦ λέγανε:

— Κόψε μας μισὸ «Ἄστυ»!

Καὶ μουρμουρίζε, συνεχίζοντας τὴ δουλειὰ του:

— Σέσουν τὰ πετυρομένα βέλη τοῦ πονηροῦ, τὰ καθ' ἡμᾶς δολίως κινούμενα... Ἡ «Ἐστία», ὅλα τὰ νεώτερα!...

Ἐνὰς ἄλλος χαριτωμένος τύπος τῆς παλαιᾶς Ἀθήνας, ἦταν ὁ Σάββας, ὁ ἐφευρέτης τοῦ αἰκινίου. Ὁ Σάββας πρωτοπαρουσιάσθηκε σὲ κέντρα γύρω σὲ 1900. Δὲν ἦταν ἄμοιρος ἀπὸ μόρφωσι, ἂν καὶ γιὰ πολὺ καιρὸ ἐργαζόταν, ὡς «κάλυψας» σὲ κουρείο τοῦ ἀδερφοῦ του κοντὰ σὲ «Σκαλάκια» τοῦ Μοναστηρακίου καὶ τῆς Παλαιᾶς Ἀγορᾶς, ἐκεῖ πού βρισκόνταν σήμερὰ τὰ Τσαρουχάδικα. Ἐκεῖ ἦταν τότε μαζεμένα ὅλα τὰ κουρεία, ὅπου μὲ μιὰ δεκάρα, γινόνταν τὸ ξύρισμα καὶ μὲ δυὸ κοπὴ μαλλίων, ξύρισμα καὶ λουστὸ μὲσα σὲ λεγνὶ (λεκάνη), πού ἡ κουρευτικὴ τέχνη τῆς ἐποχῆς, εἶχε καθιερώσει νὰ τὸ κρατᾷ σὲ χεῖρα τοῦ, κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι, ὅσο κουρεύοντο πελάτες. Συχνὰ τότε τὸ ξύρισμα εἶχε... αἱματηρὸ τέλος, μὲ τραύματα σὲ τὸ πρόσωπο! Κί' αὐτὸ ἀπὸ ἀδέξιους τεχνίτες (καλφάδες), πού, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ κόψιμο τοῦ ξυραφίου, ἔκαναν τὴ σύστασι στὸν πελάτη:

— Κάνε κορόμυλο!

Δηλαδή: φούσκωσε τὸ μάγουλο, γιὰ νὰ τσιτῶσῃ ἡ ἐπιδερμίδα... Τὸν Σάββα ἡ μπαρμπερικὴ δὲν τὸν σήκωνε, ὅπως λέγε. Δὲν τοῦ πῆγαινε, δηλαδή ὡς ἐπαγγελία. Αὐτὸς ἀλλὰ λητούσε κί' ἄλλα ὀνειρευόταν. Καί, πρὶν ἀπ' ὅλα τὴν ἐφεύρεσι τοῦ αἰκινίου!

— Δὲν μπορῶ, συνήθιζε νὰ λέη, νὰ ὑπηρετῶ τὴν ματαίαν καλλονήν!...

Καὶ πρόσθετε:

— Ἀπὸ τὴν σατασάρα καὶ τὸ φαλίδι μου, πέρασαν χιλιάδες ἑλληνικὰ κεφάλια, πού τὰ διόρθωσα, ἐξωτερικῶς, ἐσωτερικῶς ὅμως εἶναι ἀδιόρθωτα!

Γιατὶ; Γιατὶ ἐνὸς ἔλεγε πὺς εἶναι μαθητὴς τοῦ Ἀρχιμήδη καὶ πὺς εἶχε τελειοποιήσει τὴν περίφημη μηχανὴν τοῦ μαθηματικοῦ τῶν Συρακουσῶν, κανένας δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τὸ ἐκτιμῇ. Οἱ θεωρίες του καὶ ἡ ἐμμονὴ ἰδέα του γιὰ τὸ αἰκινίον, τὸν ἔκαναν ἓνα πολὺ χαρακτηριστικὸν τύπον μπαρμπερ-ἐφευρέτη. Ἡ πελατεία τοῦ κουρείου τοῦ ἀδερφοῦ του πλήθαινε, γιὰ τὸν πῆγαινε ἐκεῖ τόσο γιὰ τὸ ξύρισμα, ὅσο γιὰ νὰ κάνῃ χαζὶ τὸ Σάββα.

Εἶχε ὑποβάλῃ πολλὰς φορὲς αἴτησι σὲ τὴν ἑλληνικὴ Βουλὴ, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὰ μέσα νὰ κάνῃ τὴν πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς θεωρίας του. Δὲν ἔπαιρνε ὁμοῦς καμμιὰ ἀπάντησι. Ἀπογοητεύθηκε τότε κί' αὐτὸς, παρὰ τὴν φαλιδία καὶ ξυραφία κί' ἐμνεῖν ἀνεργος, συνεχίζοντας σὲ καφενεῖα, ὅπου διαρκῶς μίλουσε γιὰ τὸ αἰκινίον τοῦ. Τέλος, μετὰ χρόνια, πῆρε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι: Νὰ πᾶν σὲ ξένωτο! Δανεῖσθηκε, λοιπόν, μερικὰ χρήματα ἀπὸ τὸν ἀδερφοῦ του, λέγοντάς του:

— Θὰ πᾶω ἐξω, ὅπου ὑπάρχουν εὐρύτεροι ἐπιστημονικοὶ κί-

κλοι. Θὰ τοὺς ἀναπτύξω τὴς θεωρίες μου καὶ οἱ σοφοὶ θὰ μὲ προσέξουν. Θὰ δῶς... Κί' ἐφυγε γιὰ τὸ Παρίσι.

Ἀλλὰ κί' ἐκεῖ ἡ ἴδια ἀπογοήτευσι τῆς Ἀθήνας τὸν περίμενε. Ἀφ' οὗ ἐξέφυγε καὶ τὴν τελευταία του πεντάρα, ἀρχισε νὰ υποφέρει καὶ νὰ πεινάη. Οἱ συμπατριῶτες του σπουδασταί, ὅμως, δὲν τὸν ἀφῆσαν νὰ πεθάνῃ. Τὸν συντηροῦσαν καὶ τοῦ εἶχαν ἐξασφαλίσαι κί' ἓνα μικρὸ δωμάτιον σὲ τὸ Καρτίε Λατέν.

Ἐπειδὴ ἦταν ὡραίος ἀνθρώπος καὶ εἶχε μιὰ κλασικὴ κατατομή μὲ τὴ μακρὰ γενειάδα του, γινόνταν προθυμότητα δεκτὸς ὡς πρό- τυπο ἀπὸ τοὺς γλύπτες καὶ τοὺς ζωγράφους. Ἐτσι, ἀπὸ τὴν ἀμοιβὴ πού ἔπαιρνε γιὰ τὸ πορτραῖμά του στοὺς διάφορους καλλιτέχνες, πέτυχε νὰ βελτιώσῃ τὴν οικονομικὴ του καταστάσι καὶ νὰ ζῇ πρὸ ἀνετα.

Ἐτυχε ἐκεῖνον τὸν καιρὸ νὰ μὲνι στὸ Παρίσι καὶ νὰ σπουδάζῃ κοντὰ στὸν μεγάλο γλύπτη Μερσιέ, ὁ ἑλληνας γλύπτης Σάχος πού εἶχε πλάσει τὴ μορφὴ τοῦ Σάββα σὲ πηλὸ, ἔχοντας τὴν πρόθεσι νὰ τὴν χρησιμοποίησιν ἀργότερα ὡς προτομὴν κάποιου ἀρχαίου φιλοσόφου.

Τὴν ἴδια ἐκείνη ἐποχὴ, ὁ Μερσιέ καταγινόνταν μὲ τὴ σύνθεσι τοῦ αἰετώματος τῆς Σορβόνης. Καὶ ζητούσε ἓνα μοντέλο γιὰ τὸν Ἀρχιμήδη, θέλοντας νὰ τὸν παραστήσῃ σὲ τὴν περίφημη σκηνή, πού εἶπε: «Μὴ μὲ τοὺς κύκλους τάρταται...». Ἐνῶ, λοιπόν, ἐψάχνε νὰ βρῇ τὸ κατάλληλον μοντέλον, καὶ ἦταν σὲ μεγάλη στενοχώρια, μὴ μὲνι μιὰ μέρα σὲ ἀτελίε τοῦ ἀγαπημένου του μαθητοῦ Σάχου, γιὰ νὰ δῇ τὸ βραδευμένο πρόπλασμα τοῦ ἀγάλματος τοῦ Βύρωνος. Ἐσφικὰ, σὲ μιὰν ἄκρῃ τοῦ ἐργαστηρίου ἀντίκρουσε τὸ πρόπλασμα τοῦ Σάββα. Στάθηκε ἐκπληκτός καὶ τὸ ἔβλεπε πολλὰ ὥρα. Ὑστερὰ, γυρίζοντας πρὸς τὸν Σάχον, τοῦ εἶπε:

— Νὰ ὁ Ἀρχιμήδης μου, ὅπως τὸν ἐπλάθε ἡ φαντασία μου χωρὶς νὰ μποροῦσα νὰ δώσω τὴ ζωτανὴν μορφὴν, καὶ ἐκφράσι αὐτὴ πού εἶδα σ' αὐτὸ τὸ πρόπλασμα τοῦ!...

Ὅταν ἐφυγε ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον τοῦ Σάχου ὁ Μερσιέ, ἔλεγε σὰν τὸν μεγάλο μηχανικὸ τῆς ἀρχαιότητος:

— Εὐρῆκα! Εὐρῆκα!

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Σάββας ἐμπαινε ὑπερήφανος σὲ τὸ ἐργαστήριον τοῦ Μερσιέ, γιὰ νὰ χρησιμοποίησιν ὡς πρό- τυπο τοῦ περίφημου ἀναγλύτου, πού στολίζει τὸ αἶμα τῆς Σορβόνης.

Ὁ αἰμίτητος ὁμοῦς αὐτὸς ἑλληνας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πρώτης κιόλας πόλεως του, ἀρχισε νὰ μιλάη στὸν Μερσιέ γιὰ τὴν ἐφεύρεσι τοῦ.

— Βρήκατε τὸ αἰκινίον; φώναζε κατὰπληκτός ὁ Γάλλος γλύπτης.

— Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια!... τοῦ ἀπάντησε ὁ Σάββας μὲ ὑπερή- φανεια. Γί' αὐτὸ ἄλλωστε ἦρθε σὲ Παρίσι.

— Καὶ πήρατε δίπλωμα εὐρεσι- τεχνίας;

— Ὁχι, ἀκόμα...

— Μὰ αὐτὸ εἶναι φοβερό! φώνα- ξε ὁ Μερσιέ.

— Αὐτὸ λέω κί' ἐγὼ! Καὶ ὁμοῦς ἔχω ὅλα τὰ σχέδια καὶ εἶμαι ἑτοιμος νὰ τὰ φτιάξω, πᾶναι νὰ ἐξοικονομή- σω τὰ ἀπαραίτητα κεφάλαια...

Ὁ Μερσιέ ἔλαμπε ἀπὸ τὴν χαρά- του. Ὅστε ὁ Ἀρχιμήδης τοῦ ἦταν πραγματικὸς... Ἀρχιμήδης! Ἐνὰς ἐφευρέτης! Αὐτὸν τὸν ἐνθουσίαζε!

Ἀρχισε λοιπόν νὰ διηγῆται στοὺς κύκλους τοῦ τὴν ἱστορίαν τοῦ Σά- ββα. Κανεὶς ὁμοῦς δὲν συμμεριζόταν τὸν ἐνθουσιασμόν του. Ὅλοι μᾶτευ- αν τὴν εἰδὸς ἐφεύρεσι ἦταν αὐτὴ καὶ ὅταν τοὺς μίλουσε γιὰ τὴν οικονομικὴ ἐνίσχυσιν τοῦ Σάββα, ἀλλά- ζαν κοῦδέντα!...

Ὅσο ἦταν ἀσυγκράτητὴ ἡ χαρὰ τοῦ Σάββα, ὅσο καὶ ἡ ἱκανοποίησις τοῦ ὅτι εἶναι τὸ πρότυπον γιὰ νὰ ἀποτυπωθῇ ἀνάγλυ- φος σὲ αἶμα τῶν ἱδρμάτων τῶν σοφῶν τῆς γαλλικῆς πρωτεύου- σης ὁ μέγας διδάσκαλός του (ὁ Ἀρχιμήδης). Ἐλεγε ἐπίσης πὺς, ἂν δὲν καταρθῶσε νὰ πείσῃ τοὺς σοφοὺς γιὰ τὴν ἐφεύρεσι τοῦ, θὰ ἔμενε ἐκεῖ ἀνάγλυφος, σὰν διαμαρτυρία αἰώνια γιὰ τὴν ἀδικίαν πού εἶχε γίνῃ σ' αὐτὸν καὶ σὲ τὴν ἐπιστήμη. Τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του τὰ πέρασε ὁ Σάββας σὲ Παρίσι, ὅπου εἶχε γίνῃ ὁ μόνον γνωστότατος, ἀλλὰ καὶ ἀγαπητὸς στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους. Κί' ὅταν γέραςε, εὕρισκε ἀνοιχτὰς ὅλες τίς πόρτας τῶν νοσοκομείων τοῦ Παρισιῦ, οἱ γιατροὶ πρὸς τὸν περιποιοῦντα.

Ὅταν πέθανε σὲ ἡλικίαν 98 ἐτῶν, ὅλοι οἱ δικοὶ μας καὶ οἱ ξένοι καλλιτέχναι συνάδευσαν σὲ τὴν τελευταία του κατοικίαν τὸν Σάββα, πού χωρὶς ἄλλο, θὰ ἐφυγε ἀπὸ τὸν μάταιον αὐτὸν κόσμον μὲ τὸ πα- ράπονον, ὅτι δὲν μπόρεσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν μεγάλην του ἐφεύρεσι.

Ὁ ΠΑΛΗΟΣ

ΖΩΡΖ ΓΚΕΤΑΡΥ:

(Η συνκραστική αὐτεβιογραφία τοῦ μεγαλύτερου τραγουδιστοῦ τῆς Εὐρώπης, γραμμένη ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸ «Θησαυρὸ»)

Η Ζωή μου ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Με πολλή ευχαρίστησι γύρισα τὸ «Ένας Ἀμερικανὸς στὸ Παρίσι». Τραγουδοῦσα, χόρευα σ' αὐτὴν τὴν ταινία, συνοδευμένος ἀπὸ μιά μουσική πού καθιστοῦσε τὸ περιβάλλον, τὴν ἀτμόσφαιρα, πολὺ συμπαθητικά. Παρ' ὅλ' αὐτά, νοσταλγοῦσα τὸ Παρίσι.

Δυόμιση χρόνια μακριὰ ἀπ' τὴ Γαλλία! Ὡστόσο τίποτα δὲν εἶναι πρὸς τὸν καιρὸ, τίποτα δὲν σοῦ δίνει μεγαλύτερη παρηγοριά ἀπὸ τὸ νὰ βλέπεις πῶς ὑποδέχονται στὸ ἐξωτερικὸ τοὺς Γάλλους καλλιτέχνες. Θυμάμαι κάποιο ξενοδοχεῖο, στὸν Καναδά, σὲ μιά τοῦρνε, ὅπου ἔφτασα ἀργὰ τὴ νύχτα, τσακισμένος ἀπὸ ἓνα μεγάλο ταξίδι. Συμπλήρωσα τὸ δελτίο μου καὶ τὸ δώσα στὸ θυρῶρ. Τὸ πήρε καὶ τὸ διάβασε μὲ βλέμμα ἀφηρημένο. Ἐπειτα, ξαφνικά, τὸ πρόσωπὸ τοῦ φωτίστηκε, ἀρταξε ἓνα μικρὸ κανὲ καὶ μὲ τὸ δώσε.

— Θέλετε νὰ ὑπογράψετε στὸ βιβλίο μου τῶν αὐτογράφων; μὲ εἶπε γαλλικά.

Τὸν κύτταξα χαμογελώντας.

— Εὐχαρίστως, τοῦ ἀπάντησα, παίρνοντας τὸ στυλό πού μὲ πρόσφερε.

Τότε μὲ ἐξήγησε:

— Εἶμαι Καναδὸς Γάλλος. Τὸ ὄνειρό μου εἶναι νὰ πάω στὴ Γαλλία, ἀλλὰ δὲν κατάφερα ποτέ μου νὰ γίνω ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ πληρώσω τὸ ταξίδι μου. Ἐτσι, γιὰ νὰ παρηγορηθῶ, ἀνοίξα ἓνα βιβλίο αὐτογράφων μονάχα γιὰ τοὺς Γάλλους καλλιτέχνες πού εἶναι περαστικοὶ ἀπὸ δό...

Ἐξαιρετικά συγκινημένος, παρατήρησα:

— Ὡστόσο, κύριε, ὅπως τὸ βλέπετε στὴν ταυτότητά μου, δὲν εἶμαι Γάλλος, ἀλλὰ Ἕλληνας!...

— Ὡ! Ἐρεῖς δὲν εἶστε τὸ ἴδιο πράγμα, μὲ εἶπε. Εἶναι σὰν νὰ εἴχατε γεννηθῇ στὴ Γαλλία!

Οἱ θαυμασμοὶ τῶν καλλιτεχνῶν

Τὰ ταξίδια μορφώνουν τὰ νεῖατά. Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, ἀφοῦ, σ' ὅλα μου τὰ ταξίδια, ἔμαθα πολλά. Ἰδιαίτερα στὴν Ἀμερική. Παρατήρησα ἀκόμα πόσο τὸ μοντέρνο ὕλικο ἐπιτρέπει στους καλλιτέχνες καὶ τοὺς τεχνικοὺς τῆς Ἀμερικής, νὰ παράγουν πολὺ πρὸς γρήγορα. Ὅλα προετοιμάζονται πάντα μ' ἐξαιρετικὴ φροντίδα καὶ ἐκτελούνται μὲ κάθε λεπτομέρεια καὶ ὅπως πρέπει. Τίποτα δὲν εἶναι πρὸς περιέργω ἀπὸ τὸ νὰ παρακολουθῆς μὲ πόση ἀτάραχη σοβαρότητα ἐργάζονται οἱ συγγραφεῖς καὶ οἱ ἠθοποιοὶ μίας κομικῆς ταινίας.

Ἐν' ἄλλο ἐπίσης περίεργο στὶς ἠνωμένες Πολιτεῖες, εἶναι ἡ σημασία τῶν κοριτσιῶν στὴν κοινωνία. Πρόκειται γιὰ τὰ κορίτσια πού ἔφτασαν στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία. Τὰ ὀνομάζουν «μπέμπυ-σόζερς». Ἐχουν τίς λέσχες τους, τίς ἐφημερίδες τους, τίς συνηθειές τους καὶ τοὺς κανονισμοὺς τους. Ὅταν ἓνας καλλιτέχνης καὶ εἰδικὰ ἓνας τραγουδιστὴς υἱοθετηθῇ ἀπ' τίς «μπέμπυ-σόζερς», ἡ ἐπιτυχία του εἶναι ἐξασφαλισμένη.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ὅμως αὐτῆς, ὁ καλλιτέχνης καταντάει τὸ θέμα τῶν νεαρῶν θαυμαστριῶν του, πού ἔχουν τὴν ἀπαιτητικὴ καὶ τυραννικὴ λατρεία τῆς νεότητος.

Οἱ «μπέμπυ-σόζερς» ἀναγνωρίζονται ἀπὸ διάφορες λεπτομέρειες. Γενικά φοροῦν ριγωτὲς μπλουζές, ἔχουν κοτσίδες καὶ ὀρθοὺν πάνω σὰς ἐξάλλες, κραδαίνοντας ἓνα στυλό καὶ ἓνα κανόνι, μιά φωτογραφία ἢ ἓνα δίσκο γραμμοφῶνου.

Ὅταν εἶδα, φεύγοντας, τὴ Νέα Ὑόρκη ν' ἀπομακρύνεται, ἔνοιωσα ἀρκετὴ συγκίνησι γιὰ ὅλες τίς ὥρες ἀναμνήσεις πού ἄφηνε ἐκεῖ.

Εἶμαι ὅμως ἔτσι πλάσμενος πού σκέφτομαι πάντα τὸ μέλλον. Καὶ τὸ μέλλον γιὰ μένα παρουσιαζόταν μὲ τὰ πρὶο γε-

λάστα χρώματα. Μεγάλες χαρὲς μὲ περιμεναν στὴ Γαλλία. Γιὰ μιά ἀκόμα φορά, ἡ τύχη μὲ χαμογελούσε, ἀφοῦ θὰ ξαναγύριζα στὸ Παρίσι καὶ θάκανα ξανά τὴν ἐμφάνισί μου, γιὰ πρώτη φορά, σὲ μιά γαλλικὴ ὀπερέττα τοῦ παλαιοῦ μου φίλου Φρανσί Λοπέξ, στὸ θέατρο τοῦ «Σατελέ»: «Γιὰ τὸν Δὸν Κάρλος».

Δὲν εἶχα παίξει ποτέ σὲ ὀπερέττα στὸ Παρίσι. Μοῦ πρότειναν λοιπὸν μιά, καὶ τὴν ὀπερέττα! Ὁ συνθέτης ὁ πρὶο φημισμένος: ὁ Φρανσί Λοπέξ, ὁ συγγραφέας ὁ πρὶο γοητευτικός: ὁ Πιέρ Μπενοῦά, οἱ πρὶο ἐξυπνοὶ διάλογοι τοῦ Ραυμόν Βενσὺ καὶ, τέλος, τὸ μεγαλύτερο θέατρο ὀπερεττῶν τοῦ Παρισιού: τὸ «Σατελέ».

Δέχτηκα, λοιπὸν, μ' ἐνθουσιασμό νὰ παίξω στὸ «Γιὰ τὸν Δὸν Κάρλος». Ἡ παρατεταμένη μου ἐπρόκειτο νὰ εἶναι μιά νεαρή τραγουδίστρια: ἡ Μαρία Λοπέξ. Δὲν ἤξερα τίποτα γι' αὐτή, παρὰ ὅτι ἦταν πρὶο βραβεῖο ὀπερας καὶ ὀπερας-κωμικ τοῦ Κονσερβατοῦρ. Εἶχε ἀκολουθήσει τὸν ἴδιον δρόμο μὲ μένα, ἀπ' τὴν κλασσικὴ ὡς τὴν ἐλαφρὰ μουσική.

Ὅταν τὴν εἶδα, γοητεύτηκα. Ἀρχίσαμε τίς πρόβες μέσα στὸν πυρετὸ καὶ τὴ χαρὰ καὶ δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ τὴ ζωὴ μου τὴν «πρεμιέρα», πού ἦταν γιὰ μένα ἓνας καινούργιος σταθμὸς στὴν καριέρα μου.

Τὸν ἴδιο ἄνθρωπο πού μὲ ἐξέλεγε ὡς ἡρώδη τοῦ «Σατελέ», τὴν εἶδα νὰ μ' ἐπισκέπτεται στὸ καμαρίνι μου. Ἦταν παιδί ἀκόμα, γεμάτη ἀχτινοβολία.

Ἡ μητέρα τῆς μούλεγε εὐτυχισμένη:

— Ὡ! Κύριε Γκεταρύ, πόσο τὰ γράμματά σας τὴ βοήθησαν νὰ γίνῃ καλὰ!...

Ἦταν ἀκόμα καὶ τὰ διασκεδαστικὰ γράμματα. Οἱ μικροὶ ἐφευρέτες πού μὲ γυροῦσαν νὰ χρηματοδοτήσω τὴν κατσκευὴ ἑνὸς νέου «τιρ-μπουσόν» ἢ ἑνὸς τελειοποιημένου μηχανήματος γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν λαχανικῶν!

Ἦταν ἀκόμα καὶ τὸ ἀντίρροπο πού μὲ θέλουν κριτὴ στὶς διχονόμιες τους. Ἡ γυναίκα πού ἀπαίτουσε νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη της καὶ πού, παρ' ὅλη μου τὴν ἀρνήσι, «ἐξακολουθεῖ, γράφει, νὰ μὲ προστατεύει μὲ τὴ σκέψι της».

Μιά μέρα, ἓνας φίλος μου, μούλεγε:

— Δίχως ἄλλο, θὰ γελᾶς κάποτε μ' αὐτὰ τὰ γράμματα.

Δίχως νὰ τοῦ ἀπαντήσω, τοῦδωσα νὰ διαβάσει μερικὰ. Μοῦ τὰ ξανάδωσε, λέγοντάς μου σοβαρά:

— Τώρα καταλαβαίνω!...

Γιατί, ὅπως κι' ἂν εἶναι ὁ λόγος πού μὲ γράφουν, αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα μιά συγκινητικὴ ἐνδειξὴ συμπάθειας καὶ ἐμπιστοσύνης.

Ἦταν ἀκόμα καὶ τὸ ἀντίρροπο πού μὲ θέλουν κριτὴ στὶς διχονόμιες τους. Ἡ γυναίκα πού ἀπαίτουσε νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη της καὶ πού, παρ' ὅλη μου τὴν ἀρνήσι, «ἐξακολουθεῖ, γράφει, νὰ μὲ προστατεύει μὲ τὴ σκέψι της».

Μιά μέρα, ἓνας φίλος μου, μούλεγε:

— Δίχως ἄλλο, θὰ γελᾶς κάποτε μ' αὐτὰ τὰ γράμματα.

Δίχως νὰ τοῦ ἀπαντήσω, τοῦδωσα νὰ διαβάσει μερικὰ. Μοῦ τὰ ξανάδωσε, λέγοντάς μου σοβαρά:

— Τώρα καταλαβαίνω!...

Γιατί, ὅπως κι' ἂν εἶναι ὁ λόγος πού μὲ γράφουν, αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα μιά συγκινητικὴ ἐνδειξὴ συμπάθειας καὶ ἐμπιστοσύνης.

Ἦταν ἀκόμα καὶ τὸ ἀντίρροπο πού μὲ θέλουν κριτὴ στὶς διχονόμιες τους. Ἡ γυναίκα πού ἀπαίτουσε νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη της καὶ πού, παρ' ὅλη μου τὴν ἀρνήσι, «ἐξακολουθεῖ, γράφει, νὰ μὲ προστατεύει μὲ τὴ σκέψι της».

Μιά μέρα, ἓνας φίλος μου, μούλεγε:

— Δίχως ἄλλο, θὰ γελᾶς κάποτε μ' αὐτὰ τὰ γράμματα.

Μοῦ ζητοῦν φωτογραφίες, μερικὲς ἄλλες εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσες καὶ πρὸ πάντων συγκινητικές. Ἄν μπορούσα, θὰ μὲ ἀρεσε νὰ συνδεθῶ μὲ φίλια μὲ πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς πού μὲ γράφουν. Ἀλλὰ τότε θὰ μὲ χρειαζόνταν δέκα ζωὲς σὰν τὴ δική μου.

Αὐτὸ μὲ θυμίζει ἓνα γράμμα ὁλο ἀπελπισία πού βρήκα μιά μέρα στὸ ταχυδρομεῖο μου. Ἡ μητέρα μίας νεαρῆς κοπέλλας μὲ ἔγραφε γιὰ νὰ μὲ γυρῶν μιά φωτογραφία.

«Ἡ κόρη μου βρίσκεται στὸ σανατόριο, μὲ ἔγραφε. Οἱ γιατροὶ δὲν ξέρουν ἂν θὰ γίνῃ καλὰ. Δὲν μὲ εἶπαν, βέβαια, ἀλλὰ τὸ μητρικὸ μου ἐνστικτὸ δὲν μὲ ξεγελάει. Γι' αὐτὸ κάνω ὅ, τι μπορῶ γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω. Σὰς θαυμάζει καὶ θὰ ἤθελε πολὺ νὰ ἴδῃ μιά φωτογραφία σας, γιὰ νὰ τὴν κρεμάσῃ στὴν κάμαρά της».

Σκέφτηκα τότε τὴ μητέρα μου πού ἔτρεπε πάντα ὅταν ἤμασταν μικροί. Ἐγραφα ἓνα ἐκτεταμένο γράμμα στὴ νεαρή ἀρρωστή. Μοῦ ἀπάντησε ἀμέσως. Ἀκολουθῶντας τότε τακτικὴ ἀλληλογραφία μεταξὺ μας. Ἡ νέα εἶχε βάλει στὸ νοῦ της νάρθη γιὰ νὰ δῇ τὸ «Γιὰ τὸν Δὸν Κάρλος». Ἦξερα ἀπ' τὴ μητέρα της πὺς περίμενε μ' ἀγωνία τίς ἀπαντήσεις μου.

Τέλος, ἡ νέα ἔγινε σχετικῶς καλὰ καὶ ἦρθε στὸ «Σατελέ». Τὴν εἶδα νὰ μ' ἐπισκέπτεται στὸ καμαρίνι μου. Ἦταν παιδί ἀκόμα, γεμάτη ἀχτινοβολία.

Ἡ μητέρα τῆς μούλεγε εὐτυχισμένη:

— Ὡ! Κύριε Γκεταρύ, πόσο τὰ γράμματά σας τὴ βοήθησαν νὰ γίνῃ καλὰ!...

Ἦταν ἀκόμα καὶ τὰ διασκεδαστικὰ γράμματα. Οἱ μικροὶ ἐφευρέτες πού μὲ γυροῦσαν νὰ χρηματοδοτήσω τὴν κατσκευὴ ἑνὸς νέου «τιρ-μπουσόν» ἢ ἑνὸς τελειοποιημένου μηχανήματος γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν λαχανικῶν!

Ἦταν ἀκόμα καὶ τὸ ἀντίρροπο πού μὲ θέλουν κριτὴ στὶς διχονόμιες τους. Ἡ γυναίκα πού ἀπαίτουσε νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη της καὶ πού, παρ' ὅλη μου τὴν ἀρνήσι, «ἐξακολουθεῖ, γράφει, νὰ μὲ προστατεύει μὲ τὴ σκέψι της».

Μιά μέρα, ἓνας φίλος μου, μούλεγε:

— Δίχως ἄλλο, θὰ γελᾶς κάποτε μ' αὐτὰ τὰ γράμματα.

Δίχως νὰ τοῦ ἀπαντήσω, τοῦδωσα νὰ διαβάσει μερικὰ. Μοῦ τὰ ξανάδωσε, λέγοντάς μου σοβαρά:

— Τώρα καταλαβαίνω!...

Γιατί, ὅπως κι' ἂν εἶναι ὁ λόγος πού μὲ γράφουν, αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα μιά συγκινητικὴ ἐνδειξὴ συμπάθειας καὶ ἐμπιστοσύνης.

Ἦταν ἀκόμα καὶ τὸ ἀντίρροπο πού μὲ θέλουν κριτὴ στὶς διχονόμιες τους. Ἡ γυναίκα πού ἀπαίτουσε νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη της καὶ πού, παρ' ὅλη μου τὴν ἀρνήσι, «ἐξακολουθεῖ, γράφει, νὰ μὲ προστατεύει μὲ τὴ σκέψι της».

Μιά μέρα, ἓνας φίλος μου, μούλεγε:

— Δίχως ἄλλο, θὰ γελᾶς κάποτε μ' αὐτὰ τὰ γράμματα.

Δίχως νὰ τοῦ ἀπαντήσω, τοῦδωσα νὰ διαβάσει μερικὰ. Μοῦ τὰ ξανάδωσε, λέγοντάς μου σοβαρά:

— Τώρα καταλαβαίνω!...

Γιατί, ὅπως κι' ἂν εἶναι ὁ λόγος πού μὲ γράφουν, αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα μιά συγκινητικὴ ἐνδειξὴ συμπάθειας καὶ ἐμπιστοσύνης.

Ἦταν ἀκόμα καὶ τὸ ἀντίρροπο πού μὲ θέλουν κριτὴ στὶς διχονόμιες τους. Ἡ γυναίκα πού ἀπαίτουσε νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη της καὶ πού, παρ' ὅλη μου τὴν ἀρνήσι, «ἐξακολουθεῖ, γράφει, νὰ μὲ προστατεύει μὲ τὴ σκέψι της».

Μιά μέρα, ἓνας φίλος μου, μούλεγε:

— Δίχως ἄλλο, θὰ γελᾶς κάποτε μ' αὐτὰ τὰ γράμματα.

Ἦταν ἀκόμα καὶ τὸ ἀντίρροπο πού μὲ θέλουν κριτὴ στὶς διχονόμιες τους. Ἡ γυναίκα πού ἀπαίτουσε νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη της καὶ πού, παρ' ὅλη μου τὴν ἀρνήσι, «ἐξακολουθεῖ, γράφει, νὰ μὲ προστατεύει μὲ τὴ σκέψι της».

Μιά μέρα, ἓνας φίλος μου, μούλεγε:

— Δίχως ἄλλο, θὰ γελᾶς κάποτε μ' αὐτὰ τὰ γράμματα.

Δίχως νὰ τοῦ ἀπαντήσω, τοῦδωσα νὰ διαβάσει μερικὰ. Μοῦ τὰ ξανάδωσε, λέγοντάς μου σοβαρά:

— Τώρα καταλαβαίνω!...

Γιατί, ὅπως κι' ἂν εἶναι ὁ λόγος πού μὲ γράφουν, αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα μιά συγκινητικὴ ἐνδειξὴ συμπάθειας καὶ ἐμπιστοσύνης.

Ἦταν ἀκόμα καὶ τὸ ἀντίρροπο πού μὲ θέλουν κριτὴ στὶς διχονόμιες τους. Ἡ γυναίκα πού ἀπαίτουσε νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη της καὶ πού, παρ' ὅλη μου τὴν ἀρνήσι, «ἐξακολουθεῖ, γράφει, νὰ μὲ προστατεύει μὲ τὴ σκέψι της».

Μιά μέρα, ἓνας φίλος μου, μούλεγε:

— Δίχως ἄλλο, θὰ γελᾶς κάποτε μ' αὐτὰ τὰ γράμματα.

Δίχως νὰ τοῦ ἀπαντήσω, τοῦδωσα νὰ διαβάσει μερικὰ. Μοῦ τὰ ξανάδωσε, λέγοντάς μου σοβαρά:

— Τώρα καταλαβαίνω!...

Γιατί, ὅπως κι' ἂν εἶναι ὁ λόγος πού μὲ γράφουν, αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα μιά συγκινητικὴ ἐνδειξὴ συμπάθειας καὶ ἐμπιστοσύνης.

Ἦταν ἀκόμα καὶ τὸ ἀντίρροπο πού μὲ θέλουν κριτὴ στὶς διχονόμιες τους. Ἡ γυναίκα πού ἀπαίτουσε νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη της καὶ πού, παρ' ὅλη μου τὴν ἀρνήσι, «ἐξακολουθεῖ, γράφει, νὰ μὲ προστατεύει μὲ τὴ σκέψι της».

Μιά μέρα, ἓνας φίλος μου, μούλεγε:

— Δίχως ἄλλο, θὰ γελᾶς κάποτε μ' αὐτὰ τὰ γράμματα.

Δίχως νὰ τοῦ ἀπαντήσω, τοῦδωσα νὰ διαβάσει μερικὰ. Μοῦ τὰ ξανάδωσε, λέγοντάς μου σοβαρά:

— Τώρα καταλαβαίνω!...

Γιατί, ὅπως κι' ἂν εἶναι ὁ λόγος πού μὲ γράφουν, αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα μιά συγκινητικὴ ἐνδειξὴ συμπάθειας καὶ ἐμπιστοσύνης.

Ἦταν ἀκόμα καὶ τὸ ἀντίρροπο πού μὲ θέλουν κριτὴ στὶς διχονόμιες τους. Ἡ γυναίκα πού ἀπαίτουσε νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη της καὶ πού, παρ' ὅλη μου τὴν ἀρνήσι, «ἐξακολουθεῖ, γράφει, νὰ μὲ προστατεύει μὲ τὴ σκέψι της».

Μιά μέρα, ἓνας φίλος μου, μούλεγε:

— Δίχως ἄλλο, θὰ γελᾶς κάποτε μ' αὐτὰ τὰ γράμματα.

Δίχως νὰ τοῦ ἀπαντήσω, τοῦδωσα νὰ διαβάσει μερικὰ. Μοῦ τὰ ξανάδωσε, λέγοντάς μου σοβαρά:

— Τώρα καταλαβαίνω!...

Γιατί, ὅπως κι' ἂν εἶναι ὁ λόγος πού μὲ γράφουν, αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα μιά συγκινητικὴ ἐνδειξὴ συμπάθειας καὶ ἐμπιστοσύνης.

Ἦταν ἀκόμα καὶ τὸ ἀντίρροπο πού μὲ θέλουν κριτὴ στὶς διχονόμιες τους. Ἡ γυναίκα πού ἀπαίτουσε νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη της καὶ πού, παρ' ὅλη μου τὴν ἀρνήσι, «ἐξακολουθεῖ, γράφει, νὰ μὲ προστατεύει μὲ τὴ σκέψι της».

Μιά μέρα, ἓνας φίλος μου, μούλεγε:

— Δίχως ἄλλο, θὰ γελᾶς κάποτε μ' αὐτὰ τὰ γράμματα.

Δίχως νὰ τοῦ ἀπαντήσω, τοῦδωσα νὰ διαβάσει μερικὰ. Μοῦ τὰ ξανάδωσε, λέγοντάς μου σοβαρά:

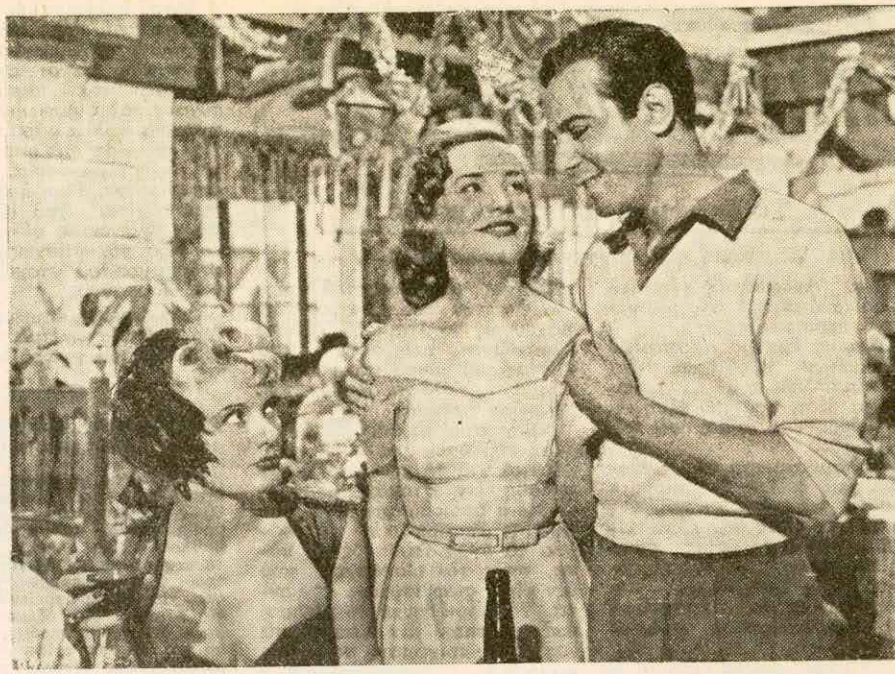
— Τώρα καταλαβαίνω!...

Γιατί, ὅπως κι' ἂν εἶναι ὁ λόγος πού μὲ γράφουν, αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα μιά συγκινητικὴ ἐνδειξὴ συμπάθειας καὶ ἐμπιστοσύνης.

Ἦταν ἀκόμα καὶ τὸ ἀντίρροπο πού μὲ θέλουν κριτὴ στὶς διχονόμιες τους. Ἡ γυναίκα πού ἀπαίτουσε νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη της καὶ πού, παρ' ὅλη μου τὴν ἀρνήσι, «ἐξακολουθεῖ, γράφει, νὰ μὲ προστατεύει μὲ τὴ σκέψι της».

Μιά μέρα, ἓνας φίλος μου, μούλεγε:

— Δίχως ἄλλο, θὰ γελᾶς κάποτε μ' αὐτὰ τὰ γράμματα.

Ὁ Ζωρζ με τίς Γαλλίδες ἠθοποιούς Ζακελὶν Πιερέ καὶ Μισελὶν Πρέλ.

ση τοῦ ἔργου ἄρχισε ὁ ἓνας νὰ πειράζῃ τὸν ἄλλον! Αὐτὸ, ἐννοεῖται, ἔκανε τοὺς θεατὲς νὰ γελῶν μὲ τὴν καρδιά τους, πιστεύοντας δίχως ἄλλο πῶς ὅλη αὐτὴ ἡ κωμωδία ἀνῆκε στὸ ἔργο.

Ἐννοεῖται πὺς ἡ «λατρεία» τῶν γυναικῶν δὲν παύει ποτέ. Στὴν ἐξοδὸ εἶναι ἐκεῖ, περιμένοντας μὲς στὸ χειμωνιάτικο κρύο. Γιὰ ν' ἀποφύγῃ αὐτὲς τίς συνεχεῖς ἐπιθέσεις, εἶμαι ὑποχρεωμένος, πολὺ συχνά, νὰ σταθμεύω τὸ αὐτοκίνητό μου σὲ μέρη ἀπομακρυσμένα ἀπ' τὴν ἐξοδὸ τοῦ θεάτρου. Καὶ μὲ τυχαίνει, συχνά, βγαίνοντας, κουρασμένος ἀπ' τὴν παράστασι, νὰ μὴ θυμάμαι πὰς πού ἐκρῆμα τὸ αὐτοκίνητό μου. Καὶ τότε ἀρχίζω νὰ ψάχνω, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ὁλόκληρη ὁμάδα νεαρῶν γυναικῶν, πού δὲν ἐννοοῦν νὰ μ' ἀφίσουν.

Αὐτὸ μὲ θυμίζει ἓνα μικρὸ ἐπεισόδιο πού μὲ εἶχε ἀρκετὰ ἐκνευρίσει. Ὅπως συνήθως, πολλὲς γυναῖκες περιμέναν τὴν ἀφίξι μου στὸ θέατρο, γιὰ νὰ μὲ ζητήσουν ἐν' αὐτόγραφο. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔκανε κρύο καὶ μὲ πονοῦσε λίγο ὁ λαιμός. Ἦθελα νὰ μὲ γρήγορα στὸ θέατρο γιὰ νὰ μὴν κρυῶ καὶ ἀφήσα τὸ αὐτοκίνητό μου μὴν εἶσοδο. Οἱ νεαρές γυναῖκες, τότε, δυσχεστεῖνες ἀπὸ τὴν στάσι μου, ξεφούσκωναν καὶ τὰ τέσσαρα λάστιχα τοῦ αὐτοκινήτου μου!

Ὅταν βγήκα καὶ θέλησα νὰ βάλω μπρός τ' ἀμάξι, ἀντελήφθηκα τὸ ἀτύχημα. Ἐξω φρενὼν, τηλεφώνησα στὸ γκαράζ καὶ σὲ λίγο ἦρθε κάποιος ἄνθρωπος. Ἐβγάλαν τὰ τέσσαρα λάστιχα γιὰ νὰ τ' ἀντικαταστήσουν. Στὸ διάστημα αὐτό, οἱ νεαρές θαυμαστρίες μου, ἐπωφεληθήκαν γιὰ νὰ πάρουν αὐτογραφο. Ἀλλ' ἡ ὀργή μου μεγάλωσε, ὅταν τὴν ἄλλη μέρα μὲ εἰδοποίησαν ἀπ' τὸ γκαράζ πὺς τὰ λάστιχα δὲν εἶχαν τρυπήσει, ἀλλ' ὁλοῦς εἶχαν ξεφουσκώσει!

Τὸ καινὸ ὅμως εἶναι τόσο χαριτωμένο, πού τὰ ἐπεισόδια αὐτὰ ξεχνῶνται εὐκολά. Ἐξ ἄλλου, οἱ ἐπιθέσεις δὲν περιορίζονται σ' ἐκείνες πού με περιμένουν ἐξω. Εἶναι ἀκόμα οἱ συμπατριῶτες μου πού τοὺς δέχομαι μ' ευχαρίστησι στὸ καμαρίνι μου ἐπειτ' ἀπ' τὴν παράστασι. Μπορῶ τότε νὰ μιλήσω μαζί τους γιὰ τὴν ἡμερικὴ μου γλῶσσα καὶ συχνά μὲ συμβαίνει, ἐπειτ' ὅπ' τὸ θέατρο, νὰ παρῶ νὰ πῶμε κανά ποτήρι σὲ κάποια ταβέρνα, πού μένει ἀνοικτὴ ὡς τὸ πρῶν.

Ἡ μητέρα μου

Καὶ τὶ ὥρα περὶπέτειά μου ἦταν ἡ ζωὴ μου. Δούλεψα πολὺ, δούλεψα ἀσφαλῶς ἀκόμα πολὺ, ἀλλὰ ἡ τύχη μὲ βοήθη-

σε ἐξαιρετικὰ καὶ νομίζω πὺς τὸ ἓνα δὲν πᾶει δίχως τὸ ἄλλο... Γιατί, ἂν δὲν εἶχα ἐργασθῇ καὶ μελετήσῃ, κάθε μέρα, ἀδιάκοπα, ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶχα πετύχει νὰ δημιουργήσω ἓνα ὄνομα καὶ νὰ μπορέσω νὰ πραγματοποιήσω ἐν' ἀπ' τὰ πρὶο ἀγαπημένα μου ὄνειρα: νὰ φέρω τὴν μητέρα μου νὰ περνώ τὸ κα

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΗΜΕΙΑΣ

Το «κάψιμο του στομάχου»

Συνέπεια του συγχρόνου πολιτισμού

Ένα Αμερικανικό Ιατρικό περιοδικό αναφέρει το εξής περίεργο περιστατικό:

Κάποιος έμπορος σπανίων αντικειμένων, προλόγισε ένα νεαρό υπάλληλό του σε μία καινούργια θέση, που του εξασφάλιζε κύρος και σημαντική αύξηση μισθού.

Αναλαμβάνοντας τα καθήκοντά του, ο νέος έτοιμάστηκε να φύγει για την Ευρώπη. Θα γύριζε, έτι μήνες την ευρωπαϊκή ήπειρο, αναζητώντας σπάνιες ποσειδώνες, για να τις αξιοποιήσει για λογαριασμό του καταστήματος που αντιπροσώπευε. Αναλόγως των αγώνων που θα έκανε, ο προϊστάμενός του θα μπορούσε να κερδίσει ή να ζημιωθεί πολλές χιλιάδες δολάρια.

Τη μέρα λοιπόν που επρόκειτο να φύγει με το πλοίο, κι' ενώ περίμενε απ' έξω το ταξί που θα μετέφερε τις βαλίτσες του, ένοιωσε ξαφνικά ένα δυνατό πόνο στο στήθος, σαν κάψιμο. Χλωμός και τρέμοντας, έπεσε στο κρεβάτι κι' έδωτο ψήνη άμεσως ένα γιατρό.

Λίγα λεπτά αργότερα, τον μετέφεραν σ' ένα νοσοκομείο. Μετά τρεις μέρες, ο γιατρός του άνηγγειλε πως μπορούσε πια να γυρίσει στο σπίτι του, γιατί είχε γίνει τελείως καλά.

Δεν υπάρχει φόβος να με ξαναπειράξει η καρδιά μου; ρώτησε δειλά ο νέος.

Στην Ιατρική σχολή, του απάντησε χαμογελώντας ο γιατρός, μάθαμε ένα αξίωμα που λέει: «Αν ένας γέρος παραπονηθεί για το στομάχι του, εξετάστε την καρδιά του. Αν ένας νέος παραπονηθεί για την καρδιά του, εξετάστε το στομάχι του».

Εσείς λοιπόν πάθατε το κοινώς λεγόμενο «κάψιμο», που είναι μία ανωμαλία του στομάχου, κι' όχι της καρδιάς. Ωφελίτο δε πιθανότατα στη συγκίνησή και τον έντονο ενθουσμό σας από την καινούργια δουλειά σας.

Σήμερα, οι γιατροί μελετούν ολοένα περισσότερο αυτή την παράξενη στομαχική ενόχληση, το «κάψιμο». Γιατί έχει γίνει συχνότατη στην εποχή μας—όπως και το έλκος του στομάχου, ή «πίεσις» και τα καρδιακά νοσήματα. Φαίνεται δε, ότι αυτό οφείλεται στην υπερτάση, τους φόβους και τα προβλήματα που μας δημιουργούν οι σύγχρονοι βιοτικές συνθήκες.

Να γιατί το «κάψιμο» συναντάται σπανιότατα στις αγριές φυλές. Είναι ένα αντίτιμο που πληρώνουμε για τον πολιτισμό μας.

Σχεδόν κάθε άνθρωπος ενήλικος το έχει δοκιμάσει κάποτε. Μαζί με τη δυσπεψία και το έλκος, αποτελούν τις συνηθέστερες στομαχικές παθήσεις.

Μα τι ακριβώς είναι το «κάψιμο»; Όσοι το έχουν πάθει, νόμιζαν πως είχαν μία φωτιά

πίσω απ' το στομάχι του, στέρενο, απ' την κοιλότητα του στομάχου ως το λαιμό. Άλλοτε εμφανίζεται περιοδικά, διαρκώντας για μικρό χρονικό διάστημα, κι' άλλοτε αρχίζει και τελειώνει ξαφνικά.

Οι γιατροί το αποδίδουν στα όξια του στομάχου, που χρειάζονται για τη χώνευση. Όταν δηλαδή ένα στομάχι υποφέρει από ένα οποιοδήποτε λόγο, συσπάται σπασμωδικά και διώχνει τα υγρά του προς τα πάνω, προς τον οισοφάγο, που δεν είναι συνηθισμένος σ' αυτά. Τότε νοιώθουμε το κάψιμο, απ' την επαφή των οξέων με το ευαίσθητο τοιχώμα του οισοφάγου.

Στο Πανεπιστήμιο της Πενσυλβανίας έγιναν συστηματικές έρευνες, γύρω απ' αυτή τη στομαχική ενόχληση. Οι έρευνες εξέτασαν ένα μεγάλο αριθμό περιπτώσεων. Βρήκαν λοιπόν ότι οι μισοί περίπου απ' τους πάσχοντες έτρωγαν βιαστικά κι' έπιναν νερό ή άλλα υγρά μαζί με το φαγητό τους.

Το ένα τρίτον περίπου έτρωγαν τροφές που δεν τις δεχόταν το στομάχι τους.

Μερικοί έπιναν ή καπνίζαν υπερβολικά. Άλλοι πάθαιναν «κάψιμο», όταν αναπαύονταν άμεσως μετά το φαγητό, κι' άλλοι απεναντίας όταν έκαναν κάποια σωματική άσκηση με γεμάτο στομάχι.

Μ' άλλα λόγια, η ανωμαλία αυτή—που εμφανίζεται σ' όλους τους τύπους ανθρώπων και σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις, όταν υπάρχει νευρική υπερ-ένταση—επιδεικνύεται τη μυστηριώδη επίδραση του ψυχικού κόσμου μας στο σώμα μας.

Οι σχετικές επιστημονικές έρευνες υποδηλώνουν από την έπιτολοποίηση ενός παιδιού, που κατάπιε κάποτε σούπα αναβραστή και ζεμάτισε τον οισοφάγο του, άχρηστεύοντας τον τελείως. Για να το κρατήσουν στη ζωή, οι γιατροί αναγκάστηκαν ν' ανοίξουν μία «θυρίδα» στο στομάχι του, ώστε να εισάγουν από εκεί τις τροφές απ' ευθείας.

Απ' το άνοιγμα λοιπόν αυτό, μπόρεσαν να παρακολουθήσουν καθημερινώς τη λειτουργία του στομάχου. Και συγκέντρωσαν έτσι θετικές αποδείξεις ότι το όργανο αυτό του ανθρώπου επηρεάζεται ισχυρά απ' τις συγκινήσεις.

Πράγματι, όταν το παιδί ήταν τρομαγμένο, τα κοκκινωπά συνήθως τοιχώματά του στομάχου του αποχρωματίζονταν και σταματούσε η έκκριση των γαστρικών υγρών. Αντίθετα, όταν θυμόνε, ο βλεννογόνας του στομάχου του πρηζόταν και κατακοκκίνιζε και τα όξια ανέβλυζαν άφθονα. Σ' αυτές λοιπόν τις περιπτώσεις, το παιδί παραπονοίταν πως ένοιωθε «κάψιμο».

Αφού μελέτησε εκατοντάδες περιπτώσεις, ένας ειδικός στομαχολόγος γνωμάτευσε ότι είναι σχεδόν πάντοτε ακίνδυνο το «κάψιμο» που παρουσιάζεται τυχαία και συμπτωματικά. Υπάρχουν πολλά φάρμακα εναντίον του—απ' τα μεταλλικά νερά ως τη μαγνησία. Το πιο συνηθισμένο, ή κοινή σόδα, χρησιμοποιείται από 100 χρόνια τώρα. Φέρνοντας ρέψιμο, ανακουφίζει τον πάσχοντα απ' το φούσκωμα του στομάχου και του οισοφάγου.

Αν ωστόσο επιμένει το «κάψιμο», ο πάσχων πρέπει να συμβουλευθεί το γιατρό.

☉☉

Για να προλαμβάνονται οι ρευματισμοί

Παίρνοντας μία φορά το μήνα πενικιλίνη, όσοι υποφέρουν από οξείες ρευματισμούς, μπορούν να προφυλαχθούν από υποτροπή της παθήσεώς τους. Αυτό απέδειξαν τα πειράματα που έγιναν από γιατρούς ενός νοσοκομείου του Σικάγου. Πρέπει να σημειωθεί ότι, για τα θύματα των οξέων ρευματισμών που έχουν περάσει μία πρώτη και ισχυρή κρίση, ο μεγάλος κίνδυνος είναι μήπως επακολουθήσουν κι άλλες και προκαλέσουν ανεπανόρθωτες βλάβες της καρδιάς. Μπορεί όμως ν' αποφευχθεί αυτό με τη χορήγηση δόσεων πενικιλίνης απ' το στόμα, επί ένα έτος. Η απαιτούμενη δόσις είναι 200.000 μονάδες τέσσερις φορές την ημέρα επί επτά συνεχείς ημέρες, την πρώτη βδομάδα κάθε μηνός.

Η θεραπεία των κισρών

Επί 20 χρόνια, ο Νεοϋρκέζος δόκτωρ Μπεγκελάσιον αναζητούσε έναν τρόπο μόνιμης θεραπείας των κισρών. Πειραματίστηκε σε εκατοντάδες ασθενείς, με όλες τις ήδη γνωστές μεθόδους, κι' επέτυχε αποτελέσματα ικανοποιητικά μόνον, αλλ' όχι διαρκή. Έπειτα από ένα χρονικό διάστημα, κυμαινόμενον από λίγες βδομάδες έως αρκετά χρόνια, η πάθησις υποτροπιάζε

πάντα. Ο δόκτωρ Μπεγκελάσιον πιστεύει ότι αυτό οφείλεται σε μία σχετική αδυναμία ώρισμένων μερών του σώματος, που διαρκεί σ' όλη τη ζωή κι' επηρεάζεται πολύ από την κληρονομικότητα. Οι κισροί συνοδεύονται συχνά από συγγενείς παθήσεις: κήλη, αιμορροΐδες, πτώσι του γυναικείου στήθους και πλατυποδία. Με χειρουργική επέμβαση και με κατάλληλες ενέσεις υποχωρούν οι κισροί, αλλ' ο δόκτωρ Μπεγκελάσιον δεν μπόρεσε να βρει ούτε μία περίπτωση μόνιμης θεραπείας.

Η εξέταση των καρδιακών

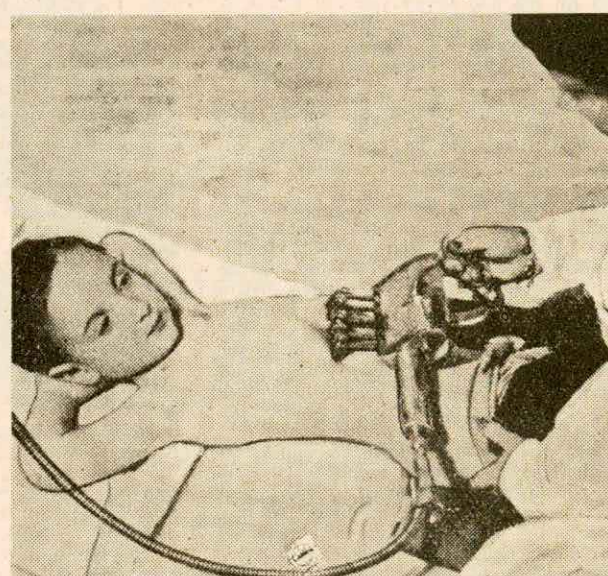
Έχει άρχισει να χρησιμοποιείται στην Αμερική, για τη διάγνωση των παθήσεων της καρδιάς και των αιμοφόρων αγγείων, ο «φονοκαρδιογράφος». Είναι μία συσκευή, που αποτυπώνει πάνω σ' ένα φιλμ τους ήχους και τους κτύπους της καρδιάς. Η εξέταση αυτή είναι πολύ πιο θετική από την κλασσική άκρως με τ' αυτή και το στηθοσκόπιο.

Το «άσθμα των καπνιστών»

Πρό 4 ετών, ο δόκτωρ Τζωρτζ Ουάλντμπερ, στο Νητρώιτ, υπέφερε από μία πάθηση που έμοιαζε με άσθμα και που διήρκεσε 9 μήνες. Είχε χρόνιο βήχα, δύσπνοια κι' ένα συναίσθημα συμπίεσης της τραχείας. Η κατάστασι του χειρότερησε κάθε Δευτέρα, μετά δηλαδή την Κυριακή που καπνίζει πάντοτε 20-30 τσιγάρα (ένω τις καθημερινές περιοριζόταν μόνο σε 5-6 την ημέρα). Όταν σταμάτησε το καπνισμό, εξαφανίστηκε το «άσθμα» του.

Έπειτα απ' την παρατήρησι αυτή στον εαυτό του, μελέτησε τις συνθήκες του καπνίσματος διαφόρων ατόμων, που πίστευαν ότι είχαν άσθμα ή σοβαρές παθήσεις των πνευμόνων. Διαπίστωσε λοιπόν ότι 31 απ' αυτούς θεραπεύθηκαν, όταν έκοψαν το τσιγάρο.

Ο δόκτωρ Ουάλντμπερ ονομάζει αυτή την κατάσταση «άσθμα των καπνιστών». Βρήκε δε ότι δεν έχει καμμία σχέση με την αλλεργία, αλλά προκαλείται απ' το χημικό έρεθισμό του καπνίου, που καταλήγει σε χρόνια φλόγωση και παραγωγή βλεννώδους απόφραξης εν μέρει τα αναπνευστικά όργανα.

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΑΥΛΙΣΜΑΤΟΣ

Οι γιατροί μίας βιεννέζικης κλινικής, διεξάγουν από καιρό έπιμονη μάχη κατά του τραυλισματος, που δημιουργεί, ως γνωστόν, σε πολλά παιδιά συμπτώματα κατωρότητας. Μεταξύ άλλων επενόησαν και το είδος αυτό μηχανήματα που βλέπετε στη φωτογραφία μας, με το όποιο μαλάσσονται οι μύες της κοιλιάς για να μπορέσουν να βοηθήσουν στην έπιτευξη μίας τελείας από πάσης απόψεως άναπνοης. Η τελευταία θεωρείται απαραίτητη για να μπόρει το παιδί να μιλήσει καθαρά.

ΤΑ ΣΚΕΥΗ ΑΠΟ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΚΑΡΚΙΝΟ!

Το «βηρύλλιο» και οι τρεμαχτικά καταστρεπτικές ιδιότητές του!

Εδώ και μερικά χρόνια, ένας Έλβετος σοφός, ο καθηγητής Οντο, εξάπελυνε μία βιαία επίθεσι εναντίον των μαγειρικών σκευών από αλουμίνιο, κατηγορώντας τα ότι προκαλούν καρκίνο!...

Την ίδια κατηγορία εναντίον των σκευών αυτών, διατύπωσαν, μετά τον καθηγητή Οντο, κατά καιρούς και άλλοι σοφοί, όχι μόνο της Εύρώπης, αλλά και της Αμερικής.

Για να πεισθώ κανείς, ότι τα σκεύη από αλουμίνιο είναι πράγματι βλαβερά, δεν έχει παρά να βράση νερό επί μισή ώρα σε μία κατσαρόλα από αλουμίνιο κι' έπειτα να το αφήσει να κρυώσει. Θα δει τότε, ότι έχει σχηματισθή ένα ασπρόχρωμο κατακάθι. Αν πάλι κανείς από το νερό αυτό για μερικές μέρες, θα διαπιστώσει, ότι αλλοιώνεται στο στόμα του έντελως η γεύσις των τροφών.

Αυτό όμως δεν συμβαίνει με όλα τα μαγειρικά σκεύη από αλουμίνιο.

Υπάρχουν δύο είδων τέτοια σκεύη. Το ένα είδος αποτελείται από χοντρά σκεύη, κατασκευασμένα από καθαρό αλουμίνιο. Είναι πιο ακριβά, αλλά και έντελως ακίνδυνα, γιατί δεν αλλοιώνονται, δεν χάνουν το σχήμα τους, δεν απολεπίζονται κατά τη χρήση και δεν αφήνουν να αποσπώνται μικροσκοπικά μόρια. Όσο πιο λεϊά είναι η εσωτερική επιφάνεια των σκευών αυτών, τόσο ο κίνδυνος είναι μικρότερος, γιατί τα φαγητά δεν κολλούν και δεν απανθρακώνονται, σχηματίζοντας ένα στρώμα από καμμένα λίπη. Και είναι εξακριβωμένο πως τα καμμένα λίπη είναι εξαιρετικά επικίνδυνα για την υγεία.

Το άλλο είδος αποτελείται αντίθετως από φτηνά σκεύη, που κατασκευάζονται με αλουμίνιο από δεύτερο χέρι, προερχόμενο από κομμάτια αεροπλάνων, αυτοκινήτων και διαφόρων παλαιών μηχανών και εργαλείων. Δεν πρόκειται για καθαρό αλουμίνιο, αλλά για μίγματα αλουμινίου με άλλα μέταλλα.

Τα σκεύη αυτά, που είναι πολύ λεπτά και αλλοιώνονται εύκολα, παρουσιάζουν διπλό, ή μάλλον τριπλό κίνδυνο:

Το μέταλλο, πρώτ' απ' όλα, είναι πολύ άσθενης και απολεπίζεται εύκολα, αφήνοντας μικροσκοπικά μόρια, που προκαλούν επικίνδυνες δειδώσεις. Έξ' άλλου, όσο αδιόρατες κι' αν είναι, οι ανωμαλίες που σχηματίζονται με τις απολεπίσεις, συκρατούν απανθρακωμένα λίπη, που θεωρούνται ως οι πιο καρκινογόνες ουσίες που υπάρχουν στον κόσμο.

Έξ' άλλου, τα μίγματα αυτά του αλουμινίου δεν είναι ομογενή και φθαρμένα εύκολα, ιδιαίτερα όταν τρίβονται με «σύρμα» ή με μεταλλικά σφουγγάρια για το καθαρισμό τους. Έτσι η διάβρωσις και η δειδώσις γίνονται μεγαλύτερες.

Τέλος, στα μίγματα αυτά, περιέχονται πάντα ώρισμένα μέταλλα ή μεταλλοειδή, που είναι καρκινογόνα, όπως το άρσενικο, το τιτάνιο και ιδίως το βηρύλλιο. Τα μέταλλα αυτά είναι επικίνδυνα ακόμα και όταν μόνο άσημαντα ίχνη τους υπάρχουν στο μίγμα.

Το απόλυτως καθαρό αλουμίνιο, κοινωροποιημένο, χρησιμοποιείται ως ένα φάρμακο πολύτιμο, που κάνει να έπουλώνονται οι άτονες, χρόνιες πληγές, τις οποίες δεν μπορεί να θεραπεύσει κανένα άλλο φάρμακο.

Αντιθέτως, ώρισμένα άλλα μέταλλα, όταν έπιτεθούν σε μία πρόσφατη πληγή, προκαλούν το αντίστροφο αποτέλεσμα. Η πληγή δεν κλείνει ποτέ πια και πρέπει να γίνουν μεγάλες και βαθείες χειρουργικές επεμβάσεις, για να αφαιρεθούν όλοι οι άρρωστημένοι ιστοί.

Στην πρώτη γραμμή των μετάνων αυτών, είναι το βηρύλλιο και τα παράγωγά του, που βρίσκει κανείς μέσα στο αλουμίνιο των φτηνών μαγειρικών σκευών.

Ο κίνδυνος από το βηρύλλιο είναι τόσο μεγάλος, ώστε σε πολλές χώρες οι επιστήμονες ζητούν να απαγορευθή η χρησιμοποίησης αλουμινίου που περιέχει βηρύλλιο για την κατασκευή σκευών της κουζίνας. Στο Βέλγιο, μάλιστα, η κυβέρνηση απαγόρευσε τη χρησιμοποίησης του βηρύλλιου σε λάμπες «νέον», γιατί, αν τραυματισθώ κανείς από τα θραύσματα μίας τέτοιας λάμπας, οι πληγές δεν έπουλώνονται ποτέ! Κι' αυτό θα έκανε ακόμα πιο μεγάλο τον κίνδυνο, που παρουσιάζουν οι λάμπες αυτές, που οι ακτινοβολίες τους είναι ήδη καρκινογόνες, γιατί είναι πλούσιες σε υπεριώδεις ακτίνες.

Το συμπέρασμα, λοιπόν, είναι, ότι πρέπει να αποφευχθεί κανείς απόλυτως τη χρησιμοποίησης κάθε φτηνού μαγειρικού σκεύους, κατασκευασμένου από αλουμίνιο κατωτέρας ποιότητας. Η επιστήμη, σύμφωνα με τα τελευταία δεδομένα, αποδίδει στα σκεύη αυτά ένα πολύ μεγάλο μέρος των κρουσμάτων καρκίνου. Κάτω από την επίδρασι των ξένων μετάλλων που περιέχονται στα μίγματα που φτηνού αλουμινίου, έχει παρατηρηθή, ότι σημειώνεται αύξησης των χρωμοσωμάτων στον οργανισμό του ανθρώπου. Και αυτή ακριβώς η αύξησης των χρωμοσωμάτων παρατηρείται πάντα στα κύτταρα των καρκινοπαθών ιστών! Πρέπει, λοιπόν, όταν πρόκειται να αγοράσουμε μαγειρικά σκεύη από αλουμίνιο, να μη τσιγκουνευόμαστε, αγοράζοντας σκεύη με λεπτά τοιχώματα, αλλά να προτιμούμε σκεύη από καθαρό αλουμίνιο.

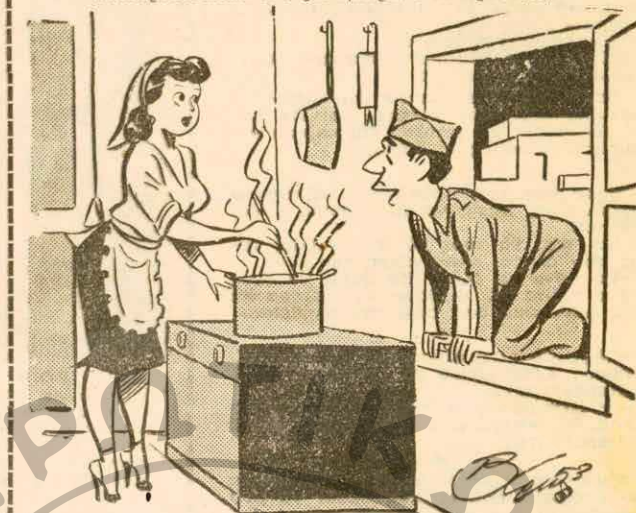
Θα ήταν, ωστόσο, παράλογο να αποκλείσει κανείς έντελως τη χρήση των σκευών από αλουμίνιο, αφού το καθαρό αλουμίνιο δεν είναι βλαβερό. Μπορούμε να χρησιμοποιούμε τα σκεύη από αλουμίνιο, μα πρέπει να αγοράζουμε μόνο σκεύη με χοντρά τοιχώματα και να έχουμε την έγγυσι, ότι πρόκειται για αλουμίνιο απόλυτως καθαρό. Διαφορετικά, ο καρκίνος μπορεί να στήσει τη θανάσιμη ενέδρα του μέσα στην κουζίνα μας!

Γελωτοθεραπεία

(Του Β. Χριστοδούλου)

Μπεκουλίαια! Σε ξαναμώρανε το κρασί!...

Μαράκι, τι φαί έγινε σήμερα;

Τα πάω για έπισκεψή. Μαρίνο μου. Συμφέρεϊ τώρα με την ακρίβεια να πετάς τίποτα;

Η καινούργια σκάλα

Δυο μικροί παρέρχονται τα «οκονάκια» τους σε μια ταβέρνα.
—Ακόμα ένα ποτήρι; προτείνει ο ένας.
—Όχι, φτάνει πιά, απαντάει ο άλλος.
—Μπα! Είν' η πρώτη φορά που αρνιέσαι ένα ποτήρι! Πώς αυτό; Μήπως είσαι άρρωστος;
—Όχι, αλλά... άλλαξα σπίτι και δεν έχω συνήθειες ακόμα την καινούργια σκάλα.

—Ένας σωφέρ έκασε μια κόττα.
—Πόσο θέλετε να σας την πληρώσω; ρωτάει την ιδιοκτήτρια της.
—Πενήντα χιλιάδες πεντακόσιες.
—Αυτές τις χιλιάδες πεντακόσιες γιατί τις προσθέτετε;
—Για τ' αυγό που θα μου γεννούσε σήμερα!

—Έρχομαι, κύριε, να ζητήσω την εισφορά σας για ένα γυροκομείο. Μπορείτε να μου δώσετε τίποτε;
—Βεβαίως. Την πεθερά μου...

Στην ακροθαλασσία του θαλάσσιου. Ένας διαβάτης παρακολουθεί λίγη ώρα ένα έρρασιτέχνη φάρα. Κι' επιτέλους, του λέει σοβαρά:
—Εγκληματείτε, κύριε!
—Εγώ; Δεν σας καταλαβαίνω! Απαντάει εκείνος με άπορία.
—Δεν σκέπτεστε λοιπόν ότι, με κάθε άρρενικο ψάρι που πιάνετε, αφήνετε χωρίς προστασία μια μητέρα και καμμία πενήντα χιλιάδες παιδιά;...

Ένας νεαρός παντρεύτηκε με κάποια θεατρινούλα, χωρίς να το ξέρουν οι γονείς του.
—Και πώς θα τους το αναγγείλης τώρα; τον ρωτάει ένας φίλος του.
—Θα κάνω το έξης; Θα βάλω να τους πουν πρώτα πως πέθανα, κι' ύστερα θα τους φανερώσω σιγά-σιγά την αλήθεια...

—Η γυναίκα μου είναι πρωταθλήτρια του δρόμου: 3.000 μέτρα σε 12 λεπτά και 7 δευτερόλεπτα!...
—Η δική μου είναι πρωταθλήτρια... στα φώνα: 45 εκατομμύρια σε 8 λεπτά και 2 δευτερόλεπτα!

Εκείνη (κλαίγοντας): Αθέτησε την υπόσχεσή μου μουχες δώσει να μου είσαι πιστός...
Εκείνος: Μην κλαίς, αγαπη μου! Να σου δώσω άλλη!

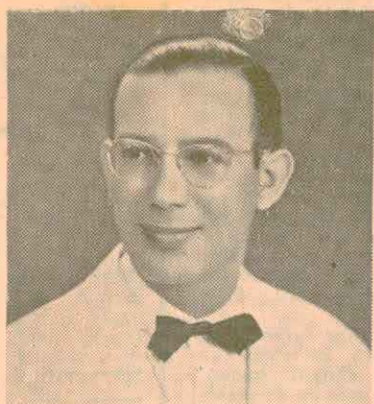
—Αυτά τα λένε εις βάρος μου οι κακές γλώσσες...
—Ναι... Δυστυχώς όμως, τα επιβεβαιώνουν... και οι καλές!

—Χτές ήρθε στο σπίτι μου ένας δικαστικός κλητήρας... Τι τύπος! Σάν μωρό παιδί ήτανε...
—Απλάδι;
—Ό,τι έδλεπε, ήθελε να το πάρει!

—Το ξέρεις αυτό εκεί το κορίτσι, που το κυττάς έτσι;
—Προσπαθώ να καταλάβω ποιά είναι... Βλέπω πως έχει το φέρεμα της γυναίκας μου, το καπέλο της κόρης μου και την ομπρέλλα της πεθεράς μου... Α, κατάλαβα! Είναι η κομάρια μου!

Σε μια κοσμική συγκέντρωση.
Εκείνος: Την ώρα που σβουσε το φως, θα μπορούσα να σε φιλήσω...
Εκείνη: Πώς; Δεν ήσουν εσύ λοιπόν;

—Εξακολουθεί η δεσποινίς Στριγγίδου να έπισκέπτεται τις φυλακές και να τραγουδά στους φυλακισμένους;
—Βεβαίως. Και φαίνεται ότι το φιλανθρωπικό της αυτό έργο έφερε μεγάλα και άπροσδόκητα αποτελέσματα...
—Απλάδι;
—Ο αριθμός των φυλακισμένων μειώθηκε σοβαρά...

ΤΙΜΗΤΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΟΥ
Ο δημοφιλής κωμικιστής "Ικαρος" δι-
νει σήμερα την τιμητική του στο θέα-
τρο «Παλλάς» Πειραιώς. Το δημοφιλές
καλλιτέχνη θα τιμήσουν η Σοφία Βέμ-
πο, ο Γιώργος Οικονομίδης, η Ρένα
Βλαχοπούλου και άλλοι καλλιτέχνες του
μουσικού θεάτρου.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ
Η πρωτότυπη αυτή γυναίκα κόμωσας
με τις ψαλιδωτές «φραντζές» είναι η
τελευταία λέξη της Παριζιάνικης μόδας.
Επειδή δε συνοδεύεται και με μια α-
δαμαντοποικιλία καρφίτσας, βαφτίστηκε
«δαμνένια φαντασμαγορία». Οι «σκά-
λες» αυτές που γίνονται συνήθως από α-
ργήριους κούρεϊς έγιναν τώρα της μόδας.

ΚΙΝΗΤΗ ΚΟΥζίΝΑ
Το κινητό αυτό μαγειρείο είναι πολύ
πρακτικό για την παρασκευή σουσιτίου.
Είναι ολοκληρωμένο από ανθεκτικό ειδικό
μέταλλο και λειτουργεί με κάρβουνο,
που τοποθετείται σε ένα χώρο, ακριβώς
κάτω από το καζάνι. Το καπάκι του κα-
ζανιού κλείνει αεροστεγώς με βίδες, σε
τρόπον ώστε να επιταχύνεται το ψήσι-
μο του φαγητού.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Απαντήσεις επιστολών

Δημ. Λαζαρίδην, Κώσταν Μπογδάνον, Μ. Αλαφούζον, Γεώργιον Μαργαρίτην, Γρηγ. Πουρναρόπουλον, Αθανάσιον Σαμοθράκην, Χρ. Παπανδρέου, Τάκην Γεωργιολόπουλον, Σ. Μπόσδαν, Αργύριον Ανδρέουπουλον, Βασ. Πολυχρόνη, Θεόδ. Αργοντάκην, Θεόδ. Γεραμά-
νην, Σπ. Σίφραν, Ν. Μελετόπουλον, Ν. Α-
βράμην, Λουκάν Σαντορινάιον, Αλέκον Παρα-
σκευαΐδην, Δημ. Φανουράκην και πολλές υπο-
γραφές ακόμη που δεν διαβάζονται, Β. Σ. Τ. 904: Εύχαριστώ για το ομαδικό σας γράμμα.
Δεν με κουράζετε ποτέ. Νίκ. Μανουσέ-
λην, Ηράκλειον Κρήτης: Νομίζω ότι είμα-
στε παλαιοί φίλοι, από την Καλλιθέα. "Η κά-
νω λάθος; Μόσχος, Ροδιθέλλης και Σία, θα
μου γράψετε; Γεώργιον Αντωνιά-
κην, Ρέθυμνον, Κρήτην: Περιμένω πάντα το
ιστορικό σας. Πότε θα μου το στείλετε; Α-
κατερίνην Α. Μπαρμπέρη, Βόλον: Γιατί αυτή η σιωπή σας; Η απόγινε με το ζή-
τημά σας; Ανδρέαν Καραπάνον, Τρί-
καλα: Κρατώ στη διάθεσή σας όριμένα στοι-
χεία. Θα σας τα παραδώσω μόνον αν θα χρει-
ασθούν. Καταλαβαίνετε; Καλλιόπη Καί-
νάρη, Ένταυθα: Είδατε πόσο άργησα να
σας απαντήσω; Πάντως ήρθε κι' η σειρά σας.
"Η Μιράντα Φωτ. ήταν 23 ετών. Φωτογραφία
του Κ. Γ. σας στέλνω. Σταύρον Παπα-
θασιλίου, δικηγόρον, Καστοριάς: Την
λέξι ή μάλλον το όνομα «Κωστόπουρ» την ανα-
φέρει ο Α. Σμύδ στο βιβλίο του «Ιστορικοί
τόποι» του 1763, σελ. 477, στίχ. 26. Πάντως
σας εύχαριστώ θερμότατα για τις υποδείξεις.
Δεν θ' αναφερθώ ποτέ άλλοτε έτσι. Περι-
κλήν Οικονόμου, Φλώρινα: "Η πατρίδα
σου, μικρή μου φίλε, είναι αληθινά δοξασμέ-
νη. Θα γράψω σύντομα για να σ' εύχαριστήσω.
Χαιρετισμούς στο μπαμπά σου κι' εύχαριστώ.
Θα επακολουθήσουν κι' άλλοι τόμοι. Έλε-
ν θέριον Ζαβιτσανόν, Μαρία Καραβασί-
λη, Γεώργιον Πουρναράκον, Γεώργιον Τριαν-
ταφυλλόπουλον, Χρήστον Αγορακίδη, Αση-
μίνα Παπασιτύρου, Δέσποινα Γεωργιάδου, Γε-
ώργιον Βάρκαν, Ν. Μιχαλέαν και Ξεν. Φα-
τούρον: Εύχαριστώ. Θα συνεχισθούν. Αρτε-
μιν Λουκάκη, Ένταυθα: Μπορείτε να έρε-
τε τα χειρόγραφα σας και να τα παραδώσετε
στ' όνομά μου στα γραφεία του «Θησαυρού».
Ενδιαφέρομαι και περιμένω, Μιχαήλ Δ.
Κλωνάρην, Πειραιά: Εφ' όσον σας κατη-
γόρησε ο κ. Π. γιατί δεν τον μηνύσατε; Μιά
όμως και έχετε τόσα στοιχεία στα χέρια σας,
γιατί δεν μου γράφετε το ιστορικό σας, ώστε
να συμπεριληφθώ στην παρούσα σειρά; Ν.
Βλαχάκη, Αγ. Ανδρέαν, Κυνουριάν: Ναι,
πρόκειται για τους «Κατασκόπους». Σας
στέλνω δυο βιβλία. Εύχαριστώ για το ένδια-
φέρον. Δημήτριον Α. Ρεγκάκον, Πύρ-
γος Δυρού, Λακωνία: Για την πατρίδα σας έ-
γραφα πολλές φορές. Πώς δεν το είδατε;
Πάντως σας στέλνω ένα βιβλίο μου, για να
δείτε, ότι το πρώτο κεφάλαιό του είναι αφιε-
ρωμένο στον Ταύγετο, Ν. Ρ., Ναύπλιον: Θα
εξακριβώσω και θα σας απαντήσω. Λίγη ύπο-
μονή. Κώσταν Σπηλιωτόπουλον, Ρίον, Πάτρα: Φωτογραφία της Λέλας Καρ-
σας στέλνω. Δημήτριον Ι. Παπαδημη-
τρίου, Ίωάννινα: Παρέδωσα το γράμμα
σας στον κ. Φρ. Ήλιάνην. Ελπίζω να σας
απάντηση γρήγορα. Τόμοι της Π. Τ. υπάρχουν.
Κοινότητα Α.γ. Ίωάννου, Μονεμβά-
σια: Εύχαριστώ. Θα κάνω, δι' αυτό, "Α-
θανάσιον Φλώρον, Ένταυθα: Κάποιο
λάθος συμβαίνει. Πότε έγινε αυτό; Δέσποι-
να και Αμαλία Παπακυριακοπού-
λου, Βόλον: Έχετε δικήν. Μόνο να το έ-
πιστεύετε ώστε να μπορέσετε να παρακολου-
θήσετε και την άλλη υπόθεσι. Ειρήνη Ζα-
νουδάκη, Ν. Ίωνία: Καταλαβαίνω τον πό-
νο σας, είσατε μητέρα, αλλά υπομονή. "Αν-
τώνιον Σαμοθράκην, Θεσσαλονίκη: "Η
μετάνοια, όταν έρχεται άργά, δεν ωφέλει.
Μπορεί σήμερα να είναι άγιος, πόσους όμως
πῆρε στο λαϊκό του κατά την κατοχή; Θεό-
δωρον Θεοδωρίδην, Θεσσαλονίκη: Δεν
ήταν "Αγγλος, αλλά Γερμανός λιποτά-
κτης. Πάντως δεν έπρόδωσε κανένα και μετά
την άπελευθέρωσι, έφυγε για την πατρίδα του.
Γεώργιον Μανιάτην, Καστοριά: "Ε-
γραφα και θα ξαναγράψω. Για τη φωτογρα-
φία, εύχαριστώ. Θεόδ. Σακελλαρίδην,
Κούλουρην: Θα συγκεντρώσω τα στοιχεία.
Θα μου τα στείλετε κι' αν είναι όπως μου τα
γράφετε, τότε κάτι θα γίνει. Προς το παρόν,
μόνο αυτό σας υπόσχομαι. Σπυρίδωνο
Δεληκάρην, Λεγαίνά: "Η ιδέα σας δει-
νεί ασηνή, αλλά δυστυχώς δεν μπορεί να
πραγματοποιηθῇ τώρα. Μ. Ν. Χριστιανόπουλον,
Ένταυθα: Το ρεπορτάζ που μου προτείνετε, θ'
άρχισα μόλις τελειώσω, οι «Κατασκόποι».
Εύχαριστώ. Κ. Α., Σοφοκλέους, Πύρ-
γον: Κάνετε λάθος ως προς το πρόσωπο. Μό-
νο ή ημερομηνία είναι σωστή. Προσέξτε να
μην πέσετε σε σφάλματα. Ι. Β. Ι.

"Αμουν Ρεϊν

ΧΡΥΣΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΑΝΤΕΛΗΣ — ΜΑΡΙΑΝΘΗ: "Ένα σεβάσμιο κι' αρμονικό ζευγάρι που κατάρθωσε να συμπληρώσει άγονγγύτως πενήντα ετών... Έγγραφο καθερίκι. ΝΙΝΑ — ΚΩΣΤΑΣ: Παιδιά τους. ΑΛΕΚΟΣ: Σύζυγος της Νίνας. ΚΙΤΣΑ: Γυναίκα του Κώστα.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Το σαλόνι του αρχοντικού πατρικού σπιτιού, εορταστικά στολισμένο).

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Σάν ψέματά μου φαίνεται πώς περάσανε πενήντα χρόνια.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Άμ περνάει ο καιρός, Μαρριάνθη μου. Φτερουγίζει σαν χελιδόνι ο αφιλότιμος και μάς αφήνει για μόνο κέρδος αναμνήσεις και ρυτίδες. (Ακούγεται κούδουνι). Τα παιδιά θα είναι.

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Ναι, τα παιδιά μας. Το μεγαλύτερο κέρδος μας, που ξεχάσαμε να το υπολογίσουμε. Πάω να τα υποδεχτώ. (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 2α

(Μπαίνουν η Μαρριάνθη, η Νίνα και ο Άλέκος).

ΝΙΝΑ (αγκαλιάζοντας τον Παντελή): Νά τα χιλιάστες, μπαμπά μου. Και πάντα εύτυχισμένοι.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Εύχαριστώ, Νίνα μου. Εύχαριστώ, παιδιά μου.

ΑΛΕΚΟΣ: Εύχαμαι πατέρα, νά, εορτάσουμε δλοι μαζί και τους αδαμαντίνους γάμους σας.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Άμην, Άλέκο μου.

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Μά καθήστε λοιπόν. (Κάθονται όλοι). Όπου νάνε θάρθουν κι' ο Κώστας με την Κίτσα. Και θα στραθούμε άμέσως στο φαγοπότι.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Λαίμαργο μωρό!

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: "Ε, ναι! Τ' όμολογώ. Είμαι λαίμαργη. Αυτό είναι άλλωστε το μόνο μου έλάττωμα. Άνέκαθεν μ' ένδιεφερε ή καλοφαγία και όχι ή κοκκεταρία.

ΝΙΝΑ: Σ' αυτό έχει δική η μαμά.

ΑΛΕΚΟΣ: Δυστυχώς, όμως, δεν της έμοιασες.

ΝΙΝΑ (έλαφρά πειρα-

μένη): Τί θέλεις να πής;

ΑΛΕΚΟΣ: Άπλως να σου θυμίσω την πραγματικότητα.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Καί ποιά είνε ή πραγματικότητα;

ΑΛΕΚΟΣ: Ότι ή Νίνα, ή αγαπητή σας κόρη και προσφιής μου σύζυγος, ξεμεροβραδυάεται στις μονίστες.

ΝΙΝΑ: Καί πούσαι άκόμα!

ΑΛΕΚΟΣ: Δηλαδή;

ΝΙΝΑ: Νά, θα με χάσης έντελώς τώρα με την καινούργια μόδα.

ΑΛΕΚΟΣ: Ποιά καινούργια μόδα;

ΝΙΝΑ: Τής κοντής φούστας. Τής φούστας πάνω άπό το γόνατο.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Πάνω άπό το γόνατο; Πά! πά! ντροπές!

ΑΛΕΚΟΣ (είρωνικά στη Νίνα): "Όστε θα σε δώ και μοντέρνα;

ΝΙΝΑ: Ναι, γιατί; Μήπως μού τό άπαγορεύεις;

ΑΛΕΚΟΣ: Άπεναντίας. Σε προτρέπω για να γελάσας.

ΝΙΝΑ: Καί γιατί θα γελάσας;

ΑΛΕΚΟΣ: Γιατί, πουλάκι μου, με την κοντή φούστα θα είσαι γελοία.

ΝΙΝΑ: Γελώεις είσαι και φαίνεσαι!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Μπαίνει ο Κώστας).

ΚΩΣΤΑΣ: Τί παθατε σεις εδώ; Τσακωνόσαστε;

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: "Ε! όχι και τσακωνόμαστε. Άπλως συζητούμε.

ΝΙΝΑ: Νά σου πετύχη συζητήσις! Άλλά πώς να συζητήση κανείς μ' ένα καβουσημένο, Μ' ένα πνευματικώς άνάπηρο!

ΑΛΕΚΟΣ: Για πρόσχε τις έκφράσεις σου!

ΚΩΣΤΑΣ: Μά τί συμ-

βαίνει, επί τέλους;

ΑΛΕΚΟΣ: Τί να συμβαίνει; Η άδελφή σου θέλει να φορέση αυτή την άπδια που λανσάρισε ο Ντιόρ.

ΚΩΣΤΑΣ: Καί τί σε νοιάζει εμένα; Άφού της άρέσει να ντυνείται μοντέρνα, άσση να κάνει τό κέφι της.

ΝΙΝΑ: Δεν πρόκειται για κέφι, αλλά για ύποχρέωση κάθε γυναίκας που έχει μία θέσι στην κοινωνία.

ΑΛΕΚΟΣ: Παρντόν, βαρώνη!

ΝΙΝΑ: Νά εірνευθής τη μίνα σου, την άδελφή σου κι' όλο σου τό σόι! Άνάγωγε!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Μπαίνει ή Κίτσα).

ΚΙΤΣΑ: Καλέ, πιό σιγά. Οι φωνές σας άκούγονται στη γωνία.

ΚΩΣΤΑΣ: Τί να γίνη; Στους συζυγικούς καυγάδες δεν μπορεί, δυστυχώς, να μπη συρρίνια.

ΚΙΤΣΑ: Μά ποιά είν' ή άφορμή του καυγά;

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: "Η κοντή φούστα.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Μάλιστα! "Η κοντή φούστα! Άν είνε δυνατόν!

ΚΙΤΣΑ: Δηλαδή, άν κατάλαβα καλά, ή Νίνα θέλει ν' άκολουθήση την καινούργια μόδα κι' ο Άλέκος έχει αντίρρησης.

ΚΩΣΤΑΣ: Άκριδώς.

ΚΙΤΣΑ: Άν θέλετε λοιπόν να σάς πώ άπρόκαλυπτα τη γνώμη μου, τό δική βρίσκεται με τό μέρος του Άλέκου. (Στη Νίνα).

"Η κοντή φούστα, χρυσή μου, δεν θα σου πηγαίνη καθόλου.

ΝΙΝΑ: Καί γιατί δεν μού πηγαίνει, κυρία πάνσοφη και παντογνώστρια;

ΚΙΤΣΑ: Δεν ήθελα να σε πηλώσω. Άλλ' άφού με προκαλείς θα σου τό πώ. Γιατί είσαι στραβοκάνα!

ΝΙΝΑ: "Εγώ στραβοκάνα; (Λιποθυμεί. "Ο Άλέκος προσπαθεί να την συνεφέρει).

ΚΙΤΣΑ (άσυγκράτητη): Μάλιστα. "Η κοντή φούστα ταιριάζει μόνο σε γυναίκες που έχουν τό σώμα τό δικό μου.

ΚΩΣΤΑΣ: Για πάρε τό μούτρα σου να φορέσης αυτό τό έξάμδλωμα!

ΚΙΤΣΑ: Άν τό φορέσω δηλαδή τί θα μού κάνης;

ΚΩΣΤΑΣ: Αυτό! (Την χαστουκίζει).

ΚΙΤΣΑ: Άσας! (Λιποθυμεί).

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Καλέ, τρελάθηκετε πιά σεις οι άντρες; Γιατί, παρακαλώ, να μη βάλουν κοντή φούστα νέες γυναίκες; "Εδώ θα βάλω κι' εγώ που είμαι κάπως ήλικιωμένη!

ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Τί είπες, ξεμωρημένη;

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Αυτό που είπα! Χούφταλο.

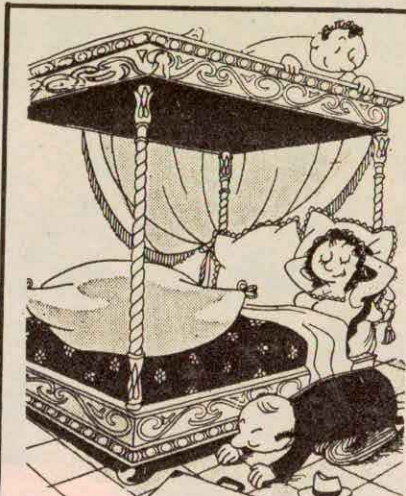
ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Θα ζητήσω διαζύγιο!

ΜΑΡΙΑΝΘΗ: Δεν θα προλάβης! Πάω άμέσως στόν δικηγόρο μου! (Φεύγει τρέχοντας).

ΚΩΣΤΑΣ: Άνόθεμά σε, Ντιόρ! Φωτιές που μάς άναμες!

ΑΥΛΑΙΑ

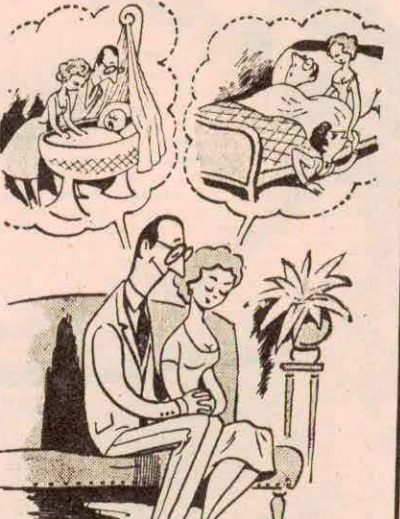
Γ. ΓΙΑΝ.

— Μην είσαι τόσο καχύποπτος, καυμένη "Ηρακλή. Δεν υπάρχει κανείς κάτω άπ' τό κρεβάτι!...

— "Όστε ο κύριος δεν κλέβει στά χαρτιά; Τότε τί σημαίνουν αυτές οι συνεννοήσεις με τη γυναίκα μου;...

— Κι' όταν παντρευτούμε, χρυσή μου, θα είμαστε εύτυχισμένοι, γιατί γρήγορα θα γίνουμε τρεις...
— "Ω, ναι, άγάπη μου!...

Τά μυδιτιά

ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Τά έκδοτικά προβλήματα

Η έκδοσις μιάς έφημερίδος δεν έχει καμιά σχέση με τη δημιουργία μιάς ολασδήποτε άλλης έπιχειρήσεως. Βασικά ή έφημερίς δεν είναι έπιχειρήσις υπό την καβερωμένη έννοια του όρου, όσο και άν ο προυπολογισμός της κινείται μέσα σε εύρύτατα πλαίσια. Τα οικονομικά μέσα έξ άλλου δεν άποτελούν την κυρία βάση μιάς έκδοτικής έπιχειρήσεως, όσο και άν είναι άπολύτως άπαραίτητα για την κατοχύρωσι της άνεξαρτησίας του δημοσιογραφικού όργάνου. Μία έφημερίδα που θα έκδοθη χωρίς να έχει εξασφαλισμένα τά δικά της οικονομικά μέσα και χωρίς να μπορεί να πείση σχετικά τό άναγνωστικό της κοινόν, μοιραίως θα έχη κάποιαν εξάρτησι άπό πολιτικά κόμματα, είτε άπό οικονομικά συγκροτήματα.

Παλαιότερα — κατά τά τέλη του περασμένου αιώνα — ή έκδοσις μιάς έφημερίδος δεν ήταν τόσο περίπλοκο πρόβλημα, όσο είναι σήμερα. Τό ζήτημα ήταν βασικά πολιτικού χαρακτήρος. Οι έφημερίδες όηρητοόσαν κατά κανόνα άωρισμένες πολιτικές μερίδες, ή πρόσωπα. Αυτός ήταν ο κύριος προσορισμός τους. Άπό τις άρχες του αιώνα μας τά πράγματα διαμορφώθηκαν έπάνω σε άλλες βάσεις. Περιωρίσθηκε ο άριθμός των κομματικών έφημερίδων και αύξήθηκε ο άριθμός των άνεξαρτητών.

"Η δημοσιογραφία είναι σ' όλο τον κόσμο ένα άπό τά πιο άσχηματά έπαγγέλματα, αλλά εδώ στην "Ελλάδα φαίνεται ότι έχει ως φανατικούς θαυμαστάς, τά άχτώ δέκατα περίπου των μ' άρκητή ή σχετική πνευματική κατάρτισι νέων που ξεκινούν για την άναζήτησι του έπαγγελματικού τους προσανατολισμού. Αυτός είνε ο λόγος για τον όποιον εύθις μετά την άναγγελία έκδόσεως μιάς έφημερίδος πλήθη νέων σπεύδουν, με συστάσεις ή χωρίς αυτές, να ζητήσουν εμιά θέσι.

"Ας πάρουμε τά έκδοτικά προβλήματα με τη σειρά: Πρώτο είναι των τεχνικών έγκαταστάσεων. Σήμερα οι περισσότερες έφημερίδες των "Αθηνών και των μεγάλων έπαρχιακών κέντρων διαθέτουν ίδιότητα πιεστήρια και τυπογραφεία.

Δεύτερο πρόβλημα είναι της εξασφαλίσεως κεντρικού γραφείου. Πενήντα χρόνια πριν τά γραφεία ήταν τό... τελευταίο πράγμα που είχε να σκεφθώ ο έκδοτής μιάς έφημερίδος. Καμμία φορά άρκοόσαν δυό-τρία άπόμερα διωματικά δχι άξιοζήλευτου καθαρότητας, συνήθως ισόγεια, κάποτε και ύπόγεια, όπου συγκεντρώνονταν οι συντάκτες, οι διαχειριστά, οι λογισταί, οι... φίλοι του προσωπικού, οι φίλοι της έφημερίδος, οι έθελοντά, συνεργάτες, άπροσέμερτα πλήθη ανθρώπων που συζητούσαν θορυβωδώς, κι' έπιναν τούς καφέδες τους εις βάρος του ταμείου της έφημερίδος. Τό πώς καθάρωναν να έργασθουν, μέσα στους χώρους αυτούς, οι συντάκται είναι ένα άπό τά μυστήρια του έπαγγέλματος.

Σήμερα δεν μπορεί να έκδοθη μία έφημερίς, άν δεν έχη σχετικά άνεσι έγκαταστάσεων, μέσα σεις όποιες πρέπει να έξοικονομηθούν έξδωμήντα περίπου πρόσωπα — συντάκται (περί τούς σαράντα), διαχειριστά, λογισταί, διευθυνταί, κλητήρες κτλ...

"Ερχόμαστε λοιπόν στο πρόβλημα της συγκροτήσεως του συντακτικού προσωπικού. "Η έφημερίδα πρέπει να βρή: τον διευθυντή της Συναξέως. Τον άρχισυντάκτη. Τον ειδικό άρ-

ρογράφο. Δύο ή τρεις πολιτικούς συντάκτας. Πέντε ή έξη μεταφραστάς. Τούς συντάκτας των έξωτερικών τηλεγραφημάτων, άσυρμάτου, κτλ. Τούς συντάκτας γραφείου, οι όποιοι έχουν την φροντίδα της δημοσιογραφικής διαχειρίσεως των θεμάτων της ημέρας. ("Εγινε, επί παραδείγματι, ένα φοβερό έγκλημα. "Ο άτυπομικός συντάκτης θα φέρη τό σχετικό ρεπορτάζ, αλλά την έκτενή έπεξεργασία του θέματος θα άναλάβη ο ειδικός συντάκτης γραφείου). Τούς ειδικευμένους ρεπορτέρς. "Η ειδικείσις σ' ένα τομέα του ρεπορτάζ προϋποθέτει και γνώσεις και πείρα και γνώριμίες. Δεν είναι άπλό πράγμα όσο μπορεί να φανή έκ πρώτης έντυπώσεως. "Ενας ολοσδήποτε συντάκτης δεν μπορεί να κάνει οικονομικό ρεπορτάζ άν δεν έχη έξασκηθή ειδικά. Ούτε μπορεί να κάνει έκτάκτως τό άθλητικό ρεπορτάζ, ό... μουσικοκριτικός της έφημερίδος.

"Επίσης: Δύο ή τρεις ειδικούς για τά άναγνώσματα, τά όποια άποτελούν βασικό στοιχείο της ύλης της σημερινής έφημερίδος. Τούς σκιτογράφους, που έπεξεργάζονται πλήν των άλλων, και τις φωτογραφίας πριν καταλήξουν στο τυπογραφείο. Μία ειδικότης, που μπαίνει σιγα-σιγά στη ζωή της έφημερίδος ως κάτι τό άπαραίτητο είναι του γελοιογράφου. Άρκετές είναι σήμερα οι έφημερίδες της πρωτεύουσας που διαθέτουν τον μόνιμο γελοιογράφο τους.

"Επίσης: Τούς τηλεφωντάς. Τούς άνταποκριτάς του έξωτερικού. Τούς άνταποκριτάς του έξωτερικού. Τούς άσυρματίστας. Τούς διορθωτάς. "Η συγκρότησις του συντακτικού προσωπικού μιάς νεοεκδομένης έφημερίδος είναι μεγάλο πρόβλημα. "Η έπιχειρήσις είναι, φυσικά, ύποχρεωμένη να άναζητήση τούς συνεργάτες της μεταξύ αυτών που έχουν ήδη πείρα. "Εν τούτοις οι άρμόδιοι — ο ιδιοκτήτης, ο διευθυντής της Συναξέως — βρίσκονται μπροστά σε κύματα ανθρώπων που πιστεύουν ότι είναι οι πλέον κατάλληλοι να καλύψουν τις άνάγκες της έφημερίδος, έστω και άν δεν έχουν ιδέα της δουλειάς. Τρεις είναι οι λόγοι που έξηγούν τό φαινόμενο: Πρώτα, ή προσπάθεια που καταβάλλουν οι νέοι να έξοικονομήσουν όπωσδήποτε μία δουλειά. Δεύτερον, ή άνάπη προς τό δημοσιογραφικό έπάγγελμα. Τρίτον, ή έντυπωσι — συνήθως σφαλερή — που έχουν πολλοί νέοι ότι μπορούν να τά βγάλουν εύκολα πέρα κι' άς μη διαθέτουν ούτε καν την έλαχιστη πείρα.

Αυτό τό τελευταίο έξηγεί και τό γιατί πολλοί νέοι και έντελώς έξένοι προς τό έπάγγελμα, μόλις εμφανίζονται για να διεκδικήσουν μία θέσι στο συντακτικό προσωπικό της έφημερίδος, λοχυρίζονται με έκπληκτική άυτοπεποίθησι ότι είναι ικανοί για όλα.

Δεν είναι, βέβαια, κατακριτέα ή πεποίθησις που τρέφουν οι νέοι σεις ικανότητές τους. Άλλά μία έφημερίδα και μάλιστα νεοεκδομένη, είναι ύποχρεωμένη να στηριχθή στις γνώστες δημοσιογραφικές δυνάμεις και να άναζητήση μέσα άπό τούς άγνωστους έπαγγελματίες τούς συνεργάτες της. Δεν μπορεί, λοιπόν, να εισχωρήση στο δημοσιογραφικό έπάγγελμα ένας που δεν άνήκει στη σταθευμένη δημοσιογραφία; Άσφαλώς μπορεί. Τό πώς, θα τό δούμε σε έπόμενα σημειώματα.

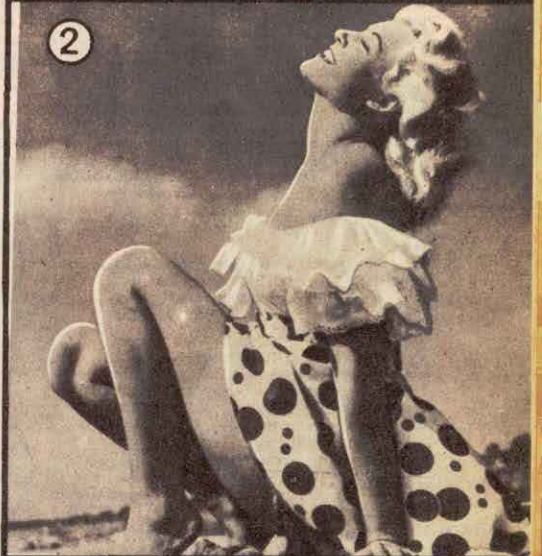
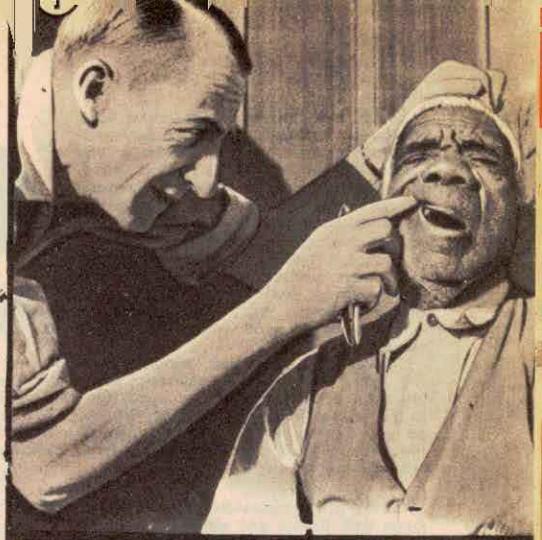
ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

1 Σεις άλλτε άκατοίκητες έκτάσεις του έξωτερικού της Αυστραλίας ζούν πολλές εύτυχισμένες οικογένειες, που διαθέτουν άρκετές άνέσεις, όπως ραδιόφωνα, άσύρματο τηλεόνοο κτλ. Τό μόνο που τούς έλειπε ήταν ή ίατρική περίθαλψις. "Η κυβέρνηση της Αυστραλίας φρόντισε όμως τώρα και γι' αυτό. Υπάρχουν σήμερα έξη ιπτάμενοι γιατροί, που διαθέτοντας έλικόπτερα, είναι έτοιμοι να μεταβούν σε όποιδήποτε στιγμή και στο πιο άπομακρυσμένο σημείο.

2 "Η Τζιλ Χέρτσοκ άρχισε μόλις πέρσι την καριέρα της ως "αναυασώστρια", κολλητήρια, δηλαδή, που παρέχει τις πρώτες βοήθειες σε λουομένους που κινδυνεύουν, σε μία άπό τις μεγαλύτερες άγγλικές πλάς. Σήμερα όμως είναι τό πιο περιζήτητο μαννεκέν του Λονδίνου και οι έβδομαδιαίες άποδοχές της ύπερβαίνουν τις 400 λίρες.

3 Τό μηχανήμα που βλέπετε στη φωτογραφία μας είναι ή μεγαλύτερη πρέσσα που ύπάρχει σήμερα στον κόσμο. Άνήκει σ' ένα άμερικανικό έργοστάσιο και έπιτυγχάνει πίεσι 50.000 τόνων. Έχει όρος 14 μέτρα και τά θεμελίά της φθάνουν σε βάθος 9 μέτρων, όπου συναντούν ένα βράχο, ικανό για ν' άντέξει στην τρομακτική πίεσι της.

4 "Ο Χάινριχ Μπρούμερ που βλέπετε στη φωτογραφία μας ζυγίζει διακόσια κιλά και θεωρείται σήμερα ο πιο χοντρός άνθρωπος της Γερμανίας. Πρό ήμεράν, ο Μπρούμερ, που κατοικεί στο Χούντεν, έκληθη άπό τό δικαστήριο του Χιλντεσέιμ ως μάρτυς σε μία δίκη. Στάθηκε όμως άδύνατος να πάρη τό τράινο, γιατί δεν μπορούσε να περάση άπό καμμία πόρτα. Άρνήθηκε έξ άλλου να πάη με καμiónι, και άνάγκασε στο τέλος τούς δικαστάς να πάνε στο σπίτι του, για να τό πάρουν κατάθεσι!...

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

... Τό μόνο νόμισμα μικρής αξίας και μικρού σχήματος, που έχει έκδοθη ποτέ ήταν τό... ελληνικό μονόλεπτο.

... Άπ' τά 4.200 γνωστά είδη λουλουδιών που ύπάρχουν στον κόσμο, τα 1.124 είναι λευκά;

... "Η Τράπεζα της Άγγλιας καταστρέφει κάθε έβδομάδα έφθαρμένα χαρτονομίσματα 350.000 λιρών και τά άντικαθιστά με καινούργια;

... Σεις "Ινδίες κάθε χρόνο 25.000 άνθρωποι πεθαίνουν άπό δηλητηριώδη δαγκώματα φιδιών;

... "Η άπόστασις άπό τό μέτωπο ως τό σάγόνι και άπό τό καρπό τό χεριού ως τό νύχι του μέσου δακτύλου, είναι τό ένα δέκατο του όλου άναστήματος;

... Τ' όνομα του Σαίξπηρ, στην άγγλική γλώσσα προφέρεται κατά 40 διαφορετικούς τρόπους και ο ίδιος ο ποιητής τό πρόφερε κατά είκοσι τρόπους;

ΗΤΑΝ μιά ησυχία και σιωπηλή βρα-
δυά. Καθισμένοι σε μιά πολυ-
θρόνο, στο σαλόνι, διάβαζα την
έφημερίδα μου. Ο Πετράκης πάνω
στο χαλί, έπαιζε με τα στρατιωτάκι-
του και την άρκουδα του. Πιο πέρα
σε μιά άλλη πολυθρόνα, η Λένα τε-
λείωνε ένα καινούργιο πουλόβερ για
το παιδί. Καθώς διάβαζα, έριχννα
πότε-πότε ματιές στο παιδί μου και
στη γυναίκα μου και κύτταζα ακόμα πολλή ώρα,
τη φωτογραφία της Άννας, της αδελφούλας μου,
που κρεμόταν στον τοίχο κάτω απ' το παλιό εκ-
κρεμές.

Όλος ο μικρός μου κόσμος ήταν συγκεντρωμέ-
νος εκεί, στα τρία πλάσματα, που αγαπούσα: τη
γυναίκα μου, το παιδί μου και την αδελφούλα μου.
Η Άννα ήταν η πρώτη αγάπη που έχασα. Δεν είναι πράγματα α-
τά που ξεχνούνται κι έτσι θυμάμαι τώρα έναν άλλο χειμώνα σαν αυ-
τόν, όπου, όπως και τώρα, όλα ήταν χιονισμένα, έδω και μερικά χρο-
νια πριν...

*

Τότε, μιά χειμωνιάτικη παγωμένη νύχτα, ενώ το χιόνι έπεφτε αδιά-
κοπα στα βουνά και στην κοιλάδα και η πόρτα της καλύδας έτριζε απ'
το δυνατό άνεμο, ένοιωθα τη Λένα να τρέμει απ' το κρύο και το φόβο
μέσ' στην αγκαλιά μου και δεν μπορούσα καν να δω το πρόσωπό της,
γιατί όλα ήταν σκοτεινά γύρω μας. Οι ώρες πενούσαν και όπως ή-
μαστε εσπλωμένοι πάνω σε μιά ψάθα, προσπαθούσαμε να ζεσταθούμε.

Δεν θα σε πάρουν μαζί τους, Κώστα, θα το δεις! μου είπε η Λένα.
Δεν ήμουν άπολύτως βέβαιος γι' αυτό. Οι Γερμανοί ήταν καλά όπλι-
σμένοι, κοιμότουσαν στα σπείρια της χώρας, έπιναν κι έπαιζαν χαρτιά
κοιτά στη φωτιά, περιμένοντας να πάλη ή χιονοθύελλα για να τρέξουν
στα βουνά και να κυκλώσουν τους άντρες.

Αυτοί είχαν παρουσιάσει τέσσερες μέρες πριν, τη νύχτα, προτού
εξοπισήσουν ή κακοκαιρία. Ένας αντίρτης, τρέχοντας από σπίτι σε σπίτι,
είδοποιούσε τους άντρες να τον ά-
κολουθήσουν. Είχε έρθει και στο
σπίτι της Λένας. Ήμουν κι' εγώ
έκει.

Ε, εσύ μου είπες, δεν θάρ-
θεις μαζί μας; Προτιμάς να μέ-
νεις εδώ, περιμένοντας τους έ-
θρους μας; Είσαι ένας λιποτά-
κτης, το ξέρεις;

Ναι, το ήξερα, μιά ήμουν τόσο
κουρασμένος από τον πόλεμο, που
δεν ήθελα τίποτ' άλλο, παρά ένα
περίστροφο. Ήξερα να πουλήσω
ακριβά το τουάρι μου...

Δεν θάρθω μαζί σας, του ά-
πάντησα αποφασιστικά.

Τότε η Λένα έδωσε το λαϊμό της μ'
ένα σάλι, μου φόρεσε μιά στρατιωτική
χλαίνη και μου είπε:

— Έλα, μαζί μου, Κώστα...

Περπατήσαμε ώρες πολλές και το
πρωί, σε κάποιο σημείο του δρό-
μου, σταθήκαμε κυτάζοντας ε-
κατοντάδες μέτρα κάτω από
μιά, μερικά άρματα μάχης, που
προχωρούσαν στο βάθος της κοι-
λάδας. Η Λένα σφίχτηκε πάνω
μου σιωπηλή, με αγωνία. Το
χιόνι έπεφτε αδιάκοπα.

Σαναπήραμε το δρόμο κι' έ-
πειτ' από πολλή ώρα ανάμεσα
σε κάτι βρόχια βρήκαμε μιά κα-
λύδα.

— Έδώ θα είμαστε ασφαλι-
σμένοι, είπε η Λένα, για πολλές
μέρες ή και για βδομάδες. Εί-
νε η καλύδα του πα-
τέρα μου.

Βρήκαμε εκεί λίγα
τρόφιμα, μερικές υπο-
τιλίες κρασί κι' άρ-
κετές στάμνες νερό.
Επίσης και ξύλα για

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Τρεις αγάπες

Κάποια νύχτα ενώ ο άνεμος σφύριζε και το χιόνι εξακολουθούσε να
πέφτει, ακούσαμε δυνατούς χτύπους στην πόρτα της καλύδας. Άρπαξα
αμέσως το περιστρόφο μου και προχώρησα. Η Λένα προσπάθησε να μ'
έμποδισ.

— Μην πάς, θα είναι πολλοί!...

— Αν ήταν πολλοί, θα είχαν σπάσει την πόρτα. Άφησέ με να πάω
να δω...

Άνοιξα την πόρτα της καλύδας κι' ένας άντρας έπεσε μπρός στα
πόδια μου. Για να βλέπουμε, η Λένα είχε ανάψει ένα κερί. Ο άντρας
ήταν εσπλωμένος ακίνητος αναπνέοντας με δυσκολία. Η Λένα είχε γο-
νιτιστεί δίπλα του και τον κύτταζε.

— Είναι αντίρτης, ψιθύρισε.

Έβλεπα το περιστρόφο στην τσέπη μου και γονάτισα κι' εγώ. Ξε-
κούμπωσα το πουκάμισό του που ήταν γεμάτο αίματα. Είχε λιποθυμήσει
και τα μάτια του ήταν κλειστά. Το στόμα του σχημάτιζε ένα μορφαμένο
πόνου, αλλά έμένα μου φάνηκε πως γελοούσε, γιατί είχα αναγνωρίσει
στον τραυματία τον Σάββα και θυμόμουν πάντα το γέλιο του. Τότε
σκέφθηκα την Άννα, την αδελφούλα μου και τραβώντας το περιστρο-
φο απ' την τσέπη μου τον σημάδεψα.

— Τι πάς να κάνης; ψιθύρισε η Λένα, κρατώντας το χέρι μου. Τι
σου έκανε; Ποιός είναι;

— Σκότωσε την αδελφή μου, της απάντησα.

— Τη σκότωσε;... Πώς;

— Όχι όπως φαντάζεσαι. Τη σκότωσε διαφορετικά,
αλλά τη σκότωσε!

Πραγματικά δεν της είχε αφαιρέσει τη ζωή με τα
χέρια του, αλλά είχε κάνει κάτι χειρότερο. Την είχε
σπρώξει να σκοτωθεί. Αυτό είχε συμβεί στις αρχές του
πολέμου όταν έφυγα για το μέτωπο κι' αναγκάστηκα ν'
αφήσω μονάχη την Άννα.

Δεν είχαμε χωρίσει ποτέ, από τότε που είχαν πεθά-
νει οι γονείς μας. Η Άννα ήταν
πέντε χρόνια νεώτερή μου και ένα
πολύ όμορφο κορίτσι. Δεν είχε πεί-
ρα του κόσμου και φοβόμουν πάντα
μήπως πάθη κανένα κακό. Φίλους
δεν είχαμε ως τη στιγμή που γνω-
ρίσαμε το Σάββα. Μ' όλη την κα-
λασύνη του και το γέλιο του, έμέ-
να δεν μου άρεσε αυτός ο νέος, άλ-
λά με το να τον βλέπω κάθε μέρα η
Άννα τον έρωτευθηκε.

Στο μεταξύ έφυγα για το μέτωπο κι' όταν γύρισα άργα-
τερα, βρήκα το σπίτι άδειαν. Ο Σάββας είχε στο μεταξύ έ-
ξαφανισθεί δίχως να ξαναδώσω σημεία ζωής και η Άννα ά-
πελπισμένη που την είχε εγκαταλείψει, είχε αυτοκτονήσει, κό-
ποντας τις φλέβες των χεριών της!...

Κύτταξα τώρα το Σάββα έτοιμοθάνον μπροστά μου. Τον
μισούσα! Ήταν όμως τραυματισμένος και οι Γερμανοί τον κυ-
νηγούσαν, όπως κυνηγούσαν κι' εμένα. Εκείνη τη νύχτα έφυ-
γα για να συναντήσω τους συντρόφους του. Πέρασαν τρεις μέρες
ώπου να τους βρώ, για να κατέβουν να τον πάρουν μαζί τους.

Ο Σάββας όμως είχε πεθάνει. Είχε ζήσει δυο μέρες χάρις
στις φροντίδες της Λένας, που δεν είχε φύγει από κοντά του.

Βρήκαμε τη Λένα τσακισμένη απ' τον τρόμο, όταν μπήκαμε
στην καλύδα. Το πρόσωπο του νεκρού ακουμπούσε στο στη-
θος της κι' εκείνη έκλαιγε κάθε τόσο με λυγμούς...

Τώρα, τρία χειμωνιάτικα βράδια δεν φέρνουν πιά μαζί τους
τον τρόπο, αλλά τις αναμνήσεις. Και τις σκέψεις. Από παιδί
περίμενα μ' έλπιδα κάθε τί που θερμαίνει τη ζωή ενός άντρα.

Έλπιζα στις αιώνιες αγάπες: Στην αγάπη της αδελφούλας
μου, που θα την είχα κοντά μου, στην αγάπη της γυναί-
κας, που θα την λάτρευα και στην αγάπη του παιδιού μου.
Τώρα σκέπτομαι πως έζησα και θα ζήσω άσκοπα, γιατί
δλ' αυτά μου τα έκλεψαν...

Από αρκετόν καιρό κατάλαβα πως το αγοράκι που έ-
πρεπε να είναι ο γιός μου, γελάει με τον ίδιο τρόπο που
γελοούσε κι' ο Σάββας. Είν' ένα γέλιο, που θα τ' ανα-
γνωρίζα αμέσως γιατί από χρόνια δεν έπαψε ν' αντηχά
στ' αυτιά μου.

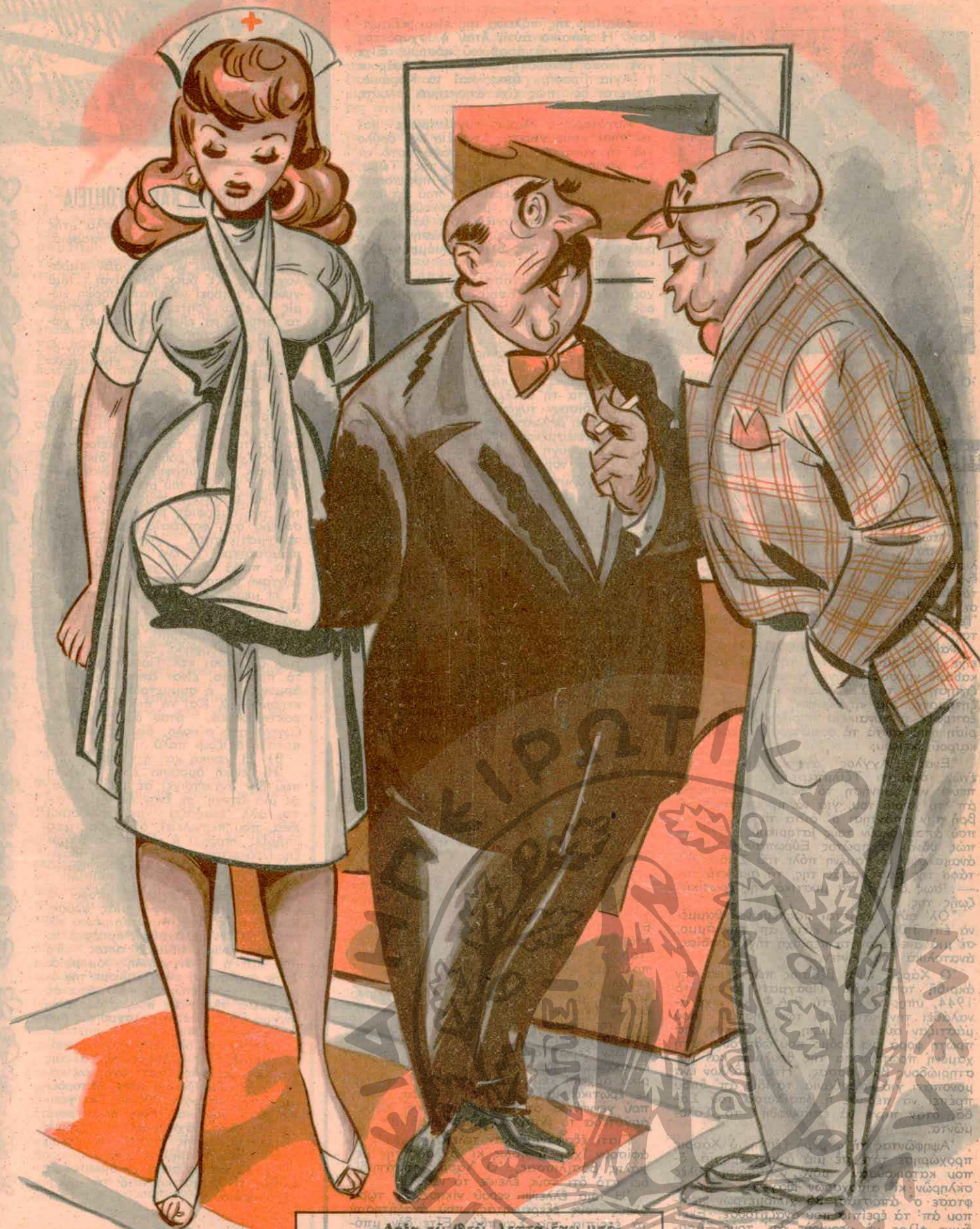
Ναι! Πολύ, παραπολύ μοιάζει το γέλιο του
παιδιού μου με το γέλιο του σκοτωμένου Σάββα.

Κάθε φορά που το ακούω αναστατώνομαι, βρα-
νίζομαι... Γιατί υποψιάζομαι πολλά... Βλέπω με τα
μάτια μου πως το παιδί αυτό, που το φω-
νάζω γιό μου δεν μπορεί νανε δικό μου!

Φαντάζομαι πως μιά μέρα η Λένα θα θε-
λήσει να μου διηγήθω μόνη της τι έγινε ανά-
μεσα σ' αυτήν και στο Σάββα τις τρεις
μέρες πουχαν μείνει μόνοι στην
καλύδα. Και να μου εξγήσω
τους λυγμούς της, όταν τον κρα-
τούσε στην αγκαλιά της νεκρό.

ΒΕΡΓΕΡΟΣ

Το πρόσωπο του νεκρού ακου-
μπούσε στο στήθος της Λένας...

— Δείξτε το Θεό, λεφτά έχω μπο-
λικά! Γιατί λοιπόν, να το κρεμάσω
απ' το λαιμό μου αφού μπορώ να πα-
ρώ νεσάκερα;

— Δείξτε το Θεό, λεφτά έχω μπο-
λικά! Γιατί λοιπόν, να το κρεμάσω
απ' το λαιμό μου αφού μπορώ να πα-
ρώ νεσάκερα;

Ο Βασιλεύς Σολομών υποδέχεται στην αλή του τη Βασίλισσα του Σαβά.

ΘΑ ΒΡΕΘΗ Ο ΤΑΦΟΣ της βασίλισσας του Σαβά;

Μιά τολμηρή εξερεύνηση στα βάθη της Αραβίας

Τί συνέβη κατά τη συνάντησι του βασιλέως Σολομώντος με τη θρυλική βασίλισσα του Σαβά; Και γιατί η βασίλισσα αυτή ξεκίνησε απ' τη χώρα της, μ' ένα καραβάνι από καμήλες κι' ελέφαντες, ταξίδεψε μισό χρόνο περίπου, και διέσχισε βουνά κι' έρημους, για να φτάσει στην Ίερουσαλήμ, στο παλάτι του Σολομώντος;

Φαίνεται πως ήταν βαθύπλουτη, πως είχε τα θησαυροφυλάκια της γεμάτα από καθαρό χρυσάφι. Πήγε, λοιπόν, για να συζητήσει με το Σολομόνα για οικονομικά ζητήματα, για «μπύζινες»; Η μήπως την έσπρωξε η γυναικεία περιέργεια να γνωρίσει από κοντά το σοφώτερο μονάρχη του καιρού εκείνου;

Ένας Άγγλος άγροκτηματίας, 41 ετών, όνοματι Τζιλμπερτ Χάρρις, σκοπεύει να ξεκινήσει το φετινό φθινόπωρο απ' το χωριό του, για να προσπαθήσει να βρή την απάντησι σ' αυτά τα ερωτήματα που απασχολούν τους ιστορικούς. Έλπίζει πως θάβναι ο πρώτος Εύρωπαίος που θ' ανακαλύψει τη χαμένη πόλι του Σαβά, τον τάφο της βασίλισσας της, το σκελετό της — ίσως δε και τα μυστικά της ερωτικής ζωής της.

Ολ' αυτά φαίνεται πως έμειναν θαμμένα επί 3.000 χρόνια κάτω απ' την άμμο, σε μια άνεξερεύνητη περιοχή της Αραβίας, ανατολικά του Άντεν.

Ο Χάρρις είναι βέβαιος πως ξέρει την ακριβή τοποθεσία. Πράγματι, όταν, το 1944, υπηρετούσε στη Ρ.Α.Φ. κι' είχε αναλάβει την καταδίωξι των ληστών που μαστίζαν αυτά τα μέρη, συνάντησε για πρώτη φορά ένα δρόμο που οδηγούσε στη χαμένη πρωτεύουσα της θρυλικής και μυστηριώδους βασίλισσας. Ήταν μάλλον ένα μονοπάτι για καραβάνια, το ίδιο απ' όπου πρέπει να πέρασε η βασίλισσα του Σαβά, όταν πήγε να επισκεφθί το Σολομόνα.

Αψηφώντας τη φοβερή ζέστη, ο Χάρρις προχώρησε τότε σε μια άγρια ερήμια, όπου κατοικούσαν μόνο νομαδικές φυλές σκληρών κι' αλμοχαρών Ιθαγενών. Κι' έφτασε σ' απόστασι 35 χιλιομέτρων περίπου απ' τα έρειπια που αναζητούσε. Εκεί, έγινε φίλος με μερικούς απ' τους Άραβες, που φρουρούσαν την περιοχή του υποτιθέμενου βασιλικού τάφου, και πήρε διάφορες ενδιαφέρουσες πληροφορίες απ' αυτούς.

«Αφού μίλησα μ' αυτούς τους Άραβες — λέει ο ίδιος — δεν μούμεινε καμμία αμφιβολία, ότι η βασίλισσα του Σαβά υπήρξε πραγματικά. Η σημερινή ονομασία της

τοποθεσίας της πόλεως της είναι «Σαμπ-δά». Η γυναίκα αυτή ήταν η ισχυρότερη φυσιογνομία του άραβικού κόσμου. Είχε γίνει τόσο ξακουστή, ώστε την αναφέρουν η Αγία Γραφή, όπως και το Κοράνιο. Φαίνεται δε πως είχε αποκτήσει πλούτη άμύθητα.

Αργότερα, ο Χάρρις συγκέντρωσε και μελέτησε κάθε γνωστό στοιχείο και θρύλο για τη γυναίκα που δεν έπαψε ποτέ να τον γοητεύει με το μυστήριό της. Τώρα, λοιπόν, έχει συμπληρώσει τις προετοιμασίες του για την εξερεύνησι που θα επιχειρήσει ολόμοναχος, με μερικούς Ιθαγενείς οδηγούς. Υπολογίζει, ότι θα ξοδέψει γι' αυτήν 3.000 λίρες. Θα φτάσει δε στο βάθος της Αραβίας, 5.700 χιλιόμετρα μακριά απ' το χωριό του.

Σκοπεύει να εξετάσει πρώτα την απηγορευμένη περιοχή, όπου βρίσκονται ο τάφος και τα έρειπια της Σαμπδά, αναζητώντας αρχαίες πινακίδες με διαφωτιστικές επιγραφές.

«Επειτα θα προσπαθήσει να σκάψει, για να βρή τον ίδιο τον τάφο και το σκελετό της βασίλισσας. Θα κάμει όμως πιθανώτατα τη νύχτα τη δουλειά αυτή, για να μη τον εμποδίσουν τυχόν οι Ιθαγενείς.

Σχεδιάζει άλλωστε να φτάσει στη Σαμπδά μεταμφιεσμένος σε Άραβα φύλαρχο, για ν' αποφυγή τον κίνδυνο επιθέσεων εκ μέρους των νομαδικών φυλών.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα που θ' αντιμετωπίσει, είναι η έλλειψι νερού. Θάχει μαζί του μόνο 60 γαλόνια νερό, μέσα σ' ένα τεπόζιτο, εγκατεστημένο πάνω στο καμión του. Μ' αυτό υπολογίζει πως θα περάσει 6 βδομάδες. «Ως τότε, λοιπόν, πρέπει ναχη τελειώσει την εξερεύνησί του, γιατί δεν μπορεί βεβιά να ελπίσει πως θα του δώσουν νερό οι Ιθαγενείς.

Τί μπορεί να συμπεράνει απ' τις ανακαλύψεις που θα κάνει ίσως, για τη συνάντησι της βασίλισσας του Σαβά και του Σολομώντος; Νά τί λέει ο ίδιος σχετικά:

«Η Αγία Γραφή αναφέρει πως η βασίλισσα πήγε να βρή το Σολομόνα. Πιστεύω όμως πως το ενδιαφέρον ήταν αμοιβαίο. Ήσαν οι δύο τους οι μεγαλύτερες προσωπικότητες της εποχής τους. Εκείνος βασιλεύει με τη σοφία του κι' εκείνη με τη πλούτη της.

«Η βασίλισσα του Σαβά συγκέντρωνε όλο το λιβάδι που έρχονταν απ' τις νότιες ακτές της Αραβίας, και το αποθήκευε, ωστόσο αυξηθεί η τιμή του. Ύστερα το ακριβοπωλούσε στην Αίγυπτο και στην Παλαιστίνη. Ήταν δηλαδή πρώτης τάξεως έμπορος, κι' έτσι είχε αποκτήσει θησαυρούς άμύθητους.

«Ωστόσο, ο Σολομών δεν ενδιαφερόταν μόνο για τα πλούτη της. Φαίνεται πως τον γοήτευε και το άτομό της, γιατί ήταν πιθανώτατα πολύ ψηλότερη, λεπτότερη και πιο καλοφτιαγμένη απ' τις πολυάριθμες Ισραηλίτισσες συζύγους του. Αμέτρητα πολύτιμα πετράδια τη στολίζαν απ' το κεφάλι ως τα πόδια. Φορούσε ένα μαυρό φόρεμα, χρυσοκέντητο και μακρύ ως το έδαφος (για να κρυβή το μοναδικό σωματικό της ελάττωμα: το ένα της πόδι, που ήταν στραβό).

«Δεν ξέρω τον πραγματικό σκοπό της επισκέψεώς της. Όπως αναφέρουν όμως μερικά αρχαία κείμενα, ο Σολομών συνδύησε έρωτικά μαζί της και ο νόθος γνήσις που γεννήθηκε από το δεσμό τους, ίδρυσε αργότερα το βασίλειο της Αιθιοπίας.

Γιατί εξαφανίσθηκαν τελείως, χωρίς ν' αφήσουν ίχνη, οι πόλεις κι' ο λαός της μεγάλης βασίλισσας; Ο Χάρρις το αποδίδει στο ότι τους έλειψε το νερό.

«Η ίδια έλλειψι νερού νίκησε ως τώρα όλους τους εξερευνητές, που αναζητήσαν τα έρειπια της Σαμπδά: Είτε δεν μπόρεσαν να φτάσουν στα ελάχιστα πηγάδια και πέθαναν απ' τη δίψα, είτε τους σκότωσαν οι άγριοι Ιθαγενείς όταν πήγαν αναγκαστικά να τους ζητήσουν νερό.

Απομένει τώρα να ιδούμε αν ο τολμηρός άγροκτηματίας θα κατορθώσει να πετύχει στο σκοπό του και να βρή τον τάφο της θρυλικής και πανέμορφης βασίλισσας.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ Η ΓΟΗΤΕΙΑ

Το πιο άκαταγώνιστο όπλο της γυναίκας δεν είναι η ομορφιά, αλλά η γοητεία.

Αυτό μπορεί να φανή σαν παραλογισμός. Κι' όμως δεν είναι. Μια γυναίκα μπορεί να είναι όμορφη χωρίς να είναι γοητευτική. Και αντίθετα μπορεί να είναι γοητευτική χωρίς να είναι όμορφη.

Αν θελήσουμε ν' αναλύσουμε την ομορφιά, θα ιδούμε πως είναι πολλών ειδών.

α) Η καθολική και η μερική. Η καθολική ομορφιά αρχίζει από τις τρίχες των μαλλιών και φτάνει ως τις άκρες των νυχιών. Και τα πιο άσημαντα μέρη του γυναικείου σώματος έχουν το καθένα τη δική του ομορφιά, μια ομορφιά που έναρμονίζεται μ' εκείνη του συνόλου.

Είναι αυτόνομο το πώς ο τύπος αυτός της ομορφιάς βρίσκεται περισσότερο στη φαντασία παρά στην πραγματικότητα. Ανταποκρίνεται περισσότερο σ' ένα ιδανικό πλάσμα, παρά σε μια χειροποίητη και ζωντανή ύπαρξι.

Η μερική ομορφιά εντοπίζεται σ' ένα ώριμο μέρος του γυναικείου σώματος. Μια γυναίκα μπορεί να έχει όμορφο πρόσωπο, όμορφα χέρια ή πόδια, όμορφη κι' αρμονική σωματική διάπλασι κτλ. Προκειμένου για το πρόσωπο, είναι απαραίτητη η αρμονία κι' η συμμετρία των χαρακτηριστικών. Και τα πιο όμορφα χαρακτηριστικά, όταν δεν έναρμονίζονται στο σύνολο, δεν αξίζουν τίποτα ή αξίζουν πολύ λίγο.

β) Η γενική και η ειδική. Η γενική ομορφιά είναι εκείνη που δεν αντιστοιχεί σε μια χώρα, σε μια εποχή, σε έναν ώριμο τύπο, αλλά, εκφράζει μια συνθετική ιδέα, που περικλείει, ότι ωραιότερο υπήρξε, υπάρχει ή μπορεί να υπάρξει. Πρόκειται κι' εδώ για ένα ιδανικό, όπως και στην καθολική ομορφιά.

Μια γυναίκα, αντίθετα, μπορεί να συμβολίζει την ομορφιά μιας χώρας, μιας εποχής, ενός συγκεκριμένου τύπου κτλ. Η μελαγχροινή ομορφιά π.χ. είναι ένας ειδικός τύπος. Το ίδιο και η τοιγγανική ομορφιά. Στην περίπτωση αυτή κρίνουμε την ομορφιά, τοποθετώντας την μέσα σε ώριμμένα πλαίσια, που, στο παράδειγμά μας, είναι ο μελαγχροίνος ή ο τοιγγανικός τύπος.

Ουσιαστικά δεν υπάρχει σύγκρισις μεταξύ της μελαγχροίνης και της λευκής ομορφιάς. Γιατί ανήκουν καθεμιά σε διαφορετικό τύπο. Μπορούμε, όμως, να φαντασθούμε ένα γενικό τύπο γυναικας που, η ομορφιά της να είναι άσχετη με το χρώμα των μαλλιών της ή την ιδιαιτέρη χροιά της επιδερμίδος της.

γ) Θα μπορούσαμε να διακρίνουμε ακόμη τη σωματική από την ψυχική ομορφιά.

Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχουν ομορφιά χωρίς ψυχική ακτινοβολία. Αυτή η ακτινοβολία, όμως, είναι άλλοτε μεγαλύτερη κι' άλλοτε μικρότερη. Έτσι η ομορφιά προσεγγίζει περισσότερο άλλοτε στον πρώτο τύπο κι' άλλοτε στο δεύτερο.

δ) Υπάρχει ακόμη η ομορφιά της εκφράσεως, των κινήσεων κτλ.

ε) Θα μπορούσαμε, τέλος, να μιλήσουμε για έναν «αέρα ομορφιάς», που κάνει μια γυναίκα να φαίνεται όμορφη, χωρίς, ωστόσο, να είναι δυνατόν να προσδιορίσουμε ποιο είναι το στοιχείο που μάς δημιουργεί αυτή την εντύπωσι. Τον «αέρα της ομορφιάς» μπορούμε να τον βρούμε ακόμη και σε μια άσχημη γυναίκα.

«Ας έρθουμε τώρα στη γοητεία. Χωρίς να είναι άσχετη με την ομορφιά, την ξεπερνάει και την υπερφαλαγγίζει. Η γοητεία είναι μια μυστηριώδης «αύρα» που απλώνεται γύρω στην προσωπικότητά μας, που μάς μεταμορφώνει και μάς εξιδανικεύει, την ξεπερνάει και την υπερφαλαγγίζει. Η γοητεία είναι μια μυστηριώδης «αύρα» που απλώνεται γύρω στην προσωπικότητά μας, που μάς μεταμορφώνει και μάς εξιδανικεύει, την ξεπερνάει και την υπερφαλαγγίζει.

Κι' η πιο όμορφη γυναίκα, όταν δεν έχει αυτό το μυστηριώδες χάρισμα της γοητείας, δεν μάς κάνει εντύπωσι. Μια γυναίκα με κοινά και συνηθισμένα χαρακτηριστικά μπορεί, αντίθετα, να μάς έλκυσε και να μάς αιχμαλωτίσει, γιατί ξέρει να φαίνεται γοητευτική.

Νά γιατί η γοητεία είναι ένα άκαταγώνιστο όπλο στα χέρια της γυναίκας.

Αλλ' αυτή η γοητεία είναι έμφυτη ή επίκτητη;

Υπάρχει αναμφισβήτητα μια έμφυτη γοητεία. Πρόκειται τότε για ένα φυσικό χάρισμα, που η γυναίκα το φέρνει μαζί της στον κόσμο.

Όλες οι γυναίκες, άλλωστε, έχουν κάποια έμφυτη δόσι γοητείας. Στα χέρια τους, όμως, είναι να την αυξήσουν και να την ενισχύσουν, για να την μεταβάλουν σε πραγματικό όπλο, που θα τις εξυπηρετήσει πολύ περισσότερο κι' από την ομορφιά τους.

Η γοητεία είναι η μυστηριώδης δύναμις που αξιοποιεί την ομορφιά και που, αντίθετα, κρύβει και εξαφανίζει την άσχημια.

Δεν αρκεί, λοιπόν, να προσπαθήσει να ενισχύσει τα φυσικά σας χαρίσματα για να φανή όμορφη. Η κυριότερη προσοχή σας πρέπει να στραφεί στο να γίνετε γοητευτική.

Και να κάτι που πρέπει να ξέρετε: Η γυναίκα, χωρίς στα σημερινά μέσα που διαθέτει, μπορεί να φανή όμορφη 999 φορές στις χίλιες και να ξεγελάσει εκείνους που την βλέπουν. Αλλά δεν μπορεί να φανή γοητευτική. Έδώ τα τεχνάσματα και τα διάφορα «τρίκ» δεν έχουν αξία. Πρέπει τσταναντίον να γίνη γοητευτική, να κάμει τη γοητεία ένα φυσικό στόλισμα της προσωπικότητός της.

Οι Εύρωπαίοι φαντάζονται την Αμερική ως μια χώρα, όπου οι άνθρωποι ζουν με κάθε άνεσι, όπου δεν έχει κανείς παρά να κουνήσει το δαχτυλάκι του για να δη να πραγματοποιηθεί κάθε επιθυμία του. Στην πραγματικότητα όμως στην Αμερική υπάρχουν πολύ λιγότερες άνεσεις παρά στην Εύρωπη.

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι τα ξενοδοχεία. Στην Εύρωπη, ο πελάτης δεν έχει παρά να πιέσει ένα κουμπί για να φθάσει σε λίγο τρέχοντας ένας καμαριέρας, πρόθυμος να εκτελέσει κάθε διαταγή του.

Στην Αμερική, για να δώσει κανείς τα παπούτσια του να του τα γυαλίσουν, πρέπει να καλέσει το τηλεφωνικό κέντρο του ξενοδοχείου, να ζητήσει να τον συνδέσουν με τον «καμαριέρη της υπηρεσίας» να του εξηγήσει—από το τηλέφωνο πάντα—τι ακριβώς θέλει, να δώσει το όνομά του και τον αριθμό του δωματίου του, να περιμένει, δεκαπέντε λεπτά ως δύο ώρες για να παραδώσει—μαζί μ' ένα φιλοδώρημα των 25 σέντς—τα παπούτσια του σ' ένα γκρούμ, που θα τα μεταφέρει στην αρμόδια υπηρεσία, από την οποία θα επιστρέψουν, όταν πια ο πελάτης δει έτοιμάζεται να φύγει για άλλη πόλι!

Στην Εύρωπη, ο κάπως εύπορος οικοδεσπότης δεν έχει καμμία ιδιαίτερη ανησυχία, όταν πρόκειται να δεχτεί προσκαλεσμένους. Το υπηρετικό προσωπικό θα ακολουθή με την προετοιμασία του γεύματος.

Στην Αμερική, στα περισσότερα σπιτια, οι υπηρέτες έχουν αντικατασταθεί από μοντέρνες μηχανές. Οι οικοδεσπότες μαζί με τους προσκαλεσμένους ετοιμάζουν το γεύμα, στρώνουν το τραπέζι, σπικνώνουν το τραπέζι και σκουπίζουν τα πιάτα, που βγαίνουν από την αυτόματη πλυντική μηχανή. «Όλα είναι ώριγανωμένα στην εντέλεια. Στην κουζίνα υπάρχουν βοηθητικές μηχανές κάθε είδους, ακόμα και μια συσκευή, που μεταβάλλει αυτόματα σε πορτοκαλάδα τα πορτοκάλια, όταν τα χώνη κανείς με τα φλούδια σε μια τρύπα!

Το ψυγείο όχι μόνο παράγει κομματάκια πάγου, αλλά και τ' αδειάζει σ' ένα πιατάκι, για να μην κάνη κανείς τον κόπο να τα βγάξει ένα-ένα από τις θήκες τους. Υπάρχει επίσης στο ψυγείο ένα διαμέρισμα, που διατηρεί τα τρόφιμα δροσερά, ένα άλλο που παγώνει τα φρούτα, ένα τρίτο που παγώνει το βούτυρο κι' ένα άλλο που διατηρεί το βούτυρο σε μια θερμοκρασία κατάλληλη για να το αλείφει κανείς στο ψωμί.

Πληθος «κομφόρ», αλλά χωρίς πραγματική άνεσι, όπως εκείνη του Εύρωπαίου, που αφήνει στους υπηρέτες του τη φροντίδα να ασχολούνται με τα ζητήματα της κουζίνας.

Κάτι άλλο συμβαίνει και με τα συστήματα ψύξεως και εξαερισμού, με τα οποία είναι εφοδιασμένα όλα τα μεγάλα κτίρια της Αμερικής. Το καλοκαίρι, όποτε είναι τόσο θερμό στη Νέα Υόρκη, ώστε είναι θαύμα πως δεν, λυώνουν οι ούρανοζύστες από τη ζέστη και την υγρασία.

Στο εσωτερικό όμως των ιδιών κτιρίων, που εξαερίζεται και ψύχεται τεχνητά, οι άνθρωποι τρέμουν από το κρύο, το χέρι μελανιάζουν, οι πλάτες νοιάζουν επίκινδυνα παγερά ρεύματα. Οι κυρίες βγαίνουν το βράδυ για να γευματίσουν ντυμένες με έλαφρα καλοκαιρινά φορέματα, αλλά κρατούν στο μπράτσο τους κι' ένα παλτό, γιατί όλα τα εστιατόρια έχουν συστήματα εξαερισμού και ψύξεως. Σε ώριμένα, μάλιστα, εστιατόρια πολυτελείας, όπου το κρύο είναι χειμωνιάτικο, είναι αναγκασμένες να φορούν γούνες.

Νά τι γράφει σχετικά ένας Άγγλος δημοσιογράφος που επισκέφθηκε τελευταία τη Νέα Υόρκη: «Ευκλοφόρησαν στην αγορά καλοκαιρινές σόμπες για τη θέρμανσι των διαμερισμάτων, όπου κάνει πολύ κρύο λόγω του εξαερισμού και της τεχνητής ψύξεως!...»

Το χειμώνα πάλι, τα γραφεία, τα κέντρα και τα σπιτια θερμαίνονται τόσο πολύ, ώστε νοιάζει κανείς μια άκατανίκητη

Το χειμώνα τα γραφεία θερμαίνονται τόσο πολύ, ώστε νοιάζει κανείς την επιθυμία να... κυλιστή στο χιόνι!

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ

δεν έχουν... άνεσεις!...

Το καλοκαίρι κρυώνουν και το χειμώνα σκάνε από τη ζέστη!

Επιθυμία να κυλιστή γυμνός στο χιόνι. Κι' αυτό, φυσικά, δεν μπορεί να θεωρηθί άνεσι, όπως τούλάχιστον αισθάνονται τη λέξι αυτή οι Εύρωπαίοι.

Το κλασσικό ζεστό εύρωπαϊκό στρώμα, εξ άλλου, έχει καταργηθί στην Αμερική και έχει αντικατασταθί από ένα στρώμα με μικρά μεταλλικά μαξιλαράκια.

Ο αέρας κυκλοφορεί ανάμεσα στα μαξιλαράκια αυτά και εμποδίζει το σώμα να θερμανθί.

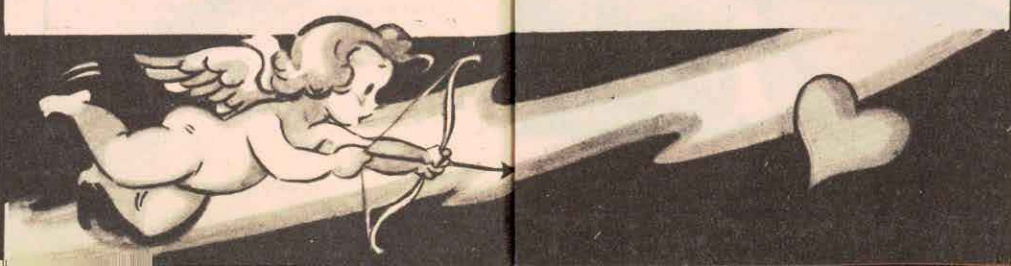
«Το να κοιμάσαι πάνω σ' ένα τέτοιο στρώμα—γράφει ο ίδιος δημοσιογράφος—είναι σαν να κοιμάσαι πάνω σ' ένα παγόδουνο!»

Οι Αμερικανοί δύσκολα μπορούν να κοιμηθούν. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι δεν έχουν ποτέ την άνεσι του σκοταδιού. Χάρη στις αμέτρητες φωτεινές διαφημίσεις, η νύχτα μεταβάλλεται σε μέρα στις μεγάλες πόλεις της Αμερικής και το φως εισχωρεί στα υπνοδωμάτια από τα παράθυρα, που τα «μοντέρνα» εξώφυλλα τους επιτρέπουν στις άκτινες να περνούν έλευθερα. Το κακό είναι χειρότερο με τη νέα μόδα των σπιτιών από γυαλί, που διαδίδεται από μέρα σε μέρα.

Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου παράξενο ότι οι Αμερικανοί κατέχουν το ρεκόρ στην κατανάλωσι των φαρμάκων που φέρνουν ύπνο.

Στη Νέα Υόρκη, μάλιστα, στην όλη Δεωφόρο, υπάρχει ένα «Κατάστημα του Υπνου», όπου πωλούνται όλα τα φάρμακα ή αντικείμενα, που μπορούν να χαρίσουν στους κατοίκους του Νέου Κόσμου τη στοιχειώδη άνεσι του ύπνου. Βρίσκει κανείς εκεί μαύρες μάσκες για τα μάτια, πάματα για τα αυτιά, φυλλάδια που διδάσκουν την τέχνη του ύπνου, παιχνίδια υπομονής για να νυστάζει κανείς και χίλια δυο πράγματα, που καταπολεμούν τα φώτα, τους θορύβους, τις έγνοιες, και τις αναταραχές του... ύπνου.

«Η Αμερική—προσφέρει ο Άγγλος δημοσιογράφος—είναι μια γοητευτική χώρα, όπου οι προσκλήσεις σε γεύμα στέλνονται τρεις εβδομάδες πριν και τα εισιτήρια για το θέατρο αγοράζονται δυο ή τρεις μήνες ενωρίτερα και όπου για να ταξιδέψει κανείς μακριά πρέπει να ζητήσει ν' του κρατήσουν μια θέση στο ταϊνό ένα μήνα πριν από τη μέρα της αναχωρήσεώς του. Η Αμερική είναι μια υπέροχη χώρα, κατοικούμενη από ανθρώπους που έχουν όλα τα «κομφόρ», αλλά που δεν έχουν καμμία άνεσι...»

Η Άλλη Μιμή

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ολα άρχισαν, όταν γύρισαν από το γαμήλιο ταξίδι τους. Όταν το τραίνο σταμάτησε και κατέβηκε το άντρώγυνο, όλοι οι συγγενείς, θείοι, θείες, εξαδέλφια και εξαδέρφες, τό περιστοιχίσαν κι' άρχισαν να τό φιλούν, καθέννας με τη σειρά του και να φλυαρούν. 'Η θεία Μελανία, ξαφνικά, τράβηξε απ' τό χέρι κάποιον και τόν παρουσίασε στη Μιμή.

— Κύτταξε, Μιμή, τής είπε, είναι ό Λωράν! Δεν τόν αναγνωρίζεις; Μόλις γύρισε απ' τό Μεξικό!...

— Εκείνος κύτταξε από πάνω ως κάτω τη νεόνυμφη με μιάν έκφραση θλιμμένη και ειρωνική μαζί.

— Μιμή! ψιθύρισε. Είσαι μιά άλλη Μιμή.

— Μιά άλλη; Γιατί μιά άλλη;

— Αργότερα, στην κάμαρά της, μονάχη μπροστά στον καθρέφτη της, ή Μιμή σκεφτόταν: «Γιατί ό Λωράν είπε πως είμαι μιά άλλη Μιμή; Ξέρω καλά πως δεν είμαι, εκείνη που ήμουνα μιά φορά, όταν ήμουν έρωτευμένη μαζί του...».

Τήν εποχή εκείνη, όταν περπατούσε στους δρόμους, όλοι οι άντρες γύριζαν και την κύτταζαν. 'Ηταν ένας καθημερινός θρίαμβος της όμορφιάς της. Δεν έπρεπε να έρωτευθώ τότε έναν άντρα σαν τόν Λωράν, τό μακρινό αυτό εξαδέλφο, που υποσχόταν πως θα γινόταν μιά μέρα ένας σπουδαίος ζωγράφος και που έφτιανε κιάλας τά πορτραίτα όλων των ωραίων κυριών. Δεν είχε κάμει ακόμα τό πορτραίτο της Μιμής, αλλά τής τό υποσχόταν:

— Θα δής τί ώραίο που θάβαν τό πορτραίτο σου! τής έλεγε γελώντας.

Όλο τό συγγενολόι περίμενε πως από στιγμή σε στιγμή θα ζήτησε να παντρευτή τη Μιμή. «Είναι λίγο τρελλός, έλεγαν, αλλά καλό παιδί». Κι' όμως ξαφνικά, δίχως κανείς να τό περιμένη, είχε φύγει για τό Μεξικό, μαζί με μιά ώραία χήρα!

Τότε κατάλαβε ή Μιμή πόσο τόν αγαπούσε και πόσο με τό χωρισμό του ή όμορφιά της είχε κάπως μαραθί. Ζούσε με τη γιαγιά της, τη μητέρα του πατέρα της, γιατί οι γονείς της είχαν πεθάνει από χρόνια. 'Η γιαγιά της όμως ήταν βαρειά άρρωστη από άθεράπευτη άρρώστεια. 'Ακριβώς τούς τελευταίους μήνες της ζωής της άρρώστης, στη μικρή έξοχική τους βίλλα, παρουσιάστηκε ό 'Εδουάρδος, ό νεαρός γιατρός κι' από τότε δεν έγκατέλειψε ούτε μιά μέρα, ούτε την άρρωστη, ούτε τη Μιμή. 'Ηταν γι' αυτούς ό πολύτιμος σύμβουλος, ή παρηγοριά τους. Και θα μπορούσε να πη κανείς πως ή γιαγιά έκλεισε γαλήνια τά μάτια της, ενώ ή Μιμή έκλαιγε γυρμένη πάνω στο στήθος του...

— Ξέρεις, Μιμή, τής είπε μιά μέρα ή θεία Μελανία, πως ό Λωράν θέλει να οργανώσει μιά γιορτή προς τιμήν σου;

'Η γιορτή ήταν κάτι σαν έκθεσι των πινακών του Λωράν, που τούς είχε ζωγραφίσει, τοπία, διάφορες συνθέσεις. Οι συγγενείς και οι φίλοι συνωστίζονταν στη μεγάλη αίθουσα, θαύμαζαν, γελούσαν κι' έτρωγαν. Έπειτα ό Λωράν πήρε παράμερα τη Μιμή.

— Λοιπόν, αγαπητή μου, θα ήθελες να σου κάνω τό πορτραίτο σου; τη ρώτησε. Είναι μιά παλιά υπόσχεσι που δεν την ξεχασα.

— Ό! έκανε ή Μιμή, τώρα πιά!...

— Τί θες να πής; Δεν μ' αγαπάς πιά;

— Ξεχνάς, Λωράν, πως είμαι παντρεμένη και πως αγαπώ τόν άντρα μου;

— Τί σημασία έχει αυτό; Λοιπόν, θα σου κάνω τό πορτραίτο σου;

— Άν... μου φερθής όπως πρέπει...

— Μην άμφιβάλλης γι' αυτό! Θα σου φερθώ ιπποτικά.

Κι' ό Λωράν γέλασε μ' ένα θριαμβευτικό γέλιο, όπου υπήρχε και κάποια άόριστη άπειλή.

Πέρασαν αρκετές βδομάδες, πριν της στείλει τό πορτραίτο στο σπίτι της. Κι' όταν τής τόστειλε, ό Λωράν είχε κιάλας ξαναφύγει.

Τώρα τό πορτραίτο της Μιμής ήταν κρεμασμένο στο μεγάλο σαλόνι κι' εκείνη, κυττάζοντας τό, ένοιωθε θλίψη κι' άπογοήτευσι. Κοντά της ό 'Εδουάρδος τό κύτταξε κι' αυτός με άμηνχάνια.

— Σ' άρέσει; τόν ρώτησε ή Μιμή.

— Ναί, αλλά δεν είσαι συ!...

— 'Ακριβώς, δεν είμ' εγώ! Έδώ είμαι ή άλλη, ή πρώτη, ή κείνη ή ώραία. Ψέμματα;

Ό 'Εδουάρδος κατι μουρμούρισε κι' έφυγε. Και ή Μιμή άπομεινε μόνη, κυττάζοντας την εικόνα της.

«Ό Λωράν θέλησε να έκδικηθώ, ψιθύρισε, γιατί κατάλαβε πως δεν τόν αγαπούσα πιά».

Στό μεταξύ, οι διάφοροι συγγενείς που έδλεπαν τό πορτραίτο, ένθουσιάζονταν.

— Εκείνη όμως που ήταν άνεξάντλητη σε έγκώμια, ήταν ή θεία Μελανία.

— Όποιος δεν σ' έγνώρισε τότε, πάνω στην άνθισι της άγγελικής όμορφιάς σου, δεν μπορεί να φαντασθή τί γυναίκα ήσουν! έλεγε.

— Θα πάψετε πιά να μ' ένοχλήτε μ' αυτό τό παρελθόν; φώναξε μιά στιγμή ή Μιμή με όργη. Κατατήσατε όλοι σας γελοίιοι. Για ποίο λόγο τό κάνετε αυτό; Για να με ταπεινώσετε;

— Άν τό παίρνης έτσι, τής απάντησε ή θεία Μελανία περιφρονητικά, τότε καλά θα κάνουμε να μην ξαναπατήσουμε στο σπίτι σου.

— Να μην ξαναπατήσετε ποτέ σας! τής είπε ή Μιμή, κλεινόντας της την πόρτα στο πρόσωπο.

'Η θεία Μελανία και οι άλλοι συγγενείς δεν ξαναφάνηκαν πιά.

Κι' ή Μιμή δεν τούς ξανακάλεσε. 'Ενοιωθε μιάν όδυνηρή ικανοποίηση, μένοντας στο σπίτι της. Περνούσε πολλές ώρες μονάχη, γιατί ό 'Εδουάρδος ήταν πάντα άπορροφημένος από τούς άρρώστους του. Είχε πολύ αλλάξει, είχε άδυνατίσει και ήταν ώχρος και σιωπηλός. Στό τραπέζι μόλις μιλούσε και τη νύχτα πολλές φορές δεν κοιμόταν.

— Δεν είσαι καλά, 'Εδουάρδε; τόν ρώτησε άνήσυχη ή Μιμή.

— Πως φαντάστηκες τέτοιο πράγμα; Είμαι πολύ καλά! τής απάντησε.

Όταν όμως ένα βράδυ τόν βρήκε στο σαλόνι μόνο να κυττάζι τό πορτραίτο της κι' όλες τής παλιές της φωτογραφίες, ένοιωσε μιά άνατριχίλα σ' όλο της τό σώμα. 'Εδλεπε τώρα την εικόνα της άλλης Μιμής, της ώραίας Μιμής, σαν έχθρά της.

— Πές μου, 'Εδουάρδε, τόν ρώτησε, δεν είσαι πιά εύτυχισμένος μαζί μου;

— Εύτυχισμένος; Και βέβαια είμαι! τής απάντησε.

Μά ή φωνή του ήταν τέτοια, που ή Μιμή κρύφτηκε στην κάμαρά της, για να κλάψει.

Κάποια νύχτα, που είχε άποκοιμηθώ και ξύπνησε μη βρίσκοντας τόν 'Εδουάρδο στο πλευρό της, ένοιωσε πως τό δράμα θα ξεπούσε πιά. Χωρίς άλλο, ό 'Εδουάρδος ήταν στο σαλόνι, κυττάζοντας την άλλη Μιμή! Σηκώθηκε απ' τό κρεβάτι της, έροισε μιά ρόμπα πάνω της και πήγε στο σαλόνι. 'Ηταν εκεί!...

— 'Εδουάρδε! τού είπε.

Εκείνος γύρισε και την κύτταξε. 'Ηταν κάτωχρος. Κρατούσε στο χέρι του ένα μαχαίρακι που μ' αυτό είχε κομματιάσει τό πορτραίτο της άλλης Μιμής.

— Είδες τί έκανα; τής είπε προκλητικά. Αυτό σε δυσάρεστεί; Υποφέρεις;

— Όχι, αγάπη μου, όχι, τού είπε και τόν άγκάλιασε κλαίγοντας. Δεν με νοιάζει, μου σπάνει πως δεν την έρωτεύτηκες!...

— Έγώ να την έρωτευθώ; φώναξε σχεδόν ό 'Εδουάρδος, θέλεις να πής πως τη μισούσα πάντα! Καταραμένο πορτραίτο! Πολύ με βασάνισαν με την ιστορία αυτής της άλλης Μιμής. Έγώ έρωτεύτηκα έσένα, όπως είσαι σήμερα, με τά γλυκά σου μάτια, με τη σημερινή όμορφιά σου! Κι' αν ακόμα είχες χιλιάδυ έλαττώματα, εγώ θα σε λάτρευα! Δεν θα σ' άλλαζα με καμμία άλλη. Με καταλαβαίνεις; 'Η πραγματική Μιμή είσαι συ, αυτή που σφίγγω τώρα στην άγκαλιά μου! Έγώ τό ξέρω πόσο υπέφερα, όταν φοβόμουν μη σε πάρη μαζί του ό άλλος!...

— Τόν ζήλευες, λοιπόν, ψιθύρισε ή Μιμή, ενώ σφίγγονταν πάνω του.

— Τρομερά! απάντησε ό 'Εδουάρδος με μιά πνοή, ενώ τά χείλη του φιλούσαν τά μαλλιά της.

Και, καθώς ό καθέννας του φοβόταν μήπως χάσει τόν άλλο, αίσθανθήκαν τώρα να τούς πλημμυρίζη μιά παράξενη εύτυχία. Απαλλαγμένοι πιά απ' τόν εφιάλτη της άλλης Μιμής, φιλιόντουσαν, προσφέροντας τά λόγια εκείνα, που είναι ή μουσική της άληθινής αγάπης.

ΜΑΡΣΕΛ ΟΡΜΟΥΑ

Ἡ Καφένη καὶ ὁ Νυμφαῖος

Η Μικρά Ἀσία ἦταν ἀνάθεον ὁ κατ' ἐξοχὴν τόπος ἀποικισμού γιὰ τὶς ἀρχαῖες ἐλληνικὲς πόλεις. Σ' αὐτὴν ἐστρεψαν τὴν προσοχὴν τοὺς καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Μήλου ὅταν κάποτε ὁ πληθυσμὸς τῆς νήσου αὐξήθηκε σὲ ἐπικίνδυνον βαθμὸν. Ὁργάνωσαν τότε ἕνα ἀποικιακὸ σῶμα, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα κι' ὥρισαν γιὰ ἀρχηγό του ἕνα νέον, ὠραῖο καὶ τολμηρὸν ἄνδρα, τὸν Νυμφαῖο.

Δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἐκστρατευτικὸ σῶμα, ἀλλὰ γιὰ μιὰ εἰρηνικὴ ἀποστολή. Γι' αὐτὸ, ἐκεῖνοι πού πῆραν μέρος σ' αὐτὴν παρέλασαν μαζί τους τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά τους, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάπου, στὴν εὐρύχωρη γῆ, θὰ εὕρισκαν ἕνα κατάλληλο μέρος γιὰ νὰ δημιουργήσουν μιὰ καινούργια πατρίδα, ὅπου θὰ ζοῦσαν περισσότερο εὐτυχισμένοι.

Γιὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς, ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ἀπευθύνθηκαν στούς θεούς. Κι' αὐτοὶ ἐχρησιμοποίησαν ὅτι, ὅπου τὰ μέσα πού τοὺς μετέφεραν θὰ καταστρέφονταν, ἐκεῖ ἐπρεπε νὰ ἐγκατασταθοῦν καὶ νὰ ἱδρῶσουν τὴν καινούργια τους πατρίδα.

Ἡ τύχη, λοιπόν, θέλησε νὰ τοὺς πιάσῃ μιὰ φοβερὴ τρικυμία καθὼς παρέπλεαν τὶς ἀκτές τῆς Κασίας. Τὰ πλοία τοὺς καταστράφηκαν μέσα σὲ λίγη ὥρα καὶ χρειάστηκε νὰ παλέψουν ἀπεγνωσμένα μὲ τὰ κύματα γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ βγοῦν στὴν ξηρὰ.

Εἶχαν χάσει τὰ τρόφιμα, πού εἶχαν πάρει μαζί τους, τὰ ἐργαλεῖα πού θὰ τοὺς χρησίμευαν γιὰ νὰ καλλιεργήσουν τὴ γῆ, τὰ πάντα.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἔρημο τὸ μέρος ὅπου ἀποβιβάστηκαν. Ἐκεῖ κοντὰ βρισκόταν μιὰ πόλις, ἡ Κρύασσα.

Ἡ Καφένη, τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔτρεξε στὸν ἀγαπημένο της Νυμφαῖο καὶ τοῦ ἔκαμε γνωστὰ τὰ πάντα...

Οἱ κάτοικοι τῆς λυπήθηκαν τοὺς ναυαγούς, τοὺς περιέθαλμαν ὅσο μποροῦσαν καὶ τοὺς βοήθησαν γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν καὶ νὰ δημιουργήσουν δικές τους ἐστίες.

Ἡ γῆ ἦταν γόνιμη κι' οἱ ἀποικοὶ ρίχτηκαν μὲ ζῆλο στὴν καλλιέργειά της. Ἐπεί, ἡ μικρὴ ἀποικία ἀρχισε πολὺ γρήγορα νὰ εὐημερῇ καὶ νὰ ἐπεκτείνεται ὁλοένα καὶ περισσότερο.

Οἱ Κρύασσιοι φοβήθηκαν τότε. Καὶ μεταμελήθηκαν γιὰ τὴ στοργὴ πού εἶχαν εἰδεῖ ὅλους τοὺς ναυαγούς. Ἡ νεαρὴ ἀποικία δὲν ἔδραμοσε νὰ ἐπιστάσῃ μὲ τὴ δύναμη καὶ τὸν πλοῦτο της τὴν πολὺ πάλι τῶν ντόπιων.

Ὁ φόβος αὐτὸς ἐμπρόκειτο τοὺς Κρύασσιους ν' ἀπαγγεῖλουν τὴν κατάδική της νεαρῆς ἀποικίας.

Ἀλλὰ, προηγουμένως, πρέπει νὰ μιλήσουμε γιὰ ἕνα εἰδύλλιο πού εἶχε ἀναπτύχῃ μεταξὺ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀποικίας τῶν Μηλίων καὶ μιᾶς νέας ἀπὸ τὴν Κρύασσα.

Λέγονταν Καφένη, ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πρώτες οἰκογενεῖες τῆς πόλεως κι' ἡ ὁμορφιά της τὴν ἔκανε νὰ ἐξεχωρίσῃ ἀπὸ τὶς ἄλλες νέες, πού εἶχαν τὴν ἴδια ἡλικία μ' αὐτήν.

Ὅλοι οἱ νέοι τῆς Κρύασσας διεκδικοῦσαν τὴν καρδιά τῆς ὁμορφῆς Καφένης. Μὰ αὐτὴ δὲν εἶχε μάτια παρὰ μόνον γιὰ τὸν Νυμφαῖο.

Τὸν ἔβλεπε συχνὰ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της, ὅπου συγκεντρώνονταν οἱ προύχοντες τῆς Κρύασσας, κάθε φορὰ πού εἶχαν νὰ συζητήσουν μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀποικίας τῶν Μηλίων ἕνα ἐπίμαχο ζήτημα. Κι' ἡ καρδιά της χτυποῦσε τότε τόσο δυνατὰ, πού τῆς φαινόταν πὼς θάβγαине ἀπὸ τὸ στήθος της.

Ἀλλὰ κι' ὁ Νυμφαῖος εἶχε γοητευθῇ ἐπίσης ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τῆς Καφένης. Κι' οἱ συχνὲς ἐπισκέψεις στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της ὑπαγορεύονταν τὶς πρὸ πολλὰς φορὲς ἀπὸ τὸν πόθο του νὰ τὴ δῇ.

Μιὰ μέρα, οἱ δύο νέοι συναντήθηκαν κοντὰ στὸ ἱερὸ τῆς Ἀφροδίτης. Κι' ἀφῆσαν τότε τὶς καρδιές τους νὰ μιλήσουν...

Εἶχε περάσει ἀρκέτος καιρὸς ἀπὸ τότε κι' ὁ Νυμφαῖος σκεφτόταν νὰ ζητήσει τὴν Καφένη ἀπὸ τὸν πατέρα της, ὅταν μεσολάβησε κάποιον ἀπρόοπτο γεγονός.

Πολλὲς φορὲς, τὰ βράδια, οἱ πρόκριτοι τῆς Κρύασσας μαζεύονταν στὸ σπίτι τοῦ πατέρα τῆς Καφένης καὶ συζητοῦσαν ὧρες ἀτέλειωτες μαζί του. Ἐνα ἑαυτὸν τὸ θέμα αὐτὸν τῶν συζητήσεων : ὁ κίνδυνος ἀπὸ τὶς προδόσεις τῆς νεαρῆς ἀποικίας.

Κι' ἐκεῖ, ἕνα βράδυ, πᾶρθηκε ἡ μεγάλῃ ἀπόφασις. Οἱ Κρύασσιοι θὰ προσκαλοῦσαν τοὺς Μηλίου ἀποίκους σὲ συμπόσιο καὶ θὰ τοὺς σκότω-

ναν. Ἐπειτα θὰ μοιράζονταν τὰ χωράφια τους καὶ θὰ πουλοῦσαν γιὰ σκλάβους τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά τους. Ἐπεί θὰ γλύτωναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐπικίνδυνους γειτονες.

Ἐφρίξε ἡ Καφένη σὺν ἀκουσε αὐτὰ τὰ λόγια! Κι' ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισε μάτι.

Ἀγαποῦσε τὴν πατρίδα της καὶ καταλάβαινε τὸν κίνδυνο πού διέτρεχε ἀπὸ τὴ νεαρὴ ἀποικία. Ἀλλ' ἡ ἀπόφασις, πού εἶχαν πάρει οἱ πατέρας της κι' οἱ ἄλλοι πρόκριτοι, τῆς φαινόταν ἀπάνθρωπη.

Ἡ πρώτη της σκέψις ἦταν νὰ πεθάνῃ μαζί μὲ τὸν Νυμφαῖο. Γιατί, βέβαια, μετὰ τὸ θάνατό του, ἡ ζωὴ δὲν θὰ εἶχε καμμιά ἀξία γι' αὐτήν.

Ἀλλ' ἦταν νέα κι' ἀγαποῦσε τὴ ζωὴ. Εἶχε περάσει ἀλησμόνητες ὥρες κοντὰ στὸν Νυμφαῖο κι' ἡ ἰδέα ὅτι ὅλα θὰ τελειωναν ξαφνικὰ ἀναστᾶνε τὴν ψυχὴ της. Ὅχι, δὲν ἐπρεπε νὰ πεθάνουν. Δικαίωμα τοὺς ἦταν νὰ ζήσουν καὶ νὰ χαροῦν τὴν ἀγάπην τους. Μπροστὰ σ' αὐτὴν τι ἀξία εἶχαν ὅλα τὰ ἄλλα;

Στὴν πάλιν αὐτὴ ἀνάμεσα στὴ φιλοπατρία της καὶ στὴν ἀγάπην τῆς γιὰ τὸν Νυμφαῖο, ἡ πλάστιγγα ἐγειρε ἀποφασιστικὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς δεύτερης. Καί, τὴν ἄλλη μέρα, ἔτρεξε στὸν ἀγαπημένο της καὶ τοῦ ἔκαμε γνωστὰ, τὰ πάντα.

Ὁ Νυμφαῖος ἔμεινε γιὰ κάμποση ὥρα συλλογισμένος. Ἐπειτα, στήλωνοντας τὰ μάτια του μέσα στὰ δικά της, τῆς εἶπε :

— Μάρτυρές μου, ὁ μεγάλος Ζεὺς κι' οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου, πὼς δὲν σκέφτηκα ποτὲ κακὸ γιὰ τὴν πατρίδα σου. Μὰ τὸ χρέος μου εἶνε νὰ προστατεύω τοὺς δικούς μου. Ὁμορφὴ Καφένη, ἦρθε ἡ στιγμή νὰ διαλέξῃς : Εἶσαι μαζί μὲ τοὺς συμπατριώτες σου ἢ μαζί μου;

— Μαζί σου, ἀγαπημένε μου, τοῦ ἀπάντησε ἀδίστακτα ἡ νέα. Εἶσαι τὸ φῶς κι' ἡ χαρὰ μου, ὁ λόγος πού μὲ κάνει νὰ ζῶ, τὸ γλυκὸ ὄνειρό μου! Ἡ εὐτυχία μου, ὁ θεὸς κι' ὁ κύριός μου! Χωρὶς ἐσένα ἡ μακρὰ ἀπὸ σένα δὲν θάβλεπα νὰ ζῶω οὔτε στιγμή!

Ἀφοῦ εἶπε ἔτσι, ἡ ἀγάπη μας θὰ θριαμβεύσῃ! τῆς εἶπε.

— Τί σκέφτεσαι νὰ κάμῃς; τὸν ρώτησε ἡ Καφένη.

Δὲν τῆς ἀπάντησε. Ἀλλὰ μέσα στὸ μυαλό του εἶχε καταστρώσει κι' ὅλας τὸ σχέδιό του. Ἐνα σχέδιο πού ἦταν τὸ ἴδιο βάρβαρο κι' ἀπάνθρωπο ὅσο καὶ ἐκεῖνο τῶν κατοίκων τῆς Κρύασσας.

Ὅταν, λοιπόν, οἱ τελευταῖοι προσκάλεσαν τοὺς ἀποίκους σὲ συμπόσιο, ὁ Νυμφαῖος δέχτηκε μὲ προθυμία κι' ἐνθουσιασμό τὴν πρόσκληση.

— Ἀλλὰ, πρόσθεσε, ὁ ἄνδρες στὴν πατρίδα μου δὲν πηγαίνουν ποτὲ σὲ συμπόσιο χωρὶς τὶς γυναῖκες τους. Εἶνε μιὰ παλαιὰ συνήθεια πού οἱ ἀντρώποι μου δὲν θάβλεπαν νὰ παραβῶν στὴν καινούργια πατρίδα τους. Οἱ θεοὶ δὲν θέλησαν ἀκόμη ν' ἀποχτήσω σύζυγο. Ἀλλ' ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄλλοι ἀντρώποι μου εἶναι παντρεμένοι. Ζητώ, λοιπόν, γι' αὐτοὺς τὴν ἀδεια νὰ φέρουν μαζί καὶ τὶς γυναῖκες τους.

Οἱ Κρύασσιοι δὲν εἶδαν τίποτα τὸ παράξενο σ' αὐτὴ τὴν αἴτησι κι' ἀπάντησαν στὸν Νυμφαῖο πὼς δὲν θάβλεπαν ποτὲ νὰ κάμουν τοὺς ἀποίκους νὰ παραβῶν μιὰ συνήθεια πού τοὺς ἦταν τόσο ἀγαπητὴ.

Ὁ Νυμφαῖος, ὅταν ἔφυγαν οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Κρύασσιων, κάλεσε τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς ἔδωσε τὶς ὁδηγίες του.

Καὶ νὰ ποῖς ἦταν αὐτὲς οἱ ὁδηγίες.

Θὰ πῆγαιναν στὸ συμπόσιο ὅποιοι ὅπως ἦταν ὥστοι. Οἱ γυναῖκες τους, ὅμως, θάκρυθον κάτω ἀπὸ τοὺς χιτῶνες τους τὰ ξίφη τους. Καὶ στὴν κατάλληλη στιγμή θὰ τοὺς τὰ ἐδίναν...

Ἔτσι καὶ ἔγινε.

Οἱ Κρύασσιοι κι' οἱ ἀποικοὶ ἦσαν χαρούμενοι τὴν ἡμέρα τοῦ συμποσίου. Γιατί κι' οἱ πρώτοι κι' οἱ δεύτεροι εἶχαν τὸ κρυφὸ σχέδιό τους.

Οἱ συμπατριώτες τῆς Καφένης δὲν εἶχαν νὰ φοβηθοῦν τίποτα, ἀφοῦ οἱ ἀποικοὶ ἦσαν ἀπολλοὶ καὶ δὲν βιάζονταν. Εἶχαν συμφωνήσει, λοιπόν, νὰ κάμουν τὴν ἐπίθεσι κατὰ τὸ τέλος τοῦ συμποσίου.

Ἀλλ' ὁ Νυμφαῖος τοὺς πρόλαβε. Κι' ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ τὴ σπονδὴ πρὸς τοὺς θεούς, σήκωσε τὸ κύπελλό του κι' εὐχήθηκε πρόδο κι' εὐημερία στὴ Νέα Κρύασσα.

Αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημα.

Κι' ἐνῶ οἱ Κρύασσιοι, ἀναρωτιόταν, ποῖα ἦταν ἡ Νέα Κρύασσα γιὰ τὴν ὁποῖαν εἶχε μιλήσει, οἱ γυναῖκες τῶν ἀποίκων ἔβλεπαν τὶς ζώνες πού ἐσφίγγαν στὴ μέση τοὺς χιτῶνες τους. Οἱ ἄντρες τοὺς ἀρπάζαν τότε τὰ ξίφη κι' ἐσφαζαν ὅλους τοὺς ἐχθρούς τους.

Ἐπειτα ἔκαμαν τὴν πόλιν τους καὶ πᾶνω στὰ ἐρείπια τῆς ἔχτισαν μιὰ καινούργια. Αὐτὴ ἦταν ἡ Νέα Κρύασσα πού ὁ Νυμφαῖος εἶχε ἀναφέρει στὴν πρόποσί του.

*

Ἡ Καφένη εἶχε θυσιάσει τὰ πάντα : τὴν πατρίδα της καὶ τοὺς συμπατριώτες της, τὸν πατέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν της. Μιὰ μεγάλῃ κατακόκκινη κηλίδα τὴν χώριζε τώρα ἀπὸ τὸ παρελθόν. Ἐνας ὁλόκληρος κόσμος εἶχε πεθάνει ὁλόγυρά της καὶ μέσα στὴν ψυχὴ της. Μπροστὰ της ἀνοίγονταν μιὰ καινούργια ζωὴ...

Ὅταν χτισθῇ ἡ νέα πόλις, ὁ Νυμφαῖος τὴν ἔκαμε γυναῖκα του κι' ἔζησαν μαζί εὐτυχισμένοι, ἀνάμεσα στὴν ἐκτίμησι καὶ τὸ σεβασμὸ τῶν συμπολιτῶν τους.

Τὸ ὄνομα τῆς Καφένης ἔγινε ἀπὸ τότε γνωστὸ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Κι' ὁ ἑλληνικὸς ἀνέφεραν πάντα μὲ συγκίνησι κι' εὐγνωμοσύνη. Γιατί δὲν ἐξουδύναν πὼς στὴ φλογερὴ ἀγάπην τῆς χρωστοῦσαν τὴν νέα ἀποικία πού εἶχε ἱδρῶσῃ πέρα ἀπὸ τὸ γαλᾶν Ἀγαῖο, στὶς φυλόμενες ἀκτὲς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὅπως τόσες ἄλλες ἀποικίες, πού ἱκμάζαν ἀπ' αὐτὴ, θὰ γινόταν κι' αὐτὴ μὲ τὸν καιρὸ ἕνα καινούργιον ὁρμητήριο γιὰ τὴν εἰρηνικὴ ἐξάπλωσι τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

Ἐνας λάμας τοῦ Θιβέτ, πού ἀσκεῖται στὸ τόξο.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ τῆς μαύρης μαγείας

Ὁ «ἄνθρωπος πού δὲν πεθαίνει» καὶ τὸ θάυμα τοῦ «γιόγκι»

Ζητώντας νὰ δώσουν μιὰ πρακτικὴ ἐξηγήσι στὸ κάθε τι, οἱ περισσότεροι ἐπιστήμονες καὶ ἐξερευνηταί, ὑποστηρίζουν, ὅτι τὰ «θαύματα» τῆς μαύρης μαγείας τῶν Ἰθαγενῶν τῆς Ἀφρικής, δὲν εἶναι παρὰ ἀποτελέσματα ἀγνώστων σ' ἐμᾶς δηλητηρίων. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ ἐξηγηθοῦν πάντοτε τόσο ἀπλά οἱ μυστηριώδεις θάνατοι, οἱ ἀρρώστειες καὶ τὰ ἄλλα παράξενα φαινόμενα τῆς ἀφρικανικῆς μαγείας.

Βέβαια, τὰ δηλητήρια πού μεταχειρίζονται οἱ μάγοι τῆς μαύρης ἡπείρου, εἶναι ἰσχυρότατα καὶ θανατηφόρα. Στὶς φυλὲς τῶν Ζουλοῦ καὶ τῶν Μπεχουάνας, οἱ μάγοι χρησιμοποιοῦν ἕνα φοβερὸ δηλητήριο, βγαλμένο ἀπ' τοὺς βλαστῶτες ἐνὸς θαμνώδους φυτοῦ, πού ὀνομάζεται «ἀγκάθι τῆς γκαμῆλας». Ὅταν, λοιπόν, κάποιος Ἰθαγενὴς τοὺς ἀναθέσει νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ κάποιον ἐχθρό του, εἶναι εὐκόλο κι' ἀπλό νὰ κατηγορήσουν αὐτὸν τὸν τελευταῖο γιὰ κάποιο ἐγκλήμα καὶ νὰ τὸν ὑποχρεώσουν νὰ ὑποβληθῇ σὲ μιὰ δοκιμασία γιὰ ν' ἀποδείξῃ δὴθεν τὴν ἀθωότητά του. Τοῦ δίνουν δηλαδὴ νὰ πῇ τὸ δηλητήριο, πού τὸν στέλνει στὸν ἄλλο κόσμον...

Σ' ἄλλες περιπτώσεις ὥστόσο, ἡ δοκιμασία αὐτὴ μὲ τὸ δηλητήριο, χρησιμοποιοῦται πραγματικὰ γιὰ τὴν ἀποκαλύψι τοῦ δράστου ἐνὸς ἐγκλήματος. Ὁ μάγος μαζεύει μερικὸς Ἰθαγενεῖς, τοὺς πιὸ ὑπόπτους, καὶ τοὺς δίνει νὰ πιοῦν μιὰ γουλιὰ ἀπ' τὸ δηλητηριώδες ὑγρὸ — ἀκάθαρτο πρῶτισκόν ὀξύ — πού περιέχεται σὲ μιὰ κολοκύθα. Ἡ δόσις αὐτὴ δὲν εἶναι κανονικὰ θανατηφόρος. Ὁ ἐνοχὸς ὅμως πιστεύει στὴ δύναμη τοῦ μάγου, κι' ἡ αὐτοβροχὴ ὑποβοηθεῖ τὴν ἐνέργεια τοῦ δηλητηρίου. Ἐτσι, σὲ λίγα λεπτά, αὐτὸς ξεψυχᾷ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, μὲ τὴν πεποίθησι τῆς ἀθωότητός τους, ὑπομένουν ὡς τὸ τέλος τοὺς πόνους πού τοὺς σπαράζουν τὰ σωθικά καὶ μένουν ζωντανοί.

Δὲν μπορεῖ ὥστόσο νὰ δοθῇ καμμιά ἐξηγήσι τέτοιου εἶδους στὴν περίπτωσι τοῦ «ἄνθρωπου πού ζῇ γιὰ πάντα». Νὰ ἡ ἀφῆγησι ἐνὸς αὐτόππου μάρτυρος, πού παρὰ καλοῦσθε τὴν μυστηριώδη κι' ἀνεξήγητη αὐτὴ σκηνὴ στὸ Θιβέτ, στὸ παλάτι τοῦ Δαλαί Λάμα.

«...Μπήκαν κατόπιν ἀρκετοὶ μοναχοὶ, πού κρατοῦσαν πελώριους ἀναμμένους πυρσούς. Κάθισαν ὀλόγυρα, σχηματίζοντας ἕνα μεγάλο κύκλο. Ὁ Δαλαί Λάμα προσευχήθηκε γιὰ λίγο. Ἐπειτα μῆλκαν ὁκτώ

ἄνδρες, πού κρατοῦσαν ἕνα μεγάλο πέτρινο φέρετρο, ἀνοιχτό. Μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν ἕνας ἄνθρωπος, πού φαινόταν νεκρός.

Μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ τὸν ἐξετάσω. Δὲν εἶχε σφυγμὸ, οὔτε ἀκούγονταν καθόλου νὰ χτυπᾷ ἡ καρδιά του. Ὅλο τὸ σῶμα του ἦταν παγωμένο κι' ἀλύγιστο.

Ὑστερα ὁ Δαλαί Λάμα πρόφερε μερικὲς λέξεις, σὲ μιὰ παράξενη γλῶσσα. Ἀμέσως ὁ «νεκρός» ἀνοῖξε τὰ μάτια του καὶ ἀνακάθισε. Μὲ τὴ βοήθεια δύο μοναχῶν, πῆγε ὡς τὸν Δαλαί Λάμα, τὸν προσκύνῃσε κι' ὕστερα ξαναγύρισε στὸ φέρετρό του, περπατώντας πρὸς τὰ πίσω. Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα-δύο λεπτά, παρουσιάεζε καὶ πάλιν ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ θανάτου.

Ὅπως μὲ βεβαιώσει ὁ Δαλαί Λάμα, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἡλικίας πολλῶν ἐκατοντάδων ἐτῶν κι' ἐπρόκειτο νὰ «ζήσῃ γιὰ πάντα!».

Πὼς μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ αὐτὴ ἡ ἱστορία, μὲ τὴν προϋπόθεσι, ὅτι δὲν μπορεῖ ν' ἀμφισβητηθῇ ἡ ἀξιοπιστία τοῦ μάρτυρος; Ὁ ἄνθρωπος τοῦ φερέτρου εἶχε πάρει κανένα φίλτρο, πού παρέλυσε τὸν ὀργανισμό του καὶ τὸν διατηροῦσε μονίμως σὲ κατάστασι καταλήψιας; Ἡ μήπως εἶχε ὑπνωτισθῇ ὁ ξένος, ὥστε νὰ νομίση πὼς ἐβλέπε αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο θέαμα;...

Δὲν εἶναι λιγώτερο αἰνιγματικὴ ἡ ἐξῆς ἱστορία, πού ἀφηγείται ἕνας σοφὸς Ἀγγλος καθηγητής: Εἶχε ἐπισκεφθῇ πρὸ καιροῦ τὶς Ἰνδίες. Μιὰ μέρα, λοιπόν, βρισκόταν σ' ἕνα κῆπο, μαζί μ' ἕνα «γιόγκι». Κι' ὁ τελευταῖος εἶπε σ' ἕνα γερασμένο δέντρο:

— Πέρασες τὶς μπόρες τῆς ζωῆς. Συντρόφεψες τὴν ψυχὴ μου στούς στοχασμούς της. Τώρα ἔφτασε ἡ ὥρα σου νὰ φύγῃς ἀπ' τὸ μάταιο αὐτὸ κόσμον.

Ἀμέσως, λοιπόν, τὸ δέντρο ξεράθηκε! Μήπως εἶχε ποτισθῇ κρυφὰ ἀπὸ πρὶν μὲ κανένα «δηλητήριο»; Ἡ ὁ «γιόγκι» ὑπνώτισε τὸν καθηγητὴ καὶ τοῦ ὑπέβαλε νὰ δῇ αὐτὴ τὴ σκηνή; Ἦταν ἀπλή σύμπτωση, ἡ ἀποτέλεσμα κάποιας ὑπερφυσικῆς δυνάμεως; Ποῖος ξέρει...

Τὰ παράξενα αὐτὰ «θαύματα» τῆς μαύρης μαγείας κρατοῦν πάντα τὸ ἐνδιαφέρον τῶν περιηγητῶν καὶ μεταναστῶν στὰ βάθη τῶν χωρῶν αὐτῶν. Κι' ἀδίκαια προσπαθοῦν νὰ λύσουν τὰ μυστήριά τους ὅχι ἀπλῶς οἱ περιηγηταί, ἀλλὰ κι' ἐξερευνηταί ἐπιστήμονες...

1 Ἡ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἐπίδειξις, ἔγινε πρὸ ἡμερῶν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὑψηλὲς κορυφές τῶν Ὄλμπων τῶν «Βουγκοπίτες», ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ἀεροβάτες Βέρνερ καὶ Σιμπέλιους. Οἱ δύο τολμηροὶ «ἀρτίστες» συνέδεσαν μ' ἕνα συρματόσχοινο μήκους 250 μέτρων καὶ πάους 12 χιλιοστών, τὴν κορφοὶ αὐτὴ μὲ μιὰ ἄλλη γαιτονική καὶ πέρασαν μὲ τὴν μοτοσυκλέτα τους ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά στὴν ἄλλη!...

2 Τὸ καρφίτωμα τοῦ δερμάτος, κατὰ τὸν τρόπο πού βλέπετε στὴ φωτογραφία μας, πιστεύεται ὅτι θεραπεύει τοὺς πονοκέφαλους, ὀρισμένες διαταραχές τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος καὶ τοὺς ρευματισμούς. Ἡ μέθοδος θεραπείας μὲ τὸ καρφίτωμα βασίζεται σὲ μιὰ πενάρχησι κινετική θεωρία, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία, κάθε ἐσωτερικὸ ὄργανο ἔχει σχετὶ καὶ μὲ ὁρισμένα σημεῖα τοῦ δερμάτος. Ὅποιοι ξέρει τὰ σημεῖα αὐτά, μπορεῖ καρφιτσώνοντας τα νὰ θεραπεύσῃ διάφορες ἀρρώστειες. Ἡ μέθοδος αὐτὴ πρόκειται νὰ συζητηθῇ στὸ ἱατρικὸ συνέδριο, πού θὰ συνέλθῃ προσεχῶς στὸ Μόναχο.

3 Αὐτὴ εἶνε ἡ βαρυσφαῖρα μὲ τὴν ὁποία ὁ καθηγητὴς Πικάρ καὶ ὁ γιόγκι τοῦ θὰ καταβῶν στὰ νερά τοῦ Τωρρηκού πελάγους γιὰ νὰ φτάσουν σὲ βάθος 4.000 μέτρων καὶ νὰ μελετήσουν τὸν ὑπερβυθικὸ κόσμον πού εἶναι σήμερὰ τελείως ἀγνωστος στὸν ἄνθρωπον πέραν τῶν 1.400 μέτρων. Ἡ σφαῖρα βραβεύεται κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλῃ ἀποθήκη πετρελαίου. Ὅταν ὁ καθηγητὴς Πικάρ θὰ βελήσῃ νὰ ἀναβῇ, θὰ πῇσιν μιὰ βαλβίδα καὶ θ' ἀδειάσῃ σιγά-σιγά τὴν ἀποθήκη ἀπὸ τὸ πετρέλαιο.

4 Στὴν πόλιν Λυὸν τῆς Γαλλίας συγκεντρώθηκαν ἐφέτος γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴν «Τρίτην Διεθνή Δελφεινάδα» καλλιτεχνικὲς ὁμάδες σπουδαστῶν ἀπὸ ὅλων τὸν κόσμον. Οἱ Ἑλληνίδες, πού βλέπετε στὴ φωτογραφία μας, μετέφεραν ἐφέτος στὴ Λυὸν τὰ τραγούδια μας, τοὺς τοπικοὺς χορούς, τὶς τοπικὲς ἐνδυμασίες μας καὶ τὴν ὁμορφιά τους.

1

2

3

4

Ερωτικό ΕΙΔΥΛΛΙΟ

νω της.
Τη νύχτα δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι και την άλλη μερα έτρεξε να συναντήσει στον κήπο της την ωραία κοπέλλα, που τη βρήκε να μαζεύει τριαντάφυλλα.

—Κυρία μου, της είπε με φωνή που έτρεψε λιγάκι, έρχομαι να σας πω την καλημέρα μου σ' αυτό τον κήπο, που

τόν στολίζετε με τη χάρη σας...
—Ωραία μου στρατηγε, του απάντησε η 'Απολλωνία γλυκά, σάς ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια.

Ήταν η πρώτη μακρά συνομιλία τους, τόσο μακρά που είχαν ξεχάσει το γύρω τους κόσμο. Χωρίστηκαν με την υπόσχεση να ξαναδωθούν. Από εκείνη την ημέρα ο Φραντζιπάνε αισθάνθηκε λιγώτερο τη μοναξιά του. Όσοσο οι κακές γλώσσες δεν άργησαν να κουστομολέψουν, έτσι που τα σχόλιά τους έφτασαν σ' αυτή του βασιλιά. Αμέσως κάλεσε τον πιστό του στρατηγό στο παλάτι.

—Αγαπητέ μου Φραντζιπάνε, του είπε, ξέρεις ότι η χαριτωμένη κοπέλλα που περνάς μαζί της τόσες ευχάριστες ώρες είναι κόρη ενός πιστού μου υπηκόου; Υποσχέθηκα στον πατέρα της πως θα την προφυλάξω από κάθε κακό. Ποιες είναι οι προθέσεις σου;

—Να την παντρευθώ, Μεγαλειότατε! απάντησε αδιάτακτα.
—Τότε, ως είσαι εύλογημένος, παιδί μου!

Την ημέρα που έπρόκειτο να γίνουν οι γάμοι της 'Απολλωνίας και του Φραντζιπάνε, η ωραία νέα είπε στο μυστήρα της:

—Δεν είμαι πλούσια, αλλά θέλω να σου κάμω ένα δώρο. 'Η μητέρα μου πριν πεθάνει μου χάρισε αυτό το δαχτυλίδι. Είναι από καθαρό χρυσάφι και έχει χαραγμένη γύρω του αυτή την υπόσχεση που σου την επαναλαμβάνω με την καρδιά μου και την ψυχή μου: «Δική σου, έπειδή εγώ το θέλω!».

—'Ας είναι αυτό το αίνιο σύμβολο της αγάπης μας!
Ο γάμος των δυο νέων έγινε με μεγαλοπρέπεια, αλλά η εύτυχία τους δεν κράτησε πολύ. Ο πόλεμος που ο Φραντζιπάνε τόσο τον ποθούσε, ξέσπασε ξαφνικά. Ο Μαξιμιλιανός ο Α' συμμαχησε με τον Φερδινάνδο τον Καθολικό, με το Λουδοβίκο ΙΒ' και με τις πόλεις της Φερράρας και της Μάντοβας για να πολεμήσουν εναντίον της 'Ενετικής Δημοκρατίας.

Με την καρδιά θλιμμένη ο κόμης Φραντζιπάνε έφυγε για τον πόλεμο ως διοικητής ενός αυστριακού σώματος μισθοφόρων. Σε μία σκληρή μάχη όμως ο Χριστόφορος είδε ότι είχε χάσει το δαχτυλίδι. Αυτό του φάνηκε κακός οίνος. Και πραγματικά σε λίγο, σε μία μάχη τραυματίστηκε σοβαρά.

Μόλις η 'Απολλωνία έμαθε τον τραυματισμό του, έτρεξε κοντά στον αγαπημένο της και τον περιποιήθηκε με σπουδή.

Όταν έγινε καλά, ο Φραντζιπάνε ξαναρχισε τις επιχειρήσεις με τα στρατεύματά του, αλλά στη μάχη του Αγκουαντίλο αιχμαλωτίστηκε. Οι 'Ενετοί μεταχειρίστηκαν τον κόμη ως προδότη γιατί ήταν κι' αυτός 'Ενετός και τον έφυλαξαν στο φρούριο του Τορτσέλο.

Όταν η 'Απολλωνία πληροφορήθηκε το πάθημά του έκαμε τὰ πάντα για να ελευθερώσει τον άντρα της και στο τέλος αποφασίσε να επισκεφθί τον ίδιο το Δόγη της Βενετίας και να του ζητήσει χάρη.

Όταν έφτασε στη Βενετία η 'Απολλωνία επέτυχε ακρόαση από το Δόγη Λεονάρντο Λορεντάνο και από το Συμβούλιο των Δέκα. 'Η εκπληκτική ομορφιά της και τα παθητικά λόγια της συγκίνησαν όλους.

—Σας ίκετεύω, τους είπε με τὰ δάκρυα στα μάτια, να μη με σκοτώσετε πριν να δω για τελευταία φορά τον άντρα μου. Είμαι άρρωστη... Έχασα την υγεία μου μακριά από το λατρευτό μου Χριστόφορο. 'Επιτρέψτε μου να τον αγκαλιάσω και να τον φιλήσω, έπειτ' από δυο χρόνια χωρισμού.

Ο Δόγης έδωσε την άδεια στην 'Απολλωνία να επισκεφθί τον άντρα της στη φυλακή κι' αυτή, τη στιγμή που έπρόκειτο να φύγει από το κελλί του αγαπημένου της, έδηλωσε στους φρουρούς πως ήταν άρρωστη και δεν μπορούσε να σηκωθεί από το κρεβάτι της. Έτσι από την ημέρα εκείνη μοιράστηκε τη φυλακή μαζί με το λατρευτό της Χριστόφορο.

Πέρασαν μερικοί μήνες και η 'Απολλωνία άρρώσθησε πραγματικά. 'Επειτα από πολλά παρακάλια του συζύγου της αποφασίσε να φύγει για μία γειτονική χώρα, όπου θα φροντίζε για την υγεία της. Του υποσχέθηκε όμως πως μόλις θα γινόταν καλά θα ξαναγύριζε στη φυλακή του.

Κι' αλήθεια η 'Απολλωνία ξαναγύρισε στη φυλακή, αλλά στο μεταξύ οι 'Ενετοί παρέδωσαν το φυλακισμένο στο Φραγκίσκο τον Α', που πρόσταζε τη μεταφορά του στο Μιλάνο. 'Η πιστή του γυναίκα τον ακολούθησε θαρραλέα και έζησε μαζί του στη φυλακή πέντε ολόκληρα χρόνια, ως την ημέρα που ξεψύχησε.

Ο Χριστόφορος Φραντζιπάνε, μη μπορώντας πια να ζήσει χωρίς τη γυναίκα του, βρέθηκε μία μέρα στο κελλί του νεκρός. Είχε πάρει κάποιο δραστικό δηλητήριο.

ΠΙΕΡ ΜΟΡΑΝ

Η Βαβαρινική ΥΠΕΡΙΔΡΩΣΙΣ

Οι ιδρώνουμε το καλοκαίρι, με τη ζέση. Υπάρχουν όμως άνθρωποι, που είναι ιδρωμένοι ακόμη... και το χειμώνα! Τα χέρια και τα πόδια τους είναι διαρκώς υγρά. 'Ακόμη κι' όταν μένουν ήσυχοι και ακίνητοι, οι ιδρωτοποιοί αδένες τους λειτουργούν έντατα.

Οι άνθρωποι λοιπόν αυτοί υποφέρουν από μία παθολογική κατάσταση, ένα είδος ασθένειας, που ονομάζεται υπεριδρώσι και που μπορεί να γίνει ενοχλητικώτατη. Πρέπει να σημειωθεί ότι είναι υγιέστατοι καθ' όλα τα άλλα. Διαφέρουν δε από τους υπολοίπους ανθρώπους μόνο κατά το ότι βρίσκεται σε υπερένταση το νευρικό συμπαθητικό τους σύστημα. Αυτό διεγείρει συνεχώς τους ιδρωτοποιούς αδένες και αυξάνει τις εκκρίσεις τους.

Τα άτομα αυτά δεν μπορούν με κανένα τρόπο να επηρεάσουν το μηχανισμό της εφιδρώσεώς τους, το ίδιο όπως είναι ανίκητο να αλλάξουν τους παλμούς της καρδιάς τους ή το ρυθμό της πείψας.

Για να εξηγήσουμε όμως καλλίτερα σε τι συνίσταται η υπεριδρώσις, πρέπει να περιγράψουμε τον τρόπο που διατηρείται σταθερή η θερμοκρασία του σώματος.

Ός γνωστόν, οι καύσεις που γίνονται μέσα στο σώμα μας, παράγουν συνεχώς θερμότητα. Ο άνθρωπος μπορεί να θεωρηθεί σαν... κινούμενη θερμάστρα! 'Η ποσότης της θερμότητος που διασκορπίζεται από το σώμα του σε κάθε 24ωρο, θα άρκούσε για να βράσουν περί τις 20 οκάδες νερό!

Κι' όμως, η θερμοκρασία του σώματος μένει διαρκώς σχεδόν αμετάβλητη, χάρις στην έποπτεία που άσκει το ειδικό «κέντρον θερμότητος» του εγκεφάλου, αυξάνοντας ή ελαττώνοντας την θερμοκρασία του αίματος, ανάλογως της ανάγκης.

Όταν πέσει από κάποια αίτια η θερμοκρασία του αίματος, το ειδικό κέντρον διεγείρει το συμπαθητικό νευρικό σύστημα, κι' αυτό πάλι αναγκάζει τους ένδοκρινείς αδένες να παραγάγουν περισσότερα ορμονικά ένζυμα. Γίνεται τότε ζωρρότερη η οξείδωσι στους μύς και στο ήπαρ και αυξάνεται η έσωτερική θερμοκρασία του σώματος.

Συγχρόνως, συστέλλονται τα αιμοφόρα αγγεία του δέρματος, για να ψυχεται λιγώτερο το αίμα. Το δέρμα εκκρίνει μια λιπαρή θερμοαπομονωτική ουσία. Κι' οι τρίχες αναστηκάνονται, για να συγκρατήσουν γύρω απ' το δέρμα ένα στρώμα αέρος, κακό αγωγό της θερμότητος.

Τέλος, αρχίζει το τρεμούλιασμα, που δεν είναι παρά μία άκουσια γυμναστική των μυών, για την παραγωγή περισσότερης θερμότητος.

Αν απεναντίας ανεβή η θερμοκρασία του αίματος—π.χ. από την έξωτερική ζέση του καλοκαιριού—το κέντρον θερμότητος φροντίζει αμέσως να ελαττωθούν οι οξείδωσεις στους μύς. Τα αιμοφόρα αγγεία του δέρματος διαστέλλονται, για να κυκλοφορήσει περισσότερο αίμα στην επιφάνεια του σώματος και να υποστηρίξει κάποια ψύξη. Τέλος, το νευρικό συμπαθητικό σύστημα προκαλεί μεγαλύτερη εφιδρώσι, για να εξατμισθί ο ιδρώς πάνω στην επιφάνεια του δέρματος και να το δροσίσει.

Η εφιδρώσι είναι ένα είδος «έξωτερικής ψυχρολουσίας», εξαιρετικά αποτελεσματική, γιατί ο ιδρώς βγαίνει από εκατομμύρια πόρους, σε μικροσκοπικά σταγονίδια, που εξατμίζονται αμέσως. Τις ύγρες καλοκαιρινές μέρες υποφέρουμε λιγώτερο απ' τη ζέση, γιατί δεν εξατμίζεται εύκολα ο ιδρώς. Το αντίθετο ακριβώς συμβαίνει όταν φυσάει άνεμος ζεστός αλλά ξηρός. Κι' οι ανεμιστήρες των δωματίων δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να διευκολύνουν την εξατμισμό του ιδρώτος.

Αυτός λοιπόν είναι ο φυσιολογικός μηχανισμός.

Θεραπεύεται με τη «μπαντίνη»

Ο χανισμός της εφιδρώσεως, για όποιονδήποτε λόγο, διαταραχθεί, έχουμε τότε την υπεριδρώσι.

Ακόμη και μέλη της ίδιας οικογενείας παρουσιάζουν καταφανείς διαφορές στην εφιδρώσι. Από δυο αδελφές, π.χ. που κοιμούνται στο ίδιο κρεβάτι, ή μία μπορεί να

χανισμός της εφιδρώσεως. Οταν, για όποιονδήποτε λόγο, διαταραχθεί, έχουμε τότε την υπεριδρώσι.

Ακόμη και μέλη της ίδιας οικογενείας παρουσιάζουν καταφανείς διαφορές στην εφιδρώσι. Από δυο αδελφές, π.χ. που κοιμούνται στο ίδιο κρεβάτι, ή μία μπορεί να

Τέλος, ένας γιατρός της συνέστησε δοκιμαστικά να πάρη «μπαντίνη». Λιγώτερο από μία ώρα μετά τη λήψη μίας μεγάλης δόσεως αυτού του φαρμάκου, τα χέρια, τα πόδια κι' οι μασχάλες της στεγνώσαν τελείως. Το αποτέλεσμα αυτό διήρκεσε πάνω από 12 ώρες.

Δοκιμάσθηκαν κατόπιν διάφορες δόσεις «μπαντίνης» και βρέθηκε ο καταλληλότερος τρόπος χρησιμοποίησεως του φαρμάκου, έτσι ώστε να λείψη τελείως η υπεριδρώσι.

Παρατηρήθησαν συγχρόνως μερικές παρενέργειες, όπως π.χ. διαστολή της κόρης του ματιού και στέγνωμα του στόματος. Τα συμπτώματα όμως αυτά ήσαν πολύ λιγώτερο ενοχλητικά απ' την υπεριδρώσι.

Υπάρχουν κι' άλλες ειδικές αιτίες της υπεριδρώσεως. Είναι π.χ. κοινή στους παχυσαρκούς, γιατί έχουν ένα θερμοαπομονωτικό στρώμα λίπους κάτω απ' το δέρμα τους και γιατί η παχυσαρκία επιβάλλει μια πρόσθετη εργασία στον οργανισμό τους.

Έχουν επίσης υπεριδρώσι όσοι πάσχουν από πυρετικές ασθένειες, όπως η φυματίωσι ή η έλονοσία, από βρογχική ή από «πνείσι».

Όταν η υπεριδρώσι συνοδεύεται κι' από δερματικές εκδηλώσεις, π.χ. από έκζεμα ή από δερματίτιδα, η θεραπεία της γίνεται δυσκολώτερη. 'Απαιτείται τότε συνδυασμένη χρήςι τοπικών αλοιφών για το δέρμα και αντιχολινεργικών φαρμάκων.

Παιδιά με παραμορφωμένα πόδια

Οι μητέρες που αγωνιούν γιατί τα νεογέννητα παιδιά τους έχουν παραμορφωμένα πόδια, ως μάθουν ότι ώριμες τέτοιες παραμορφώσεις διορθώνονται μόνες, έπειτα από ένα χρονικό διάστημα. Αυτό βεβαιώνει ο δόκτωρ Κάρλ Μπανγκλεν, ειδικός 'Αμερικανός ορθοπεδικός. 'Εξηγεί δε ότι οι παραμορφώσεις αυτές οφείλονται σε κακή θέση του εμβρύου μέσα στη μήτρα. Υπάρχουν όμως και άλλες, προερχόμενες από ελαττωματική ανάπτυξη του εμβρύου, κι' αυτές χρειάζονται χειρουργική επέμβαση, όσο το δυνατόν γρηγορώτερα. Ένας ειδικός γιατρός μπορεί να διακρίνη τις

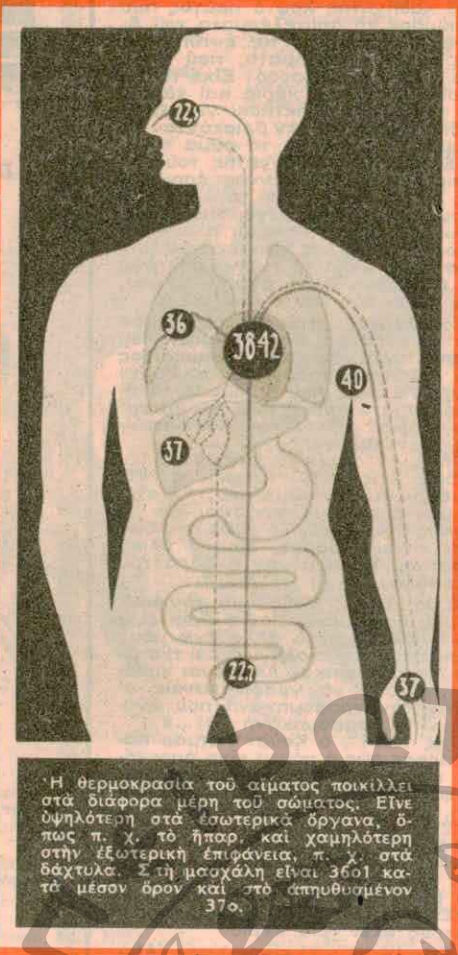
μουςκευτή στον ιδρώτα κι' η άλλη να μείνη σχεδόν στεγνή.

Φυσικά, η υπεριδρώσις γίνεται αόριστη υπό τις συνθήκες εκείνες που προκαλούν ιδρώτα στα φυσιολογικά άτομα—π.χ. την έσψη, τη νευρικότητα, την αγωνία, κλπ.

Τα καλλίτερα έσωτερικά φάρμακα κατά της υπεριδρώσεως είναι τα λεγόμενα «αντιχολινεργικά», όπως η «μπαντίνη». Αυτό το τελευταίο άρχισε να χρησιμοποιείται από χρόνια κατά του έλκους του στομάχου. Παρατηρήθη λοιπόν τότε ότι επηρέαζε επίσης και την εφιδρώσι. Αυτό δε είναι φυσικό, γιατί τα ίδια νευρα διεγείρουν τις εκκρίσεις του στομάχου και τους ιδρωτοποιούς αδένες, επομένως τα φάρμακα που περιορίζουν τα γαστρικά υγρά, ελαττώνουν συγχρόνως και την έκκρισι του ιδρώτος.

Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση μίας γυναίκας 25 ετών, που υπέφερε πάνω από ένα έτος από υπερβολική εφιδρώσι των χεριών.

Υπάρχουν άνθρωποι που ιδρώνουν ακόμη... και το χειμώνα!

και των ποδιών. 'Η κατάσταση της είχε καταντήσει τόσο αόριστη, ώστε δεν μπορούσε να γράψη κάτι, χωρίς να μουσκέψη με το χέρι της το χαρτί! 'Ακόμη κι' όταν ήταν τελείως ήρεμη και σε περιβάλλον με μετρία θερμοκρασία, είχε συνεχώς υγρά τα μπράτσα της. 'Η παραμικρή δε νευρική διέγερσις έκανε να στάζη ο ιδρώς από το δέρμα της και να πέφτη στο πάτωμα!

Τέλος, ένας γιατρός της συνέστησε δοκιμαστικά να πάρη «μπαντίνη». Λιγώτερο από μία ώρα μετά τη λήψη μίας μεγάλης δόσεως αυτού του φαρμάκου, τα χέρια, τα πόδια κι' οι μασχάλες της στεγνώσαν τελείως. Το αποτέλεσμα αυτό διήρκεσε πάνω από 12 ώρες.

Δοκιμάσθηκαν κατόπιν διάφορες δόσεις «μπαντίνης» και βρέθηκε ο καταλληλότερος τρόπος χρησιμοποίησεως του φαρμάκου, έτσι ώστε να λείψη τελείως η υπεριδρώσι.

Παρατηρήθησαν συγχρόνως μερικές παρενέργειες, όπως π.χ. διαστολή της κόρης του ματιού και στέγνωμα του στόματος. Τα συμπτώματα όμως αυτά ήσαν πολύ λιγώτερο ενοχλητικά απ' την υπεριδρώσι.

Υπάρχουν κι' άλλες ειδικές αιτίες της υπεριδρώσεως. Είναι π.χ. κοινή στους παχυσαρκούς, γιατί έχουν ένα θερμοαπομονωτικό στρώμα λίπους κάτω απ' το δέρμα τους και γιατί η παχυσαρκία επιβάλλει μια πρόσθετη εργασία στον οργανισμό τους.

Έχουν επίσης υπεριδρώσι όσοι πάσχουν από πυρετικές ασθένειες, όπως η φυματίωσι ή η έλονοσία, από βρογχική ή από «πνείσι».

Όταν η υπεριδρώσι συνοδεύεται κι' από δερματικές εκδηλώσεις, π.χ. από έκζεμα ή από δερματίτιδα, η θεραπεία της γίνεται δυσκολώτερη. 'Απαιτείται τότε συνδυασμένη χρήςι τοπικών αλοιφών για το δέρμα και αντιχολινεργικών φαρμάκων.

Παιδιά με παραμορφωμένα πόδια

Οι μητέρες που αγωνιούν γιατί τα νεογέννητα παιδιά τους έχουν παραμορφωμένα πόδια, ως μάθουν ότι ώριμες τέτοιες παραμορφώσεις διορθώνονται μόνες, έπειτα από ένα χρονικό διάστημα. Αυτό βεβαιώνει ο δόκτωρ Κάρλ Μπανγκλεν, ειδικός 'Αμερικανός ορθοπεδικός. 'Εξηγεί δε ότι οι παραμορφώσεις αυτές οφείλονται σε κακή θέση του εμβρύου μέσα στη μήτρα. Υπάρχουν όμως και άλλες, προερχόμενες από ελαττωματική ανάπτυξη του εμβρύου, κι' αυτές χρειάζονται χειρουργική επέμβαση, όσο το δυνατόν γρηγορώτερα. Ένας ειδικός γιατρός μπορεί να διακρίνη τις

—Κυρία μου, της είπε ο Φραντζιπάνε, έρχομαι να σας πω την καλημέρα μου.

ΕΓΩ, ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΥΛΙ

Πικάντικο διήγημα

— Έλθα εκείνο το πρωί να τυλίξω κάτι πράγματα και πήρα απ' το σωρό των εφημερίδων του αδελφού μου ένα φύλλο της «Εφημερίδας του Αθλητισμού». Πριν όμως να το μεταχειριστώ, στάθηκε συγκινημένη, γιατί τα μάτια μου έπεσαν σε μια φωτογραφία της πρώτης σελίδας. Ήταν το πορτραίτο ενός νεαρού αθλητού του τένις, που χαμογλούσε με αυταρέσκεια. Πλάι του βρισκόταν ένα ασπρόμαυρο σκυλάκι. Κύτταξα καλύτερα και τότε πιά πείστηκα: Δεν υπήρχε αμφιβολία. Ήταν ο Τόμ, γιατί άλλο τέτοιο σκυλάκι δεν υπάρχει... ο Τόμ, που εδώ και τρεις μήνες το είχε σκάσει απ' το σπίτι μας.

— Ζώρ! φώναξα. Ζώρ!

— Ο αδελφός μου ήρθε στην κάμαρά μου.

— Διάβασες αυτήν την εφημερίδα και δεν μου είπες τίποτα;

— Καί τι ήθελες να σου πω;

— Μά είναι ο Τόμ, εδώ, ο Τόμ, μ' ένα συμπαίκτη σου στο τένις, έναν πρωταθλητή!

— Ο αδελφός μου γούρλωσε τα μάτια του και κύτταξε καλά τη φωτογραφία.

— Ναί, είπε, είναι ο Ροντόλφ Ρενιέ. Κι' έπειτα;

— Δεν καταλαβαίνεις τίποτα;

— Δεν με παρατάς, λέω εγώ!

— Κι' ο αδελφός μου έφυγε. Πήρα άμεσα το τηλέφωνο.

— Ο Ροντόλφ Ρενιέ, ρώτησα.

— Ναί. Ποιος με ζητεί;

— Τ' όνομά μου δεν έχει σημασία, κύριε Ρενιέ. Θα μπορούσατε να μου δώσετε ένα ραντεβού;

— Ακολουθήσε σιωπή κι' ύστερα ακούστηκε ένα πλατύ γέλιο.

— Μια και λέτε πως τ' όνομα δεν έχει σημασία, θα μπορούσα τουλάχιστον να μάθω αν είσθε όμορφη και νέα;

— Ίσως ο καθρέφτης μου να με βρίσκει όμορφη. Είστε τώρα εύχαριστημένος;

— Μάλιστα. Δεν αρνούμαι, ξέρετε, ποτέ να δέχομαι στίτι μου τα ωραία κορίτσια.

— Εύχαριστώ, είπα κι' έπειτα πρόσθεσα με την πιο γλυκειά φωνή μου. Στίτι σας δεν μπορώ ναρθω.

— Τότε που θέλετε να συναντηθούμε; Μήπως στο δικό σας στίτι;

— Μην κάνετε τον έξυπνο! Σήμερα στις έξη στη στοά, μπροστά στο «Ρίτς».

— Μά δεν ξέρω που είναι αυτή η στοά.

— Σας είπα, μην κάνετε τον έξυπνο. Α! ακούστε δώ νάρηθε μαζί με το σκυλάκι σας. Είναι τόσο χαριτωμένο που θέλω να το γνωρίσω.

— Συγγνώμη, δεσποινίς, έμένα θέλετε να γνωρίσετε ή το σκυλί μου;

— Το σκυλί σας!

Το απόγευμα της ίδιας μέρας. Ώρα 6. Νά το ασπρόμαυρο σκυλάκι μου με το νέο αφεντικό του.

Τον κυττάζω, καθώς με πλησιάζει: «Καλούτσικος» σκέφτομαι. Πλησιάζω κι' εγώ και φωνάζω: «Τόμ!».

Το σκυλί σηκώνεται στα πισινά του, κουνώντας την ουρά του.

— «Ω! Τόμ! Μ' αναγνωρίζεις λοιπόν;

Σκύβω και το χαϊδεύω.

— Μά, δεσποινίς...

— Ήμουν οίγουρη πως ήταν ο Τόμ, κύριε Ρενιέ.

— Μά τι Τόμ κάθεστε και μου λέτε; Αυτός είναι ο Ντίκ!

— Ο Ντίκ; Τον βαφτίσατε Ντίκ; Πώς σας ήρθε στο νου αυτό το γελοίο όνομα;

— Τέλος πάντων, δεσποινίς... Ντίκ, έλα εδώ, Ντίκ!

Ο Ντίκ κουνάει την ουρά του και πάει κοντά στον κύριο του.

— Κι' εγώ σας λέω πως είναι ο Τόμ. Μας τσόκασε εδώ και τρεις μήνες. Πώς βρέθηκε στα χέρια σας; Ρωτάω απότομα.

— Το αγόρασα, ωραία μου δεσποινίς, και το πλήρωσα.

— Από ποιόν;

— Απ' αυτούς που πουλάνε ζώα.

— Πότε;

— Ανάκρισι θα μου κάνετε;

— Μάλιστα, κύριε. Λοιπόν, πότε τ' αγοράσατε;

— Τον περασμένο Νοέμβρη.

— Βλέπετε; Ακριβώς εδώ και τρεις μήνες. Τώρα πεισθήκατε πως είναι ο Τόμ κι' όχι ο Ντίκ; Και τώρα, φυσικά, ο Τόμ θάρρη στίτι μου, όπως πριν.

— Ο Ροντόλφ Ρενιέ τάχει κυριολεκτικά χαμένα. Ούτε ξέρει ποιά είμαι, μονάχα με κυττάζει με αναιδία. Νευριάζω.

— Τι με κυττάζετε σά χαζός;

— Έχετε ωραία πόδια, δεσποινίς!

— Δεν είναι για τα μούτρα σας!

Και φεύγω, τραβώντας απ' το λουρί τον Τόμ.

Το πρωί της τρίτης μέρας, ο Τόμ έχει εξαφανιστεί. Παίρνω τότε στο τηλέφωνο το Ροντόλφ.

— Αλήθεια, τσόκασε, δεσποινίς; Βλέπετε δεν είναι πιστό σκυλί... Ναί, ναί, ξαναγύρισε στίτι μου.

Κλείνω έξω φρενών το τηλέφωνο και σε λίγο ένοικήτω σά θυέλλα στο στίτι του κυρίου Ρενιέ. Αυτός και το σκυλί βρίσκονται στο σαλόνι.

— Καλημέρα, Τόμ. Πάλι τσόκασες;

— Ο Τόμ έρχεται κοντά μου χοροπηδώντας.

— Είσαι ένας βλάκας, Τόμ. Γιατί έφυγες απ' το στίτι;

— Ο Τόμ κουνάει την ουρά του.

— Βλέπω, μου λέει ο Ροντόλφ, πως δεν μου είπατε ψέμματα.

— Και βέβαια δεν σας είπα ψέμματα. Το σκυλί είναι δικό μου.

— Ούφ! με το σκυλί σας! Δεν μου είπατε ψέμματα όταν με βεβαίωσατε πως είσθε νέα και όμορφη. Το διαπιστώνω καλύτερα σήμερα.

— Δεν με παρατάτε; Τόμ, έλα εδώ, Τόμ.

— Εκείνος γελάει με την καρδιά του. Αρχίζω να βρίσκω δηλαδή την ιστορία διασκεδαστική. Τον κυττάζω και γελάω κι' εγώ.

— Και τώρα βρίσκω πως ένα πράγμα έχει σημασία, λέει εκείνος.

— Ποιό;

— Ήμουν οίγουρη πως ήταν ο Τόμ, κύριε Ρενιέ!... του λέω.

— Νά μάθω τ' όνομά σας.

— Με λένε Μαρία-Τερέζα.

— Έπειτα φεύγω με το σκυλί για το στίτι μου. Ύστερ' από τρεις μέρες, ο Τόμ το σκάει και ξαναγυρνά στο στίτι του Ροντόλφ για να τον ξαναπάρω.

Περνάνε πέντε μέρες ακόμα. Ύστερα ο Ροντόλφ έρχεται στίτι μου. Του δίνω τον Ντίκ (εκείνος τον φωνάζει Ντίκ) για δυο μέρες. Έπειτα πάλι το σκυλί αρχινάει τα ίδια. Πότε βρίσκεται στίτι μου, πότε στίτι του.

Περνούν έτσι δυο μήνες. Ο Τόμ ή ο Ντίκ μάς κάνει και χά-νουμε πολλόν καιρό με τα φερσίματά του. Αποφασίζουμε τότε να βγαίνουμε κάθε μέρα περίπατο και οι τρεις.

Αυτό το πρότεινε ο Ροντόλφ.

— Τι λέτε, δεν είναι η καλύτερη λύσι; μου είπε.

Κούνησα το κεφάλι μου, λίγο πεισιμωμένη.

— Έτσι λέτε σείς;

— Έχετε μήπως να προτείνετε κάτι καλύτερο;

— Ανασήκωσα τους ώμους μου και δέχτηκα την πρότασί του — που δεν μου ήταν άλλωστε πολύ δυσάρεστη...

Έτσι περνούν άλλοι δυο μήνες. Και στο τέλος, για να γλυτώσουμε απ' τον Τόμ ή τον Ντίκ, που όλο το σκάει, πότε απ' τον ένα, πότε απ' τον άλλο, ο Ροντόλφ κι' εγώ αποφασίζουμε να παντρευτούμε.

Είναι η μόνη λύσι για να ικανοποιήσουμε το σκυλί που δεν μπορεί να κάνει δίχως έμάς.

ΕΝΤΓΚΑΡ ΠΟΥΑΡΙΕ

Λωρίδες όπως αυτή του Κορινθιακού, σε τόση έκταση, σε τόση ομορφιά και σε τόση ποικιλία βλαστήσεως, δεν έχει πολλές να παρουσιάσει ο τόπος. Μια αιλία που ανοίγει λίγο πέρα από τον Ισθμό και αποκαλύπτει το βασίλειο του πράσινου. Χάρη των ματιών και της όσφρσεως την ανοίγει που ανθίζουν και μοσχοβολούν οι πλαγιές και οι κάμποι. Γοητεία σε λίγο, που θ' αρχίσει το φθινόπωρο και η φύσι θα περιβληθεί τη γαλήνη της εποχής. Άλλα και τώρα, τους μήνες του καλοκαιριού, χωριά, κωμοπόλεις και πόλεις, όσοι οικισμοί είναι σε ύψωματα, όσοι είναι στην παραλία, δλοι προσφέρονται στον παραθεριστή. Κάθε γωνία με τη χάρη της. Πολλές που δε διαθέτουν όλες τις ανέσεις που αναζητεί ο ασκηλαγωγός άνθρωπος της εποχής μας. Άλλες που δεν έχουν παρά μόνο τη φύσι τους. Άλλα και σ' αυτά τα χωριά ακόμα, που δεν προχωρήσε ο τεχνικός πολιτισμός, δεν θα σας λείψουν κάποιες στοιχειώδεις ανέσεις. Κοντά στη θάλασσα και στις συγκοινωνιακές αρτηρίες, είναι προοδευμένα τα χωριά του Κορινθιακού.

Τα βοηθήσ' αυτό και η παραγωγή τους. Δεν τους χαρίζει τον πλούτο. Τους επιτρέπει όμως κάποια στάθμη ζωής λιγότερο χαμηλή παρ' όσο είναι σε άλλες περιφέρειες της ελληνικής υπαίθρου. Από την κάπως αυτή ύψωμένη στάθμη, φυσικό είναι να επωφεληθεί και ο παραθεριστής.

Πριν επισκεφθούμε όμως τα κοσμικά και απόκοσμα κέντρα, ας αγκαλιάσουμε πρώτα τη φύσι. Η έλθα, τα ξυνά, τα όταροφόρα ως το Διακοφτό, όπου αποκορυφώνεται το πράσινο. Το κυπαρίσι, βουλεβαδίσκος της υπαίθρου, ύψώνει την κομψή σιλουέτα του. Καλαμιές απλώνουν το πράσινο παραπέτασμα τους για να προσταυθούν τα περιβόλια από τη σφοδρότητα των ανέμων. Εκείνο όμως που επικρατεί είναι το άμπελο. Τα φλουράκια της σταφίδας κρεμασμένα στα τσαμπιά τους.

Πιο ύστερα, θ' αρχίσει να ροδίσει σαρκώδης και προκλητική, η φρούλα. Τελευταίος της σειράς, ο σιδερίτης.

Τώρα κυριαρχεί η σταφίδα. Δεμένη μ' αυτήν η ζωή και η ευμερία της Πελοποννήσου. Παλλό θέμα για τους οικονομολόγους. Έμεις όμως το θέαμα χαϊρόμαστε. Η κυριαρχία πάντα. Κατέκλυσε τα πάντα. Δεν έχετε παρά ν' απλώσετε το χέρι και να γευθήτε το γλυκό καρπό. Ένα κίτρινο στρώμα που αρχίζει από την παραλία και ανεβαίνει ως απάνω στα βουνά. Το ατενίζετε και σας έρχεται στα χείλη η έκκλησιαστική ευχή: «Κύριε, Κύριε, επίβλεπον εξ ουρανού και ίδε και επίσκεψαι την άμπελον ταύτην». Το σταφύλι είναι η ψυχή, η κινητήρια δύναμις, η χαρά, η το πένθος του Μαριά.

Ποιός να προσέξει τη θάλασσα; Μπουκέτα από κρίνα λεκά ξεσπούν με τα μετέωρα στην ταραγμένη ακτή. Ο άνθρωπος όμως έχει στρέψει τα νώτα του στο ύγρο στοιχείο, για ν' αφοσιωθεί στην άμπελο του Κυρίου. Ούτ' ένα παιδάκι που παίζει με

ΣΤΙΣ ΠΛΑΓΙΕΣ ΤΗΣ ΣΤ' ΑΚΡΟΠΟΛΙΑ ΜΑΣ

Στή λωρίδα του Κορινθιακού

τά βότσαλα. Λιγοστοί οι ψαράδες. Το ίδιο θα παρατηρήσετε σε όλες τις περιφέρειες που έχουν μεγάλη γεωργική παραγωγή: στην Κρήτη, στην Κέρκυρα, στη Μυτιλήνη. Η θάλασσα κινεί το ενδιαφέρον πληθυσμών που κατοικούν σε άγονες εκτάσεις, σε νησάκια καχεκτικά, σε γή ισχνη που δεν τρέφει τον άνθρωπό της. Έδώ όμως τη θάλασσα την αγνοούν. Στο άμπελο στρέφουν το πρόσωπο.

Όταν χρυσίση ο καρπός πάνω στα κλήματα και ξεχειλίσουν τα κοφίνια του τρυγητού, καλά θα πάνε όλα.

Η ότομοτρίς όμως είναι ώρα που πέρασε την Κόρινθο. Δε σας κατέβασα σ' αυτήν. Συμπαθητική πόλι, με λαμπρή ρυμοτομία, νέες οικοδομές και συγχρονισμένα ξενοδοχεία, εν τούτοις δεν ανήκει στα καθιερωμένα παραθεριστικά κέντρα.

Πρέπει να προχωρήσουμε λίγο παραπέρα, στο Ευλόκαστρο. Ανακάλυψι των τελευταίων ετών. Έδώ και είκοσιπέντε χρόνια δεν ήταν παρά μια μικρή κοκκίδα στο χάρτη. Άλλωστε και η σημερινή κωμόπολι δεν έχει παρά εξήντα ετών ζωή. Χειμαδιό άλλοτε. Χωρίς παρελθόν, δίχως παράδοσι, χωρίς αρχαιότητες. Έχει όμως το νωπό παρόν του. Ραγδαία εξελίξι. Στο χτεσινό χειμαδιό δυσκολεύεσθε σήμερα να βρήτε δωμάτιο σε ξενοδοχείο ή σε σπίτι. Αν πέσετε μάλιστα, σε διπλογιόρτι, όπως ήταν της Παναγίας, ή σε Σαββατοκύριακο, μη έχετε μεγάλες ελπίδες. Όσο κι' αν δεν είναι εξαιρετική φέτος η κίνησι, δεν του λείπει πάντως η ζωηρότης.

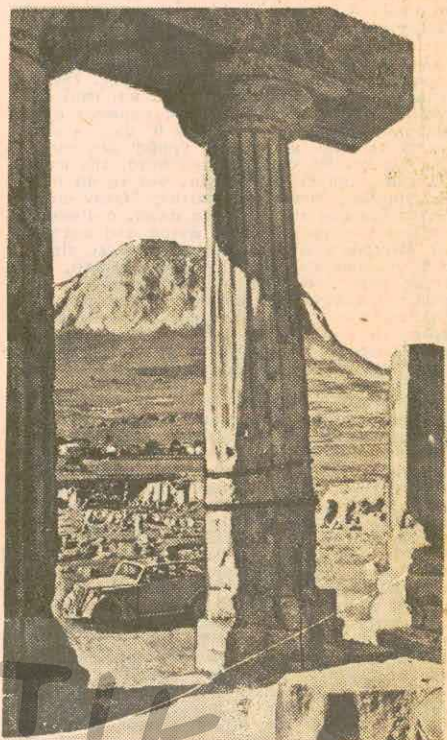
Οι μεγάλοι κράχτες του είναι ο Πευκιάς και η άμμουδιά του. Πυκνό δάσος από ψηλά πεύκα κατεβαίνει ως τη θάλασσα και το ενώνει με τη γειτονική Συκιά. Το κατάφυτο βουνό πλαισιώνει το Ευλόκαστρο. Άνθη στους κήπους, φρούτα στα περιβόλια του. Πολλά ξενοδοχεία. Περίπτερο τουριστικό. Έστιατόριο, ζαχαροπλαστεία, κέντρα. Και σε τόσο μικρή σχετικώς απόστασι από την πρωτεύουσα...

Έχει όμως και άλλο χάρισμα στο Ευλόκαστρο. Σταθμός συγκοινωνιών για εκδρομές στα περίε. Στο Ευλόκαστρο θα σταθμεύσετε για να πάρετε το λεωφορείο

που θα σας μεταφέρει στα Τρίκαλα της Κορινθίας.

Περίφημη διαδρομή κι' αυτή, ανάμεσα από τις κορδέλλες που πρασινίζουν το άμπελο, τα δημητριακά, τα λαχανικά, τα εσπεριδοειδή ως ένα ώριμο ύψος. Και πάντα άχώριστος σύντροφος, το κυπαρίσι. Γραφικά τοπία και χαριουδάκια κατά τη διαδρομή. Λαχανιάζει το αυτοκίνητο να ελίσσεται στις πλαγιές ως που να φθάση στα 1030 μέτρα του βουνού.

Η όρεινη διαμονή εδώ. Θα σας χρειασθώ το πουλόβερ τις νυχτερινές ώρες και η κουβέρτα, κι' ας ψήνεται από τον καλοκαιρινό ήλιο ο κάμπος. Πολλά δέντρα και άσθονα νερα. Προνομιούχος θέσι με τη γιγλάντα των έλατων γύρω, με τη λεκάνη του Κορινθιακού στα κρασπεδα, με την πολυχρωμία του πράσινου που είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμα της Πελοποννή-

Μια ωραία άποψις του Άκροκόρινθου.

σου. Ο αέρας φιλτραρισμένος σε δυο βουνά και σε μια θάλασσα. Ο αέρας του Παρνασσού ξεκινά από τη Στερεά, περνά τον Κορινθιακό και σμίγει με τον αέρα της Ζήρειας για να σχηματίση το κοκτέιλ των ανέμων μέσα στο οποίο πνέετε τους πνεύμονές σας. Κλίμα ξηρό, αέρας καθαρός, νερό χωνευτικό. Τρία καλά. Γι' αυτό, λένε, ονομάζονται και Τρίκαλα...

Τις τελευταίες μέρες τους περνούν τώρα τα ξενοδοχεία των Τρικάλων. Το ένα απ' αυτά, πολυτελείας και άλλα πιο δεύτερα. Στις βεράντες των ξενοδοχείων και στους γύρω πεζιπάτους περνούν τις ημέρες και τα βράδια τους οι παραθεριστές.

Κι' είναι ωραία να παίρνης το μονοπάτι και να κάνης τον περίπατό σου στο μοναστήρι του Άη Βλάση. Καθάρτα τα κελιά και ο αυλόγυρος με τις γλάστρες του βασιλικού. Πατάκια δροσί-ζονται στ' αιλάκια. Ένας τεράστιος πλατάνος σκιάζει το ναό. Φορτωμένες οι μηλιές υπόσχονται πλούσιο τον καρπό τους. Χωρικοί με σταχτιά φουσανέλα και την πλατύγυρη ψάθα ροβολούν από τις κορφές και ποτίζουν τα ζώα τους. Γαλήνιο που είναι το δειλινό στο πεζούλι του αγίου, με το κουδούνισμα των ποιμένων, με το κελάρυσμα του νερού, με τον απαλό ψιθύρο των δέντρων, με τον κάμπο που απλώνεται στο βάθος, με τις πορφύρες που σκορπίζει ο ήλιος την ώρα της αποχωρήσεώς του...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ευλόκαστρο: Ηλιοβασιλευμα στον ποταμό Σούρα (Τρικαλιώτικο).

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η σύζυγος του όφασματεμπούρου Μπασέρ λαβαίνει ένα γράμμα απ' την παιδική φίλη της Ναταλία, που της εξομολογείται ότι έχει κατακυλώσει στη φτώχεια και στη δυστυχία, έπειτα από μια πολυτάραχη κι άμαρτη ζωή. Απ' το γάμο της με κάποιο λαμπρινό έχει αποκτήσει ένα κοριτσάκι, την Άννα. Φοβάται δε ότι ο άθλιος Ροσκώφ, με τον οποίο έχει σχέση, θα το σκοτώσει απ' την κακομεταχείρισή του. Γι' αυτό, παρακαλεί τη Σελίν Μπασέρ να το πάρει για δώρο. Η καλή εκείνη γυναίκα δέχεται. Παιρνει τη μικρούλα απ' την τράγυλη όπου ζουν η Ναταλία κι' ο Ροσκώφ, και την ανατρέπει σαν παιδί της. Όταν μεγαλώνει, η Άννα αγαπάει και παντρεύεται τον κτηματία Κομπρεντέλ. Μια μέρα όμως, παρουσιάζεται ο Ροσκώφ και της φανερώνει το μυστικό της γεννήσεώς της. Την απειλεί έπειτα πως θα τ' αφαίρει και στον άντρα της, που αποδίδει μεγάλη σημασία στην οικογενειακή υπόληψη και δεν θ' ανεχθή ποτέ κοντά του την κόρη μιας γριάς αλητιάσας, αλκοολικής. Με τον εκδισμό αυτό, της παίρνει επανειλημμένως χρήματα, για να τ' αποταλήσει σε μεθύσια και σωσίες. Όταν πια η Άννα δεν έχει να του δώσει άλλα, ο Ροσκώφ στέλνει ένα γράμμα στον άντρα της και του τα φανερώνει όλα. Έκείνος δεν λείπει ποτέ στη γυναίκα του, αλλά υποφέρει φριχτά. Σε λίγες μέρες, αρρωσταίνει και πεθαίνει. Οι γείτονες κατηγορούν τότε την Άννα πως τον δηλητηρίασε. Αρχίζουν ανακρίσεις. Η τοξικολογική εξέταση των σπλάγχχνων του νεκρού έχει αναδείξει στο γιατρό Μαντελέρ, ένα ανικανο έπιστόμημα, που έχει καταρρώσει ώστόσο να τον θεωρούν σπουδαίο. Ο Μαντελέρ γνωματεύει πως ο Κομπρεντέλ δηλητηριάστηκε μ' αρσενικό. Έτσι, η γυναίκα του καταδικάζεται σε θάνατο κι' εκτελείται. Την τελευταία στιγμή, ο Μαντελέρ ανακαλύπτει πως έκαμε κάποιο φοβερό λάθος στη χημική ανάλυση και πως η Άννα Κομπρεντέλ είναι άθωα. Μά είναι πολύ άρνα πιά! Συντετριμμένος απ' το ακούσιο αυτό έγκλημά του, ο Μαντελέρ φεύγει για πάντα απ' το Σαφέρ, μαζί με την κόρη του Μαρία, αφού ζητάει συγγνώμη απ' το γιο της Άννας, το μικρό Ζερόμ. Περνάει 15 χρόνια. Ο Μαντελέρ έχει εγκατασταθεί σ' άλλο μέρος, μακρυνό, με το ψευδώνυμο Λωράν, κι' έχει γίνει αγαπητός σ' όλους για τις ανθρωπίνες του. Η κόρη του έχει στενή φίλη της μια όρφνη χωρική, τη Σιμόν, προστατευμένη του γιατρού. Κι' οι δυο κοπέλλες έρωτεύονται ένα νεαρό γείτονα τους, τον κτηματία Ζιλμπέρ. Η Σιμόν υποφέρει φριχτά απ' τη ζήλεια, γιατί ο νέος δείχνει φανερό προτίμησι στη Μαρία. Ο Ροσκώφ έχει μπλεχτεί στο μεταξύ σε κάθε είδους έγκληματα. Ένας λαθρέμπορος, σύντροφός του, μαλώνει μαζί του και τον χτυπάει μ' ένα μαστίγιο. Ο Ροσκώφ θέλει να εκδικηθή.

σούν το Σαφέρ. Μόλις τους ανέλθηθη εκείνος, πήδησε πάνω στ' αμάξι και μαστίγωσε τ' άλογο μ' όλες του τις δυνάμεις. Μας προδωσε, φαίνεται, ο Παριζιάνος! μουρμούρισε. Θά μάς το πληρώσει άκριδιά!...

Μά, παρ' όλα τ' ατυχήματά, τ' άλογο δεν μπορούσε να τρέξει. Κι' οι τελωνοφύλακες πλησίαζαν ολοένα. Ένας απ' αυτούς σημάδευε με το όπλο του το Σαφέρ, για να τον τρομάξει.

—Θά με σκοτώσουνε σαν παληόσκυλο! μονολόγησε ο λαθρέμπορος.

Πήδησε απ' τ' αμάξι, ώρμησε προς το δάσος και χάθηκε ανάμεσα στους ψηλούς θάμνους, ξαναλέγοντας απειλητικά:

—Θά μου τ' πληρώσει ο Παριζιάνος!... Δυό μέρες αργότερα, ο Ροσκώφ— που είχε βρή δουλειά σε κάποιο λατομείο— γύριζε το βράδυ στην «Ωτ-Μπιουτέ, μέσ' απ' το δάσος.

Τού φάνηκε επανειλημμένως πως άκουσε βήματα στα ξερόκλαδα, σαν να τον ακολουθούσε κάποιος.

«Κανέναν λαγός θα είναι...» είπε με το νου του.

Η νύχτα ήταν σκοτεινή.

Όταν ο Ροσκώφ είχε περάσει ένα έρει-

πωμένο μύλο, είδε κάποιον να διασχίζει το δρόμο και να προχωρή καταπάνω του. Σταμάτησε άμέσως και ρώτησε φοβισμένα:

—Ποιός είσαι σύ; Τι θέλεις;

—Ο άγνωστος χύμης πάνω του, κι' άρχισαν μια φοβερή πάλη μέσ' στο σκοτάδι.

—Α, σύ είσαι Σαφέρ; φώναξε ο Ροσκώφ, αναγνωρίζοντας τον αντίπαλό του. Καλά σου τ' σκαρώσα, έ;

Μά ο άλλος τον χτύπησε με το μαχαίρι του στον ώμο. Ο Ροσκώφ σωριάστηκε χάμα, βογγώντας.

—Πάρε κι' αυτήν για δώρο! μούγκρισε ο λαθρέμπορος.

Τού κατάφερε και δεύτερη μαχαιριά κι' ύστερα χάθηκε στο δάσος.

Ο Ροσκώφ είχε λιποθυμήσει. Το αίμα του έδαφε κόκκινο το ύγρο χορτάρι. Μά η δροσιά της νύχτας τον βοήθησε να συνέλθει. Βρήκε τη δύναμη να σκαρφαλώσει σ' ένα μικρό ύψωμα. Βλέποντας από μακριά φωτισμένα τ' παράθυρα της Σιμόν και τού Μαντελέρ, ξαναδρόμκε το θάρρος του και συγκέντρωσε τις δυνάμεις του για να φωνάξει.

Φοβόταν μήπως πεθάνει τη νύχτα στο δάσος, σαν άδασποτο σκυλί...

—Βοήθεια!... Βοήθεια!... φώναξε.

Αυτές τις φωνές είχε άκούσει η Σιμόν. Κι' έτρεξε να ξυπνήσει το Μαντελέρ. Με τη βοήθειά της, ο γιατρός μετέφερε στο σπίτι του τον πληγωμένο κακούργο.

—Σώστε με!... ψιθύρισε ο άθλιος. Δεν θέλω να πεθάνω... φοβάμαι! Σώστε με!... Και λιποθύμησε πάλι.

Η Σιμόν κι' η Μαρία αγαπούσαν το Ζιλμπέρ, η πρώτη μ' όλη τη σφοδρότητα και όρμητικότητα του χαρακτήρος της, η άλλη με την ήρεμη και γλυκερά τρυφερότητά της.

Ο νέος είχε νοιώσει συμπάθεια για την κόρη του Μαντελέρ. Μια μέρα, τους κάλεσε να επισκεφθούν το κτήμα του. Ο Μαντελέρ δεν το ήθελε, μά η Μαρία κι' η Σιμόν επέμεναν να δεχθή την πρόσκληση.

Ο νέος τους περίμενε, μαζί με τον έπιστάτη του, το Ζοζιλέ. Τους ώδηγησε σ' όλο το κτήμα, τους έδειξε τις μεταρρυθμίσεις που είχε έφαρμώσει.

Ανέβηκαν μαζί στο γειτονικό βουναλάκι. Η Μαρία κουράστηκε λίγο και σταμάτησε στην πλαγιά. Η ζέση ήταν πινηγρή.

Ο Ζιλμπέρ πρόσφερε το μπράτσο του στην κοπέλλα, κι' εξακολούθησαν το ανέβασμα.

Στην κορυφή του βουνού, μια πελώρια πέτρα σχημάτιζε ένα θόλο, κάτω απ' τον οποίο δεν εισηχωρούσαν οι άχτιδες του ήλιου.

Ο Ζιλμπέρ είχε στολίσει το μέρος αυτό, που τού άρεσε πολύ. Είχε φέρι χώμα γόνιμο κι' είχε φυτέψει διάφορα ανάρριχτα κ' βούτα. Η πρασιναδά είχε σκεπάσει τους βράχους.

Ο Μαντελέρ κι' η Σιμόν είχαν άργοςποήσει λίγο στο δρόμο.

Ο γιατρός σταματούσε σε κάθε βήμα, για να θαυμάσει το μεγαλοπρεπές τοπίο, που άπλωνόταν κάτω απ' τ' μάτια του και που τόδρισκε ταιριασμένο με την ψυχική του κατάσταση.

Η Σιμόν είχε άφισει το γιατρό μονάχο με το Ζοζιλέ, κι' έτρεχε εδω κι' εκεί μαζεύοντας άγριολούδια. Ο πραγματικός σκοπός της όμως ήταν να πλησιάσει στη σπηλιά όπου είχαν μπει ο Ζιλμπέρ κι' η Μαρία.

Οι δυο νέοι σώπαιναν μ' άμνησιν, ευτυχισμένοι γιατί βρίσκονταν για λίγο μόνοι.

—Ο πατέρας σας σταμάτησε, είπε ο Ζιλμπέρ. Είναι δύσκολος ο άνήφορος. Έμεις περπατήσαμε γρήγορα ξεκουραστήτες τώρα.

Κι' άρχισε να έτοιμάζει ένα τοαπέζι,

στημένο στη μέση της σπηλιάς. —Θά σας βοηθήσω κι' εγώ, είπε γελώντας η Μαρία.

Πηγαίνονταν, εύχαριστημένοι γιατί ήταν μαζί, αμίλητοι αλλά γεμάτοι ευτυχία. Κάποια στιγμή, τ' αέρια τους συναντήθηκαν πάνω απ' το τραπέζι. Και τ' αδαχτυλά τους σφίχτηκαν, έκφράζοντας ό,τι δεν τολμούσαν να πούνε με λόγια. Η Μαρία έγινε κατάχλωμη κι' ύστερα κοκκίνισε. Το χέρι τού νέου έσφιγγε ακόμη το δικό της. Η Μαρία προσπάθησε να το έλευθερώσει.

Συγχρόνως έπιχειρούσε να μην κυττάζει το Ζιλμπέρ. Τ' α μεγάλα γλυκά μάτια της είχαν ύγρανθή κι' είχαν πάρει μια έκφρασι ικετευτική.

Έτελος, ο Ζιλμπέρ άφισε το χέρι της και ψιθύρισε:

—Με συγχωρήτε!

Η κοπέλλα κούνησε το κεφάλι της κι' άπάντησε σιγανά, τρέμοντας:

—Γιά που πράγμα να σας συγχωρήσω;

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε η Σιμόν. Σταμάτησε βλέποντας τους. Τ' α χείλη της έχασαν το χρώμα τους.

Η Μαρία έτρεξε κοντά της, την άγκάλιασε απ' το λαιμό και της ψιθύρισε, μ' ένα τόνο που εξωτερικούσε όλη τη συγκίνησι που γεμίσε την ψυχή της:

—Ω, καλή μου Σιμόν, αν ήξερες πόσο είμαι άτυχησμένη!...

Έκείνη προσπάθησε να χαμογελάσει.

—Μπα! Γιατί αυτή η ξαφνική ευτυχία; ρώτησε.

Η Μαρία έσκυψε στ' αυτή της.

—Θά σου τ' άπ' όλα...

Πήρε το μεγάλο μπουκέτο που είχε φτιάσει στον κήπο τού Ζιλμπέρ, και τόδωσε στη Σιμόν.

—Πάρ' το... της είπε. Έσ' τρελλαίνεσαι για τ' α λουλούδια. Κι' αυτή την έποχή δεν υπάρχουν πιά στο δάσος. Πάρ' το! Θέλω να τόχης για ένθμιο της σημερινής μέρας.

Τη στιγμή εκείνη, μπήκαν ο Ζοζιλέ κι' ο Μαντελέρ.

Η Σιμόν άποτραβήχτηκε σε τ' βάθος της σπηλιάς. Είχε ανάγκη να ξεναδρή τη γαλήνη της ψυχής της. Φοβόταν μήπως προδοθή.

«Θέε μου! Πόσο ύποφέρω!» είπε με το νου της.

Κι' άπαντώντας στην ένδόμυχη αυτή σκέψη της, γέλασε σιωπηλά κι' ανασήκωσε τους ώμους της, με μια κίνησι περιφρονησεως.

Το μπουκέτο εκείνο τη βάριανε σαν ασήκωτο φορτίο. Η ευωδία του την χτυπούσε στο κεφάλι, τη μεθούσε. Τ' άφισε λοιπόν να πέσει απ' τ' α χέρια της και το καταπάτησε με θυμό. Τ' α τριαντάφυλλα μαδίσανε.

—Σιμόν! της φώναξε ο Μαντελέρ. Τι κάνεις εκεί, μόνη σου παιδί μου; Έλα δώ, μαζί μας.

Πρόσεξε την άχρότητά της κι' ήταν έτοιμος να τη ρωτήσει, μά κείνη τον πρόλαβε.

—Με πείραξε λίγο η ζέση, δικαιολογήθηκε.

Ο Μαντελέρ την κύτταξε μ' ύποψία. Δεν τού φαινόταν φυσικό να πάθει απ' τη ζέση η Σιμόν, η ρωμαλέα αυτή και σκληραγωγημένη χωριατοπούλα. Ωστόσο, δεν τόλμησε να έπιμείνι.

Ο ήλιος βασίλευε πιά, όταν κατέβηκαν απ' το βουνό. Φύσαγε ένα αεράκι, πούδιωχνε τ' α σύννεφα.

Ο Μαντελέρ, άνησυχώντας, κύτταζε με την άκρη τού ματιού του τη Σιμόν. Παρατήρησε λοιπόν ότι δεν ξεκολλούσε τ' α μάτια της απ' το Ζιλμπέρ και τη Μαρία. Αυτό έγινε άφορμή να τούς προσέξει κι' εκείνος.

Απ' τη στάσι τους, απ' τη λάμψη που παίρναν τ' α μάτια τους κάθε φορά που συναντιόνταν, μπορούσε να μαντέψει κανείς το βαθύ και κεραυνόβολο άίσθημα που τούς είχε ένώσει.

Τότε ο άνθρωπος που είχε έρθει σ' αυτή την έρμια για να βρή τη λήθη, ο πατέρας εκείνος που ζούσε μόνο για την κόρη του, ένωισε μια έσωτερική επαγώντασι...

«Μου κλέβουν το παιδί μου!» συλλογίστηκε με αγωνία.

Δεν είχε σκεφθή ποτέ πως μπορούσε ναρθεί μια μέρα που θα εισηχωρούσε ο έρωτας στην κοριτσιάτικη καρδιά... πως θα έρχόταν κάποιος να την κλέψει, να τη γεμίσει με τη δική του καρδιά και να την κάμη να ζήγι, αυτόν μονάχα...

Όταν τούς άφισε ο Ζιλμπέρ, στην είσοδο τού δάσους, ο γέρος γιατρός βρήκε τη δύναμη να κρυφή τ' ανήσυχες σκέψεις τού τόν συντάραξαν... Ένώ όμως άποχαιρετούσε το νέο, έλεγε με το νου του πως δεν έπρεπε να ξαναϊδωθούν ποτέ πιά.

Η Μαρία είχε πιάσει απ' το μπράτσο τον πατέρα της κι' έμενε αμίλητη.

—Τι σκέπτεσαι, παιδί μου; τη ρώτησε ο Μαντελέρ, χαμογελώντας.

—Τίποτε... άπάντησε η κοπέλλα, άνασκιρτώντας σαν ναχε ξυπνήσει από κάποιο όνειρο.

Ο γέρος άναστέναξε. Η Σιμόν βάδιζε κοντά στη φίλη της.

—Τι έκαμες το μπουκέτο μου; τη ρώτησε ξαφνικά η Μαρία.

Έκείνη δίστασε λίγο, δυσανασχετώντας, κι' ύστερα δικαιολογήθηκε:

—Το είχα μαράνει ο ήλιος και τ' άφισα πάνω στο βουνό, μέσ' στα χόρτα.

Τ' άλλο πρωί ώστόσο, υποχωρώντας στις έπιμονες έρωτήσεις της Μαρίας, της φανέρωσε το αίσθημά της. Της είπε ακόμη πως ήταν αντίζηλος της, και γι' αυτό τη μισούσε.

Η Μαρία έμεινε έκπληκτη, σαστισμένη απ' την άποκάλυψι εκείνη...

Πέρασαν δεκαπέντε μέρες.

Ο Ροσκώφ, νοσηλευόμενος απ' το Μαντελέρ, συνερχόταν σιγά-σιγά απ' τη μαχαιριά που τού είχε καταφέρει ο Σαφέρ για την προδοσία του.

Ο γέρος γιατρός τόν είχε πάρει στο σπίτι του χωρίς να τόν ρωτήσει από πού έρχόταν και ποιά ήταν τ' όνομά του. Είχε σεβασθή πάντα την άγριοπη σιωπή με την οποία άκουγε ο κακούργος τις συμβουλές του.

Όποιοι έχουν μυστικά, δεν ζητάνε να μάθουν τ' α μυστικά τών άλλων.

Ο Ροσκώφ άπέφυγε να καταγγείλη το Σαφέρ. Δεν είχε πη στο Μαντελέρ τίποτε για την περιπέτειά του. Κι' οι κάτοικοι τού Ωτ-Μπιουτέ είχαν θεωρήσει τόν τραυματισμό του σαν τυχαίο περιστατικό.

Γιά άρκετο καιρό, βρισκόταν μεταξύ ζωής και θανάτου. Μά στο τέλος γλύτωσε.

Είχε γερά καρφωμένη τη βρώμικη ψυχή του στο άμαρταλό κορμί του...

Ο Ζιλμπέρ ξαναπήγε στο σπίτι τού γιατρού. Μά ο Μαντελέρ τόν δέχθηκε με κάποια ψυχρότητα. Είχε φροντίσει ώστε να μη τού δοθή ευκαιρία να συναντηθή με τη Μαρία.

«Έκπληκτος γι' αυτή τη στάσι τού Μαντελέρ, ο νέος έπεδίωξε να δη τη Μαρία, μά δεν τ' ατώρρωσε.

Ο έρωτας της κοπέλλας μεγάλωνε ολοένα, ώπου μια μέρα αναγκάστηκε πιά να τ' αφανέρωσει όλα στον περίτρομο πατέρα της.

Είχε φτάσει το φθινόπωρο. Τ' α φύλλα τών δέντρων άρχιζαν να πέφτουν, τ' α δάση γυμνώνονταν απ' την πράσινη φορεσιά τους.

Μια μέρα, η Μαρία είδε απ' το παράθυρο της κάμαράς της το Ζιλμπέρ στο δάσος. Την κύτταξε από μακριά, άκίνητος κι' άκουμπώντας με τ' α δυο του χέρια στο κυνηγετικό τουφέκι του.

Ο Μαντελέρ έλειπε. Δεν ύπήρχε στο σπίτι κανείς άλλος από μια υπρέτρια και τ' ο Ροσκώφ, πούμενε ακόμη στο κρεβάτι.

Ωστόσο, η Μαρία δίσταζε αν έπρεπε να βγή. Ο Ζιλμπέρ της έκαμε ένα νόημα. Είχε παρανομήσει, καθώς φαίνεται, την άναχώρησι τού Μαντελέρ κι' ήταν βέβαιος τώρα πως θάβρισκε μονάχη την κοπέλλα.

Πλησίασε σιγά-σιγά στο σπίτι, περνώντας από δέντρο σε δέντρο κι' από θάμνο σε θάμνο. Έφτασε τόσο κοντά, ώστε η Μαρία έδλεπε καθαρά τ' α ικετευτικά νοήματα που της έκανε.

Αρνήθηκε στην αρχή, μη θέλοντας παρακούση τόν πατέρα της και κοκκινίζοντας στη σκέπη ότι θα τόν άντίκριζε τ' ο βράδυ μ' ένα τέτοιο βάρος στη συνεδήσι της. Δεν τολμούσε να προχωρήσει προς την ευτυχία αυτή που την τραβούσε τόσο δελεαστικά.

Στο τέλος, ο Ζιλμπέρ κρέμασε το όπλο του στον ώμο και πλησίασε με θάρρος.

Η Μαρία τρόμαξε. "Αν γύριζε ο πατέρας της... Κι' ύστερα, μπορούσε να τούς δη η Σιμόν...

Δυσπιστούσε τώρα προς τη χωρική. Κι' έπρεπε πραγματικά να δυσπιστή. Μήπως δεν ήταν έχθρά της;

—Περιμένετε με, Ζιλμπέρ! φώναξε στη νέο, τη στιγμή που έβγαине πιά απ' τ' α δέντρα. Άπομακρυνθήτε όμως!

Ο νέος χάθηκε πάλι ανάμεσα στους θά-

3ον Λίγο μακρύτερα, ύπήρχε ένας τελωνοσταθμός, σε μικρή απόστασι απ' το δρόμο.

Οι τελωνοφύλακες περικύκλωσαν τ' αμάξι και ρώτησαν το λαθρέμπορο: «Κρυβεις τίποτα κάτω απ' τ' α ξύλα σου;

—Ναί. Άλλα ξύλα! άστειεύτηκε εκείνος.

Οι τελωνοφύλακες γέλασαν και τόν άφισαν να περάσει έλευθερά.

Ο Σαφέρ μαστίγωσε τ' άλογό του. Βρισκόταν κι' όλας μακριά, όταν ο Ροσκώφ έτρεξε προς τόν τελωνοσταθμό.

Οι τελωνοφύλακες τόν πλησίασαν, έκπληκτοι, και τόν ρώτησαν:

—Τι θέλει ο κύριος;

—Χαράς σ' α μάτια σας! τούς είρυνεύθηκε εκείνος.

—Γιατί;

—Τ' αμάξι που άφίσατε να περάσει, κουβαλούσε έκατό χιλιάδων φράγκων μπουρτι, μέσα στα καυσόξυλα.

—Έλα δά!...

Ο Ροσκώφ άνασήκωσε τούς ώμους του.

—Δεν είδατε πόσο κανονικά ήταν τ' α ξύλα, κι' όλα ένα κόσμιο; Έτσι είναι τ' α καυσόξυλα!... Τ' α μάτια σας δεν άξιζονε πεντάρα, σ' ας το ξαναλέω!

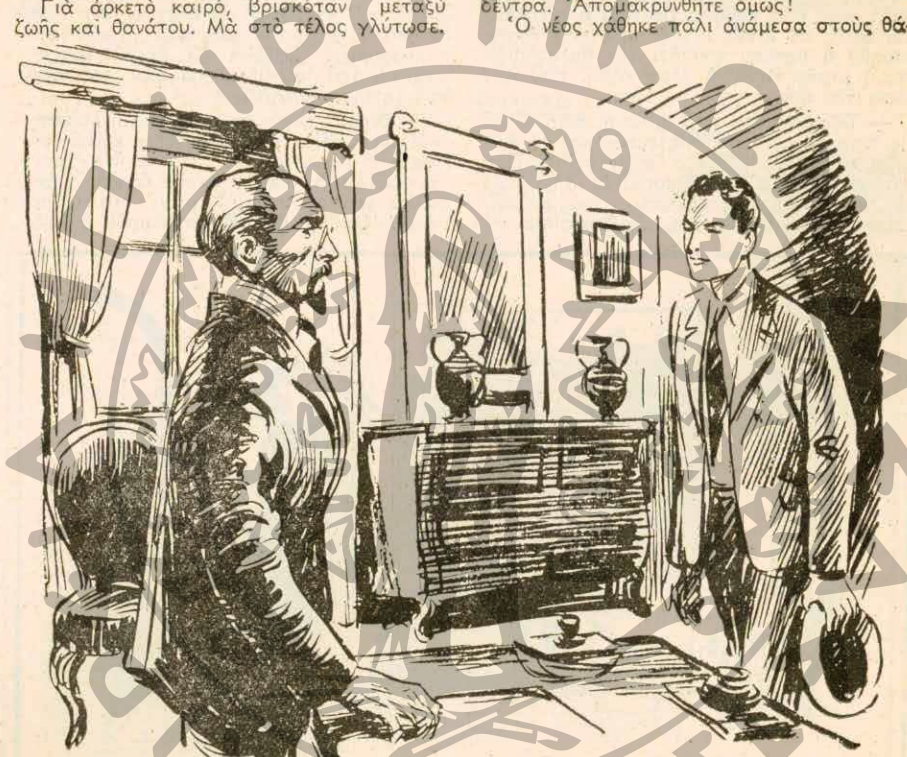
—Διάβολε, δίκιο έχει! φώναξε ένας απ' τούς τελωνοφύλακες. Μας τήν έσκασε εκείνος ο κατεργάρας!

Ωρμησαν άμέσως όλοι, για να κυνηγή-

ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ Η ΑΣΩΤΙΑ

Ο όδοκαθαριστής αυτός τού Σέφιλντ της Άγγλιας είναι ο Στιούαρτ Μπάρνελ. Σπένσερ ήλικίας 35 χρόνων. Ο άλλος φοιτητής της Ιατρικής και ήρωας άλκιςπρωταγώνιστής τού τελευταίου πολέμου κερδίζει σήμερα 4 λίρες τήν έβδομάδα από τήν εργασία του αυτή. Η γυναίκα τόν κατηγορεί ότι κατασπατάλησε χαρτοπαίζοντας όχι μόνο τη δική του περιουσία, αλλά και 26.000 λίρες που κληρονόμησε από μια θεία της!...

Ο Ζιλμπέρ ξαναπήγε στο σπίτι τού γιατρού, μά ο Μαντελέρ τόν δέχθηκε με κάποια ψυχρότητα...

μνους. 'Η Μαρία κατέβηκε, βγήκε απ' τὸ σπίτι καὶ προχώρησε τρέμοντας πρὸς τὸ δάσος.

Ὁ Ζιλμπέρ τὴν πλησίασε.
— Εὐχαριστῶ πού ἤρθατε... τῆς εἶπε, μὲ μιὰ ματιά γλυκεῖα σὰν χάδι.

Τῆς πρόσφερε τὸ μπράτσό του, γιατί εἶδε πὺς ἦσαν ἀστάθι τὰ βήματα τῆς.

Ἡ κοπέλλα βιάζετο μηχανικά, κυττάζοντας κατ' εὐθείαν μπροστά τῆς, ἐνῶ ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε γρήγορα, ἀσυγκράτητα.

— Σὰς ὀρκίζομαι πὺς σὰς ἀγαπῶ καὶ πὺς θὰ σὰς ἀγαπῶ πάντα, ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ! τῆς εἶπε ὁ Ζιλμπέρ.

Πῆρε τὰ χέρια τῆς μέσα στὰ δικά του, τᾶσφιζε μὲ πάθος καὶ πρόσθεσε:

— Εὐχαριστῶ! Εὐχαριστῶ, Μαρία!...

Εἶχε δακρύσει.

— Κλαίτε; ρώτησε ἡ κοπέλλα.

— Εἶναι δάκρυα χαράς!

Μέσ' στὸ μεθύσι τῆς εὐτυχίας τους, δὲν εἶχαν ἀκούσει κάτι ἐλαφρὸς πατημασιές, πῶς ἀπ' τοὺς θάμνους. Ἄν ἦσαν ἥρεμοι, θάδελπαν νὰ ξεπροβάλλῃ ξαφνικά ἕνα πρόσωπο κατὰχλωμο, μὲ μάτια φλογισμένα καὶ μὲ χεῖλη πού ἐτρεμαν ἀπ' τὴ συγκίνησι.

Ἦταν ἡ Σιμόν. Εἶχε δὴ νὰ βγαίῃ ἡ Μαρία, εἶχε ἀναγκασθεῖ ἀπὸ μακριὰ τὸ Ζιλμπέρ καὶ τοὺς εἶχε παρακολουθεῖ...

— Πρέπει νὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα! πρόσθεσε ὁ νέος. Πρέπει νὰ μάθετε τὸ κάθε τι γιὰ μένα. Ὑστερα, θάσαστε πῶς ἐλευθερὴ νὰ μ' ἀγαπήσετε ἢ ν' ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ μένα...

Ἡ Μαρία ἐνοιωσε κάποιον φόβο. Τὶ θὰ τῆς ἔλεγε λοιπὸν ὁ Ζιλμπέρ; Ποῖο φοβερό μυστικὸ θὰ τῆς φανέρωνε; Μήπως εἶχε δίκιο ὁ Μαντελὸρ πού δὲν τὸν συμπαθοῦσε;

Ὁ Ζιλμπέρ καταλάβε τις σκέψεις τῆς. Χαμογέλασε βιασμένα καὶ εἶπε, κουνώντας τὸ κεφάλι του:

— Δὲν πρόκειται γιὰ μένα τὸν ἴδιο.

— Ἀλλὰ γιὰ ποιόν;

— Γιὰ τὴ μητέρα μου!...

Κι' ἐνῶ οἱ ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας του ξεπνοῦσαν μιὰ-μιὰ στὴ μνήμη του, διηγῆθηκε τὸ ἀπαίσιο δρᾶμα πού εἶχε δηλητηριάσει τὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς του.

Δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν Ζερὸμ Κομπρεντέλ, τὸ γυιὸ τῆς κατατομημένης! Εἶχε ἀλλάξει ὄνομα, ἀπὸ ντροπὴ γιὰ τὴν κληῖδα πού στιγμάτιζε τὴν οικογένειά του.

Τὰ εἶπε ὅλα στὴ Μαρία, δίχως νὰ παραλείψῃ καμμιά σκηνή, καμμιά λεπτομέρεια: πὺς εἶχε πεθάνει ξαφνικά ὁ πατέρας του μέσα σὲ λίγες μέρες, πὺς εἶχε κατηγορηθῇ ἡ μητέρα του ὅτι τὸν δηλητηρίασε... ἡ μητέρα του, ἡ τόσο καλὴ, πού λάτρεινε τὸν ἀντρα τῆς σὰν Θεό...

— Τὴν ἐκλείσαν στὴ φυλακὴ, παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες τῆς, τὶς φωνὲς καὶ τὰ δάκρυά τῆς. Τὴ δίκασαν... ἕνας ἄθλιος εἶχε ἐπιφορτισθῇ ἀπ' τὶς δικαστικὲς ἀρχὲς μὲ τὴν ἱατροδικαστικὴ ἐξέτασι τοῦ νεκροῦ.

Ἦταν ἕνας γιατρός, πού τὸν θεωροῦσαν ὁλοῦς σοφώτατο. Τὸν λέγανε Μαντελὸρ... Μὰ εἶχε κλέψει αὐτὴ τὴ φήμη του, γιατί ἦταν ψεύτης, ἀπατεῶν, ἐγκληματίας!...

Ὁ Ζιλμπέρ ἀποτέλεσε τὴν ἐξέτασά του ἡταν καταπληκτικὸ! Γνωμάτωσε πὺς ὁ πατέρας του εἶχε δηλητηριασθῇ μ' ἄρσενικο... Ἡ Μαρία δὲν τολμοῦσε πῶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια τῆς. Τὴν εἶχε κυριεύει τρόμος κι' ἡ καρδιά τῆς σφιγγόταν φριχτά.

— Μ' ἀκούτε, Μαρία; πρόσθεσε ὁ Ζερὸμ.

— Ναί, ψιθύρισε ἐκείνη μὲ σδυσμένη φωνή. Σὰς ἀκούω... καὶ σὰς λυποῦμαι ὀλοψυχα... Κι' ἡ μητέρα σας τί ἀπόγινε;

— Καταδικάσθηκε εἰς θάνατον καὶ κατατομήθηκε! Μὰ δὲν τελειώσαν ἐδῶ ὅλα...

— Ὡς ἐδῶ, παρ' ὅσα κι' ἂν σὰς ἔλεγα, θάχατε τὸ δικαίωμα νὰ θεωρήσετε ἐνοχὴ τὴ μητέρα μου. Κι' ὅμως, ἀγαπητὴ μου, μὴ πρὶν νὰ περπατᾶω μὲ τὸ κεφάλι ψηλά! Ἡ μητέρα μου ἦταν ἀθάνα... ἀθάνα, τ' ἀκούτε;

— Ὡς, εἶναι μιὰ ἄλλη φριχτὴ ἱστορία, αὐτὴ. Τὴν ἴδια νύχτα πού ἡ δυστυχισμένη μητέρα μου ἀνέβηκε στὸ ἱκρίωμα ὁ γιατρός καταλάβε τὸ λάθος του, ἀπὸ μιὰ τυχαία σύμπτωση, κι' ἔτρεξε στὴν πλατεία ὅπου θὰ γινόταν ἡ ἐκτέλεσι, γιὰ νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν ἀναβάλῃ. Μὰ ἔφτασε πολὺ ἀργά! Κι' ἡ μητέρα μου ἀποκεφαλίσθηκε!...

Ὁ νέος σάπασε. Δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ὅλο τὸ σῶμα του ἐτρεμε, τὰ χέρια του ταράζονταν σὰν ἀπὸ ἡλεκτρικὸ ρεύμα, τὰ μάτια του εἶχαν θολώσει ἀπ' τὴ θλίψι.

Ἡ Μαρία ἔμενε ἀμίλητη. Δὲν εὗρισκε λόγια παρηγορίας γιὰ ἕνα τόσο μεγάλο πόνον.

— Ἐπρεπε νὰ τὰ μάθετε, ὅλ' αὐτά, ψιθύρισε ὁ Ζερὸμ. Εἶχε καθῆκον νὰ σὰς τὰ φανερῶσω... Καὶ τώρα πού τελείωσα, πέστε μου, μ' ἀγαπάτε ἀκόμη;

Εἶχε καθῆκον σ' ἕνα κομὸ δέντρου, πεσμένο ἀπὸ καταιγίδα. Ἡ Μαρία πῆγε πρὶν κοντὰ του, ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε ἀγνὰ στὸ μέτωπο.

— Τώρα καταλαβαίνω τὴ λύπη καὶ τὴ μελαγχολία σας... τοῦ εἶπε. Μὰ τί ἀπόγινε ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ γιατρός, ὁ φονιάς τῆς μητέρας σας;

— Ὁ Μαντελὸρ;

— Ναί. Δὲν τὸν ξαναεῖδατε ἀπὸ τότε;

— Ὁχι, ποτέ! Ἐφυγε μακριὰ ἀπ' τὴ Σατώ, γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ αἶσχος του. Ἀναζητήσα τὰ ἴχνη του, ρώτησα γιὰ νὰ πάρω πληροφορίες. Ἦθελα νὰ βρεθῶ ἀντίκρου του, νὰ τοῦ παρουσιάσω σὰν προσωποποίησι τῆς ἐκδίκησης!

— Ζερὸμ! ψιθύρισε πονεμένα ἡ Μαρία. Ὁ κτηματίας καταπραυνήθηκε κάπως καὶ εἶπε:

— Εἶναι ἡ πρώτη φορά, ὕστερ, ἀπὸ πολλὰ χρόνια, πού μιλάω γι' αὐτὸν τὸν ἄθλιο. Ὁσάκις βρισκόμαστε μαζί, ὁ Ζοζι-

λὲ κι' ἐγώ, ἀποφεύγομε κάθε τι πού μπορεῖ νὰ μᾶς θυμίσῃ τὸ μιστὸ ἐκεῖνο ὄνομα... Συγχωρεστὲ με, Μαρία γιὰ τὴν παρασύρθηκα μπροστά σας στὶς ὀδυνηρὲς αὐτὲς ἀναμνήσεις πού βαραίνουν τὴν ψυχὴ μου... Συγχωρεστὲ με!

— Ὁ θυμὸς σας καὶ τὸ μῖσος σας εἶναι ἀπόλυτα δικαιολογημένα! εἶπε ἡ Μαρία.

Τὸν κύτταξε τρυφερά. Ἀρχισε νὰ τοῦ μιλάει γλυκά, καὶ τὰ λόγια τῆς εἶχαν τὴ μαγικὴ δύναμι νὰ βαλασμώνουν τὶς πληγὲς του. Ξεσκέπασε ὅλη τὴν ἀνεξάντλητὴ καλωσύνη τῆς γυναικείας καρδιάς τῆς.

Κι' ὁ Ζερὸμ ἄφινε ν' ἀποκοιμούνται τὰ μισθ του, μὲ τὸ γλυκὸ κελόδημα τῆς σοδαρῆς καὶ συγκινημένης ἐκείνης φωνῆς...

Ὑστερα χωρίστηκαν, γιατί δὲν μπορούσε νὰ μείνῃ περισσότερο ἡ Μαρία.

Φεύγοντας, ὁ Ζερὸμ ἦταν ἀκόμα θαμπωμένος ἀπ' τὴν ἐρωτικὴ ἐκείνη ἀκτινοβολία τῆς ἀγαπημένης του. Κι' ἔτσι δὲν ἀντελήφθη μιὰ γυναικεία σωριασμένη χάσμ, λιπόθυμη: τὴ Σιμόν.

Ὁ Μαντελὸρ γύρισε τὸ βράδυ.

— Πὺς εἶναι ὁ Ροσκῶφ; ρώτησε τὴν κόρη του.

— Δὲν τὸν εἶδα, πατέρα. Ξέρετε πὺς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τρομάζει, ὅσο κι' ἂν προσπαθῶ νὰ νικήσω αὐτὸ τὸ συναίσθημα.

— Βλέπω πὺς θὰ γινόσουν μιὰ πολὺ κακὴ νοσοκόμος, παρατήρησε ὁ Μαντελὸρ. Παραδέχομαι ὡστόσο πὺς προκαλεῖ τὸ φόβο ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ροσκῶφ. Ἄν δὲν ἦταν τόσο ἐξασθενήμενος, σίγουρα δὲν θὰ τὸν ἄφινε μονάχον ἐδῶ. Μὰ τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ κἀν τὴν παραμικρὴ κίνησι, γιατί θὰ ξαναῖνοιγε τότε ἡ πληγὴ του.

Ἡ Ἀγγελικὴ, ἡ ὑπρέτρια τοῦ γιατροῦ, ἀκούγοντας τὰ τελευταῖα λόγια του θεώρησε σωστὸ νὰ ἐπέμβῃ:

— Νὰ σὰς πῶ, κύριε Λωρὰν, ἡ καλωσύνη σας σὰς τυφλώνει! Ὁ πληγωμένος σας εἶναι μιὰ χαρὰ στὴν ὑγεία του. Σήμερα τ' ἀπομνηστεύω τὸν ἄκουσα νὰ περπατᾷ στὴν κάμαρά του. Πιστεύω πὺς πῆγε στὸ γραφεῖο σας... Τὴν ὥρα κείνη, ἡ δεσποινὶς Μαρία εἶχε πάει ὡς τὸ δάσος.

— Ἄ, βγήκες ἐξῶ; ρώτησε ὁ Μαντελὸρ τὴν κόρη του.

— Ναί, εἶχα δὴ μερικὰ φθινοπωρινὰ λουλούδια στὸ δάσος καὶ πῆγα νὰ φτιάσω ἕνα μπουκέτο.

— Εἶσα βεβαίως πὺς δὲν ἔκανες λάθος, καλὴ μου Ἀγγελικὴ; ρώτησε ὁ γιατρός μὲ κάποια ἀνησυχία.

— Οὔτε κουδέντα νὰ γίνεταί! Τρίζανε τὰ σανίδια τοῦ πατώματος, κι' ἔτσι καταλάβαινα πότε στεκότανε καὶ πότε περπατοῦσε... Ὁδῆγε κανεὶς πὺς φυλαγότανε...

— Πᾶω νὰ βεβαιωθῶ γι' αὐτὸ πού μοῦ λές.

— Νὰ πᾶτε. Μὰ ἔχω νὰ σὰς δώσω μιὰ συμβουλή: Ἀρκετὸν καιρὸ τώρα κρατᾶτε στὸ σπίτι σας καὶ ταΐζετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Δώστε του πῶς νὰ καταλάβῃ πὺς πρέπει νὰ φύγῃ. Δὲν θὰ κάνετε φιλανθρωπικὸ αὐλοῦ τὸ σπίτι σας!

Ὁ Μαντελὸρ δὲν ἀπάντησε. Ἀνέβηκε στὴν κάμαρα τοῦ Ροσκῶφ. Ἀφουγκράστηκε ἐξῶ ἀπ' τὴν πόρτα, ἀλλὰ δὲν ἀκούσε τίποτε.

«Κοιμᾶται, φαίνεται» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Πέρασε ὕστερα στὸ γραφεῖο του, πού κρατοῦσε πάντα τὸ κλειδί του.

Ἐβαλε τὸ κλειδί στὴν κλειδαριὰ καὶ θέλησε νὰ τὸ στρίψῃ γιὰ ν' ἀνοίξῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάρθωσε.

— Περιέργο! ψιθύρισε. Τὶ ἔπαθε ἡ κλειδαριὰ;

Ξαναδοκίμασε, δίχως ἀποτέλεσμα. Κάποια στιγμὴ, μὲ τὸ δυνατό σπρώξιμό του, ἡ πόρτα ἀνοίξε μόνη τῆς. Ἦταν ξεκλείδωτη!

Ὁ Μαντελὸρ φοβήθηκε. Κάποιος θάχε μῆλ' ἀπὸ γραφεῖο, στὴν ἀπουσία του!

Ἀναψε ἕνα κερί γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὅλα ἦσαν ἐν τάξει. Τὰ περιοδικὰ, οἱ ἐφημερίδες, τὰ χαρτιά του ἦσαν ἀθικτα πάνω στὸ μεγάλο τραπέζι του.

Στὸ βάθος τῆς κάμαρας ὑπῆρχε ἕνα

ὀγκῶδες καὶ γερὸ γραφεῖο, κολλημένο στὸν τοίχο. Σ' αὐτὸ ἔπασε ἀμέσως ἡ ματιά τοῦ Μαντελὸρ.

Ἐβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μάτσο κλειδιά, ξεχώρισε ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ τόβαλε στὴν κλειδαριὰ τοῦ γραφείου. Μὰ ἦταν κι' αὐτὸ ξεκλείδωτο, ὅπως ἡ πόρτα!

— Χάθηκε! ψιθύρισε ὁ Μαντελὸρ.

Ἐσκυψε, κύτταξε ἀπὸ κοντὰ καὶ βεβαιώθηκε πὺς εἶχαν παραβιασθῇ τὰ συρτάρια.

Τ' ἀνοίξε, πῆρε τὰ χαρτιά πού βρίσκονταν μέσα, τᾶρριξε πάνω στὸ τραπέζι καὶ τὰ ἐξέτασε. Ἦταν διάφορα χρεώγραφα, πού εἶχαν γραμμένο τὸ πραγματικὸ τοῦ ἐπίθετο.

Σ' ἕνα ἀπ' τὰ συρτάρια ὑπῆρχαν χρυσὰ νομίσματα καὶ κάμποσα χαρτονομίσματα. Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶχε πειραχθῇ.

Δὲν εἶχε γίνῃ κλοπὴ τοῦ πόνου. Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία γι' αὐτὸ!

Ὁ Μαντελὸρ βγήκε, πέρασε γρήγορα τὸ διάδρομο, στάθηκε ἐξῶ ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ Ροσκῶφ κι' ἀφουγκράστηκε παλὶ. Ὑστερα χύπησε τὴν πόρτα.

— Ροσκῶφ! φώναξε.

Μὰ δὲν πῆρε καμμιά ἀπάντησι. Ἀνοίξε τότε, μῆκε στὸ δωμάτιο καὶ προχώρησε μαχουλεύτα πρὸς τὸ κρεβάτι.

Μὰ τὸ βρήκε ἀδειανό. Ὁ Ροσκῶφ εἶχε φύγει!

Μιὰ πνοὴ ἀνέμου ἔμπαινε ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο.

— Πῆλῃσε ἀπ' τὸ παράθυρο στὸν κήπο... δραπετεύει! μονολόγησε ὁ γιατρός. Ὡστόσο, δὲν μούκλεψε τίποτε! Μὰ τί ζητᾷ λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄθλιος; Ποιὸς εἶν' ὁ σκοπὸς του;

Λίγες μέρες ἀργότερα, ἕνα πρωί, ὁ Μαντελὸρ βρισκόταν μόνος στὸ σπίτι μὲ τὴν ὑπρέτρια κι' ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο του.

Ξαφνικά, ἡ Ἀγγελικὴ ἀνέβηκε βιαστικά τὴ σκάλα, μῆκε στὸ γραφεῖο, τρομαγμένη, καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀφέντη! Ἀφέντη! Ὁ Ροσκῶφ!...

— Ἐ, πού εἶναι;

— Κάτω... Ξαναῖρθε! Ἄ, τὸν κακοῦργο!... Καλοστεθάθηκε στὴ σάλα καὶ σὰς περιμένει.

— Τὶ μὲ θέλει;

Δὲν ἔξερε, ἀφέντη. Λέει πὺς θέλει νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ γιὰ τὶς περιποιήσεις σας.

Ὁ Μαντελὸρ ἀνησυχῆσε. Ἡ Ἀγγελικὴ πρόσθεσε, λαχανιασμένη:

— Καὶ δὲν εἶναι μονάχος. Ἐχε φέρε μαζί του καὶ μιὰ γυναίκα, μιὰ ζαρωμένη γῆρᾳ. Ἐχε κι' ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, πού τὸ φωνάζει Ρόζα. Εἶναι ὁμορφὸ σὰν ἀγγελουδί, τὸ καμμένο, ἀλλὰ ὑμμένο μὲ κουρέλια κι' ἀδύνατο, πετσοὶ καὶ κόκκαλο...

Ὁ Μαντελὸρ κατέβηκε στὴ σάλα καὶ βρήκε ἐκεῖ τοὺς τρεῖς ἐκείνους περιέργους ἐπισκέπτες. Ἦταν πραγματικὰ ὁ Ροσκῶφ μὲ τὴν Ναταλία—ἐντέλως γῆρᾳ πῶς, ἀδύνατη καὶ ζαρωμένη—καὶ κοντὰ τους μιὰ κοπελλίτσα δώδεκα χρονῶν, μὲ μεγάλα μάτια, μὲ βαθυλωμένα μάγουλα καὶ μὲ τὰ ἴχνη τῶν στερήσεων καὶ τῆς τυραννίας στὸ πρόσωπό τῆς.

Τὶ ἦταν αὐτὸ τὸ κακόμοιρο παιδί, πού τραβοῦσαν μαζί τους οἱ δυὸ ἄθλιοι;

Ἐνα πλάσμα ὀρφανό, ἐγκαταλελειμμένο, ποῦπεφε ἀπὸ χερί σὲ χερί, στὰ κατώτατα κοινωνικά στρώματα, μὲ στὴ φτώχεια καὶ στὴν κακομοιριά. Τόχε πάρει στὸ τέλος ἡ Ναταλία, πού βρισκόταν σ' ἀποτρόπαιο κατάντημα ὅταν τὴν ἄφισε μόνη ὁ Ροσκῶφ.

Τὴν ἔβαλε τότε νὰ ζητιανεύῃ, κι' ἔτσι ζοῦσανε κι' οἱ δυὸ.

Ὁ Ροσκῶφ παρουσιάσε τὴ Ναταλία στὸ Μαντελὸρ, μὲ τὸνο σαρκαστικὸ κι' ἀπειλητικὸ μαζί.

— Εἶναι ἡ γυναίκα μου, τοῦ εἶπε. Μιὰ κακομοῖρα, πού ὑπόφερε πολὺ στὴ ζωὴ τῆς. Δὲν εἶν' ἔτσι, Ναταλία; Ἀπάντησε λοιπὸν!... Μὴ φοβάσαι τὸν κύριο. Εἶν' ὁ γιατρός πού μὲ περιποιήθηκε... λαμπρὸς ἄνθρωπος!

Βλέποντας πὺς ὁ Μαντελὸρ κύτταξε μὲ προσοχὴ τὴ μικρὴ, πρόσθεσε:

— Εἶναι ἡ Ρόζα, θετὴ καὶ κόρη. Κυλιότανε στοὺς δρόμους, κι' ἡ γυναίκα μου

ὀγκῶδες καὶ γερὸ γραφεῖο, κολλημένο στὸν τοίχο. Σ' αὐτὸ ἔπασε ἀμέσως ἡ ματιά τοῦ Μαντελὸρ.

Ἐβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μάτσο κλειδιά, ξεχώρισε ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ τόβαλε στὴν κλειδαριὰ τοῦ γραφείου. Μὰ ἦταν κι' αὐτὸ ξεκλείδωτο, ὅπως ἡ πόρτα!

— Χάθηκε! ψιθύρισε ὁ Μαντελὸρ.

Ἐσκυψε, κύτταξε ἀπὸ κοντὰ καὶ βεβαιώθηκε πὺς εἶχαν παραβιασθῇ τὰ συρτάρια.

Τ' ἀνοίξε, πῆρε τὰ χαρτιά πού βρίσκονταν μέσα, τᾶρριξε πάνω στὸ τραπέζι καὶ τὰ ἐξέτασε. Ἦταν διάφορα χρεώγραφα, πού εἶχαν γραμμένο τὸ πραγματικὸ τοῦ ἐπίθετο.

Σ' ἕνα ἀπ' τὰ συρτάρια ὑπῆρχαν χρυσὰ νομίσματα καὶ κάμποσα χαρτονομίσματα. Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶχε πειραχθῇ.

Δὲν εἶχε γίνῃ κλοπὴ τοῦ πόνου. Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία γι' αὐτὸ!

Ὁ Μαντελὸρ βγήκε, πέρασε γρήγορα τὸ διάδρομο, στάθηκε ἐξῶ ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ Ροσκῶφ κι' ἀφουγκράστηκε παλὶ. Ὑστερα χύπησε τὴν πόρτα.

— Ροσκῶφ! φώναξε.

Μὰ δὲν πῆρε καμμιά ἀπάντησι. Ἀνοίξε τότε, μῆκε στὸ δωμάτιο καὶ προχώρησε μαχουλεύτα πρὸς τὸ κρεβάτι.

Μὰ τὸ βρήκε ἀδειανό. Ὁ Ροσκῶφ εἶχε φύγει!

Μιὰ πνοὴ ἀνέμου ἔμπαινε ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο.

— Πῆλῃσε ἀπ' τὸ παράθυρο στὸν κήπο... δραπετεύει! μονολόγησε ὁ γιατρός. Ὡστόσο, δὲν μούκλεψε τίποτε! Μὰ τί ζητᾷ λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄθλιος; Ποιὸς εἶν' ὁ σκοπὸς του;

Λίγες μέρες ἀργότερα, ἕνα πρωί, ὁ Μαντελὸρ βρισκόταν μόνος στὸ σπίτι μὲ τὴν ὑπρέτρια κι' ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο του.

Ξαφνικά, ἡ Ἀγγελικὴ ἀνέβηκε βιαστικά τὴ σκάλα, μῆκε στὸ γραφεῖο, τρομαγμένη, καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀφέντη! Ἀφέντη! Ὁ Ροσκῶφ!...

— Ἐ, πού εἶναι;

— Κάτω... Ξαναῖρθε! Ἄ, τὸν κακοῦργο!... Καλοστεθάθηκε στὴ σάλα καὶ σὰς περιμένει.

— Τὶ μὲ θέλει;

Δὲν ἔξερε, ἀφέντη. Λέει πὺς θέλει νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ γιὰ τὶς περιποιήσεις σας.

Ὁ Μαντελὸρ ἀνησυχῆσε. Ἡ Ἀγγελικὴ πρόσθεσε, λαχανιασμένη:

— Καὶ δὲν εἶναι μονάχος. Ἐχε φέρε μαζί του καὶ μιὰ γυναίκα, μιὰ ζαρωμένη γῆρᾳ. Ἐχε κι' ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, πού τὸ φωνάζει Ρόζα. Εἶναι ὁμορφὸ σὰν ἀγγελουδί, τὸ καμμένο, ἀλλὰ ὑμμένο μὲ κουρέλια κι' ἀδύνατο, πετσοὶ καὶ κόκκαλο...

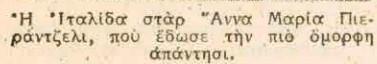
Ὁ Μαντελὸρ κατέβηκε στὴ σάλα καὶ βρήκε ἐκεῖ τοὺς τρεῖς ἐκείνους περιέργους ἐπισκέπτες. Ἦταν πραγματικὰ ὁ Ροσκῶφ μὲ τὴν Ναταλία—ἐντέλως γῆρᾳ πῶς, ἀδύνατη καὶ ζαρωμένη—καὶ κοντὰ τους μιὰ κοπελλίτσα δώδεκα χρονῶν, μὲ μεγάλα μάτια, μὲ βαθυλωμένα μάγουλα καὶ μὲ τὰ ἴχνη τῶν στερήσεων καὶ τῆς τυραννίας στὸ πρόσωπό τῆς.

Τὶ ἦταν αὐτὸ τὸ κακόμοιρο παιδί, πού τραβοῦσαν μαζί τους οἱ δυὸ ἄθλιοι;

Ἐνα πλάσμα ὀρφανό, ἐγκαταλελειμμένο, ποῦπεφε ἀπὸ χερί σὲ χερί, στὰ κατώτατα κοινωνικά στρώματα, μὲ στὴ φτώχεια καὶ στὴν κακομοιριά. Τόχε πάρει στὸ τέλος ἡ Ναταλία, πού βρισκόταν σ' ἀποτρόπαιο κατάντημα ὅταν τὴν ἄφισε μόνη ὁ Ροσκῶφ.

Τὴν ἔβαλε τότε νὰ ζητιανεύῃ, κι' ἔτσι ζοῦσανε κι' οἱ δυὸ.

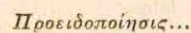
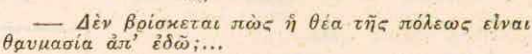
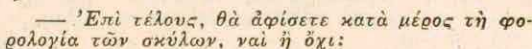
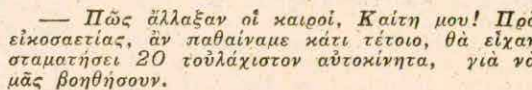
Ὁ Ροσκῶφ παρουσιάσε τὴ Ναταλία

Οἱ προτιμήσεις τῶν σῶν
τῆς ἐθύνης

— Σ' ένα έρημο νησί; είπε με τη μουσική φωνή της. Θα διαλέγα να μην ηταν νησί! Η πρωταρχική ανάγκη της γυναίκας είναι το σπίτι της και μόνο ένας μηχανικός θα μπορούσε να μου χτίσει ένα καλό σπίτι, να βρη την κατάλληλη θέση, να διαλέξει το καλύτερο ύλικο και

Τις περισσότερες ψήφους πήρε ο Γκάρι Κούπερ. Δεύτερος στην προτίμησι ήρθε ο Γκλέν Φόρντ και τρίτος ο Χόμφρεϊ Μπούκαρτ.

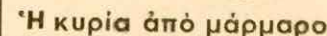

Ὅσα δὲν ξέρετε γιὰ τὸ
σῶμα σας

MENTOR

ΠΟΜΠΕΪΑ
(L. T. RIVER PARIS)
Ζητήσατέ την παντού

• Όταν είμαστε πεινασμένοι.

— Μία στιγμή. Ὁ Μιχαὴλ
καλέσανε τὴν Ἐφορεία!

57

«Η κυρία χαμογέλασε και δέχτηκε. Αντάλλαξαν μερικά λόγια, έπειτα — ο Πώλ δεν πίστευε τα μάτια του — η κυρία κάλεσε το Ραούλ να καθήσει πλάι της. Ο Πώλ τάχε χάζει. Όταν η άγνωστη σηκώθηκε, ο Ραούλ τη βοήθησε ευγενικά να φορέσει το μαντί της. «Επειτα πλησίασε μια στιγμή τον Πώλ και του ψιθύρισε: — Συνόδεύω την κυρία στο σπίτι της. Στείλε τα πέντε μπουκάλια στο δικό μου!...»

Κι' ο Ραούλ έφυγε με την ώραία άγνωστη, αφήνοντας μόνο σε άμυχναία τον Πώλ, το γυναικοκατακτητή, που ψιθύρισε μέσ' στα δόντια του: — Η πρώτη εντύπωση είναι η καλύτερη: καλά κατάλαβα άμέσως πώς έπρόκειτο για μια ανόητη!...

«Ένα μήνα αργότερα, ξανα-συνάντησε το φίλο του. Τον κρατούσε απ' το μπράτσο μια κυρία που του τη σύστησε: — Η γυναίκα μου, Τζίλντα...»

Ο Πώλ άναγνώρισε την κυρία από μάρμαρο του μπάρι.

«Ω! Συγχαρητήρια, φίλε μου, είπε. Άλλα χάρις σε μένα τα κατάφερες, γιατί αν έκείνη την ημέρα...»

«Εκείνη την ημέρα, τον δέχοντο χαμογελώντας η κυρία, όταν ήρθατε στο μπαρ μαζί με το Ραούλ, ο Ραούλ κι' εγώ ήμασταν κιόλας παντρεμένοι.»

Ο Ραούλ δάγκωσε τα χείλη του.

— Τότε... ψιθύρισε... τί σημαίνουν όλ' αυτά;

— Αυτά σημαίνουν, του απάντησε ο Ραούλ, που τον λυπήθηκε, πώς η γυναίκα μου κι' εγώ αποφασίσαμε να σου παίξουμε αυτή τη μικρή φάρσα, για να μη φαντάζεσαι πιά πώς είσαι ο πιο «μοιραίος» άντρας του κόσμου και πώς όλες οι γυναίκες πέφτουν στα πόδια σου. Για να σε ταπεινώσουμε λιγάκι. Έλα, τώρα, πάμε σπίτι μου να φάμε όλοι μαζί!

«Έχω ακόμα δυο από τα πέντε μπουκάλια ούσκου, που κέρδισα στο στοίχημα!...»

Αφού ήπιαν, λοιπόν, αργότερα τρία-τέσσερα ποτήρια, ο Πώλ ρώτησε:

— Αγαπητή μου κυρία, τώρα βέβαια είσθε γυναίκα του καλύτερου μου φίλου, ώστε δεν μπορεί να υπάρξει καμιά άσεβη προέβση εκ μέρους μου. Μπορεί όμως να υπάρξει μια ειλικρίνεια μεταξύ μας. Θά ήθελα, λοιπόν, να σας ρωτήσω ένα πράγμα: Αν δεν συνέβαινε να είσθε παντρεμένη με τον Ραούλ, θα κρατούσατε την ίδια ψυχρή και αδιάφορη στάση απέναντί μου, στο μπαρ;

— Θέλετε να πιστέψετε κάτι; του απάντησε η γυναίκα του Πώλ. Μ' ένα σαρκαστικό βλέμμα. Ούτε σας πρόσεξα καν!

Ο Πώλ έκανε το λάθος να συνεχίσει τις ερωτήσεις:

— Αν με προσέχατε; Και η Τζίλντα, με το πιο άφελος ύφος του κόσμου, τούδωσε την απάντηση:

— Και γιατί να σας προσέξω;

«Γιατί είμαι ώριος», θέλησε να πη ο Πώλ. Άλλα δεν έτόλμησε. Ένοιωσε ένα ρίγος στην πλάτη και για πρώτη φορά άρχισε ν' αμφιβάλλει για την ωραιότητά του, που υπέσθη μια τόσο ξαφνική ψυχρόλου-σία.

ΧΕΙΛ ΣΑΡΠΦ

Η εφημερίδα μας

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Κων(ν)τινον Κηπουρόν, «Ανδραγεία»: Η διευθύνσις που ζητάει είναι: Λιθογραφείον — «Εκτυπώσεις Πελχιδανίδου, δδός Μιλτιάδου 7, Αθήναι. Άννα Κουντουρή, «Αλεξάνδρεια»: Σας ευχαριστούμε για τα κολακευτικά σας λόγια και για το ενδιαφέρον σας. Έλάβαμε υπ' όψιν την πρότασι που περιέχει το γράμμα σας και κρατήσαμε την διευθύνσι για να σας γράψουμε εν καιρώ. Δημήτριον Δανάλην, «Ενταύθα»: Δεν είνε δυνατόν να δημοσιευθώ, γιατί δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. Πάνον Μπασκουάν, «Αργυρά Πατρών»: Σας ευχαριστούμε για την συγκινητική έκδηλσι αγάπης προς τα τρία έν-τυπα. Αυτό που μας ζητάει είναι τελείως αδύνατον να πραγματοποιηθή τόσο για τεχνικούς, όσο και για καθαρά δημοσιογραφικούς λόγους. Δίδω «Ελένη, Πειραιά»: Αν ο στρατιώτης αυτός εξακολουθή να βρίσκεται στην Κορέα, η διευθύνσις του είναι: Greek Exped. Forces, C.A.P.O. 5800, Μερίμν Β.Σ.Τ. 902. Σ. Μπαρουτόπουλον: Η νεαρά σας ηλικία δικαιολογεί το τόλμημά σας. Ξαναγράφτε μας ύστερα από 8-9 χρόνια. Άνδρέαν Τσελλήν: «Εστώ κι' αν έχετε δικη, αυτό δεν αποδεικνύει ότι η δική μας έκδοχή είναι λαθραμένη. Σοφία, «Ενταύθα»: Ο συνεργάτης μας σας ευχαριστεί για τα καλά σας λόγια. Δυο άναγνωστές της δδός Λέοντος Σοφοῦ, «Ενταύθα»: Απολύστα-ται, την νέα την είχε φιλήσει ο τρίτος επιβάτης, αυτός με τα τεράστια μουστάκια. Σ.Σ. Φ.Κ., στρατιωτικόν Σ.Τ.Γ. 919, Μαυροδάφνη Α.Φ., θερμόν άναγνώστην και «Εμμανουήλ Σάντων, Μυτιλήν»: Η διευθύνσις του κ. Αριστε Οnassis είναι: Societe des Bains de Mer, Monte Carlo, Principauté de Monaco. Κ. Ζ. Μαρτέν, Θεσ(ν)ικήν: Το «καταυράριθμό» σας είναι δυστυχώς, περιορισμένον ένδιαι-ρητος και δεν θα μπορούσαμε να το δημοσιεύσωμε. Τζαννέτον Ταβουλάρην, «Ενταύθα»: Θά έπρεπε να είχατε προσέξει ότι άποφύγομε, όσο το δυνατόν τα μαύρα τραγανίδια. Δεν μπορεί να δημοσιευθ ή σταυρόλεξο, του ό-ποιου τα μισά τετραγωνίδια είναι μαύρα. Γεώργιον Γεωργίου-πουλον: Πολλές γενικές και μερικές άλλες λέξεις χωρίς τελικό «Σ» μειώνουν την αξία του σταυρολέξου σας. Θά προσπαθή-σασμε να το διορθώσωμε και να το δημοσιεύσωμε. Κώσταν Τσου-θάλον, Αλεξάνδρεια: Πολλές δοτικές, όπως ΙΑΓΩ, ΑΜΟΡΓΩ, ΡΥΘΜΩ και μερικές ανύπαρκτες λέξεις καταστρέφουν το σταυρόλε-ξό σας. Έκτιμούμε πάντως την προσπάθειά σας και σας ευχαρι-στούμε για το ενδιαφέρον σας. Γε-ωάννην Πορτοούλαν: Καλό το σταυρόλεξό σας. Θά δημοσιευ-θ ή σε προσεχές τεύχος μας. Πανα-γν. Πορτοούλαν, Πειραιά: Πολύ καλό και το δικό σας σταυ-ρολέξο. Θά δημοσιευθ ή λίαν συν-τόμως. Γεώργιον Γιαννακόν, Αλεξάνδρεια: Πολύ καλό το σταυρόλεξό σας, τόσο από άποψιν-ως σχεδίου όσο και από άποψιν-ως λέξεων. Θά δημοσιευθ ή σ' ένα ά-πό τα προσεχή τεύχη μας. Δημή-τριον Σκληρήν και Μ.Κ.

Σωγράφου 116, «Ενταύθα»: Η διευθύνσις του Ραδιοφωνικού Σταθμού της Ρώμης είναι: Radio Audizioni Italia, Via Botteghe Oscure 54, Roma, Italia. Κων(ν)τινον Ράλλην, Β.Σ.Τ. 902 και Μ.Ρ., «Αθ(ε)στοχώρι, Θεσ(ν)ικήν»: Απαράβατη, άρχη του περιοδικού μας είναι να μη δημοσιεύουμε συ-νεργασία των άναγνωστών μας. Μαθητήν: Η διευθύνσις του καθηγητού Albert Einstein είναι: 112 Mercer Street, Princeton, N. J. U.S.A. Βάντα, «Ενταύθα»: Η μεγαλύτερη έφημερίδα της Γενεύης είναι η «Journal de Genéve» 5-7 rue du General Dufour Genéve Suisse. Άντ. Βουτσίνον, Σ.Τ.Γ. 920: Η διευθύνσις του Ρα-διοφωνικού Σταθμού Αθηνών είναι: Ρηγυλλής 2, Αθήναι. Άν-να Τσιρακούση, Σητεία-Κρήτης: Η διευθύνσις του «Ε-θνικού Κήρυκος» είναι: «National Herald», 140 West 26th Street, New York, N. Y. U.S.A. Πιε-τρούτσια, «Ενταύθα»: Η διευ-θύνσις της Unesco είναι: 19, Avenue Kleber, Paris 16e, France. Μαρία Παπαγεωργίου, «Αμαρούσι»: Έχομε δημοσιεύσει πρό καιρού την βιογραφία του Τόνου Κούρτις. Θά άσχοληθώμε και πάλιν με τον άγαπημένο σας ήθοποιό, μόλις μας δοθή ή εύκαι-ρια. Κατ' επανάληψιν έπίσης έ-χομε δημοσιεύσει δική του φωτο-γραφία στην κινηματογραφική κω-λοσέλιδη εικόνα μας. Γ. Κων-στίν, Μυτιλήν: Ατεχνό το κυ-κλόλεξό σας, ιδίως από άποψιν-ως σχεδίου. Ο κ. Α. Γεωργίου, Τ.Κ. 19, Λεμεσσόν-Κύπρου, θέλει ν' αλληλογραφήσ ή την διδα Μαίρη Γκιούλη, της όποιας η διευθύνσις δεν δημοσιεύτηκε πλή-ρως σε προηγούμενο τεύχος μας. Νεαρόν θαλασσολόκον, Ρόδον, Γ. Δ. Θ. «Ενταύθα, Δη-μήτριον Μιχαηλίδην, «Ενταύθα, Μακεδονοπούλα, «Ενταύθα και Τά-κην Ρωδίδην, Λάρνακα, Κύπρου: Θά βρήτε πιά πάνω την διευθύνσι του κ. Γνώση, Φαίδωνα, Χα-νιά και Νοσταλγόν: Μας είνε, δυστυχώς, άγνωστες οι διευ-θύνσεις που μας ζητάτε. Νικό-λαον Χατζήν, Βάρβα, «Ηλεί-ας»: Σας ευχαριστούμε για τα κολακευτικά σας λόγια. Καλή Καρδιά, Θήβας: Θά βρήτε πιά πάνω την διευθύνσι και των δύο ελληνικών έφημερίδων, που έκδι-δονται στην Αμερική: «Ατλαν-τίς» και «Εθνικός Κήρυξ». Νίνα Σταματάκη, Άργος: Ο «Θησαυρός» δημοσιεύει ύλη προ-ερχομένη αποκλειστικά από τους μονιμούς συνεργάτες του, έπαγ-γελματίες δημοσιογράφους και γνωστούς λογοτέχνες. Αν και δεν έπιστρέφονται τα χειρόγραφα, κά-νομε μια εξαίρεσι για σας. Έχετε δε όπ' όψι σας ότι άπαντούμε στα γράμματα που λαμβάνομε με σειρά προτεραιότητος. Εφ ή και Λένα Γκρηφ: Το γράμμα σας δόθηκε στον συντάκτη της θγατρικής μας στήλης.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οι κάτωθι στρατιώτες μας που βρίσκονται στην Κορέα, ζη-τούν αλληλογραφία με Έλληνι-δες: Έλευθέριος Παγουλάτος, Θεόδωρος Χρυσολωράς, Στέφανος Χατζησταύρου, Μιχαήλ Τσιγκάνης, Κων(ν)τίνος Ταταριδάκης, Γεώργιος Κοντελής, Πέτρος Νάσος, Γρηγό-ριος Τσιράκης, Ιγνάντιος Τσιρά-κης, Τριφύλιος Πετρόπουλος, Αντί-κος Στρατιδάκης, Δημήτριος Λε-ολέας, Περικλής Ζαμπέτας και Νι-κόλαος Παπαναστασίου (του Ιού-λοχου), Λάκης Πανόπουλος, Δρό-σος Νταλιάνης, Γεωργίου Άρβανί-της, Έλευθέριος Μπεράκης, Δη-μήτριος Μπέλλας, Γεωργίου Παπα-δάς, Δημήτριος Κολοκούδας, Αθα-νάσιος Κουμπουράκης και Νικό-λαος Μάγκος (της Δ. Διαβιβάσε-ων), Νικόλαος Εύαγγελόπουλος και Κων(ν)τίνος Κετσέας (του Λό-χου Διοικήσεως), Λάκης Σταμα-τίου, Γεωργίου Χοδεριώτης, Άργύ-ριος Σκουλοδής, Ευστάθιος Καλλιανιώτης, Θέμης Γιαννακό-πουλος, Ηρακλής Σταμάτης, Γε-ωργίου Σαριδάκης και Γεωργίου Καμπουράκης (του Λόχου Βαρέων Όπλων), Παναγιώτης Γεωργίου, Χαρίλαος Παγκουλάκης και Γεώ-ργιος Ρούσης (του 2ου Λόχου). Η διευθύνσις όλων των άνωτέρω είνε: Greek Exped. Forces, C.A.P.O. 5800, Μερίμν Β.Σ.Τ. 902.

Με το μικρό αυτό σωληνάριο, λούζε-σθε άνετα 4 φορές

DOP

Το οικονομικό-εμπο-ΣΑΜΠΟΥΑΝ που: κάνει ώραία μαλλιά σάν μετάξι.

Δίνει ζωή στα πιά άτροφικά και άρρωστημένα μαλλιά χωρίς στα δαυμάσια υλικά που περιέχει, με-ταξύ των όποιων και τα συστα-τικά του πρώτου λούσιου. Καθαρίζει τα μαλλιά σε ένα λε-πτό και εξαφανίζει την πιτυ-ρίδα στο πρώτο λούσιμο.

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΣΙΑ ΘΥΑΞΕΙΤΕΛΟΥΣ 42 ΤΗΛ. 23.234

ρης σε προηγούμενο τεύχος μας. Νεαρόν θαλασσολόκον, Ρόδον, Γ. Δ. Θ. «Ενταύθα, Δη-μήτριον Μιχαηλίδην, «Ενταύθα, Μακεδονοπούλα, «Ενταύθα και Τά-κην Ρωδίδην, Λάρνακα, Κύπρου: Θά βρήτε πιά πάνω την διευθύνσι του κ. Γνώση, Φαίδωνα, Χα-νιά και Νοσταλγόν: Μας είνε, δυστυχώς, άγνωστες οι διευ-θύνσεις που μας ζητάτε. Νικό-λαον Χατζήν, Βάρβα, «Ηλεί-ας»: Σας ευχαριστούμε για τα κολακευτικά σας λόγια. Καλή Καρδιά, Θήβας: Θά βρήτε πιά πάνω την διευθύνσι και των δύο ελληνικών έφημερίδων, που έκδι-δονται στην Αμερική: «Ατλαν-τίς» και «Εθνικός Κήρυξ». Νίνα Σταματάκη, Άργος: Ο «Θησαυρός» δημοσιεύει ύλη προ-ερχομένη αποκλειστικά από τους μονιμούς συνεργάτες του, έπαγ-γελματίες δημοσιογράφους και γνωστούς λογοτέχνες. Αν και δεν έπιστρέφονται τα χειρόγραφα, κά-νομε μια εξαίρεσι για σας. Έχετε δε όπ' όψι σας ότι άπαντούμε στα γράμματα που λαμβάνομε με σειρά προτεραιότητος. Εφ ή και Λένα Γκρηφ: Το γράμμα σας δόθηκε στον συντάκτη της θγατρικής μας στήλης.

Η μυστία του γυόλφ

Ο ήλιος πλησίαζε να βασιλέψη. Άλλ' οι δυο άντρες έπαιζαν ακόμη γκόλφ στο γήπεδο.

Ο πιο ηλικιωμένος απ' αυτούς, ο Άν-ταμ Χάνσον, έλπιζε να καταπολέμησ ή αυτή την καθημερινή γυμναστική, την τάσι του προς την παχυσαρκία. Ο άλλος ήταν ο συνέταιρός του Μπρούς Μότλεϋ, 43 χρονών, μάλλον αδύνατος, με άθλητικό σώμα.

Μ' ένα χτύπημα του μπαστούνιού του, ο Χάνσον προσπαθούσε να ρίξη τη μπάλα του γκόλφ μέσα σε μια απ' τις τρύπες του γηπέδου.

Το μόνο όμως που κατάφερε έτσι, ήταν να την εξαποστείλ η ανάμεσα στα δέντρα του γειτονικού δάσους! Έκαμε τότε ένα μορφοσμό απογοητεύσεως, μάζε-ψε τα πράγματά του κι' είπε στο σύντρο-φό του:

— Έσύ μείνε ακόμη, αν θέλεις. Δεν έχεις άρχισει ακόμη να παίζεις... Έγώ βα-ρέθηκα... Μην ξεχνάς πώς θα φάμε μαζί άποψη, στις 8. Κιτάξτε να μη μας άφισης να σε περιμένουμε...

«Σίγουρα, θάχ η ετοιμασία να έλθω» τ' άσχαλά εκείνα «τρυκ» του, τη λασιπένια πατάτα ή το ποτήρι που δεν γεμίζει... Πώς διασκεδάζει με κάτι τέτοιες ανοησίες, σάν μικρό παιδί!», σκέφθηκε ο Μότλεϋ με πνιγμένο θυμό.

Ύστερα θυμήθηκε τα λόγια που τούχε ψιθύρισε στ' αυτή η Τζέιν, η γυναίκα του Χάνσον:

«Αν θέλεις να τον βγάλεις απ' τη μέση, δεν θάσαι δύσκολο για σένα... Έπειτα θά μπορούσαμε πιά να χαρούμε τον έρωτά μας έλευθερα, δίχως κανένα φόβο... Πρέ-πει να σκεφθής κάποιον τρόπο, αγάπη μου!».

Και, πραγματικά, ο Μότλεϋ είχε σκε-φθή τώρα κάτι... έναν τρόπο σίγουρο και ακίνδυνο!

Ήταν άπολύτως βέβαιος πώς δεν ύπηρ-χε κανείς εκεί γύρω, την ώρα αυτή, για να τον δ ή.

Μάζεψε γρήγορα τα πράγματά του κι' έτρεξε πίσω απ' το συνέταιρό του. Έκει-νος έψαχνε για τη μπάλα που είχε πέσει μέσα στο δάσος. Άλλα δεν κατάφερε να τη βρή πούθενά.

— Δεν πειράζει, είπε σε λίγο. Άς φύ-γομε, γιατί νυχτώσε πιά... Πρέπει να γυ-ρίσω σπίτι.

— Στάσου μια στιγμή! τον δέικοψε ο Μότλεϋ. Νομίζω πώς βλέπω τη μπάλα σου, εκεί δεξιά... Μά ναί, βέβαια, δεν κά-νω λάθος. Αυτή είναι!

Ο Χάνσον κίτταξε προς το μέρος που τούδειχνε. Ο άλλος έβγαλε τότε κρυφά απ' την τσάντα του ένα σφυράκι. Είχε προσαρμόσει από πριν στη μια πλευρά του μια μπάλα του γκόλφ.

Καθώς ο Χάνσον έσκυβε για να ψάξ η πάλι ανάμεσα στους θάμνους, τον χτύπη-σε με δύναμι στο φαλακρό κεφάλι του. Κι' ο Χάνσον σωριάστηκε χάμω, σάν κε-ραυνοβολημένος.

Αφού βεβαιώθηκε πώς τον είχε σκοτώ-σει, ο Μότλεϋ έβγαλε απ' το σάκκο του μια άμεταχειρίστη ακόμη μπάλα μάρκας «Φλάιτ». Την έτίεσε καλά πάνω στο θρυμ-ματισμένο κρανίο του Χάνσον και την πέ-ταξε ύστερα δίπλα του, ανάμεσα στα χόρτα, έτσι ώστε να τη βρουν εύκολα οι άστυνομικοί που θ' αναλάμβαναν τις έ-ρευνες.

Πεισθηκε πώς ήταν όλα εν τάξει κι' έ-τρεξε ύστερα ν' αναφέρει στη λέσχη του γκόλφ το «πραγικό δυστύχημα που είχε προκαλέσει δίχως να θέλη...».

Φρόντισε να παίξ η το ρόλο του στην έντέλεια, ώστε να μη τον ύποπτευσ ή κα-νείς άπολύτως.

Παράστησε τον άπαρηγόρητο, τον ά-

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

πελπισμένο, κι' όλοι του εξέφρασαν τη συμπάθειά τους. Κανείς δεν βρέθηκε να τον ύποπτευσ ή.

Τη νύχτα εκείνη, ο Μότλεϋ κοιμήθηκε ή-συχα, και μονοκόμματα σάν να μην είχε συμβή τίποτε.

Το πρωί, πήγε στο γραφείο, όπως συνή-θως, και πήρε τη θέσι του Χάνσον. Χα-μογέλασε στο πορτραίτο της Τζέιν.

Η νέα γυναίκα είχε πιστέψει στην έκ-δοχή του δυστυχήματος — έτσι φάνηκε τουλάχιστον. Έκλαψε μάλιστα λίγο...

Ο Μότλεϋ έβαλε στα χείλη του ένα τσιγάρο και πίεσε τον αναπτήρα που βρή-κε πάνω στο γραφείο. Άντι για φλόγα όμως, ξεπεταχτηκε από μέσα ένα χάρτινο φειδάκι.

Ήταν κι' αυτό ένα ακόμη «τρυκ» του Χάνσον, για να γελάσει εις βάρος των φί-λων του...

Τη στιγμή εκείνη, κουδούνισε το τηλέ-φωνο. Ζητούσαν το Μότλεϋ απ' την άστυ-νομία. Έπρεπε να δώση μια κατάθεσι «για τους τύπους», του έξηγησε αυτός που τού τηλεφώνουσε.

Μισή ώρα αργότερα, μπήκε στο γρα-φείο του ένας άστυνομικός με πολιτικά, με γκριζά μαλλιά και διαπεραστικά μάτια. Συστήθηκε ως ντετέκτιβ Γκόντφρεϋ Πέρκινς και ζήτησε συγγνώμη απ' το Μότλεϋ για την ένόχλησι.

— Φοβούμαι πώς δεν έχω να σας πώ πολλά πράγματα, του δήλωσε ο Μότλεϋ. Αφού χτύπησα τη μπάλα μου, πήγα να την πάρω απ' το δάσος, όπου είχε πέ-σει. Και βρήκα εκεί το δύστυχο Χάνσον, νεκρό πιά. Φαίνεται πώς τον είχε χτυπήσει ή μπάλα μου στο κεφάλι...

— Υπήρχε δίπλα του μια μπάλα, πα-σαλειμμένη με αίματα και τρίχες, είπε ο ά-στυνομικός. Η έργαστηριακή εξέτασις ά-πέδειξε πώς ήταν δική του... Μά άπο-κλείεται άρα γε να τον σκότωσε κάποιος έχθρος του, όταν είχε μπή στο δάσος, πριν από σας, κι' ύστερα να άλειψε μ' αίματα τη μπάλλα, ώστε να φαίνεται μ' αυτή τη

σκηνοθεσία πώς έπρόκειτο για δυστύχημα του γκόλφ;...

— Δεν είναι αδύνατο, βέβαια. Αμφι-βάλλω όμως, γιατί δεν είχα δη κανένα εκεί γύρω. Άλλωστε, ο Χάνσον δεν είχε έ-χθρους.

— Μπορείτε να μου πείτε ποιās μάρ-κας μπάλες μεταχειρίζεσθε;

Ο Μότλεϋ ένοιωσε μια ανατριχίλα. Γιατί τούκανε αυτή την άπρόοπτη έρώτη-σι ο ντετέκτιβ;...

— Θέλω να δώ αν ήταν αυτής της μάρκας εκείνη που βρήκαμε κοντά στο πτώμα, πρόσθεσε ο Πέρκινς, χαμογελών-τας.

Ο Μότλεϋ άνάσανε μ' ανακούφισι.

— Χθες οι μπάλες μου ήταν όλες μάρ-κας «Φλάιτ», αν δεν κάνω λάθος, άπάν-τησε. Μου τις είχε δώσει ο Χάνσον, πριν άρχίσουμε το παιχνίδι.

Ο ντετέκτιβ έβγαλε απ' την τσέπη του δυο άλλες άμεταχειρίστες μπάλες, μάρ-κας «Φλάιτ».

— Τις βρήκα μέσα στην τσάντα σας, είπε. Έξακριβώσα πώς ο Χάνσον δεν τις είχε αγοράσει απ' την καντίνα της λέ-σξης. Ρώτησα στα καταστήματα άθλητι-κών ειδών. Πουθενά δεν ύπήρχε αυτή ή μάρκα... Τη βρήκα μόνο στα μαγαζιά, που πουλάνε διασκεδαστικά «τρυκ», ψεύτικα ποντικάκια, λαστιχένια φρούτα κι' άλλα τέτοια παιχνιδάκια...

Ο Μότλεϋ πάγωσε... Τα μάτια του καρφώθηκαν στο ντετέκτιβ.

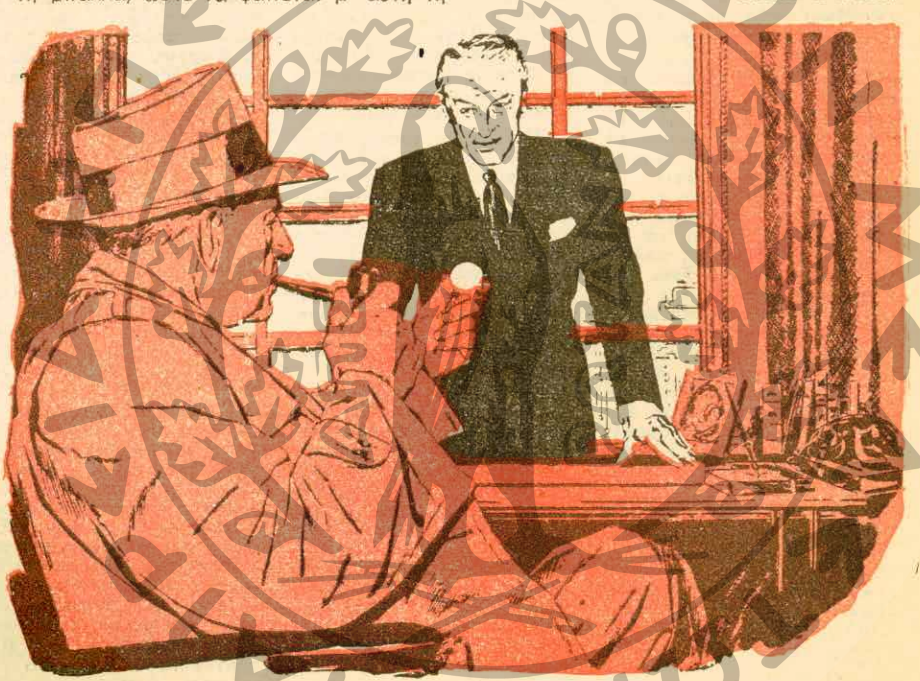
«Εκείνη, με μια άπότομη κίνησι, πέ-ταξε δυνατά τη μια μπάλα πάνω στον τοίχο.

— Κυττάχτε! Έλεγε συγχρόνως. Κυττά-χτε τί θα συνέβαινε, αν χτυπούσατε μια τέτοια μπάλα με το μαστούνι του γκόλφ.

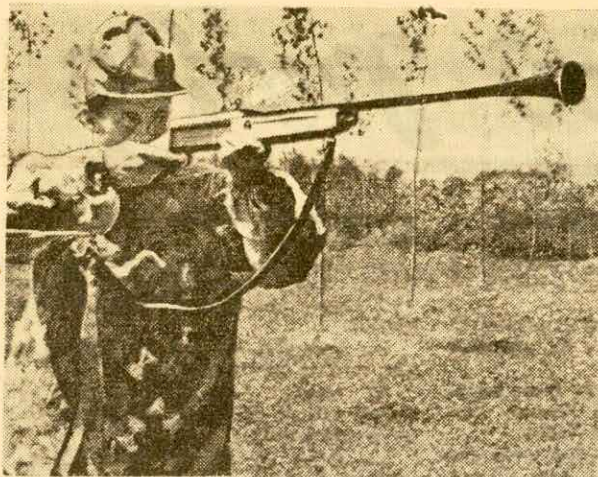
Πραγματικά, ή μπάλα είχε γίνει χίλια κομμάτια... Ήταν ψεύτικη, πλήν!... Άλ-λο «τρυκ» του Χάνσον.

— Είσατε έτοιμος νάρηθε μαζί μου στην άστυνομία; πρόσθεσε ο ντετέκτιβ. Σας περιμένει ένα κελλί της φυλακής...

ΝΤΟΝ ΣΟΜΠΟΛ

— Μπορείτε να μου πείτε ποιās μάρκας μπάλες μεταχειρίζεσθε; ρώτησε ο ντετέκτιβ το Μότλεϋ.

Ο γεωμέτρης Πάολο Καβάννα ομαδεύει μία σπάνια πεταλούδα με το τουφέκι του, που εξαπολύει ναρκωτικά συννεφάκια. Είναι καμουφλαρισμένος με ειδικό κοστούμι, όπου είναι ζωγραφισμένες δεκάδες πεταλούδες!

Κυνηγεί πεταλούδες μ' ένα... τουφέκι!

Οι εκπληκτικές εφευρέσεις ενός συλλέκτη εντόμων

«Δεν είναι πολύ εύκολο — γράφουν οι «Τάιμς» του Λονδίνου, μία από τις πιο σοβαρές, ως γνωστόν, εφημερίδες του κόσμου — να... πιάσει κανείς μία πεταλούδα! Τα μάτια του εντόμου αυτού αποτελούνται από 50 ως 100 μικροσκοπικούς κρυστάλλους, που του επιτρέπουν να έχει ένα κυκλικό σχεδόν πεδίο όρασης. Αυτό, μαζί με το ακανόνιστο και ασταθές πέταγμα της, κάνει τη σύλληψη της πεταλούδας ένα πραγματικό ποδόβλημα.

Το κυνήγι της πεταλούδας, που τόσο σημασία έχει για τους εντομολόγους, εξακολουθεί να γίνεται με την πανάρχαια απόχη. Νά όμως που τώρα ένας εκκεντρικός Ιταλός γεωμέτρης, που είναι μακρινός συλλέκτης εντόμων, ο Πάολο Καβάννα, επινόησε δύο νέα και εξαιρετικά αποτελεσματικά όπλα, με τα οποία το κυνήγι αυτό γίνεται απίστευτα εύκολο!...

Τα όπλα του Καβάννα είναι αλλόκοτα. Το ένα είναι μία... καραμούζα! Το άλλο είναι ένα... τουφέκι με κάπως ασυνήθιστο σχήμα! Η καραμούζα αφήνει έναν ήχο, στον οποίο οι πεταλούδες δεν μπορούν να αντισταθούν. Όταν τα έντομα συλλαβούν τις παλμικές δονήσεις του ήχου αυτού, που είναι σε «μικροκύματα», πετούν προς το μέρος του κυνηγού και συγκεντρώνονται γύρω του κατά δεκάδες ή εκατοντάδες! Κι' όσο η καραμούζα εξακολουθεί να εκπέμπει τον ήχο της, οι πεταλούδες παραμένουν γύρω από τον Καβάννα και τον ακολουθούν, όταν αυτός βαδίζει!

Συνήθως, στα βουνά της Ιταλίας, όπου ο Καβάννα κυνηγεί τα έντομα του, οι χωρικοί βλέπουν τον περίεργο κυνηγό να μπαίνει στα χωριά τους, ακολουθούμενος από δόλοκληρα σύννεφα από πεταλούδες ή διάφορα άλλα έντομα, που ο Καβάννα δεν σίχαμαλίζει παρά

μόνο όταν πρόκειται για κανένα σπάνιο είδος. Οι πεταλούδες, όπως είναι γνωστό, δεν έχουν καβόλου την αίσθηση της α-κακής. Κι' όμως το σώμα τους ολόκληρο έχει την ιδιότητα να ανταποκρίνεται σε ώρισμένους ήχητικούς κραδασμούς. Πρό καιρου, μάλιστα, δύο Άγγλοι επιστήμονες έκαναν ένα παράξενο πείραμα. Έκλεισαν σ' ένα κλουβί άρσενικές πεταλούδες και σ' ένα άλλο θηλυκές και τοποθέτησαν το ένα κλουβί στο ισόγειο και το άλλο στο τέταρτο πάτωμα ενός σπιτιού. Έπειτα, συνέδεσαν τα δύο κλουβιά με μικρόφωνα.

Οι άρσενικές πεταλούδες άρχισαν έπειτα από λίγο να αφήνουν σιγανές κραυγές. Οι θηλυκές, «ακούγοντας» από το μικρόφωνο τις κραυγές αυτές, απάντησαν με παρόμοιες κραυγές και άρχισαν να φτεροκοπούν με μανία. Όταν οι επιστήμονες άνοιξαν το κλουβί τους, οι θηλυκές πεταλούδες πταίνονταν κατ' ευθείαν προς το κλουβί των άρσενικών.

Η ιδέα να χρησιμοποιή-ση τον ήχο στο κυνήγι της πεταλούδας, ήρθε στον Καβάννα μία μέρα, όταν διάβασε στις εφημερίδες ότι ένα κοριτσάκι στη Νότιο Ιταλία έκανε τις πεταλούδες να μαζεύονται με ένα σφυρίγμα, που ασφαλώς είχε τους παλμικούς εκείνους κραδασμούς, στους οποίους τα έντομα αυτά είναι ευαίσθητα.

Η ανακάλυψη αυτή του «μάγου» Καβάννα προκάλεσε μεγάλο ενδιαφέρον κι' ενθουσιασμό μεταξύ των εντομολόγων όλου του κόσμου. Ο διάσημος, μάλιστα, Άγγλος εντομολόγος Έντουαρντ Τέναντ, έγραψε στον Καβάννα, ότι θα τον επισκεφθή σύντομα για να διηγή-την περίφημη καραμούζα του, καθώς και την άλλη εφεύρεσή του, το τουφέκι που ο Ιταλός γεωμέτρης νοτιοποιοεί για να πιά-νη τα έντομα

Το τουφέκι του Καβάννα λειτουργεί με πεπιεσμένο αέρα. Τα φυσίγγιά του περιέχουν ένα αέριο (τριχλω-ριούχο αιθυλένιο), που βγαίνει με όρμη από την κάννη και εκτοξεύεται μα-κρυσά, σχηματίζοντας ένα μικρό σύννεφο.

Οι πεταλούδες, που τυ-λίγονται από το σύννεφάκι αυτό, πέφτουν ανίσθητες ή μένουν ακίνητες και α-φί-νουν τον κυνηγό να τις πιά-ση, χωρίς να δοκιμάσουν να ξεφύγουν.

Όπως είναι γνωστό, οι πεταλούδες μεταναστεύουν έ-οισμένες έπο-ν- του έτους από ήπειρο σε ήπειρο, πε-τώντας με εκπληκτική ταχύ-τητα, που συχνά ξεπερνά τα 70 χιλιόμετρα την ώρα.

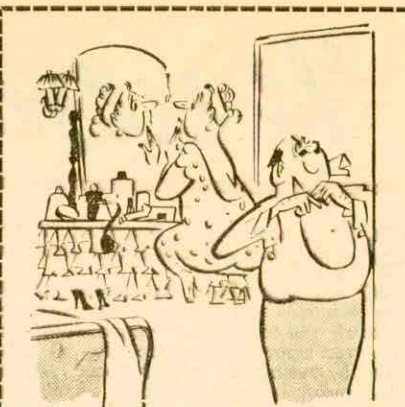
Ένα μεγάλο αποδημητι-κό κύμα, όπως γράψαμε άλλοτε, έρχεται από τη Ρω-σία και τη Μικρά Ασία, περνάει από την Ελλάδα και τις άλλες χώρες της Βαλκανικής, πετάει πάνω από την Ιταλία και σταμα-τάει στις ισπανικές και τις γαλλικές ακτές του Ατλαν-τικού.

Άλλα αποδημητικά ρεύ-ματα ξεκινούν από την Α-φρική, από τις περιοχές που εκτείνονται στα νότια της Σαχάρας, διασχίζουν τη Μεσόγειο, συνεχίζουν το ταξίδι τους προς το βορρά και εγκαθίστανται στη Με-γάλη Βρετανία και στις Σκανδιναβικές χώρες. Μερί-κα είδη, μάλιστα, προχω-ρούν ως την Ισλανδία.

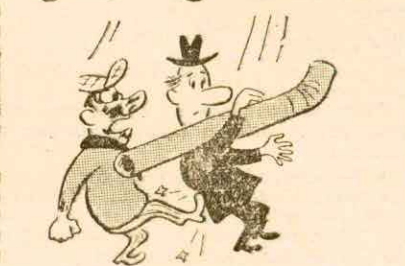
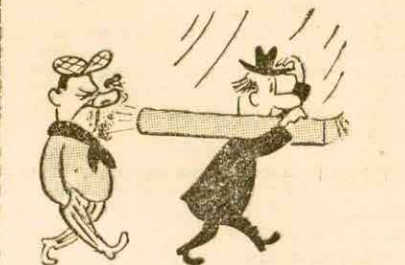
Στην ανατολική Αφρι-κή σημειώνονται συχνά οι λεγόμενες «πεταλουδοθύε-λλες». Η ατμόσφαιρα πη-ζει κυριολεκτικά από εκατομ-μύρια ή δισεκατομμύρια πε-ταλούδες, που ταξιδεύουν με ταχύτητα προς το νότο.

Ο δόκτωρ Ουίλλιαμς, που είναι ο πιο μεγάλος έμπειρογνώμων του κόσμου στο ζήτημα αυτό, παρα-κλούθησε κάποτε το ταυτό-χρονα πέρασμα από το Ι-διο μέρος δύο αποδημητι-κών κυμάτων από δύο δια-φορετικά είδη, που ταξί-δευαν προς αντίθετες κα-τευθύνσεις. Το πέρασμα κράτησε ένα μήνα κι' όμως οι πεταλούδες του ενός εί-δους περνούσαν ανάμεσα στις πεταλούδες του άλλου είδους και συνέχιζαν το τα-ξίδι τους, χωρίς να λοξο-δρομήσουν ή να χάσουν το δικό τους σμήνος.

«Ένα μυστηριώδες έν-στικτο — εξηγεί ο Καβάν-να — οδηγεί τα μικροσκο-πικά αυτά πλάσματα. Πρό καιρου, ένας επιστήμονας εί-χε φέρει από τη Μέση Α-νατολή μερικές θηλυκές πε-ταλούδες ενός είδους άγνω-στου στην Ιταλία, τις έ-βαλε σ' ένα κλουβί και το κράσε στον κήπο του. Με-ρικές ημέρες αργότερα, ο κήπος γέμισε από άρσενί-κες πεταλούδες του ίδιου είδους: Μία τρομακτικά δυνατή ένστικτική έλξη είχε κάνει τις άρσενικές πε-ταλούδες να διανύσουν χιλι-άδες χιλιόμετρα πάνω από στεριές και θάλασσες και μία εκπληκτική ικανότης ποσανατολισμού τις είχε οδηγήσει στον κήπο έ-κείνο!»

Τι τα βλέπεις, Κώστα! Κι' οι καθρέφτες ακόμη, ήταν άλλοτε πολύ καλύτεροι!...

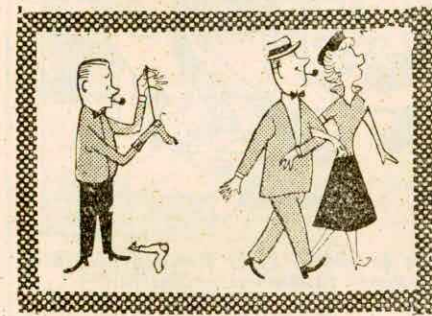
Χωρίς λόγια.

ΤΟ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΕΙΟ
Ο οδοντογιατρός: Τώρα που βλέπεις πώς υπάρχουν και χει-ρότερα, έλπιζεις να μην πονέσεις.

Οι ασφαλιστικές εταιρείες, οι στατι-στικές υπηρεσίες, οι βιολόγοι κλπ., συμφωνούν στο ότι η διάρκεια της ανθρώπινης ζωής έχει φθάσει σήμερα σ' ένα ρεκόρ, πρωτοφανές στην ιστορία των αιώνων. Έχει υπερβή τα 86 χρόνια για τους άντρες και τα 71 για τις γυναίκες. Παρουσιάζει, μ' άλλα λόγια, μία πολύ έν-θαρρυντική αύξηση κατά 100%, μέσα στα τελευταία έβδομήντα χρόνια.

Εννοούμε δηλαδή τον μέσον όρο της μακροβιότητας. Από ένα σε άλλον όμως άνθρωπο, υπάρχουν σημαντικές διαφορές στη δι-άρκεια της ζωής, που εξαρτώνται απ' την ηλικία του καθενός, τις συνθήκες του, το έπαγγέλμά του, τις συνθήκες του περιβάλλον-τός του, τη σωματική του διάπλασι και διαφόρους άλλους παρά-γοντες.

Θα θέλετε, ασφαλώς, να μάθετε πόσα χρόνια ακόμη είναι πιθανόν να ζήσετε. Μπορεί λοιπόν να σας βοηθήσει σ' αυτό ένας υπολογισμός, που βασίζεται στα πιο πρόσφατα δεδομένα των διαφόρων στατιστικών και των παρατηρήσεων.

Φυσικά, το αποτέλεσμα που θα βρήτε, ισχύει μόνον έφ' όσον σκοπεύετε να συνεχίσετε τον ίδιο τρόπο ζωής σας, όπως μέχρι σήμερα.

Εξυπακούεται επίσης πως η υγεία σας είναι εν τά-ξει, πως δεν τρέχετε τρελλά με τ' αυτοκίνητό σας (αν έχετε) και... πως θα είσαστε ειλικρινής απέναντι του έαυτού σας και δεν θα τόν... ξεγελάσετε κάνοντας αυτό τον υπολογισμό!

Ο πρώτος, λοιπόν, και κυριώτερος παράγων, είναι το έτος της γεννήσεώς σας.

Θα βρήτε παρακάτω, στην πρώτη στήλη, διάφορες χρονολογίες, στη δεύτερη δε και στην τρίτη στήλη τη βασική διάρκεια ζωής που αντιστοιχεί σε καθεμία χρονολογία γεννήσεως χωριστά για τους άντρες και για τις γυναίκες.

Έτος γεν-νήσεως	Άντρες	Γυναίκες
1880-1900 38 χρόνια	6 μήνες	39 χρόνια
1901-1904 46 »	8 »	51 »
1905-1908 48 »	8 »	51 »
1909-1912 50 »	7 »	54 »
1913-1916 51 »	8 »	56 »
1917-1920 52 »	6 »	56 »
1921-1924 59 »	» »	61 »
1925-1928 58 »	5 »	61 »
1929-1932 59 »	10 »	63 »
1933-1936 60 »	6 »	64 »
1937-1940 62 »	» »	66 »
1941-1944 64 »	6 »	68 »
1945-1948 65 »	» »	70 »
1949-1952 66 »	11 »	71 »

Αν π. χ. γεννηθήκατε το 1910 και είσαστε γυ-ναίκα, έχετε βασική διάρκεια ζωής 54 χρόνια και 4 μήνες.

Αν πάλι είσαστε άντρας και έχετε γεννηθί π. χ. το 1938, τότε η βασική διάρκεια της ζωής σας είναι 62 χρόνια.

Στον αριθμό ετών και μηνών που βρήκατε, προσθέτετε μερικά χρόνια, αναλόγως της ηλικίας που έχετε ήδη και σύμφωνα με τον έξης πίνακα:

Ηλικία	Προσθέστε	Ηλικία	Προσθέστε
1-10	1 έτος	41-45	6 έτη
11-15	2 έτη	46-50	6½ »
16-20	3½ »	51-55	8 »
21-25	4 »	56-60	9 »
26-30	4½ »	61-65	10 »
31-35	5 »	66-70	11 »
36-40	5½ »	71-75	12 »

Υστερα προσθέτετε 6 μήνες για κάθε έτος που ζήσατε απ' το 1901 ως το 1946 (Αν π. χ. γεννηθήκατε το 1930, έχετε ζήσει 16 έτη αυτού του χρονικού διαστήματος, συνεπώς προσθέτετε 16 έξιμηνα, δηλαδή 8 χρόνια). Η προσθήκη αυτή αντιπροσωπεύει την αύξηση της διάρκειας της ζωής, χωρίς στα νέα φάρμακα και στις άλλες ιατρικές προόδους της εποχής μας.

Είναι δηλαδή ένα «δώρον», που προσφέρει στις σχετικά νέες γεννές η πρόοδος που σημειώθηκε στον 20όν αιώνα.

ΝΑ ΠΟΣΑ ΧΡΟΝΙΑ ΘΑ ΖΗΣΕΤΕ!

Οι στατιστικές σας βοηθούν να το προβλέψετε

Και τώρα είσαστε ανύπαντρος ή ανύπαντρη; Θ' αφαιρέσετε απ' τον αριθμό που έχετε βρή ως τώρα, 1 έτος για κάθε συμπληρωμένη δεκαετία της ηλικίας σας πάνω απ' τα 25. Αντίθετα, οι παντρε-μένοι θα προσθέσουν 5 χρόνια, για κάθε δεκαετία της ηλικίας τους πάνω απ' τα 25 (Αν π. χ. είσαστε 50 ετών, έχετε δηλαδή συμπληρώσει δύο δεκαετίες πάνω απ' τα 25, αφαιρείτε στην πρώτη περίπτωση 2 χρόνια, και στη δεύτερη προσθέτετε 10).

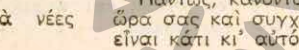
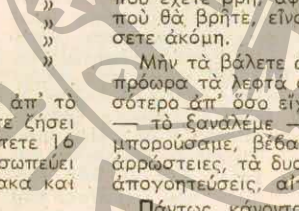
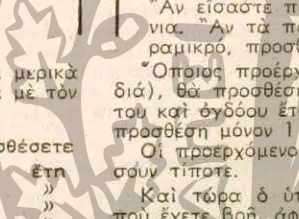
Ερχόμαστε ύστερα στο έπαγγέλμά σας. Αναζητήστε το στον παρακάτω πίνακα. (Αν δεν αναφέρεται ακριβώς το ίδιο, θα υ-πάρχει κάποιο άλλο, παρόμοιο ως προς τις συνθήκες εργασίας). Και προσθέστε ή αφαιρέστε τα χρόνια που αντιστοιχούν σ' αυτό:

Έπαγγελμα	Προσθέστε	Έπαγγελμα	Αφαιρέστε
Κληρικοί	3 χρόνια	Γιατροί	1 »
Δασκάλοι	3 »	Μάγειροι	5 »
Νοσοκόμοι	3 »	Ζυθοποιοί	8 »
Δικηγόροι	3 »	Μεταλλουργοί	8 »
Υπάλληλοι γρ.	3 »	Ηθοποιοί	5 »
Νοικοκυρές	2 »		
Άγρότες	2 »		

Αν είσαστε εργάτης βιομηχανίας (άλ-λης απ' τις ειδικώς αναφερόμενες), προσ-θέστετε 1 έτος για ολόκληρη την περίοδο μετά το 1940. Αν όμως κάνετε τη δου-λειά αυτή και παλαιότερα, αφαιρείτε 1 χρόνο για κάθε έτος πριν από το 1940.

Μένετε στην έξοχη ή σε μικρή πόλη; Προσθέστε 4 χρόνια. Μένετε σε μεγάλη πόλη; Αφαιρέστε 2 χρόνια.

Τόσο οι πλουτο-κράτες, όσο κι' οι πολύ φτωχοί, θ' α-

φαιρέσουν 4 χρόνια απ' τον αριθμό που έχουν βρή ως τώρα. Για τις μεσικές τάξεις, μένει αμετάβλητος ο αριθμός αυτός.

Αν έχετε περάσει τα 40 χρόνια της ηλικίας σας και είσα-στε χοντρός, αφαιρέτε 6 μήνες για κάθε 5 κίλα βάρους πάνω απ' τον κανονικό μέσον όρο. Για τους αδύνατους, δεν αλλάζει ο αριθμός που έχουν βρή ως τώρα.

Συνθέτετε να το «τσουζέτε» γερά στα γλεντάκια και τα πάρτυ; Αφαιρέστετε 5 χρόνια ακόμη. Οι αλκοολικοί πρέπει ν' αφαιρέσουν 10 ολόκληρα χρόνια.

Παίζει όμως ρόλο και η συνθημισμένη ψυχική σας διάθεση. Αν είσαστε πολύ «στενόχωρος» άνθρωπος, αφαιρέστε 5 χρο-νια. Αν τα παίρνετε όλα αψηφιστά και χαίρεστε με το πα-ραμικρό, προσθέστετε 5 χρόνια.

Όποιος προέρχεται από πολυμελή οικογένεια (με 6-10 παι-διά), θα προσθέσει 2 χρόνια, έφ' όσον γεννήθηκε μεταξύ τεταρ-τού και ογδόου έτους απ' το γάμο των γονέων του. Αλλιώς, θα προσθέσει μόνον 1 έτος.

Οι προερχόμενοι όμως από μικρές οικογένειες, δεν θα προσθ-έσουν τίποτε.

Και τώρα ο υπολογισμός τελείωσε. Απ' τον τελικό αριθμό που έχετε βρή, αφαιρέστε τη σημερινή ηλικία σας. Το υπόλοιπο που θα βρήτε, είναι τα χρόνια που πρόκειται πιθανότατα να ζή-σετε ακόμη.

Μην τα βάλετε ωστόσο μαζί μας, αν γελαστήκατε και ξεδιέσατε πρώτα τα λεφτά σας, γιατί στην πραγματικότητα ζήσατε περισ-σότερο απ' όσο είχατε υπολογίσει μ' αυτή τη μέθοδο! Υπάρχουν — το ξαναλέμε — κι' ένα πλήθος άλλων παραγόντων, που δεν μπορούσαμε, βέβαια, να τους αναφέρουμε όλους. Υπάρχουν οι αρρώστιες, τα δυστυχήματα, οι... γκρινιάρες σύζυγοι, οι έρωτικές απογοητεύσεις, αυτές όλες που συντομεύουν τη ζωή!

Πάντως, κάνοντας τους υπολογισμούς αυτούς, θα περάστε την ώρα σας και συγχρόνως θα δите ίσως πιο ρόδινο το μέλλον. Δεν είναι κάτι κι' αυτό;...

Ο περίφημος άπατεών "Ερική Μπέκερ με την πρώτη γυναίκα του.

Δυό άνδρες ξελόγιασαν 72 ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η εκπληκτική ιστορία δυό Γερμανών άπατεώνων

Στο Λιούμπεκ της Γερμανίας συνελήφθησαν, εδώ και λίγες ημέρες δυό περιβόητοι άπατεώνες, που τους καταζητούσε από καιρό τώρα η γερμανική αστυνομία. Ο άστυνόμες Μπόιμντενπεργκ, που κάνει την προανάκριση και συγκεντρώνει στοιχεία εναντίον τους, κατάρθωσε να διαπιστώσει πως οι γυναίκες που έπεσαν θύματα στα έρωτά τους δυό αυτών άπατεώνων, ξεπερνούν τις 72!...

Κανείς όμως δεν ξέρει πόσες ακόμη σωπαίνουν, γιατί ντρέπονται να παρουσιασθούν και να πουν πως έπεσαν κι' αυτές θύματά τους.

Νά τώρα μια από τις περιπέτειες αυτές. Αρχίζει το 1946, σ' ένα κοσμικό κέντρο.

Υποβλητικός φωτισμός. Γλυκεία μουσική. Για τρίτη φορά τώρα, ένας λεπτός κύριος με άραιο πρόσωπο, προσκαλεί σε χορό την ίδια κυρία...

«Είναι κομψός και φαίνεται, ότι έχει καλή ανατροφή», συλλογίζεται ικανοποιημένη η κυρία. «Τού άρεσω άρα γε». Σε λίγο, μέσ' στη μουσική, ακούει στ' αλήθεια έναν ψιθύρο:

— Πρέπει να σάς ξαναϊδθώ!... Η κυρία αυτή είναι μια χήρα τριάντα περίπου χρόνων. Ο άντρας της σκοτώθηκε στόν πόλεμο. Έχει ένα παιδάκι και ζή σ' ένα μικρό σπίτι με ένα μικρό εισόδημα και με την εργασία της.

Ο χορευτής της ονομάζεται Γιάκομπ φον Έσσερ. Η γνωριμία τους καταλήγει σε ειδύλλιο και σε λίγο αρραβωνιάζονται.

Το βράδυ, όταν η νεαρή χήρα γυρίζει κουρασμένη απ' τη δουλειά της, ο Γιάκομπ την περιμένει στο σπίτι και τη βοηθάει... ακόμη και στο πλύσιμο των πιάτων. Όλοι οι φίλοι της είναι σύμφωνοι, πως ο Γιάκομπ είναι ιδεώδης σύζυγος, πιστός, τρυφερός, μορφωμένος, τίμιος. Μόνο δουλειά δεν μπορεί να βρή...

Μιά μέρα όμως, ο ιδεώδης αυτός σύζυγος εξαφανίζεται μ' όλες τις οικονομίες και τα χρυσάφια της ερωτευμένης χήρας. Από τότε ο "Ερική Μπέκερ — αυτό είναι το πραγματικό όνομα του άπατεώνος

— εξαπάτησε κατά τόν ίδιο τρόπο άλλες 60 γυναίκες!...

Ο "Ερική Μπέκερ άρχισε την «ερωτική» σταδιοδρομία του το 1945. Το καλοκαίρι του χρόνου αυτού, παντρεύτηκε για πρώτη φορά. Άφινε όμως τη γυναίκα του μ' ένα παιδί και εξαφανίζεται. Με διάφορα ονόματα, κάνει κι' άλλους δυό γάμους ακόμη. Την τέταρτη γυναίκα του την εγκαταλείπει κι' αυτήν μ' ένα παιδί. Παντρεύεται τρεις φορές ακόμη κι' έπειτα αρχίζει τους αρραβώνες.

Το περίεργο είναι πως από τις 60 γυναίκες, που ο τρομερός αυτός γυναικοκατακτητής ξεγέλασε, καμιά δεν σκέφθηκε να ζητήσει πληροφορίες για το παρελθόν του. Κατάρθωνε πάντα να κερδίσει την εμπιστοσύνη τους! Το περίεργο δε είναι, ότι μερικές απ' αυτές, παρ' όλο το φιάσκο που έπαθαν και τις χρηματικές ζημιές που είχαν, προσπάθησαν να μην είναι και πολύ κατηγορηματικές στην ανάκριση, για να μην επιβαρύνουν τη θέση του!...

Καμιά επίσης δεν είχε καταλάβει πως ο "Ερική Μπέκερ ήταν μορφωμένος.

Μα και του άλλου άπατεώνος ή δράστη, είναι καταπληκτική.

Ο «υποουργικός σύμβουλος», δόκτωρ Ρίτσαρντ Μπράουερ, ζούσε πάντα στους κύκλους της καλύτερης γερμανικής κοινωνίας. Έκτός απ' το όνομά του όμως, τίποτ' άλλο δεν ήταν αληθινό σ' αυτόν τον άνθρωπο.

Ο δρ Ρίτσαρντ, ηλικίας 36 χρόνων, παρουσιάζονταν στόν κύκλο του ως εντεταλμένος της υπηρεσίας αντικατασκοπείας της Μπόν, με μεγάλο μισθό και μ' ιδιαίτερο κονδύλι για άπρόδλεπτα έξοδα. Τα Σαββατοβράδια όμως κι' όταν είχαν κλείσει πιά οι Τράπεζες, χρειαζόταν πάντα επιγόνων κι' ως τη Δευτέρα μόνο, ένα σημαντικό χρηματικό ποσό!...

Όχι μόνο γυναίκες, αλλά και πολλοί άντρες, δεν διστάζαν να τον δανείζον. Πως ήταν δυνατόν ν' αρνηθούν; Ο δρ Ρίτσαρντ ήταν χρησίμος άνθρωπος!

Σε 12 γυναίκες, είχε υποσχεθεί γάμο, βρίσκοντας έτσι την ευκαιρία να τις απογυνώσκει απ' τα κοσμήματα και τις οικονομίες τους. Μεταξύ τους συμπεριλαμβανόταν και η γυναίκα που τον έρωτα. Πως πιάστηκε τότε; Μόνο μια γυναίκα, η 13η, η "Ινγκε, κόρη ενός γνωστού εργοστασιάρχου του Άμβουργου, σκέφτηκε να ζητήσει πληροφορίες, για το νέο αυτό, που στο τρίτο κιόλας ραντεβού, της ζήτησε να παντρευτούν. Η "Ινγκε δεν έφερε αντίρρηση, συγχρόνως όμως έγραψε και στη Μπόν...

Η απάντησι ήταν σωστή κεραμίδα! Ο δόκτωρ Ρίτσαρντ ήταν άγνωστος στις αρμόδιες υπηρεσίες. Έτσι έσκαψε η μπόμπα και τεματίστηκε η...σταδιοδρομία του!...

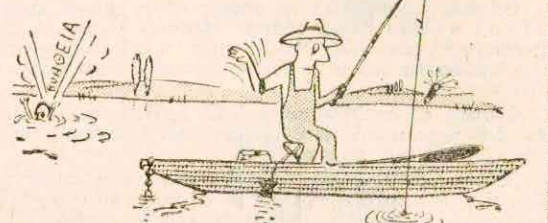
Ο δόκτωρ Ρίτσαρντ Μπράουερ, με τα παρτίκια, σκέπασαν τα χωράφια της Οκλαχάμα και του Κάνσας και προκάλεσαν πρωτοφανείς ζημιές στα σπαρτά. Πάνω απ' 800.000 στρέμματα στάρει καταστράφηκαν τελείως. Άλλα 1.000.000 έπαθαν σοβαρές ζημιές. Όπως υπολογίζει η αρμοδία υπηρεσία, οι "Ηνωμένες Πολιτείες χάνουν κάθε χρόνο 322.000.000 τόνους καλλιεργησίμου χώματος, που μεταβάλλεται σε σκόνη και παρασύρεται απ' τον άνεμο.

Η σκόνη που καταστρέφει

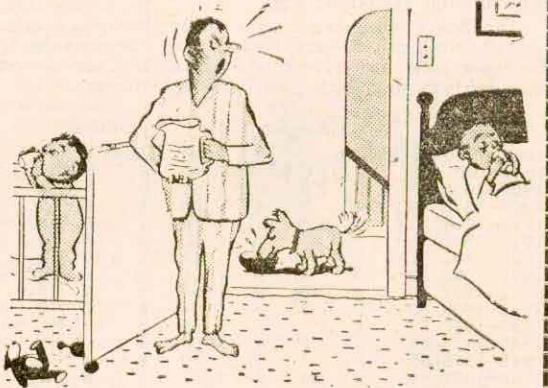
Τεράστια σύννεφα σκόνης, που τα παρέσυρε ο άνεμος, σκέπασαν τα χωράφια της Οκλαχάμα και του Κάνσας και προκάλεσαν πρωτοφανείς ζημιές στα σπαρτά. Πάνω απ' 800.000 στρέμματα στάρει καταστράφηκαν τελείως. Άλλα 1.000.000 έπαθαν σοβαρές ζημιές. Όπως υπολογίζει η αρμοδία υπηρεσία, οι "Ηνωμένες Πολιτείες χάνουν κάθε χρόνο 322.000.000 τόνους καλλιεργησίμου χώματος, που μεταβάλλεται σε σκόνη και παρασύρεται απ' τον άνεμο.

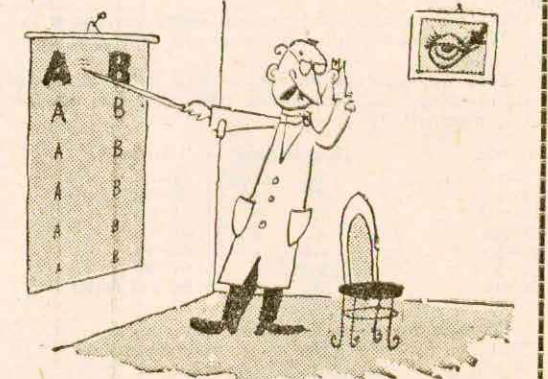
Μεγάλη ρουτίνα ή ζωή, Σωτήρη μου. Βαρέθηκα. Κάθε βράδυ τα ίδια και τα ίδια!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Σιγά... Μή φωνάζεις...

Αλλη καμιά επιθυμία, κανείς;

Ο δφθαλμίατρος: Θα μου πητε καμιά φορά ποιο γράμμα είναι αυτό;

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Για να την άφισε ο Χόλμς ελεύθερη να φύγει, η Τζέννυ του παραδίδει τον κρυμμένο Βίλιγκτον. Στο μεταξύ όμως, ο άντρας της έχει βεβαιωθεί ότι η πλούσια κυρία του διπλανού σπιτιού δεν είν' άλλη απ' τη χαμένη γυναίκα του. Την παρακολουθεί κρυφά, μαζί με μια παλιά τους γειτονίσα, και τη βλέπει να φεύγει για το λιμάνι, για να επείσασθι στο υπερωκεάνειο. Την κληνιάει τότε, τη φτάνει σ' ένα ξενοδοχείο και της φωνάζει να σταθή.

23ον

Εκείνη στάθηκε κατατομαιμένη. Της φάνηκε πως άναγνώρισε τη φωνή του συζύγου της. Γύρισε πρός το μέρος απ' όπου είχε ακουστή, και ρώτησε μ' αμφιβολία:

— Ποιος διάβολος είσαι σύ;

— Ακούστηκε ένα γέλιο, κι' ύστερα ή ίδια φωνή απάντησε:

— Σωστά το λές; Είμαι ο διάβολος που θα πάει την ψυχή σου! Είμαι ο άντρας σου, αγαπητή μου Τζέννυ!...

— Άνάθεμα! φώναξε η Τζέννυ, κι' άρχισε να τρέχει.

— Δεν θά' υπορέσει να μου ξεφύγεις, κλέφτρα! ούλιασε ο Μέρρις.

Και την κληνιάει, Η Ματίνα, παρ' όλα τα γεωρατιά της, τον άκολουθησε.

— Η άναθεματισμένη! φώναξε με θυμό. Θέλει να μ' ε-ξοφλήσει λοιπόν;... Κουράγιο και θα την φτάσετε!...

Πραγματικά, έπειτ' από λίγο, ο Μέρρις υπόρεσε ν' αρπάξει απ' το μπράτσο τη γυναίκα του. Την κράτησε ακίνητη και της είπε:

— Έλενη, τιποτένια, σιχαμερή γυναίκα! 'Ηθελ το τέλος σου. Βρίσκεσαι μπροστά στο δικαστή σου, που δεν έχει οί-κτο ούτε έλεος για σένα!...

Κάθε άλλο μπορούσε να περιμένει η Τζέννυ, όχι όμως την εφελκυστική εμφάνισι του συζύγου της, που τότε είχε ξεναώσει όλωσδιόλου... 'Όστόσο, δεν άπελτίσθηκε.

— Άκουσε, Μέρρις! είπε. Έλα μαζί μου και σ' στην Εύραπη, στην "Ιταλία...

— Δεν έχω όρεξι πιά για ταξίδια.

— Τότε άφισε με να φύγω μόνη, και θα σου δώσω ένα εκατομμύριο.

Ο Μέρρις κάγχασε κι' άπάντησε:

— Έσύ δεν με λυπήθηκες καθόλου...

— Κοάτησε τα λεφτά σου. Δεν μου νησιάζονται. Κι' έλα μαζί μου δίγως αντίστασι, αν δεν θέλεις να μετανιερσθ βία!

— Λυπήσου με! τόν ήκέτσε η Τζέννυ.

— Μέρρις... Είμαι πλούσια.

— Τό ξέρω.

— Πολύ πλούσια, Μέρρις.

— Κι' αυτό το ξέρω. Άλλά ξέρω και πως έγινες πλούσια.

— Άδιόφορο! Τώρα έχω ένα

MENTIOUM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της 'Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών Βασιλείου τηλεπαθείας μακράς απόστασης (φαινόμενα διοράσεως). Μετσόβου 19 (Στ. Μουσείου), 8—1 π μ και 5—7 μ.μ. Τηλ. 663-673.

σωστό θησαυρό: Έκατό εκατομμύρια!

— Έκατό εκατομμύρια!

— Ναι. Λοιπόν, Μέρρις, έλα να τα μοιράσουμε... Σου δίνω τα μισά, πενήντα εκατομμύρια.

— Ο Μέρρις κλονίσθηκε.

— Πενήντα εκατομμύρια!... ψιθύρισε.

— Ναι... Έλα να φύγουμε μαζί, και τα χρήματα αυτά θά'ναι δικά σου.

Παρ' όλγιο να λυγίση και να δεχθώ ο Μέρρις. Μα η Ματίνα τον πλησίασε, έσκυψε σ' α-υτί του και του είπε:

— Τρελλάθηκες; Δεν βλέπεις πως σε κοροϊδεύει;

— Μα το Θεό, έχεις δίκιο, Ματίνα! είπε ο Μέρρις, που είχε συνέλθει εαφνικά.

Στάθηκε στη Τζέννυ και πρόσθεσε:

— Δεν δέχομαι τίποτε. Έλα μαζί μου!

Και την τράβηξε απ' το χέρι.

ΜΕΡΟΣ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ

Α'

— Στρόφερ! Έλα πάνω! Έχω να σου πώ σπουδαία νέα. Είμ' εγώ, ο πιστός σου Μπέιμς.

Μέσ' απ' τα βάθη του πηγάδιου, στο οποίο έσκυβε ο Μπέιμς, ακούστηκε μια φωνή:

— Είσαι συ αλήθεια, Μπέιμς; Πως ήρθες τέτοια ώρα;

— Ήταν ανάγκη...

— Θέλεις νάρθω άπάντα;

— Ναι.

— Καλά, έρχομαι άμέσως.

Πραγματικά, σε λίγο πρόβαλε απ' το στόμιο του πηγάδιου το κεφάλι κι' ένα μέρος του σώματος του Στρόφερ.

— Τι τρέχει, Μπέιμς; ρώτησε.

— Έβγα έξω, Στρόφερ. Έχω να σου πώ πολλά πράγματα.

— Κύτταξες καλά τριγύρω;

— Εφύγαν οι άστυφύλακες;

— Ναι, από σημερα το πρωί φύγανε όριστικά. Βεβέθηκαν πιά να παρασφύλανε. Πείσθηκαν πως δεν έχεις κρυφτή σ' αυτά εδώ τα μέρη και φύγανε. Ύστερα... συνέβη και κάτι άλλο σπουδαίο, που τους άναγκασε να φύγουν.

— Τι δηλαδή;

— Όα σου τώ πώ με τη σειρά. Άνέβα πάνω... Θα μάθεις πράγματα που θα σ' ευχαριστήσουν... πράγματα που, αν δεν σου δώσουν την άσχηνία του «Ματωμένου Χεριού», θα σου δώσουν όμως εκατομμύρια.

— Δεν θέλω εκατομμύρια, Μπέιμς.

— Δεν ξέρει κανείς, αγαπητέ Στρόφερ, τί μπορεί να επιβί-

ΤΖΑΚ ΛΑ'ΟΝΣ

μήση απ' τη μιά στιγμή στην άλλη...

Δεν θα έχασαν βέβαια οι άναγνώστες μας ότι ο Στρόφερ, μετά την πανωλεθρία της συμμορίας στις κατακόμβες, κατάρθωσε να ξεφύγει. Μαζί του δραπέτευσε κι' ο πιστός του Μπέιμς.

Μερικοί άστυνομικοί τους άντελήφθησαν και τους κληνιάσαν. Μα ο Στρόφερ ήταν άνθρωπος που δεν έχανε την ψυχραιμία του στις κρίσιμες περιστάσεις της ζωής του.

Ενώ λοιπόν έτρεχε, καταδιωκόμενος απ' τους άστυφύλακες, κατέστρωσε γρήγορα το σχέδιό του.

— Ποσοί είναι οι άστυνομικοί που μας κληνιάνε, Μπέιμς; ρώτησε το σύντροφό του.

— Τέσσερις.

— Τους είδες καλά; Είσαι βέβαιος;

— Βεβαίως.

— Λοιπόν, Μπέιμς, αν εξακολουθήσουμε να τρέχουμε κι' οι δυό μαζί, δεν θα τους ξεφύγουμε.

— Αυτό βλέπω κι' εγώ.

— Πρέπει λοιπόν να χωρίσουμε.

— Νά σ' άφισω μόνον, σ' ένα τόσο τρομερό κίνδυνο, Στρόφερ; Όχι, ποτέ!

— Είσαι άνόητος, Μπέιμς!

Ο χωρισμός μας θά'ναι η σωτηρία και των δυό μας.

— Μα πως; Με ποιόν τρόπο;

— Όταν φτάσουμε στο τέλος του δρόμου, εγώ θα στρίψω άπότομα πρὸς τα δεξιά και συ πρὸς τ' αριστερά. Τότε οι άστυφύλακες που μας κληνιάνε, θα χωρίσουν άναγκαστικά σε δυό ομάδες.

— Ε, λοιπόν;

— Οι μισοί θα κληνιάσουν εμένα κι' οι άλλοι μισοί εμένα.

— Σύμφωνοι. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως θά' σωθούμε.

— Πρόσεξε και θά' πεισθής γι' αυτό που σου λέω. Εγώ θα κρατήσω κατ' εὐθείαν για το πηγάδι του πεθαμένου. Τό ξέρεις;

— Θαμιάσια! Είμαστε λοιπόν πολύ μπροστά. Μα πρέπει να κερδίσουμε άκόμα κι' άλλο δρόμο. Τόξες γρηγορώτερα...

Κατέβηκαν κι' οι δυό μια προσπάθεια και ξεμάκρυναν περισσότερο απ' τους άστυνομικούς. Έτσι, έφτασαν στη γωνία του δρόμου, ενώ οι άστυφύλακες βρίσκονταν ακόμη περι τὰ δικασία μετρα πιά πίσω.

— Μπέιμς, είτε ο Στρόφερ, μην ξεχάσεις να κούνη ό τι σου είπα!

— Μείνε ήσυχος!

— Φτάσαμε... Έδώ θα χωρίσουμε... Θα περιμένω νάρθης

Μικρές Ιστορίες

Το παιδί του χωρικού

Ένας χωρικός άδηγούσε στην πολι το κάρρο του γεμάτο σανό. Σε κάποιο όμως στενό δρομάκι το κάρρο άναποδογύρισε κι' ο σανός σκορπίστηκε τριγύρω.

Μαζεύτηκαν λοιπόν εκεί άρκετοί περιεργοί διαβάτες, χωρίς κανέναν απ' αυτούς ν' απλώνη το χέρι του για να βοηθήση τόν χωρικό.

Έκείνος όμως, παμπόνηρος, βλέποντας ότι μόνος του δεν θα τα κατάφερνε ποτέ, άρχισε να φωνάζει:

— Που είναι το παιδί μου;... Άχ! το καυμένο το παιδί μου! Όρισμένος θά' βρίσκεται κάτω απ' το κάρρο!

Τότε όλοι οι άργύσχολοι, τρέχοντες με ήλιο, σήκωναν το κάρρο κι' άρχίζουν να μαζεύουν το σανό ελπίζοντας να βρουν και να σώσουν το παιδί.

Όταν τελείωσε η δουλειά, ένας απ' αυτούς ρώτησε το χωρικό:

— Καλά... και το παιδί σου που είναι;

— Στο σπίτι! άπαντά χαμογελώντας ο χωρικός.

Κι' ανεβαίνοντας στο κάρρο του έσυρε δυο μπορούσε πιά γρήγορα.

να μ' εידωποιήσης για να βγώ απ' το πηγάδι
—Σύμφωνοι.

—Καλήν αντάμωσι, Μπέιμς. Κόψε απότομα άριστερά και πάρε την κατήφορο.

—Καλή αντάμωσι, Στρόφερ.

Κι' οι δυο φυγάδες χωρίστηκαν. 'Ο Μπέιμς σταμάτησε άριστερά κι' εξαφανίσθηκε πίσω από ένα δασύλλιο. 'Ο Στρόφερ τράβηξε προς τα δεξιά κι' έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε προς το μέρος που βρισκόταν το «πηγάδι του πεθαμένου» ή κρυψώνα όπου βόδρισκε άσυλο, άσφάλεια, τροφή κι' ανάπαυσι.

Το «πηγάδι του πεθαμένου» ήταν άνοιγμένο στη μέση ενός χωραφιού, στο τέρας μιας λεωφόρου του προαστίου.

Πώς είχε κατασκευασθή; Σε ποιόν άνηκε, ποιά σκοπό έξεπλήρωνε και, γιατί του είχαν δώσει το παράξενο εκείνο όνομα; Άγνωστο!

Άλλωστε, δεν είχε συμβή ποτέ στο μέρος εκείνο κανένα απ' τα γεγονότα που προκαλούν την έπέμβασι της άστυνομίας.

Μα ό,τι άγνοούσε ή άστυνομία δεν πρέπει να το άγνοούν κι' οι άναγνώστες μας. Το «πηγάδι του πεθαμένου» είχε άνοιχτή κατά διαταγήν ενός απ' τους άρχηγούς του «Ματωμένου Χεριού», που το χρησιμο-

πούσε για κρυψώγέτό του κάθε φορά που βρισκόταν στην ανάγκη να εξαφανισθή απ' τη Νέα Υόρκη.

Το είχαν διαρρυθμίσει δέ με περίεργο τρόπο: Προς το κάτω μέρος του, και λίγο ψηλότερα απ' το νερό, βρισκόνταν τέσσερες σιδερένιες πορτίτσες. Κάθε μία δέ απ' αυτές έκλεινε ένα υπόγειο διάδρομο, που έπικοινωνούσε με τις μεγάλες υπόνομους της πόλεως.

Έτσι, ό καταδιωκόμενος κατέβαινε στο πηγάδι, άνοιγε μία πορτούλα, προχωρούσε για άρκετό διάστημα, συναντούσε ύστερα μία υπόνομο, κι' απ' αυτήν έβγαине στην πόλι, από άρισμένα στόμια που βρισκόνταν σε μέρη έρημικά κι' άποκεντρα, μακριά απ' τα μάτια των περιέργων.

Σ' αυτό λοιπόν το πηγάδι κατέβηκε γρήγορα ό Στρόφερ, και χάθηκε απ' τα μάτια των δυο άστυνομικών που τον κνηγούσανε.

Έκείνοι δεν τον είδαν που κατέβαινε. Κατάλαβαν όμως πως θάγε κρυφτή κάπου εκεί... ίσως και μέσα στο πηγάδι.

—Άς περιμένουμε εδώ, είπαν μεταξύ τους.

Περίμεναν ολόκληρο τ' άπόγεμα της μέρας εκείνης.—γιατί ό Στρόφερ είχε φύγει το μεσημέρι απ' τις κατακόμβες. Του κάκου όμως. Νύχτωσε, χωρίς να

φανή πουθενά ό Στρόφερ.

Οι άστυνομικοί σκέφθηκαν τότε και πήραν άλλη απόφασι. 'Ο ένας απ' αυτούς έφυγε, άφίνοντας μόνο το σύντροφό του να φυλάει στο μέρος εκείνο.

Πήγε στο κοντινότερο άστυνομικό τμήμα, διηγήθηκε όσα είχαν συμβή και ζήτησε ν' άντικαταστήσουν δυο άλλοι άστυφύλακες αυτόν και το σύντροφό του ως την άλλη μέρα.

Πραγματικά, οι άντικαστάτες τους φούρυσαν, τη νύχτα εκείνη. Το πρωί, ξαναγύρισαν οι δυο άστυφύλακες του Πίνκερτον, μεταμφιεσμένοι σε φιλήσυχους άστους, κι' ανέλαβαν πάλι τη φουούρησι.

Στο τέλος όμως πείσθηκαν πως ματαιοπονούσαν, έγκατέλειψαν το πηγάδι κι' έφυγαν.

Αυτό περίμενε ό Μπέιμς, που καιροφυλακτούσε εκεί κοντά. Πήγε άμέσως να φωνάξη στο Στρόφερ ν' ανεβή άπάνω, για να του πη πολύ ενδιαφέροντα πράγματα.

—Λέγε λοιπόν, Μπέιμς. Τι συμβαίνει;

—'Ο Μπέιμς γέλασε δυνατά κι' άπάντησε:

—?Η-θα εδώ, Στρόφερ, για να προδώσω τους συντρόφους μου!

Β'

—'Ο Στρόφερ σκέφθηκε πως έπρεπε πρωτίστως να πείση το Μπέιμς ότι δεν θάκανε προδο-

σία, άποκαλύπτοντάς του μυστικά του «Ματωμένου Χεριού». —Μίλας πολλές φορές όλως-όλως άνόητα, του είπε.

—Γιατί;

—Μα δεν είναι άνοησία να πιστεύεις πως γίνεται προδοτής, όταν μου πης τουτό ή έκεινο το μυστικό; Μην ξεχνάς ότι, πριν περάσει πολύς καιρός, θάχω γίνει ό άνώτατος άρχηγός του «Ματωμένου Χεριού».

—'Οπωσδήποτε, εγώ πήρα μιá διαταγή: Να κρατήσω μυστικό ό,τι ξέρω. Τη στιγμή λοιπόν που την παραβαίνω, γίνομαι προδοτής.

Μά, εύθες άμέσως, ό Μπέιμς πρόσθεσε:

—Στο διάβολο όμως! Έγώ δεν όρκίστηκα ύπακοή κι' άφασίωσι στο Φλέμιγκ.

—Το Φλέμιγκ; Μα αυτός διατάζει τώρα; Γιατί;

—Άφου μείναμε δίχως άρχηγό...

—Διάβολε! Τί έγινε λοιπόν ό άνώτατος άρχηγός;

—?Α, δεν ξέρεις τίποτε;... Μα βέβαια, πως να τα μάθης, μέσα στο πηγάδι που ήσουν κρυμένος;

—Πολύ σωστά. Μίλησε λοιπόν!

—Συνέβησαν σπουδαιότατα πράγματα, Στρόφερ. Τόν άρχηγό μας τον πιάσανε οι άστυνομικοί!

—Σε ποιά μέρος;

—Κάτω στις κατακόμβες.

—Διάβολε! Πότε;

—Πάνω στη μάχη... Την ώρα που φεύγαμε έμεις, συλλαμβανόνταν ό άνώτατος άρχηγός της συμμορίας απ' τον Πίνκερτον.

—Να πάω ή όρη! ?Ηταν μιá λαμπρή εύκαιρία να τον άντικαταστήσω, αλλά την έχασα! Και τώρα:

—Είναι προσωρινός άρχηγός ό Φλέμιγκ.

—'Α, προσωρινός; Αυτό είν' εύχάριστο. Θα έκτελή γρήγ άρχηγός ως την ήμερα που θα πάω στα χέρια του την έξουσία ό κανονικός άρχηγός του «Ματωμένου Χεριού».

—Κι' αυτός θάσαι σύ, Στρόφερ! Αυτή είναι ή γενική γνώμη όλων των συντρόφων.

—Άς, είναι, θα μιλήσουμε άλλοτε γι' αυτό το ζήτημα... Πές μου τώρα, Μπέιμς, τί κάνετε;

—'Ο,τι μας διέταξε ό Φλέμιγκ... Μας έδωσε τη διαταγή να αιχμαλωτίσουμε την κυρία Μίρκα Βίλιγκτον.

—Τη Μίρκα; Την άδελφή της πριγκίπισσας Νέδας της Λαχώρης;

—Άκριβώς!

—Και την πιάσατε;

—Βεβαίωτα.

—Μα αυτό είναι μεγάλο κατόρθωμα!

—Πολύ μεγάλο μάλιστα. Άπό τότε, πάνε όλα πολύ καλά. Δεν ξέρω ποιά είναι το σχέδιο του Φλέμιγκ. Φαίνεται όμως πως θάβει πολύ σοβαρό και πολύ μελετημένο.

—'Οστε ήρθε να μου άναγγείλεις πως πιάσατε τη Μίρκα;

—Άκριβώς.

—Και τί μ' ενδιαφέρει, έμένα;

—Πώς! Δεν σ' ενδιαφέρει; Μα σκέψου καλύτερα, Στρόφερ, και θα δης πως σ' ενδιαφέρει ή αιχμαλωσία της... γιατί μπορείς να την έκμεταλλευθής για δικό σου όφελος.

—Εγώ; Πώς δηλαδή;

—Πρώτον, αν φανερώσει στη Νέδα της Λαχώρης και στον 'Ινδο πρίγκηπα που βρίσκεται

τώρα κρυμμένη ή Μίρκα, μπορείς να ζητήσεις και να πάρεις για άμοιβή σου εκατομμύρια δολάρια.

—Αυτό δεν θά το κάμω ποτέ.

—Μπορείς όμως να κάνεις κάτι άλλο... Το «Ματωμένο Χέρι» έχει κρύψει τη Μίρκα σε κάποιο μέρος που το ξέρω εγώ μόνον, απ' όλους τους συντρόφους.

—'Ε, λοιπόν;

—Λοιπόν μπορείς να την άρπάξεις από κεί, για λογαριασμό σου, και να την κρύψεις σ' ένα μέρος άγνωστο στη συμμορία.

—Έχοντας στα χέρια σου τη Μίρκα, θα μπορείς πια να έπιβληθής σ' εκείνους που κυβερνούν τόσο άδίστα τα «Ματωμένο Χέρι».

—'Ο Στρόφερ σκέφθηκε λίγο, κι' ύστερα άπάντησε:

—Με βάσεις σε πειρασμό, Μπέιμς! Θα σκεφθώ όσα μου είπες, θα τα συζητήσω με τον έαυτό μου και θ' άποφασίσω...

Σε λίγο, ρώτησε:

—Είπες πως είν' έλεύθερος ό δρόμος;

—Ναί.

—Μπορούμε λοιπόν να φύγουμε από δω;

—Βεβαίως.

—Έμπρός λοιπόν, πάμε. Στο δρόμο, θα μου πης κι' όσα άλλα ξέρεις. Κι' ίσως πάρω την άπόφασι, γρηγορώτερα απ' ό,τι περιμένεις.

Πραγματικά, οι δυο κακούργοι άπομακρύνθηκαν απ' το μέρος εκείνο, κουδεντιάζοντας.

Γ'

Ξέρομε πως οι συμμορίτες που άρραξαν τη Μίρκα Βίλιγκτον, τη φέμωσαν, τη δέσανε και τη ρίξαν μέσα σ' έν' άυτόκινητο, που είχε στείλει εκεί έπιτήρηδες ό Φλέμιγκ.

—'Ο σωφεί του άυτόκινήτου μέλος κι' αυτός της συμμορίας, είχε πάρει από πριν οδηγίες και ήξερε το μέρος όπου έπρόκειτο να μεταφέρη την αιχμάλωτο, γρήγορα και με κάθε προσοχή και μυστικότητα. 'Οδηγήσε λοιπόν τ' άυτόκίνητό του προς τα νότια προάστια της πόλεως, εκεί που πλεονάζουν τα φτωχόσπιτα των έργατών. Και το έμπασε μέσα σε μιá μεγάλη αλλη.

Άέσως κατόπιν, έκλεισε την έξώπορτα μιá γρηά μ' άπαίσια μορφή και είπε:

—Τέλειωσε κι' αυτή ή δουλειά. Να δούμε τώρα τί θα την κάνουν, την άρχόντισσα...

Πήγε ύστερα κοντά στο σωφεί και τους άλλους συμμορίτες και τους είπε:

—Πάρτε την στα χέρια και κατεβάστε την στο υπόγειο. 'Υστερα, περιμένετε εκεί.

—'Ο κύριος Φλέμιγκ;

—Σκαμός! Να μην ξαναπροσέρετε αυτό τ' όνομα. 'Ο άρχηγός, να λέτε.

—'Ε, καλά... 'Ο άρχηγός;

—Είναι μέσα.

—Μονάχος;

—Πολύ περίεργοι μου γίναντε άπόψε... 'Οχι, δεν είναι μονάχος. Είναι μαζί με τους άλλους άρχηγούς και περιμένει...

Κι' ή γρηά μέναιος πρόσθεσε, με κάποιο φόβο τώρα:

—Περιμένει να πάω να του πω τ' άποτέλεσμα, κι' εγώ κά-

θωμαι τώρα και φλυαρώ μαζί σας! Θα βρώ το μελά μου έξ αιτίας σας.

Άπομακρύνθηκε βιαστικά, μπήκε στο σπίτι που βρισκόταν στο βάθος της αλλη, και διευθύνθηκε σ' ένα δωμάτιο, όπου περιέμεναν από άρκετές ώρες ό Φλέμιγκ κι' οι σύμβουλοι του «Ματωμένου Χεριού».

Πλησίασε τον προσωρινό άρχηγό και του είπε:

—Κύριε...

—'Ε, τί είναι, Νυχτερίδα;

—'Η γρηά — που ήταν γνωστή στους συμμορίτες μ' αυτή την όνομασία — άπάντησε:

—'Ηθ'αν, κύριε, οι άλλοι, με τ' άυτόκίνητο...

—?Α! Λοιπόν;

—'Η μέγαιρα χαμογέλασε άπαίσια κι' άπάντησε:

—Πιάσανε το μεγάλο ψάρι! 'Η άρχόντισσα βρίσκεται τώρα κάτω στο υπόγειο.

—Τη φέρανε λοιπόν;

—Ναί, δεμένη και φεμωμένη.

—Πού την πήγανε;

—Έκει που διατάξατε.

—Στο υπόγειο;

—Ναί.

—'Ωραία! Πήγαινε και πές τώρα στους ανθρώπους μας να προσέχουνε.

—Τι να προσέχουνε; Την άρχόντισσα;

—'Οχι. Αυτή θα την φυλάξει έσύ, ως ότου έμεις άποφασίσουμε για την τύχη της.

—Ευχαριστώ για την έμπιστοσύνη που μου έχετε, κύριε...

Μά τί πρέπει να προσέχουν λοιπόν οι σύντροφοί μας;

—Το δρόμο... για άστυνομικούς!

—?Α, μείνετε ήσυχοι! 'Η άστυνομία δεν κάνει την τιμή στη γειτονιά μας να την φυλάει...

—'Οπωσδήποτε, θα στείλω τους ανθρώπους μας να προσέχουνε. Μόνο, για καλού-κακού, δε μείν' ένας μαζί μου, να φυλάει κι' αυτός την άρχόντισσα.

—Πάρε όποιον θέλεις.

—Θα κρατήσω το Μπέιμς. Αυτός είναι χειροδύναμος και δεν φοβάται ούτε το διάβολο.

—'Εν τάξει. Πήγαινε τώρα. Άφισέ μας μόνους.

—'Η γρηά άπομακρύνθηκε, για να έκτελέση τις διαταγές του Φλέμιγκ. 'Ο προσωρινός άρχηγός κι' οι σύμβουλοι του «Ματωμένου Χεριού» μείνανε μόνον και πάλι...

—Κύριοι! είπε τότε ό Φλέμιγκ. Τα σχέδιά μου πέτυχαν. 'Η συμμορία μας θριαμβεύει.

—Χάρις σε σένα Φλέμιγκ.

—Και χάρις στη Τζέννυ Μέρρις. ?Α, κύριοι, ή νυνάκια αυτή μας είναι πολύτιμη!

—'Ενας απ' τους συμβούλους χαμογέλασε και είπε:

—Μα μήπως δεν την καλοπληρώσαμε; Έκατό εκατομμύρια της δώσαμε!

—'Ας μην είμαστε άδικοι κι' άγνώμονες, κύριοι, είπε ό Φλέμιγκ. Αλήθεια, δώσαμε έκατό εκατομμύρια στη Τζέννυ Μέρρις. Μα το ποσόν αυτό προερχόταν απ' τα χίλια εκατομμύρια που μας έδωσε εκείνη...

—'Οπωσδήποτε, δεν πρόκειται τώρα για τη Τζέννυ Μέρρις. Άλλο είναι το θέμα μας.

Κι' άφου σκέφθηκε προς στιγμήν πρόσθεσε:

—Έχουμε σημειώσει, κύριοι, ένα λαμπρό θρίαμβο, που θα κλονίση και θα ταραχή τους έχθρούς μας. Πρέπει λοιπόν να σκεφθούμε πως θα τον έκμεταλλευθούμε έπωφελέστερα.

—Μά, Φλέμιγκ, όταν άποφασίσες την αιχμαλωσία της Μίρκας Βίλιγκτον, δεν είχες όλοκληρώσει το σχέδιό σου;

—Ναί.

—Άς το έφορμάσουμε λοιπόν ως το τέλος. Παί άπαν ή άρχική σου σκεψή, όταν σχεδίαζες αυτή την αιχμαλωσία;

—Πρώτον, να βγάλω απ' τη μέση το «Σταντ Γάντι».

—'Υστερα, ν' άναγκάσω τον Πίνκερτον να σταματήσει τον άγώνα έναντίον μας.

—Το νομίζεις εύκολο, αυτό;

—Εύκολο όχι, αλλά κατορθωτό.

—Μην περιμένεις λοιπόν να σου πούμε έμεις τί πρέπει να κάμεις. Έγεις την έμπιστοσύνη όλων μας. Προχώρησε θαρραλέα στο έργο σου. Άποφάσιζε και δίνε διαταγές. Έμεις έγκρίνομε εκ των πρωτόων τις άποφάσεις και τις διαταγές σου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΡΥΣΗΣ

—'Ιατρός Δερματολόγος

—'Οδός Νίκης 13

Τηλ. 29.548. Πλ. Συν)τος

Νευραλγία;

ΤΟΤΕ
ΚΑΛΜΟΛ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟ ΠΑΥΣΙΠΟΝΟ

Πέρνεται εύκολώτερα αν
βουτήξετε προηγουμένως το
κοσέ (δισκία) σε νερό ή το ά-
νοίξετε και πάρετε τη σκόνη.

ΚΑΛΜΟΛ
Για τούς πόνους, τη γρίπη
και τα κρυολογήματα.

Ένα και μόνο **ΚΑΛΜΟΛ**
άνακουφίζει πάντοτε.
Προϊόν της **FAREL**

FAREL

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μεγάνδρου 75, Τηλ. 55.638

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

Ανεχώρησε διά την Εύρώπην ή
ΜΜΕ ΚΕΙΤΥ του Έπιστημονικού
Ίνστιτούτου Καλλονής, όδός Έρ-
μού 44, προς ενημέρωσιν της εις
ό,τι άφορμάτας προσκτήσεις έκά-
στης χώρας εις την αισθητικήν.
Τό **ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ** τό όποϊον δά
έξακολουθή να λειτουργή, καθ'
όλην την άπουσίαν της **ΜΜΕ ΚΕΙ-
ΤΥ**, υπό την διεύθυνσιν του 'Ια-
τρού της, δηλοϊ ότι τον μέχρι
πρό τινος δοηδόν του κ. **Κων-
σταντ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΝ (CON-
STANT)** έπαυσε του λοιπού να
χρησιμοποιοή ως τοιοούτον.

Της Ρενέ

Βόλ - πλανέ

Δώδεκα παρά τέταρτο. Στο τραμβάγιο μέσα συνωστισμός, άποχυνωσι, ανορεξία, γκρίνια, νεύρα... Ξαφνικά, πήδησε η Ρενέ σβέλτα, κι' όμορφη: Ξυπνητήρι ιταλικό, δαχτυλίδι, σερρήνα συναγερμού, έκρηκτική ύλη, κουδούνι σε κατασκήνωσι που καλεί τους παραθεριστάς να πάρουνε την πορτσιόνα τους!

Και προχωρεί θριαμβευτικά μέσα σε στεναγμούς και προσφωνήσεις, μυρωδάτη, κεφαλή, φρέσκη, ζωηρότατη και πονηρότατη, με γυμνά πόδια, μπράτσα και λαιμό. Κι' αρχίζει τις διαονμές, ματιές και χαμόγελα, στους νηστικούς συνταξιούχους της ή κουντουριμένους.

— Βρέ αυτή δεν είναι τσιγκουνόκοριτσο!... φώναξε γερομουντάρης. Και, σαν ξεχαρβαλωμένο, σκουριασμένο μηχανήμα του ΟΔΙΣΥ, πλησίασε με τρόπο κοντά της. Στενός κορσός τσ' έγινε. — Μά, μεσιέ... σε περκαλάω!... του είπε μια στιγμή η Ρενέ.

— Τι έχεις, κοπέλλα μου; άπόρησε εκείνος. Με γαργαλούνε τα μουστάκια σου στο πρό-

σωπο!... — Μπα σε καλό σου! Και τί θές να τα κάνω, κορίτσι μου; — Νά τα φάς! φώναξε συχισμένη κι' άγαναχτισμένη.

Και τὸ τραμ όλο διασκεδάει, μά η Ρενέ, νευρικά και, πριν από τὸ Ζάππειο, σημαίνει στάσι και πηδάει άναμμένη από θυμό στην άσφαλτο.

— Άμέσως όλοι βγάλανε τὰ κεφάλια απ' τὰ παραθύρια και την κατευοώσανε με λόγια θαυμασμού.

— Ο γέρος δεν έχασε καιρό, πήδησε κι' αυτός έξω από τὴν καί με συντονισμό ρε-υολάρησε τὰ βήματα του με τὰ δικά της, έτσι που να είναι κοντά της, να μην έχη φόβο μην τὴ χάσει.

Γκιτσιμένη η Ρενέ, πάει απ' τὴν Αίγλη για να τὸν ξεφύγῃ, μά ο γέρο-μουντάρης τρέχει κι' αυτός ενθουσιασμένος, γιατί ἐκεί στη μοναξιά τὸ κλίμα εύνει τὸ μεράκι του.

Τέλος, τὴν πρόφτασε πίσ' απ' τὸ Γυμναστήριο, τὴ διπλάρωσε και με τουτέ τὴν ρώτησε:

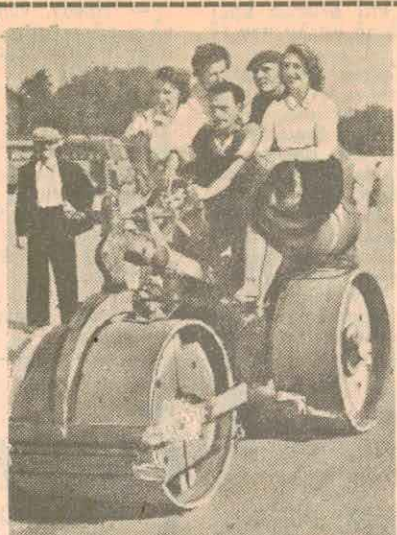
— Σὰς παρακαλῶ, δεσποινίς, τί ὠρα είναι;

Και τότε η Ρενέ γύρισε, τὸν πλησίασε μ' αὐλὸ τὸ σαν-φρουά τση, σήκωσε τὸ ένα χέρι δὴθεν να δῇ τὸ μόντρο-πρασέλι που φορούσε και με τ' ἄλλο ἄρπαξε τὴν τσάντα της κι' ἄρχισε να τὸν τὴν σαβουρντὰ κατακέφαλα.

— Ἡ ὠρα είναι — τὸ φώναξε σκασμένη στα γέλια—μιά, δύο, τρεῖς, πέντε, ἑφτά, δώδεκα!

Και τούκανε τὸ κεφάλι σωστὸ νεροκόλοχθο. Κανείς δὲν μπόρεσε να τὸν πάρῃ απ' τὰ χέρια της. Κι' ἐνῶ ο γερομουντάρης προσπαθοῦσε να φιλαχτῇ με τὰ χέρια του απ' τὰ ἐπανωτὰ χτυπήματα, ἡ τσάντα της ἐκρηκτικῆς Ρενές σάν ἀεριοπρωθούμενο, ἐξακολουθοῦσε τὰ βόλ-πλανέ!...

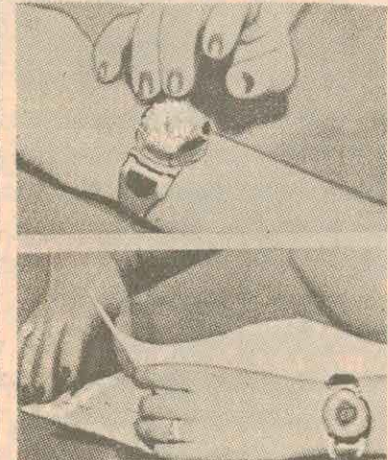
ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΟΔΟΣΤΡΩΤΗΡΑ
Στὴ Γαλλία, όπου πρὸ ἡμερῶν οἱ μεγάλες ἀπεργίες παρέλυσαν τὰ πάντα καὶ ἰδίως τὴς συγκοινωνίες, μποροῦσε κανεὶς νὰ δῇ τοὺς Γάλλους νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ πῖο παράξενα μεταφορικά μέσα. Ἀνωτέρω μερικὸι κάτοικοι ἑνὸς παρινοῦ προαστίου πηγαίνουν σὴν πόλιν μ' ἕναν ὁδοστρωτήρα.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΓΙΑ ΠΟΔΗΛΑΤΟ
Τὰ γερμανικά ἐργαστήρια κατασκευῆς ραδιοφῶνων «κροῦντιχ» κατασκεύαζαν ἕνα μικρὸ κυλινδρικό ραδιόφωνο πρὸ προορίσθαι γιὰ τὴν ψυχαγωγία τῶν ποδηλατιστῶν. Τὸ νέο ραδιόφωνο, πρὸ κοστίζει μόνον 35 μάρκα ἢ δηλαδὴ 245.000 δραχμές, τοποθετεῖται, ὅπως βλέπετε, στὸ σκελετὸ τοῦ ποδηλάτου καὶ λειτουργεῖ με μπαταρία.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΜΙΚΡΟΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ
Τὸ κομψὸ αὐτὸ μπρασέλι δὲν εἶναι ρολοὶ τοῦ χεριοῦ, ὅπως μπορεῖ νὰ υποθέσετε ἐκ πρώτης ὁψεως, ἀλλὰ μιά θήκη, ὅπου τοποθετεῖται ἕνα βρεγμένο σφουγγαράκι. Εἶναι ὅπως καταλαμβάνετε πολὺ χρήσιμο γιὰ δόους φυλλομετροῦν καθημερινῶς ἔγγραφα ἢ μετροῦν χρήματα.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Συχνά, οἱ γάμπες ἀσχηματίζονται ἀπὸ κίρσοις, ἰδίως μετὰ τὰ 30 - 40 χρόνια. Τὸ ζήτημα τῆς καταπολέμησης αὐτῆς τῆς παθήσεως, εἶναι ἰατρικῆς ἀρμοδιότητος. Πάντως, στὴν περίπτωσιν αὐτῇ — καθὼς καὶ γιὰ τὶς γάμπες πρὸς τὴν νύμφην — ἀπὸ τὸν πόνο ποὺ τὴν προκαλεῖται ἡ χλιαρὰ λουτρά τοῦ μερσοῦ αὐτοῦ τοῦ σώματος μετὰ διάλυσι ἀμμωνιακοῦ ἀλατός 5 %.

Τὰ ἴδια λουτρά ὀφελούν ὅταν τὰ πόδια παθαίνουν συχνὰ «κράμπες», ἢ ὅταν ἔχουν προδιάθεσι στὸ στραμπουλήγμα.

Τὰ νύχια τῶν ποδιῶν

Γιὰ νὰ μὴ μπαίνουν στὸ κρέας, τὰ νύχια τῶν ποδιῶν, πρέπει νὰ κόβονται πάντα κανονικά, μετὰ τὰ ποδόλουτρα. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κοποῦν πολὺ κοντὰ, οὔτε πολὺ στρογγυλά.

Τὰ πόδια

Ἐνα ἀληθινὰ θαυματουργὸ φάρμακο, ποὺ ἐξασφαλίζει τὴ δύναμι καὶ τὴν ὁμορφίαν τοῦ ποδιοῦ κι' ἐμπνέει τὴν θερπευτικὴν καὶ ἐρεθισμὸ τοῦ ἀπ' τὸ περπάτημα, εἶναι τὸ ἑξῆς:

Λανολίνη καμφοροῦχος 60 γραμ.

Υπερχλωρινοῦχος σιδήρος 10 »

Ἀλειφετε μ' αὐτὰ τὰ πόδια, πρὶν καὶ μετὰ τὸ περπάτημα, ἀλειφετε τοὺς καὶ τοὺς πόδας, ἐπὶ μιά βδομάδα, μ' ἕνα μικρὸ πινέλο, βουτηγμένο στὸ ἑξῆς μίγμα:

Σαλικυλικὸν ὀξύ 1 γραμ.

Ἐκχύλισμα ἰνδικῆς καννάβεως 0,50 »

Ἀλκοὸλ 90ο 1 »

Αἰθέρ 62ο 2,50 »

Κολλόδιον 5 »

Φυλάτε τὸ ὕγρὸ αὐτὸ σὲ σπουδακὶ καλὰ βουλωμένο, γιὰτὶ ἐξατμίζεται.

Ἄλλοι συνιστοῦν ν' ἀλειφῶνται οἱ κάλοι πρὶν καὶ μετὰ τὸ περπάτημα μὲ τὸ ἑξῆς φάρμακο:

Ταντὺρ ντε τυγιὰ 20 γραμ.

Ταντὺρ ντε καναμπίς 20 »

Σαλικυλικὸν ὀξύ 5 »

Σομπλιμέ 1 »

Ἡ κατάχρησις τοῦ ψιλοῦ τακουνοῦ καὶ τῆς παντόφλας παραμορφώνει καὶ χοντραίνει ἀκόμη καὶ τὰ ὠραιότερα πόδια. Τὰ παπούτσια πρέπει νὰ εἶναι ἀπὸ δερμα μαλακὰ καὶ καλὰ ἐφαρμοστά, οὔτε πολὺ στενά, οὔτε φαρδιά.

Ἡ γυμναστικὴ καὶ οἱ εἰδῆς, ἰδίως δὲ τὸ σκίανκι, ὁ χορὸς, τὸ ποδήλατο κ' ἡ ὀρειβάσια, δυναμώνουν καὶ κάνουν ὠραία τὰ πόδια.

Ἄν θέλετε νὰ διατηρῆτε ἀσπρὰ τὰ πόδια σας, ἀποφεύγετε τὴν πολὺ λεπτὴν κάλτση, ποὺ τὴς διαπερνοῦν εὐκόλως οἱ ἡλιακὲς ἀκτίνες.

Ἀλλάζετε κάλτσες

Ἀλλάζετε κάλτσες καὶ 5 μέρες τὸ λιγώτερο. Μὴ φορᾶτε ποτὲ τὰ ἴδια παπούτσια δύο μέρες κατὰ συνέχειαν. Ἀποφεύγετε νὰ χρησιμοποιεῖτε συχνὰ λουστρίνια, ποὺ δὲν ἔχουν πόρους καὶ δὲν ἀφίουν ἐπομένως ν' ἀεριοθῇ τὸ πόδι.

Περτιτὲς τριχες

Δὲν ὑπάρχει κανένα ἀποτελεσματικὸ φάρμακο γιὰ τὶς περτιτὲς τριχες τοῦ προσώπου. Πάντως, τὸ ὀξυζενέ καὶ τὸ ζουμί τοῦ λεμονιοῦ, τὴς ἀποχρωματίζουν, κι' ἐτσι δὲν ἀκρίνονται πολὺ. Προκειμένου γιὰ τριχες πυκνότερες καὶ πρὶν χρωματισμένες, σασπινίζετε τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ προσώπου, ἀφίνετε πάνω τὴ σαπουνάδα ἐπὶ μερικὰ λεπτά, ὕστερα τὴ σκουπίζετε καὶ ἐξερριζώνετε τὶς τριχες μετὰ τὸν τσιμπιδάκι. Ἐπειτα ἀλειφετε τὸ ἐρεθισμένο δερμα μετὰ φρέσκο βούτυρο, τὸ ποντράρετε μετὰ τὰ καὶ τ' ἀφίνετε ἑτοι 1 - 2 ὥρες.

Ὁ καθαρισμὸς τοῦ μαρμαροῦ

Ἐπάρχουν δύο τρόποι καθαρισμοῦ τοῦ μαρμαροῦ:

1) Στάζετε πάνω τοῦ λίγες σταγόνες δυνατὸ ὕδωρ Λαμπραδά (ποὺ τὸ προμηθεύσε ἀπ' τὸ φαρμακεῖο). Ἀπλώνετε παντοῦ τὸ ὕγρὸ. Χύνετε ὕστερα πάνω ζεστὸ νερὸ, τρίβετε μ' ἕνα πανί, σκουπίζετε καὶ ξεπλένετε μετὰ καθαρὸ νερὸ.

Ὅταν στεγνώσῃ τελείως τὸ μάρμαρο, τὸ τρίβετε μ' ἕνα ἄσπρο βερνίκι γιὰ νὰ γυαλίσῃ. Τέτοια βερνίκια ὑπάρχουν στὰ εἰδικὰ καταστήματα. Τ' ἀφίνετε νὰ στεγνώσῃ καὶ τὸ στίλβετε μ' ἕνα κομμάτι στεγνὴ καὶ καθαρὴ φανέλλα.

2) Ἐτοιμάζετε ἕνα πολτὸ ἀπὸ σόδα καὶ λίγο νερὸ. Προσθέτετε μύλοκαπνισμένην ἐλασφόπετρα, ἀρκετὴ γιὰ νὰ σχηματισθῇ μιά ζύμη ἀρκετὰ πηχτὴ, ποὺ τὴν ἀπλώνετε πάνω στὸ μάρμαρο, τρίβοντας πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, κατὰ προτίμησιν μετὰ τὴν παλάμη σας.

Ξεπλένετε ὕστερα μετὰ χλιαρὸ καθαρὸ νερὸ καὶ κατόπιν μετὰ κρύο. Ἀφῶς στεγνώσῃ τὸ μάρμαρο, τὸ γυαλίζετε, ὅπως ὑποδείξαμε στὴν πρώτη μεθόδου.

Ἡ ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΣΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

ΑΠΟ κατ'ὸ τῶρα ἡ προσοχὴ τῶν ἐπισημόνων ἔχει στραφῇ στὸ δυνατόν τῆς χρησιμοποίησεως τῆς ατομικῆς ἐνέργειας γιὰ βιομηχανικοὺς σκοποὺς. Κι' ὅλοι ἔξομε πῶς, ὅταν αὐτὸ κατορθωθῇ, ἡ ὥσις τῆς ζωῆς μας θ' ἀλλάξῃ ὁλοκληρωτικά.

Ἀλλὰ τὸ πρόβλημα αὐτὸ παρουσιάζει ἀναρίθμητες δυσχερείες. Καὶ μὴ ἀπὸ τὶς σημαντικότερες ἀνάμεσα σ' αὐτὲς εἶναι ἡ ἑξῆς:

Τὸ φυσικὸ οὐράνιο, ἐκεῖνο δηλαδὴ ποὺ ἐξάγεται ἀπὸ τὴ γῆ, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα ἐλάχιστο μέρος (λιγώτερο ἀπὸ 1 %) οὐρανίου 235, ποὺ εἶναι δυνατόν νὰ διασπασθῇ καὶ ἀπὸ ἕνα μεγάλο μέρος (πάνω ἀπὸ 99%) οὐρανίου 238, ποὺ ὁ ατομικὸς πυρὴν τοῦ δὲν διασπάται. Περιέχει ἐπίσης ἀσημαντὰ ἰχνη οὐρανίου 234.

Εἶναι εὐκόλῳ νὰ ἀντιληφθῶμε ὅτι, μετὰ τὴν προϋποθέσει αὐτῆς, εἶναι ἀσύμφορὸ ἡ χρησιμοποίησις φυσικοῦ οὐρανίου γιὰ βιομηχανικοὺς σκοποὺς. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ οἱ ἐπιστήμονες ἐμελέτησαν ἀπὸ καιρὸ μὴ ἰδιόμορφη τεχνικὴ, ποὺ ἀπεκλήθη μεθόδος αὐτογνομιοποίησεως καὶ ποὺ μεταβάλλει τὸ οὐράνιο 238, χάρις σ' ἕνα βομβαρδισμό μετὰ οὐδετερόνια, σὲ πλουτώνιον, ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ διασπᾶται ὅπως καὶ τὸ οὐράνιο 235.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο χρησιμοποιεῖται ὅλη ἡ μᾶζα τοῦ οὐρανίου κι' ὄχι ἕνα ἀσημαντὸ μέρος τῆς μόνον.

Τὸ σύστημα αὐτὸ ἐφαρμόσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Ἄρκο τῆς πολιτείας Αἰντάχο τῆς Ἀμερικῆς.

Στὸ ατομικὸ ἐργοστάσιον τοῦ Ἄρκο, τὸ οὐράνιο σχηματίζει μὴ μικρὴ ὠσειδῆ σφαῖρα. Στὸ ἐσωτερικὸ αὐτῆς τῆς σφαίρας βρίσκονται ἕνα μίγμα οὐρανίου 238 καὶ οὐρανίου 235, ἐνῶ ὁ φλοιὸς τῆς, τὸ ἐξωτερικὸ περίδημά τῆς, δηλαδὴ, ἀποτελεῖται ἀπὸ οὐράνιο 238. Αὐτὸ τὸ οὐράνιο 238 αἰχμαλωτίζει τὰ οὐδετερόνια ποὺ παράγονται στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σφαίρας καὶ μετασχηματίζεται σὲ πλουτώνιο.

Οἱ ἀντιδράσεις ποὺ προκαλοῦνται σ' αὐτὴν τὴν σφαῖρα τοῦ ράγκμπυ παράγουν μεγάλη ποσότητα θερμότητος. Αὕτῃ ἀκριβῶς ἡ θερμότης χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν παραγωγὴ ἡλεκτρικῆς ἐνέργειας, χάρις σ' ἕνα πολὺπλοκο σύστημα, ποὺ ἔχει στὶς γενικὲς του γραμμὲς ὡς ἑξῆς:

Γύρω στὴ σφαῖρα τρέχει ἕνα «ψυκτικὸ» ὕγρὸ, ποὺ εἶναι μίγμα νατρίου καὶ καλίου σὲ ρευστὴ κατάστασι.

Τὸ νάτριον καὶ τὸ κάλιον εἶναι μέταλλα καὶ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι, γιὰ νὰ περιέλθουν σὲ κατὰστασι τήξεως, θὰ πρέπει νὰ βρίσκονται σὲ πολὺ μεγάλη θερμοκρασία. Ἀλλ' ἡ θερμοκρασία τῆς σφαίρας τοῦ οὐρανίου εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνώτερη καὶ γι' αὐτὸ παίζουν τὸ ρόλο «ψυκτικῶν» οὐσιῶν.

Αὐτὰ τὰ σὲ κατὰστασι τήξεως μέταλλα κατέρχονται ἀπὸ ἕναν «ἀνώτερον λέβητα» καί, χάρις σ' ἕνα πολὺπλοκο σύστημα σωληνώσεων, φθάνουν ὡς τὴ σφαῖρα τοῦ οὐρανίου. Ὅπως εἶναι ἐπόμενο, ἀπορροφῶν θερμότητα ἀπ' αὐτὴν.

Ὅταν φεῖγῃ ἀπὸ τὴ σφαῖρα τοῦ οὐρανίου, αὐτὸ τὸ «ψυκτικὸ» ρευστὸ ἔχει θερμοκρασία 650 βαθμοῦς. Μεταφέρεται τότε σ' ἕναν μεταλλικὴν θερμότητος, ὅπου παραχωρεῖ τὴ θερμότητα ποὺ ἀπορρόφησε σ' ἕνα ἄλλο μέταλλο ποὺ βρίσκεται ἐπίσης σὲ κατὰστασι τήξεως. Αὐτὸ τὸ δεύτερο μεταλλικὸ ρευστὸ θερμαίνει μετὰ τὴ σειρά τοῦ ἑνὸς ἀτμολέβητα.

Τὸ δεύτερο μεταλλικὸ ρευστὸ εἶναι ἀπαραίτητο, γιὰτὶ τὸ πρῶτο, λόγω τῆς ἐπαφῆς του μετὰ τὸν ατομικὸ πυρῆνα, ἔχει γίνει ραδιενεργὸ καὶ ἂν χρησιμοποιεῖτο ὅπως εἶναι, θὰ μετέβαλλε καὶ τὸ νερὸ ποὺ περιέχεται στὸν ἀτμολέβητα σὲ ραδιενεργὸ.

Τὸ πρῶτο μεταλλικὸ ρευστὸ, ἀφῶς ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμὸν του, διοχετεύεται σ' ἕναν «κατώτερον λέβητα», ἀπὸ ὅπου μὴ ἡλεκτρομαγνητικὴ ἀντλία τὸ ξαναφέρει στὸν «ἀνώτερον λέβητα».

Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ξαναπαρῇ τὴν ἴδια διαδρομὴ ὅπως καὶ προηγουμένως. Θὰ ξαναπαρῇ δηλαδὴ ἀπὸ τὴ σφαῖρα τοῦ οὐρανίου, θὰ ἀπορροφήσῃ ἕνα σημαντικὸ μέρος ἀπὸ τὴ θερμότητά της καὶ θὰ τὴν μεταφέρῃ, μετὰ τὴ μεσοδιάθεσι ἑνὸς μεταλλάκτου, σ' ἕναν ἀτμολέβητα. Τὸ νερὸ, ποὺ περιέχεται στὸν τελευταῖο, θερμαινόμενον, θὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἀπαιτούμενη ποσότητα ἐνέργειας γιὰ τὴν παραγωγὴ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος.

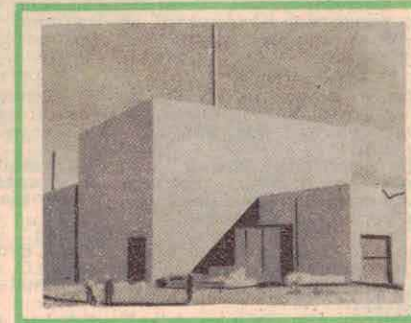
Τὸ δεύτερο μεταλλικὸ ὕγρὸ θερμαίνει τὸν ἀτμολέβητα καὶ μεταβάλλει τὸ νερὸ ποὺ περιέχεται σ' αὐτὸν σὲ ἀτμὸ. Αὐτὸς ὁ ἀτμὸς διοχετεύεται κατόπιν σὲ μὴ γεννήτρια μετὰ στροβίλους ποὺ παράγει ἡλεκτρισμὸ.

Τὸ ἐργοστάσιον αὐτὸ, ὅπως φαίνεται καὶ στὴν εἰκόνα, περιβάλλεται ἀπὸ τοιχώματα μεγάλου πάχους, λόγω τῆς ἰσχυροτάτης ραδιενέργειας ποὺ ἐκπέμπεται ἀπὸ τὸν ατομικὸ πυρῆνα καὶ τὰ ἄλλα συναφῆ μηχανήματα.

Τὰ τοιχώματα αὐτὰ δὲν εἶναι ἐπιπλασθέντα γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς ὅπου βρίσκεται.

Σχηματικὴ ἡράστασις τῶν διαφόρων τμημάτων τοῦ ατομικοῦ ἐργοστασίου τοῦ Ἄρκο. 1) Σταθμὸς ἐλέγχου. 2) Ἀνώτερος λέβης. 3) Γεννήτρια μετὰ στροβίλου. 4) Ἀτμολέβης. 5) Ἡλεκτρομαγνητικὴ ἀντλία. 6) Κατώτερος λέβης. 7) Μεταλλάκτες θερμότητος. 8) Ἀτομικὸς πυρῆν (σφαῖρα μετὰ οὐράνιο). 9) Παραπέτασμα.

Πῶς λειτουργεῖ τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Ἄρκο

Τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Ἄρκο περιβάλλεται ἀπὸ παχυντὰ τοιχώματα, λόγω τῆς μεγάλης ραδιενέργειας ποὺ ἐκπέμπεται ἀπ' αὐτὸ.

κατανάλωσις, ἐφόσον θὰ συμφῆρῃ πολὺ ἡ χρησιμοποίησις του.

Ἡ τιμὴ καὶ τὸ χρέμα

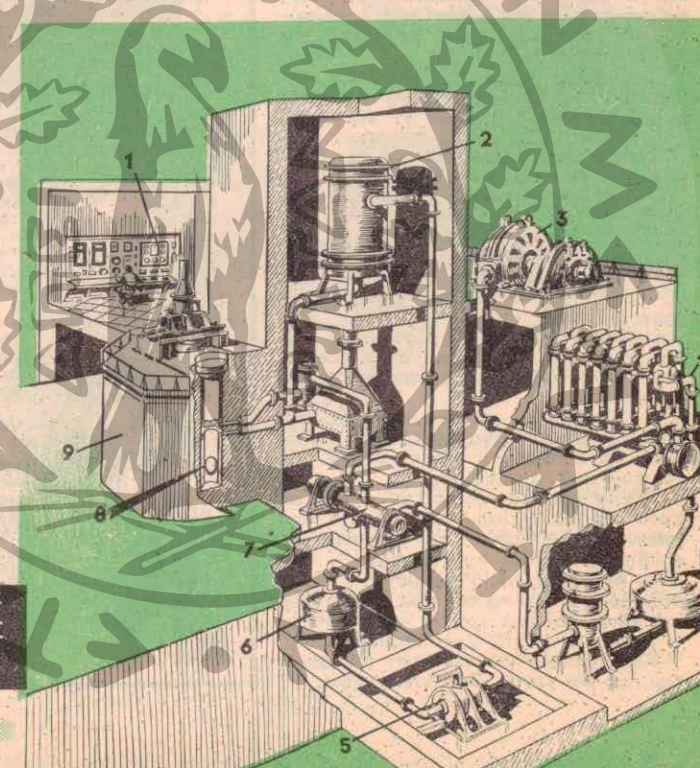
Ἐνας Γάλλος ρώτησε ἕναν Ἑλβετὸν:

— Πῶς συμβαίνει ὥστε ἐσεῖς οἱ Ἑλβετοὶ νὰ πολεμάτε πάντα γιὰ τὸ χρέμα;

— Γιὰ τὸ χρέμα; Ἐκεῖνος ἐκπληκτὸς ὁ Ἑλβετὸς.

— Ἀκριβῶς! Πάντα οἱ πατριῶτες σου κατατάσσονται μισθοφόροι ἐξελονταί σὺν διαφόροις στρατοῦς... Ἐμεῖς ὅμως οἱ Γάλλοι πολεμάμε πάντα γιὰ τὴν τιμὴν!

— Θαρρῶ, τοῦ ἀπάντησε τότε μ' ἐτοιμότητα καὶ ψυχραιμία ὁ Ἑλβετὸς, ὅτι ὁ καθένας πολεμεῖ γιὰ ὅτι τοῦ λείπει!

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Οι παχειές χήνες

Περνώντας μια μέρα ο Μεχμέτ από την πλατεία της Προύσας, όπου γινόταν πανηγύρι, νοστιμείθηκε δυο παχειές χήνες, που τις πουλούσε ένας χωριάτης.

— Έπειδή όμως δεν είχε παράδες, ο Μεχμέτ κατέφυγε στο έξης τέχνασμα:

— Πόσο πουλάς τις χήνες, τζάνουμ; ρώτησε τον χωριάτη.

— Πενήντα γρόσια... του απάντησε εκείνος.

— Καλά... Τις αγοράζω... Δυστυχώς όμως δεν βασιλεύω σήμερα παράδες άπάνω μου... Για να μη σε χασομεράω, λοιπόν, πάμε μαζί εδώ στο τζαμί, όπου βρίσκεται ο αδελφός μου ο Ναστραδίν Χότζας. Θα του πω να σε πληρώσει και μόλις τελειώσει την προσευχή του παίρνεις τους παράδες σου. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι! αποκρίθηκε ο χωριάτης, ακολουθώντας τον πελάτη του.

Όταν λοιπόν, μπήκαν μέσα στο τζαμί, ο Μεχμέτ πλησίασε το Χότζα και του είπε σιγά-σιγά στ' αλήθεια:

— Ναστραδίν, αυτός που βλέπεις εκεί στην άκρη, πάσχει ο δυστυχισμένος από το μυαλό του. Τον έφερα εδώ για να του κάνεις κανένα ξόρκισμα. Πές του, όμως να περιμένει, ώσπου να τελειώσει η δουλειά σου...

Ο Ναστραδίν Χότζας γύρισε στο χωριάτη και του έδωσε να καταλάβει με νεύματα, ότι ήταν σύμφωνος και ναχή υπακομή ως το τέλος της προσευχής του.

Ύστερα ο Μεχμέτ πήρε τις χήνες, αποχαιρέτησε το χωριάτη κι' έφυγε.

Μόλις ο Χότζας τελείωσε, κάλεσε κοντά του το χωριάτη και του είπε να γονατίσει. Έπειτα άπλωσε το χέρι του άπάνω απ' το κεφάλι του κι' άρχισε ν' άπαγγέλλει όλα τα ρητά του Κορανίου, που γιαιτρεύουν τους δαιμονισμένους.

Ο δυστυχος χωριάτης παραξενεύτηκε γι' αυτήν την περιπέτειά του. Νομίζοντας όμως ότι ο Χότζας τόκανε αυτό από καλωσύνη του, δεν έφερε την παραμικρή αντίρρηση.

Στο τέλος, αφού ο Ναστραδίν τελείωσε τον εξορκισμό, άπλωσε στο χωριάτη το δεξί του χέρι γι' άσπασμό και συγχρόνως για την πληρωμή του.

Τότε ο χωριάτης έχασε πιά την υπομονή του και φώναξε έκπληκτος:

— Μα τί; Παράδες μου γυρεύεις, Χότζα μου; Αυτό δά έλειπε! Έλα, δώσε μου γρήγορα τα γρόσια για τις χήνες, που μου πήρε ο αδελφός σου. Έγώ βιάζομαι και θέλω να φύγω!...

— Τα γρόσια για τις χήνες; άπόρησε ο Χότζας.

— Ναί! Θέλω τα γρόσια μου για τις χήνες που πουλάρα στον άδελφό σου! Ξαναφώναξε ο χωριάτης πιο άγριος τώρα.

— Τι γρόσια μου ζητάς, μπρέ πεζεδέγκη; φώναξε άγανακτισμένος ο Χότζας. Έγώ πήρα τις χήνες; Τι είν' αυτά που μου τασιμπούνας;

— Έγινε καυγάς τρελλός κι' ο Χότζας πρόσταξε να κλείσουν το χωριάτη στο μπουντρούμι. Καθώς τον έφαιναν με τη βία, ο Χότζας τού φώναξε:

— Μου είχε πη ο Μεχμέτ ότι είσαι παλαβός, αλλά τώρα, που μου μίλας για χήνες και για γρόσια κατάλαβα ότι είσαι μπιτ κατά μπιτ βεοπάλαβος!...

Και τράβηξε για το σπίτι του άδελφού του να γευτεί τις παχειές χήνες!...

Τά θάσανα του Καραμπέτ ΤΕΚΜΗΡΙΑ

Τεκμήρια λένε άμμα χίτες τεκμήρια ντέν ήκοέρω τί είναι, γιάχο! Φορατζής λενε ίσπι-τι μου να έρχεται, γύρω γύρω κυτταγμένο να έκαν. Άμα καλό τιραπέζι, ίβλέπει, καρέκλες μαρέκλες, φελιάν φιστίκ, έγώ φόρο να ήλπρωνω! Γιατί κουζούμ; Έγώ χίτες άπό αυτά ήπράγματα ντέν καταλαβαίνω, άμα το φίλος μου το Μανωλάκης έξηνημένο με κάνει:

— Καραμπέτ, με λέει, άπό δω και πέρα δ-λοι θα ήλπρωνώμε συνθετικό φόρο.

— Έγώ φόρο ήλπρωνω για το μααζί μου, γιάχο!

— Άλλο το μαγαζί σου άλλο ο συνθετικός.

— Συνθετικός μυνθετικός ντέν ήκοέρω, γι-αδρούμ. Ένα φόρο ντέν ήπρέπει να ήλπρω-νώμ;

— Όχι, Καραμπέτ! Ο συνθετικός είναι άλ-λος φόρος και ήλπρωνεται με τεκμήρια.

— Έγώ τεκμήρια μεκμήρια ντέν ήκοέρω. Τι είναι αυτά γιάχο;

— Να σου έξηνηάω.

Και το φίλος μου το Μανωλάκης έξηνημέ-νο με κάνει άμμα τιρίκες μου ύψηλά σκω-μένες ένονται! Βαί, βαί, βαί, τί είναι τούτο κουζούμ!

Ο φορατζής ίσπια μας να ήμπαίνη, έπιπλα να ήβλεπ, τιραπέζιες, κρεβα-τοκάμαρες, κουζίνες μουζίνες, φελιάν φιστίκ όλα γραμμένα να έκαν.

Ύστερα νεντζερέδες, καταρόδες μα-τοαρόδες άνοιγμένες να έκαν, τί φαί έχομε να κυττάξη, ύστερα κοντά μας τιραπέζι κα-θιμένο να ένεται μπουκιές μας μετρημένες να έκαν!

Ύστερα όλα μααζί, καρέκλες μαρέκλες, φα-γιά μαγιά, μπουκιές μουκιές, σούμα να έ-κάνη, κουζούμ να λήπ τόσο φόρο ήλπρωμένο ήπρέπει να έκάνετε. Βαί, βαί, βαί, τί καινούρ-γιο μαάκενα είναι τούτο!

— Συνθετικός φόρος!

— Άμάν!

— Βαί, βαί, βαί. Για στάσου Μανωλάκη, πα-στουρμά τεκμήριος ένεται;

— Άλλά; Ο παστουρμάς είναι άκριβός. Έ-πομένως είδος πολυτελείας. Έπομένως πρέ-πει να φορολογηθή!

— Βαί, βαί, βαί, χίτες όλλαδ ή παστουρμά ντέν ήπρέπει να έτρώω;

— Να τρώς άλλά να τόν τρώς κρυφά.

— Χίτες κρυφά παστουρμάς φαγμένους ένε-ται, κουζούμ; Άμα παστουρμά έτρώω ο κό-σμος μυρουδιά γεμισμένος ένεται. Καταλα-βαίνεις γιαδρούμ; Άμα παστουρμά έτρώω χίτες άπό Έφορία ντέν ήπρέπει να περνάω, γιατί Έφορα άπό μέσα μυρισμένος να ένεται έξω να ήθαινη, φόρος να με βάζη!

— Δίκνο έχεις, λέει φίλος μου Μανωλάκης. Να φυλάγεσαι, Καραμπέτ.

— Να, γιάχο...

— Νά, κι' έγώ φυλάγομαι. Έκοψα το ταζί!...

— Τι λές, κουζούμ; Έσύ έκοψες ταζί, για ταζί έκοψες έσένα;...

— Όχι, έγώ έκοψα το ταζί!...

Μανωλάκης χωρατζής άνθρωπος ένεται.

— Ντέν καταλαβαίνω... λέω.

— Άκουσε να δής, Άρμενία. Όταν το με-σημέρι ή το βράδυ ήθελα να πάω γρήγορα στο σπίτι μου, έπαιρνα ταζί. Έ, τώρα το έκοψα! Πάω με το λεωφορείο.

— Τώρα κατάλαβα... ότωκαδάκι να έ-νεσαι!...

— Και κάτι άλλο, Καραμπέτ. Άμα έκας ένα δουλικό στο σπίτι αυτό, σύμφωνα με τα τεκ-μήρια, σημαίνει ότι είσαι πλούσιος και πρέ-πει να ήλπρωσης φόρο.

— Άμάν! Μ' έκαψες, Μανωλάκη! Όλα πές μου να έκόψω, παστουρμά, παστουρμά, ούζο μουζο, φελιάν φιστίκ, άμμα χίτες για δουλι-κά μη με λές, γιατί καρδιά μου καμένο έκά-νεις. Δουλικά ντέν ήμπορώ να κόψω.

— Ναί, άλλά το δουλικό είναι τεκμήριον!

— Το δουλικό χίτες τεκμήριον δεν ένεται. Το δουλικό, δουλικό ένεται κουζούμ και όσο το κ. Έφορος φόρο ζητη-μένο να έκάνη, έγώ ντέν ήμπορώ να κόψω! Άνλαν-τί;

Βαί, βαί! Καταλαβαίνεις γιάχο;

Τι έμεινε κουζούμ σή-μερα; Όλα φορολογημέ-να ένονται. Ντουλειές, μουλειές, ίσπια, μααζιά φορολογημένο να έκαν.

Άλλά μη με λές δουλικό φελιάν φιστίκ — πέκ αλιά, γιατί το σκέοεις μας κα-λασμένες να ένωνται κ.

Έφορα! Καταλαβαίνεις τί σε λέω; Ίστέ μπου!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Η πουκαμίσσα

Φύγε, χάσου, εξαφανίσου, διαλύσου άχρειε και κάνε πώς δεν με ξέρεις. Ά-κους τί σου λέω; Τί στέκεσαι και με προσβλέπεις σαν χαζοπούλι και τολ-μάς να μειδιάς επί πλέον, βδελύγμα της άθνηακής κοινωνίας και άσχος του άνδρικού φύλου;

Κάδομαι ήσυχος και άνυποπτος σ' αυτό το άξιοπρεπές κέντρον όπου συ-χνάζω και όπου τούς έχω επιβλήθ ή ως σοβαρόν καθ' όλα άτομον και ως έντι-μον μέλος της κοινωνίας. Και αϊφνιδί-ως, ενώ άπολαμδάνω τον καφέ μου και με χαιρετούν δια κλίσεως της κε-φαλής διάφοροι επί-σης σοβαροί κύρι-οι, μου έμφανίζονται του λόγου σου, παίρνεις καρέκλα και άγκυροβολείς δίπλα μου, εις το αυτό τραπέζι.

Έμφανίζεσαι, λέ-γω. Άλλά πώς έμ-φανίζεσαι; Με μία άμερικανική πουκα-μίσσα, πεποικιλμένη με πο'...

Και διά-φορα σχέδια, άπό κείνες που τις λένε έμπριμέ. Και πώς τη φοράς; Την έχεις άφήσει να κρέμεται γύρω-γύρω... σαν να έχασες να την περιμαζεύεις. Και είναι καί ντεκαλτέ. Όλα τα ένδυματο-λογικά στοιχεία της άναξιοπρεπείας συγκεντρωμένα.

Και να πής μωρέ, πώς είσαι κανέ-νας νεαρός είκοσι έτών, που θές να κάνης το μοντέρνο, να πά ως πάπ στο διάολο. Έχει το έλαφρυτικό της άνι-σορρόπου και έπιπολαίας νεότητος.

Άλλά έσύ κοντοζυγώνεις την πενηντά-ρα, τρομάρα να σου δώρη κι' έχεις και μία φαλάκρα μεγέθους ντόπιας ντομά-τας στην άδεια σου κεφαλα. Και αντί να σέβεσαι την ήλικία σου και να ντύ-νεται έντίμως, μου κοπανάς την έγ-χρωμή πουκαμίσσα και περιφέρεσαι ξε-διάντροπος, προκλητικός και θρασύ-τατος.

Θά μου πής, δικαίωμά σου να ντύ-νεται όπως σου κάνει γούστο. Ναί, μωρέ. Δικαίωμά σου να βάλης και που-καμίσσα και κόκκινο παντελόνι και τσό-κα και περικεφαλαία και χλαμύδα άρχαίου Έλληνος και δ.τι διάβολο θέ-λεις. Άλλά εκείνο που δεν είναι δικαί-ωμά σου, είναι ή τόλμη σου να έρχε-σαι πλησίον μου, να με χαιρετάς και να κάθεται δίπλα μου και μάλιστα εις δημόσιον χώρον. Και να δίνης έτσι την έντύπωσι ότι έγώ, ο Πελοπίδας, έχω γνωριμίες με ρεζίληδες σαν και σένα.

Και να με έκβέτης δημοσία, μπροστά σε τόσους ανθρώπους, κατά τρόπον ά-νεπανόρθωτον, γελώις χιμπατζή.

Σήκω μωρέ! Μάζεψέ την πουκαμί-σα και φύγε και εξαφανίσου άμέσως, πρίν έκραγώ και σε καταδρέξω. Κι' άλλη φορά άμα με βλέπεις στο δρό-μο, να σπεύδης ν' αλλάξεις άμέσως κατεύθυνσι. Γελοιοδότησε. Άναιδέ-στατε. Ρεζίλικώτατε. Φαυλότατε. Ά-χρειότατε. Τομάρι! Ούστ! Κάθα-μα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Λέγει άδείας

Μπορώ, κύριε διευθυντά, να λεί-ψω αύριο τ' άπόγεμα άπ' το γραφείο;

Μη μου πής πάλι πώς πέθανε ή γιαγιά σου! Γι' αυτό, σουδωσα ήδη άδεία πρό τριών μηνών.

Όχι, κύριε διευθυντά. Τώρα πρό-κειται για ένα γάμο: Ξαναπαντρεύε-ται ο παππούς μου!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Λέγει άδείας

Μπορώ, κύριε διευθυντά, να λεί-ψω αύριο τ' άπόγεμα άπ' το γραφείο;

Μη μου πής πάλι πώς πέθανε ή γιαγιά σου! Γι' αυτό, σουδωσα ήδη άδεία πρό τριών μηνών.

Όχι, κύριε διευθυντά. Τώρα πρό-κειται για ένα γάμο: Ξαναπαντρεύε-ται ο παππούς μου!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Λέγει άδείας

Μπορώ, κύριε διευθυντά, να λεί-ψω αύριο τ' άπόγεμα άπ' το γραφείο;

Μη μου πής πάλι πώς πέθανε ή γιαγιά σου! Γι' αυτό, σουδωσα ήδη άδεία πρό τριών μηνών.

Όχι, κύριε διευθυντά. Τώρα πρό-κειται για ένα γάμο: Ξαναπαντρεύε-ται ο παππούς μου!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Λέγει άδείας

Μπορώ, κύριε διευθυντά, να λεί-ψω αύριο τ' άπόγεμα άπ' το γραφείο;

Μη μου πής πάλι πώς πέθανε ή γιαγιά σου! Γι' αυτό, σουδωσα ήδη άδεία πρό τριών μηνών.

Όχι, κύριε διευθυντά. Τώρα πρό-κειται για ένα γάμο: Ξαναπαντρεύε-ται ο παππούς μου!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Λέγει άδείας

Μπορώ, κύριε διευθυντά, να λεί-ψω αύριο τ' άπόγεμα άπ' το γραφείο;

Μη μου πής πάλι πώς πέθανε ή γιαγιά σου! Γι' αυτό, σουδωσα ήδη άδεία πρό τριών μηνών.

Όχι, κύριε διευθυντά. Τώρα πρό-κειται για ένα γάμο: Ξαναπαντρεύε-ται ο παππούς μου!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Λέγει άδείας

Μπορώ, κύριε διευθυντά, να λεί-ψω αύριο τ' άπόγεμα άπ' το γραφείο;

Μη μου πής πάλι πώς πέθανε ή γιαγιά σου! Γι' αυτό, σουδωσα ήδη άδεία πρό τριών μηνών.

Όχι, κύριε διευθυντά. Τώρα πρό-κειται για ένα γάμο: Ξαναπαντρεύε-ται ο παππούς μου!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Λέγει άδείας

Μπορώ, κύριε διευθυντά, να λεί-ψω αύριο τ' άπόγεμα άπ' το γραφείο;

Μη μου πής πάλι πώς πέθανε ή γιαγιά σου! Γι' αυτό, σουδωσα ήδη άδεία πρό τριών μηνών.

Όχι, κύριε διευθυντά. Τώρα πρό-κειται για ένα γάμο: Ξαναπαντρεύε-ται ο παππούς μου!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Λέγει άδείας

«ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΗΚΕ Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ!»

Ένα άπαίσιο και άνατριχιαστικό έγκλημα

«Ο άρχιεπίσκοπος δολοφονήθηκε μέσα στην έκκλησία!»

Η είδησι αυτή άπλώθηκε με άστραπιαία ταχύτητα άπό τη μία άκρη του Παρισιού ως την άλλη.

Ήταν ο δεύτερος άρχιεπίσκοπος που μέσα στα τελευταία έν-νια χρόνια έπεφτε δολοφονημένος.

Άλλ' ο πρώτος, ο σεβασμιότατος Άφρ, είχε σκοτωθ ή άπό έναν έξαλλο έπαναστάτη στα όδοφράγματα, κατά την αίματηρή έπανά-στασι του 1848. Στη δεύτερη περίπτωση, όμως, έπρόκειτο για έ-να προμελετημένο έγκλημα, που είχε γίνει μέσα στην έκκλησία, την ώρα της θείας λειτουργίας.

Το πρωινό εκείνο της 3ης Ίανουαρίου 1857, ο ούρανός ήταν συννεφιασμένος και κάθε τόσο έπεφταν χοντρές σταγόνες βροχής. Η έκκλησία του Άγίου Στεφάνου του Όρους, όπου θα ήερούρ-γούσε ο άρχιεπίσκοπος του Παρισιού, ήταν γεμάτη άπό κόσμο.

Στην έκκλησία αυτή είχε ήεουργήσει για τελευταία φορά και ο άρχιεπίσκοπος Άφρ το πρωί της ήμέρας, που δολοφονήθηκε.

Λίγο πρίν άπό τις όχτώ, το άμάξι του σεβασμιωτάτου Συμπούρ σταμάτησε μπροστά στον αυλόγυρο της έκκλησίας.

Ο άρχιεπίσκοπος πέρασε άργά μπροστά άπό το γοτθικό πα-ρεκλήσιο της Άγίας Γενεβιέβης κι' έπειτα μπήκε στην έκκλησία.

Οί πιστοί έσκυβαν τα κεφάλια στο πέρασμά του...

Μπροστά βάδιζαν δυο ήιερείς κι' ακολουθούσε ένας τρίτος κρα-τώντας την άκρη του ράσου του.

Ο άρχιεπίσκοπος φορούσε τη χρυσοστόλιστη μίτρα στο κεφάλι και κρατούσε την ποιμαντορική ράβδο του στο χέρι.

Πίσω άπό μία κολώνα, ένας άντρας, που φορούσε ένα μαύρο κοστούμι, περίμενε...

Ο άνδρας αυτός, μόλις ο άρχιεπίσκοπος έφτασε κοντά του, έβαλε το χέρι του στην έσωτερική τσέπη του σακακιού του κι' έ-δγαλε άπό κεί ένα μαχαίρι, με μακρυά και γυαλιστερή λεπίδα.

Στο θέαμα αυτό, μία γυναίκα ξεφώνισε σαν να την έσφαζαν και σωριάστηκε λιπόθυμη. Μία άλλη, πιο θαρραλέα, ώρμησε πάνω στον άνδρα με το μαύρο κοστούμι και προσπάθησε να τού πιά-ση το χέρι.

Άλλ' ήταν πιά άργά.

Η λεπίδα του μαχαριού της πλή-γωσε το χέρι κι' έπειτα χώθηκε με-

σα στο στήθος του άρχιεπισκόπου, άκριβώς κάτω άπό την καρδιά.

Ο δολοφόνος φώναξε την ίδια στιγμή:

— Όχι πιά θεές! Κάτω οί θεές!

Η έκκλησία άναστατώθηκε άμέσως. Όλοι απρώχονταν, πά-λευαν κι' αγωνίζονταν να φτάσουν στο μέρος όπου είχε ξετυλιχθ ή το φοβερό δράμα.

Ο άρχιεπίσκοπος ψιθύρισε κάποια προσευχή. Και, ξαφνικά, σωριάστηκε στο πάτωμα.

Τόν μετέφεραν άμέσως στο σκευοφυλάκιο, νομίζοντας πως εί-χε λιποθυμήσει μόνο. Άλλ' ένας γιατρός που έφτασε, έπειτα άπό μερικά λεπτά, τον εξέτασε πρόχειρα κι' άμέσως πιστοποίησε πως ήταν πιά νεκρός.

Στο μεταξύ, ένας άπό τούς πιστούς είχε άφωπλίσει το δολο-φόνο, πού, άλλωστε, δεν έφερε καμιά σχεδόν αντίσταση. Μερικοί άλλοι είχαν ριχτή πάνω του για να τόν κομματιάσουν... Άλλ' έ-πεκράτησαν οί ψυχραιμότεροι, που κατάφεραν με μεγάλο κόπο να τόν άπομονώσουν σε μία γωνία της έκκλησίας. Οί χωροφύλακες τόν παρέλαβαν και τόν ώδηγησαν κατόπιν στο γειτονικό άστυνομ-μικό τμήμα.

Έκεί δήλωσε πως λεγόταν Ζάν-Λουί Βερζέ. Είχε γεννηθ ή στο Νείγυ το 1826 και ήταν τριάντα ένός χρόνων.

— Επάγγελμα; τόν ρώτησε ο άστυνομος.

— Ίερεύς υπό άπαγόρευση, απάντησε.

Ο άστυνομος τόν κύτταξε με έκπληξι, μη μπορώντας να πιστέψη στ' αλήθεια του...

— Γιατί αυτό το έγκλημα; τόν ρώτησε. Είχατε λόγους να μισή-τε τόν άρχιεπίσκοπο;

— Κανένα! απάντησε. Στο πρόσωπό του ήθελα να χτυπήσω την άγαμία του κλήρου...

— Είχατε προμελετήσει το έγκλημά σας;

— Ναί, άπό καιρό...

— Άλλά πώς σεις, ένας ήιερεύς, φτάσατε στο σημείο να κά-μετε ένα παρόμοιο έγκλημα;

— Φταίει ο κανών που άπαγορεύει στους κληρικούς να παν-τρεύονται, απάντησε. Γιατί δεν έπιτρέπεται στους κληρικούς να παντρεύονται, όπως κι' οί άλλοι άνθρωποι; Αυτό είναι έξωφρενικό κι' άφύσικο!

Τόν ώδηγησαν προσωρινά στο κρατήτριο. Εκεί ζήτησε άμέ-σως να φάη.

Δέν έβαλα τίποτα στο στόμα μου άπό το πρωί, γιατί ήθε-λα να είνε ξεκαθαρισμένο το μυαλό μου και να μην τρέμη το χέρι μου, απάντησε.

Είχε ύπηρετήσει ως τότε σε διάφορες έκκλησίες, άλλά τόν έδιω-χναν άπό παντού, γιατί δημιουργούσε κάθε τόσο σκάνδαλα για άσημαντες άφορμές. Φιλονεικούσε με τούς προϊσταμένους τού, έ-δριζε τούς έπιτρόπους της έκκλησίας, μιλούσε προσβλητικά στο έκκλησίασμα, φανέρωνε μυστικά, που τού είχαν εκμυστηρευθ ή είχε μάθει... Μία μέρα στάθηκε μπροστά στην έκκλησία της Μα-γδαληνής, έχοντας στο στήθος μία πινακίδα, που έγραφε τά έξης:

«Πεθαίνω της πείνας!»

Μία άλλη φορά έγραψε και κυκλοφόρησε έναν λίβελλο έναντίον του Πάπα.

Τόν έθεσαν τότε υπό άπαγόρευση.

Το έγκλημά του το εί-χε προμελετήσει άπό και-ρό. Στο σπίτι του βρέθη-κε ένα γράμμα, που είχε γραφ ή πρίν άπό ένα χρό-νο και που περιείχε τά έ-ξης:

«Μόνος μου έσχεδιάσα,

Το έγκλημά του το εί-χε προμελετήσει άπό και-ρό. Στο σπίτι του βρέθη-κε ένα γράμμα, που είχε γραφ ή πρίν άπό ένα χρό-νο και που περιείχε τά έ-ξης:

«Μόνος μου έσχεδιάσα,

Το έγκλημά του το εί-χε προμελετήσει άπό και-ρό. Στο σπίτι του βρέθη-κε ένα γράμμα, που είχε γραφ ή πρίν άπό ένα χρό-νο και που περιείχε τά έ-ξης:

«Μόνος μου έσχεδιάσα,

Το έγκλημά του το εί-χε προμελετήσει άπό και-ρό. Στο σπίτι του βρέθη-κε ένα γράμμα, που είχε γραφ ή πρίν άπό ένα χρό-νο και που περιείχε τά έ-ξης:

«Μόνος μου έσχεδιάσα,

Το έγκλημά του το εί-χε προμελετήσει άπό και-ρό. Στο σπίτι του βρέθη-κε ένα γράμμα, που είχε γραφ ή πρίν άπό ένα χρό-νο και που περιείχε τά έ-ξης:

«Μόνος μου έσχεδιάσα,

Το έγκλημά του το εί-χε προμελετήσει άπό και-ρό. Στο σπίτι του βρέθη-κε ένα γράμμα, που είχε γραφ ή πρίν άπό ένα χρό-νο και που περιείχε τά έ-ξης:

«Μόνος μου έσχεδιάσα,

Η ΟΞΥΝΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΤΑ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ ΣΑΣ

ΜΙΑ γυναίκα για να είναι κομψή και καλοβαλμένη, πρέπει το ένδυμά της να είναι κατάλληλο για την εποχή της. Τα εσώρουχά της να είναι πάντα περιποιημένα. Μη δένετε ποτέ κόμπους στις τράντες σας, για να κοντίνετε το κομψότητά σας. Γυρίστε καλύτερα ένα στρίψιμο από κάτω. Αν μπορείτε φοράτε πάντα άσπρη σουτιέν και κομπινέζον, όταν μάλιστα ή μπλούζα σας είναι διαφανής. Κάτι πολύ αντιαισθητικό είναι η άσπρη μπλούζα με μαύρο κομπινέζον.

Μία μακρυά ρόμπα σας είναι απαραίτητη για τις ώρες που κάθεστε μόνη στο σπίτι ή για το πρωί, που πάτε στο μπάνιο. Μη φοράτε όμως ποτέ μακρυά ρόμπα στην κουζίνα, την ώρα που μαγειρεύετε. Δεν είναι καθόλου ελκυστικό. Μη δέχετε έπίσης έναν ξένο στο σπίτι σας με την ρόμπα και τα πασπαμάκια σας και ακόμη μην αποφασίσετε να βγείτε έξω από την πόρτα σας με τη ρόμπα, όσο κοντά και αν πρόκειται να πάτε. Δεν ξέρετε ποτέ ποιους γνωστούς μπορεί να συναντήσετε. Μά κι' οι άγνωστοι ακόμη δεν πρέπει να σας δούν απεριποίητη.

Τα νυχτικά σας πρέπει να είναι φτιαγμένα με γούστο. Οι νυχτικές από ζωρζέττα πλισέ ή απλή είναι όμορφες, αλλά πολυέσδες. Χρησιμοποιήστε λοιπόν βαμβακερό τσελσέδ με λεπτά ανθούκια ή χρωματιστή βατίστα.

1) Ριγέ φόρεμα με στρογγυλό ντεκολτέ και χωρίς μανίκια. Το βράδυ συμπληρώνεται με μία μπλούζα γαρνιρισμένη εμπρός και στα μανίκια με γκάνες. 2) Φούστα ριγέ με σούρες στα πλάγια. Μονόχρωμη μπλούζα με στρογγυλό ντεκολτέ και μικρά κουμπάκια. Από το ύφασμα της φούστας φτιάξτε μία εσάρπα για τις βραδυνές ψυχρές.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

Τα ύφασματα που θα κυριαρχήσουν το χειμώνα είναι το μάλλινο τούιντ και το μάλλινο ζέρσευ και τούτο, γιατί η ευρωπαϊκή ύφαντουργία τελειοποίησε πολύ την ύφανση των δύο αυτών υφασμάτων σε τρόπον ώστε να μπορούν να χρησιμοποιηθούν ποικιλοτρόπως. Θέλετε ένα ταγιέρκι για να το έχετε πρόχειρο με τα πρώτα κρύα; Το όμορφο τούιντ θα σας εξυπηρετήσει. Θέλετε ένα φορεμάκι χειμωνιάτικο; Ένα ζέρσευ τελειοποιημένο είναι ό,τι χρειάζεται. Προτιμάτε ένα ντύσιμο πιο σπορτίφ; Ένα μπλουζέ από ζέρσευ και μία φούστα από τούιντ είναι το κοστούμκι της μόδας.

Θέλετε και μερικά χρώματα απ' αυτά που θα φορεθούν τον χειμώνα; Είναι το μπλε, το πράσινο, το έμερβόν, το γκρι-φέρ, το γκρι-έλεφάν, το γκρι-σάμπλ, το κόκκινο, το γκρινέ, το μπρίκ, το χρώμα της σκουριάς.

Και μερικοί συνδυασμοί: "Άσπρο και μαύρο, μαύρο και κόκκινο, μαύρο και σιέλ, μαύρο και ρεζέντ, μαύρο και γκρι-άρζαντ". Κάποτε βλέπετε και συνδυασμό τριών χρωμάτων, δηλαδή δύο τόνους ενός χρώματος με άλλο χρώμα.

Το μπουντά θα είναι επίσης ένα χρώμα, που θα έχει μεγάλη πέραση. Θα δούμε σύνολα μπουντά: φόρεμα-επανωφόρι, φούστα-μπλουζόν, μπουντά και φούστα ή το μπουντά συνδυασμένο με γκρι-άρζαν ή με γκρι-φέρ. Τότε τα υποδήματα, το καπέλλο, ή τσάντα, τα γάντια έχουν το ένα από τα δύο αυτά χρώματα.

Τον χειμώνα οι συνδυασμοί δύο χρωμάτων, που να παρουσιάζουν φυσικά αρμονία.

Η διχρωμία θα φτάνει και μέχρι υποδημάτων. Θα ιδούμε υποδήματα πράσινα και γκρι, μπουντά και γκρι, μαύρα και άσπρα, μαύρα και κόκκινα, μαύρα και γκρι.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τα χειμωνιάτικα καπέλλα μας μεταφέρουν σε παλιές εποχές με τα σχήματά τους: τρικόν, μικρόν, σαρλότες, νινί. Όλα αυτά όμως τα σχήματα κατορθώνουν και παρουσιάζουν μία νέα εμφάνιση σύμφωνα με το πνεύμα της εποχής και με την εξέλιξη που έχουν πάρει τα γυναικεία κεφάλια, χωρίς στα κομμένα μαλλιά. Δηλαδή, τίποτα δεν εμποδίζει ένα τρικόν να στολίζει ένα κουρεμένο κεφαλάκι και να προσδίδει αμέσως στο πρόσωπο μία εμφάνιση, που κάθε άλλο παρά άρρενωπη είναι. Βγαίνει το τρικόν και αμέσως η γυναίκα μεταβάλλεται σε έφηβο.

Τόσο τα τρικόν, όσο και τα μικρόν γίνονται από λεπτά βελούτε καστόρια. Άλλα γίνονται και από βελούδο και από πώ-ντε-σουά.

Οι σαρλότες και τα νινί είναι για νεαρές γυναίκες γιατί είναι όμορφα, όταν πλασιώνουν ένα πολύ φρέσκο και άθνηρο πρόσωπο. Για την κατασκευή τους χρησιμοποιούνται μεταξωτά και δαντέλλες.

Επειτα έχουμε διάφορα μπερέ βελούτε σε χρώματα μπλέ, βέρ-νιλ, έμερβόν, βιολέ, μπουντά, έθεκ, μαύρα. Είναι τα πιο εύκολοφόρετα καπέλλα και έχουν διπλό προορισμό: Χωρίς βελάκι είναι σπόρ, με βελάκι γίνονται αμέσως αμπιγιέ. Έτσι όσες δεν μπορούν να ξοδέψουν πολλά, με ένα μπερέδακι οικονομούνται.

ΤΑ ΤΑΓΙΕΡ

Στα ταγιέρ βλέπουμε μεγάλη ποικιλία. Δεν μπορούμε να πούμε ότι φοριούνται τα κλασσικά και τα φανταζι καταργούνται. Η μόδα δίνει σε όλα τη θέσι τους. Βλέπουμε Ραπτικού Οίκου να υποστηρίζουν τον κλασσικό τύπο ενώ άλλοι, της αυτής περιώψης, λανθάνουν άποικειωτικά ταγιέρ φανταζι, με μέσες καλά εφαρμοσμένες, με μικρές μπάσκες, με μεγάλους γιακάδες, με ντεκόλ και με παράξενα μανίκια τρουά-κάρ.

Άλλα ταγιέρ, που θα φορεθούν επίσης πολύ, είναι κλασσικού τύπου. Μία ζακέτα κοντή, που κλείνει με μία σειρά κουμπιά και έχει δύο πλαγιαστές

5) Χαριτωμένη νυχτική από έμπριμε βατίστα ή τσελσέδ σε παστέλ χρώμα. Στρογγυλό γιακάδα και άνοιγμα εμπρός. Η μέση σουρώνει με περαστό λαστιχο. 6) Φαρδιά ρόμπα με ζαπινέ μανίκι και μεγάλες τσέπες. Γιακάς και μεγάλα πέττα που σταυρώνουν εμπρός. Το φάρδος της μέσης συγκρατείται με μία ζώνη. 7) Νεανική ρόμπα από έμπριμε τσελσέδ. Όρθιος γιακάς, διπλά κουμπιά μέχρι τη μέση και κοντό ζαπινέ μανίκι. Μία ζώνη δημιουργεί σούρες στην μονοκόμμη αυτή ρόμπα. 8) Έξωμη νυχτική που συγκρατείται με λεπτές τράντες. Το κορσάκι καταλήγει εμπρός σε μύτη. Κοντή λίζεζ, με τρουά-κάρ ζαπινέ μανίκι. Το τελειώμα της γύρω καταλήγει σε γλώσσες.

3) Μία μαύρη μπλούζα, κλειστή στο λαιμό, φοριέται μέσα από το πριβό σας φόρεμα. Μυτερό ντεκολτέ, κοφτοί ώμοι και φούστα κομμένη σε όμπρέλλα, δημιουργούν νεανική εμφάνιση. 4) Νεανικό σύνολο από φόρμα καρρώ με εφαρμοστό κορσάκι και τετράγωνο ντεκολτέ. Συνοδεύεται από μπλούζα με τρουά-κάρ μανίκι και κουμπωμά στην πλάτη.

τσέπες. Μετά από τη ζακέτα φοριέται ένα σε άνοιχτο χρώμα γιλέκο, που κουμπώνει ως απάνω στον λαιμό. Η φούστα είναι στενή με ραφή εμπρός και πίσω. Το είδος αυτό του ταγιέρ θα φορεθεί πολύ, καμωμένο από τούιντ μάλλινο ή βελούδο κοτλέ ή τρικόν.

Άλλο σχέδιο ταγιέρ είναι: ζακέτα με

μεγάλο και πλατύ γιακά, σταυρωτή και μεσατή με δύο κουμπιά και φούστα με φαρδιά κουφότητα εμπρός και πίσω. Το σχέδιο αυτό θέλει ύφασμα χοντρό φασσάκι.

Μετά τα ταγιέρ που περιγράψαμε, έχουμε τις μακρείες ζακέττες, που χρησιμοποιούνται σαν ελαφρά επανωφόρια και γίνονται σταυρωτές με δύο σειρές κουμπιά, άραια τοποθετημένα, ή ίσιες με μία σειρά κουμπιά. Οι σταυρωτές έχουν γιακά άθνηκο με πιο μεγάλα ρεβέρ οι ίσιες δε έχουν στρογγυλούς στρατιωτικούς γιακάδες και μανίκια ραγκλάν. Οι τσέπες γίνονται κοτρές ή με καπάκια.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ-ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τα αδιάβροχα που προτιμούν οι κομψές Παριζιάνες είναι από γκαμπαντίν, ριχτά με γιακά κλειστό στρατιωτικό και μία σειρά κουμπιά. Μανίκια ραγκλάν και φαρδιά. Το ίδιο αδιάβροχο έχει και ζώνη που φοριέται κατά βούληση ή μάλλον όταν φυσά αέρας, για να το καθιστά πιο αδιαπέραστο. Είναι και ένα άλλο σχέδιο πιο κομψό με ρεβέρ μεγάλα που σταυρώνουν στην ανάγκη και είναι γαρνιρισμένο με γαζί. Το ίδιο και οι τσέπες και τα ρεβέρ των μανικιών.

Με τα αδιάβροχα αυτά φοριούνται και μικρά κλός, καμωμένα από την ίδια γκαμπαντίν. Για πιο φτηνά αδιάβροχα χρησιμοποιούμε τα νάυλον σε σχήμα μεγάλης μπερτας ή επανωφορίου. Είναι φτηνά σχετικές και πολύ πρακτικά, γιατί μπορούν να φορεθούν και πάνω από το επανωφόρι. Τα νάυλον αδιάβροχα έχουν διάφορα χρώματα, αλλά τα ωραιότερα είναι τα γκρι-φέρ και τα μπλέ.

Όσο για τα επανωφόρια η νέα γραμμή παρουσιάζεται πολύ έφαρμωτή στη μέση, με κουμπωμά με δύο σειρές κουμπιά, με μεγάλα πέττα μυτερά, με βελούδινο γιακά και άρκετα στενό. Δηλαδή είναι ένα είδος ρεδιγκότας.

Κοντά σ' αυτά θα φορεθούν και πάλι τα ριχτά, αλλά με κάπως λιγότερο φάρδος. Επίσης σταυρωτά ή ίσια με μανίκια κολητά ή ραγκλάν, άρκετα φαρδιά και τα περισσότερα με ρεβέρ.

Επειτα έχουμε και ένα άλλο σχέδιο που βρίσκεται μεταξύ των δύο. Είναι λιγότερο φαρδύ από τα ριχτά και πιο φαρδύ από τις ρεδιγκότες. Γίνεται σταυρωτό με τέσσερα κουμπιά και ζώνη πίσω, που χάνεται στα δύο πλάγια μέσα στις ραφές. Ο γιακάς του είναι κλειστός στρογγυλός και τα μανίκια ραφτά, άλλ' άρκετα πλατειά και με ρεβέρ, ή πάλι. Το είδος αυτό των επανωφορίων γίνονται από ύφασμα φανταζι αλλά μπορούν να γίνουν και από «καμυλό».

Η άλληλεγραφία μου

Αστρο που σβύνει: Γιατί τόσο απελπισία, καλή μου φίλη; Με λίγη περιποίηση, θα προλάβετε το κακό. Δώστε λίγη τροφή στην έπιδερμίδα σας. Λίγο άμυγδαλάδα και έλαφρό μασάζ τα βράδια και το πρωί πριν από την πούντρα μία καλή αμερικάνικη ή γαλλική κρέμα. — Π α ρ α μ ε λ η μ έ ν η δ ε κ α ο χ τ ά χ ρ ο ν η: Άπουσία στο έξωτερικό κι' έλαβα άργα το γράμμα σας. Τώρα το μαγιό σας χρειάζεται ακόμη; Ε Σ Μ Ε Ρ Α Λ Δ Α

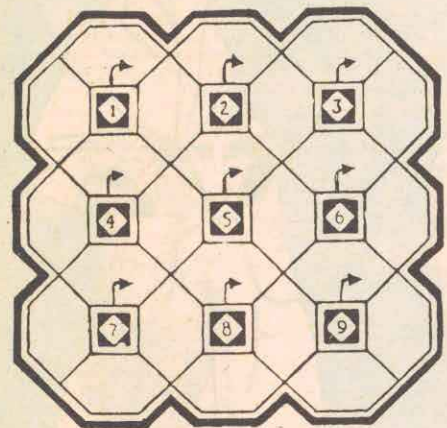
5) Χαριτωμένη νυχτική από έμπριμε βατίστα ή τσελσέδ σε παστέλ χρώμα. Στρογγυλό γιακάδα και άνοιγμα εμπρός. Η μέση σουρώνει με περαστό λαστιχο. 6) Φαρδιά ρόμπα με ζαπινέ μανίκι και μεγάλες τσέπες. Γιακάς και μεγάλα πέττα που σταυρώνουν εμπρός. Το φάρδος της μέσης συγκρατείται με μία ζώνη. 7) Νεανική ρόμπα από έμπριμε τσελσέδ. Όρθιος γιακάς, διπλά κουμπιά μέχρι τη μέση και κοντό ζαπινέ μανίκι. Μία ζώνη δημιουργεί σούρες στην μονοκόμμη αυτή ρόμπα. 8) Έξωμη νυχτική που συγκρατείται με λεπτές τράντες. Το κορσάκι καταλήγει εμπρός σε μύτη. Κοντή λίζεζ, με τρουά-κάρ ζαπινέ μανίκι. Το τελειώμα της γύρω καταλήγει σε γλώσσες.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό ρομβόλεζο

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία τετρασυλλαβική λέξη, ανταποκρινόμενη στην αντίστοιχη σημασία, που θα βρείτε πιο κάτω. Η τοποθέτηση της λέξεως θα αρχίσει πάντοτε από τον ρόμβο, που περιέχει

το μικρό βέλος και θα ακολουθή την κατεύθυνση που δείχνει.

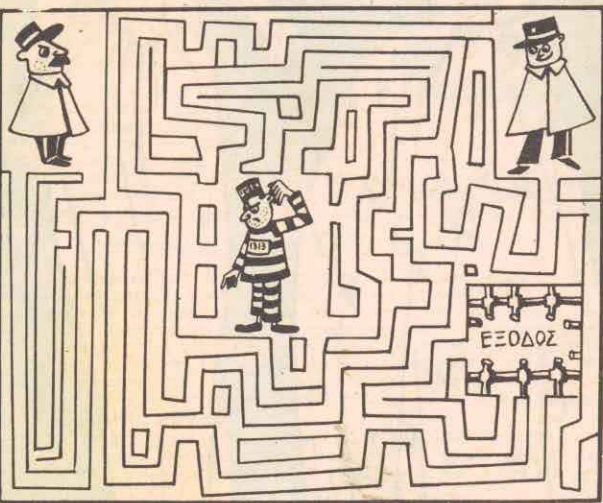
- 1) Χρησιμοποιούνται ως αποθήκες.
- 2) Ρήμα που σφειλάει στο πολύ κρασί.
- 3) Τοπικό επίρρημα.
- 4) Λουλούδι της εποχής.
- 5) Έρχεται σε επαφή με την θάλασσα.
- 6) Πτηνόν (καθ.).
- 7) Εκεί έγινε μία δολοφονία, που υπήρξε η αφορμή του πρώτου παγκοσμίου πολέμου.
- 8) Δημόδης ονομασία του Παρινασσού.
- 9) Γίνονται με λουλουδιά.

Οι καλλιτέχνες

Όσοι αγαπούν την καλλιτεχνία κι' έχουν γνώσεις ιστορίας της τέχνης, πρέπει να ξέρουν ποιός από τους τρεις καλλιτέχνες, που θ' αναφέρουμε έπειτα από καθένα γνωστό αξιοσύρρημα, είναι ο δημιουργός του:

- 1) Περσέας (Μιχαήλ Άγγελος, Τσελλίνι, Τζαμπολόνια).
- 2) Απόλλων και Δάφνη (Κανόβα, Ρογνέν, Μπερνίνι).
- 3) Η άρπαγή των Σαβίνων (Τζαμπολόνια, Φειδίας, Πραξιτέλης).
- 4) Έρωτας και Ήρας βέβηλος (Τιντορέτο, Μουρίλο, Τιτσιάνο).
- 5) Τζοκόντα (Ραφαήλ, Λεονάρντο ντά Βιντσι, Μπελίνι).
- 6) Σαλώμη (Λεονάρντο ντά Βιντσι, Μπουτιτσέλι, Τιτσιάνο).

Λαβύρινθος

Ο κατάδικος αυτός έχει, όπως βλέπετε, σπάσει τα σίδερα ενός παραθύρου της φυλακής προετοιμάζοντας έτσι την δραπέτευσή του. Την τελευταία στιγμή όμως, δυο δεσμοφύλακες του χάλασαν τα σχέδια. Μπορείτε να βρείτε τώρα ποιο δρόμο πρέπει να ακολουθήσει για να φτάσει στην «ΕΞΟΔΟ» χωρίς να πέσει πάνω σε κανένα από τους εκπροσώπους του νόμου;

Ερωτήσεις

- 1) Γιατί είναι αδύνατο να φτιάσουμε ένα υπόδειγμα του Σύμπαντος σε μικρογραφία, με τις κανονικές αναλογίες του;
- 2) Πόσο βάθος έχουν ο 'Αρκτικός κι' ο 'Ανταρκτικός 'Ωκεανός;
- 3) Πού καταλήγουν τα νερά του Γκόλφ Στρήμ;
- 4) Πόσες μέρες έχει το έτος πάνω στη Σελήνη;

Τα δέντρα

Ένας κτηματίας πρόκειται να φυτέψει δέντρα στο κτήμα του. Υπολογίζει λοιπόν ότι, αν τα φυτέψει σε απόσταση 4 μέτρων το ένα από το άλλο σε όλο το μήκος του κτήματος, θα χρειαστεί να αγοράσει άλλα 25. Αν τα φυτέψει σε απόσταση 6 μέτρων, θα του περισσέψουν 25. Πόσα δέντρα έχει εν δυνάμει;

Ζητείται αριθμός

Ένας αριθμός έχει πέντε ψηφία, που το άθροισμά τους είναι 24. Το δεύτερο και το πέμπτο ψηφίο είναι όμοια. Επίσης το πρώτο και το τέταρτο. Το άθροισμα του τεταρτού και του πέμπτου ψηφίου είναι ίσο με το άθροισμα του πρώτου και του δεύτερου, το οποίο πάλι είναι ίσο με το τρίτο ψηφίο. Ποιός είναι ο αριθμός αυτός;

Το τελευταίο βαγόνι

Ο κ. Έφηνάκιος είχε παρατηρήσει ότι, όταν γίνεται μία σιδηροδρομική συγκρούση, παθαίνει τις μεγαλύτερες βλάβες το τελευταίο βαγόνι. Σκέφθηκε λοιπόν ότι το καλύτερο προληπτικό μέσο θα ήταν, πριν ξεκινήσει ένα τρένο, να αφαιρούν πάντα το τελευταίο βαγόνι του. Όταν όμως είχε τη σκέψη του σε ένα φίλο του, εκείνος γέλασε μαζί του. Γιατί;

Απρόεπτα

Αν περιβάλαμε τη Γη, στον 'Ισημερινό, με ένα δακτύλιο σιδήρεο, ύψους και πάχους ενός μέτρου, πώς θα μπορούσαμε να υπολογίσουμε την αύξηση του βάρους του πλανήτη μας;

*

Πώς είναι δυνατόν να αποκοιμηθούμε τα μεσάνυχτα ακριβώς, να ξυπνήσουμε στις 8 το πρωί, κι' όμως να έχουμε κοιμηθεί μόνο επτά ώρες;

Ποιός κερδίζει περισσότερα

Ο 'Ιάκωβος κερδίζει περισσότερα χρήματα από τον 'Ιωσήφ. Ο μισθός του Γιάννη είναι μικρότερος από του Γιωργίου. Ο Γιωργιος κερδίζει περισσότερα από τον 'Ιωσήφ, αλλά λιγότερα από τον 'Ιάκωβο. Ποιός από τους τέσσερις αυτούς φιλικούς κερδίζει τα περισσότερα; Πρέπει να βρείτε την απάντηση μέσα σε μισό λεπτό και χωρίς να χρησιμοποιήσετε χαρτί και μολύβι.

Πώς το κατάλαβε;

Ντιντή, λέει ο κύριος 'Αγαθοκλής στο νεαρό βλαστό του, πηγαίνε να ρωτήσεις τον παπά της ένορίας μας, αν θέλη να φάει μαζί μας την Τετάρτη, δηλαδή αύριο, ή μήπως προτιμά την άλλη Τετάρτη. Κάνε γρήγορα και μην άρχισης πάλι τα παιχνίδια στο δρόμο...

Ο Ντιντής ξαναγυρίζει ύστερα από αρκετή ώρα και ο πατέρας του τον ρωτάει: — Λοιπόν, τι απάντησε σου έδωσε;

— Μου είπε πως δεν θα μπορούσε να έρθει αύριο, γιατί έχει ένα γάμο και θ' αργήσει πολύ. Ούτε και την άλλη Τετάρτη γιατί έχει μία κηδεία.

— Όποτε έτσι έ... Φάε τότε αυτόν τον μπάτσο για να μάθεις άλλοτε να πηγαίνεις πραγματικά εκεί που σε στέλνω και να μη με κοροιδεύεις!

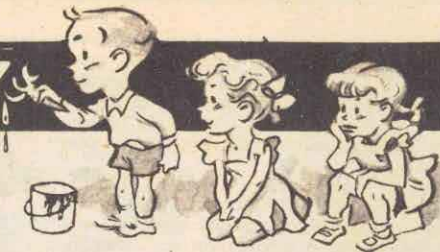
Πώς ο κύριος 'Αγαθοκλής κατάλαβε ότι ο Ντιντής δεν είχε μεταδώσει την πρόσκλησή του στον παπά της ένορίας;

Κόττες και αυγά

Αν 1½ κόττα κάνει 1½ αυγό σε 1½ μέρα, μπορείτε να βρείτε πόσα αυγά θα κάνουν 7 κόττες σε 6 μέρες;

Οι λύσεις στη σελ. 82

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η καρδιά της μάνας

Μία φορά κι' έναν καιρό, ζούσε ένας φτωχός κι' εργατικός μωλυνάς, που είχε μία όμορφη κορούλα, τη Ρετζίνα.

Η Ρετζίνα είχε πολλές χάρες. Ήταν έξυπνη, προκομμένη, γλυκομίλητη και νοικοκυρούλα. Ο πατέρας της, όπου κι' αν βρισκόταν, παινούσε πάντα τις χάρες της.

Μία μέρα έτυχε να πάει στο βασιλικό περιβόλι. Εκεί, είπε στον περιβολάρη:

— Μπαρμπα Μαθίο, αν ήξερες τί χρυσό κορίτσι που έχω! Στις χάρες της, δεν έχει ταίρι στον κόσμο!

Ο βασιλιάς, που έτυχε να είναι κακορικός άνθρωπος, άκουσε τα λόγια του μωλυνά και του φώναξε:

— Ξέρεις, γέρο, πώς μας έγινες τσιμπούρι; Άλλη κουδέντα δεν έχεις, παρά όλο για την κόρη σου μιλάς;

— Αφέντη, βασιλιά, του αποκρίθηκε εκείνος, έμεις είμαστε φτωχοί άνθρωποι. Τρώμε το ψωμί με τον ιδρώτα μας. Έσύ έχεις τα πλούτη και τις δόξες σου, με γειά σου, με χαρά σου! Κι' εγώ έχω τη μονακριβή μου θυγατέρα, που είναι τόσο αξία, ώστε και το σανό ακόμα να δουλέψω, τόν κάνει μάλαμα!

— Τί λές, γέρο! φώναξε ο βασιλιάς. Ο σανός γίνεται ποτέ μάλαμα;

— Η Ρετζίνα μου τα καταφέρνει όλα μία χαρά! του αποκρίθηκε ο μωλυνάς.

— Ε, τότε, δεν μου την στέλνεις στο παλάτι να δοκιμάσω την αξιωσύνη της; Έτσι ο κακός βασιλιάς κατάφερε το μωλυνά να του στείλει τη Ρετζίνα στο παλάτι.

— Έσύ είσαι, κυρά, που ξέρεις να κάνεις το σανό μάλαμα; ρώτησε ο βασιλιάς την κοπέλλα, όταν παρουσιάστηκε μπροστά του. Άν, λοιπόν, ως αύριο δεν καταφέρεις αυτό, που λέει ο πατέρας σου, θα σου πάρω το κεφάλι!

Κι' αφού πήρε τη Ρετζίνα και την κλείδωσε στ' αχούρι, της είπε:

— Άκου, ασχημοκόριτσο; Ως αύριο θέλω το μάλαμα!

Η καυμένη ή Ρετζίνα, που δεν φανταζόταν πώς υπάρχουν στον κόσμο κακοί άνθρωποι, μόλις άκουσε πως θα τη σκοτώσει ο βασιλιάς, έδωσε τα κλάμματα.

Τα ματάκια της πρήστηκαν και φλογίστηκαν. Άξαφνα όμως, άνοιξε η πόρτα κι' ένας φοβερός δράκος παρουσιάστηκε. Η κοπέλλα πήγε να πεθάνει απ' το φόβο της.

— Κόρη μου, μη φοβάσαι, της είπε εκείνος. Τα ωραία σου μάτια δεν είναι για δάκρυα. Εγώ ξέρω τί θέλει ο βασιλιάς. Πές μου όμως τί θα μου χαρίσης για να σου κάνω το σανό μάλαμα;

— Θα σου δώσω το δαχτυλίδάκι μου! είπε η Ρετζίνα, δακρύζοντας.

Έτσι κλείσανε τη συμφωνία και ο δράκος

κος έκανε το μεγάλο θάμα του. Ύστερα έφυγε και τη Ρετζίνα την πήρε ο ύπνος.

Πρωί-πρωί να κι' έρχεται ο βασιλιάς. Είδε πως κοιμόταν ή κοπέλλα, έτριξε τα δόντια του από θυμό και φώναξε:

— Κοιμάσαι, ασχημοκόριτσο; Στάσου να σου δείξω εγώ!

Μά, μόλις μπήκε στ' αχούρι, θάμπωσαν τα μάτια του απ' το πολύ χρυσάφι.

Σέ-λίγο, όμως, ο βασιλιάς πρόσταξε να φέρουν δυο φορές περισσότερο σανό.

— Άν μου κάνης κι' αυτόν χρυσάφι, θα σε κάνω βασιλίτσα! Άλλοιώς θα σε σκοτώσω αύριο... της είπε κι' έφυγε.

Η Ρετζίνα έδωσε πάλι τα κλάμματα. Μά ο δράκος, που παραμόνευε, παρουσιάστηκε και της είπε:

— Τί θα μου δώσης τώρα, αν σου κάνω κι' αυτόν το σανό μάλαμα;

— Η Ρετζίνα άσχηκε, μα δεν είχε πια τίποτ' απάνω της.

— Θα σου κάνω κι' αυτόν μάλαμα, αν μου υποσχεθείς ότι θα μου δώσης το πρώτο σου παιδί, όταν γίνης βασιλίτσα, της είπε ο δράκος.

Η Ρετζίνα δέχτηκε άμέσως, γιατί της φάνηκε, ότι αυτό που της ζητούσε, είχε πιο λίγη αξία από το δαχτυλίδάκι της.

Ο δράκος άμέσως έκανε κι' αυτόν το σανό μάλαμα. Κι' όταν το είδε ο βασιλιάς, δεν μπόρεσε να μην κρατήσει το λόγο του. Έκανε, λοιπόν, τη Ρετζίνα βασιλίτσα του.

Πέρασαν δυο χρόνια. Κι' ή Ρετζίνα

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ψωράς

Απ' το μωλό την αυγή τη γαλανή ξεκινά μιά ψωρούλα με πανί. Κι' ένας γλάρος με κατάλευκα φτερά τραγουδά: «Καλό ταξίδι του ψωρά».

Κι' ο ψωράς, που βοήκε ποίμα τόν (καιρό) στ' ανοιχτά πετά το δίχτυ το γερό και δουλεύει όλη μέρα και γελά, που στη βάρκα του τα ψάρια είν' (πολλά).

Νά κι' ή νύχτα. Η ψωρούλα τώρα (πια) για το μωλό βάζει πλώρη με κουπιά. Κι' ο ψωράς πρὸς στ' αχούριόλι όλο (κρυφά) την καλύβα, που μία λάμπα τη φωτά.

Τρέχα, τρέχα ψωρούλα μου μ' όρμη και το σπίτι του ψωρά θέλει ψωμί. Πέτα, πέτα, και στον ήσυχο γιάλο περιμένει το παιδί τον το καλό.

ΣΤΕΛ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ

γέννησε ένα χαριτωμένο αγοράκι. Είχε ξεχάσει όμως την υπόσχεση που είχε δώσει στο δράκο. Όταν μία μέρα τόν είδε ξαφνικά μπροστά της.

— Ήρθα! της είπε. Δός μου το παιδί σου, γιατί αλλιώς θα σε φάω αυτή τη στιγμή!...

Η Ρετζίνα πήγε να τρελλαθεί ή καυμένη. Ρίχτηκε στα πόδια του κι' έβαλε τα κλάμματα.

Πρόσφερε ένα σωρό πλούτη στο δράκο, μα αυτός έσκασε στα γέλια.

— Φάε καλύτερα έμένα, του είπε στο τέλος. Άφησε όμως να ζήσει το παιδάκι μου.

Κακόμοιρη γυναίκα, αποκρίθηκε ο δράκος, αν σκοτώσω έμένα, τί θ' απογίνει το παιδί σου; Παιδί χωρίς μάνα, είναι παιδί όρφανό! Πώς μπορεί να μην μαραθθ το λουλουδι χωρίς ήλιο, χωρίς νερό, χωρίς αέρα;...

Η άπελπισία της μάνας γίνηκε τώρα διπλή.

— Άκουσε, της είπε τότε ο δράκος. Θα σου άφισω το παιδί, αν μου χαρίσης το θρόνο και τα πλούτη σου. Δέχεσαι;

Το πρόσωπο της Ρετζίνας έλαμψε τώρα από χαρά.

— Με γειά σου, με χαρά σου, φώναξε εκείνη, οι τιμές, οι δόξες, τα πλούτη και τα παλάτια μου! Μιά καλύβα μου φτάνει και το παιδάκι μου!

Από τότε πέρασαν χρόνια. Το τραγούδι του μωλυνά, έγινε πάλι χαρούμενο. Ο μωλυνός όλοένα γυρίζει κι' αλέθει. Ο γέρος δεν είναι πια μόνος. Ένα γερό παλληκάρι δουλεύει πλάι στον παππού. Το παιδί της ευτυχισμένης Ρετζίνας.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιονόμωρ

Στο μάθημα ο δάσκαλος λέει στα παιδιά: — Είναι πολύ κακοί οι άνθρωποι να φιλοφρονούν τα σκυλιά ή άλλα ζώα...

Κι' ο Τάκης συμπληρώνει: — Ναι, κύριε. Έτσι φώφησε και το καυμένο το σκυλί της θείας μου 'Αρσινόης!...

— Τί γίνεται, Μαρίκα, με τα μικρά παιδιά που λένε ψέμματα;

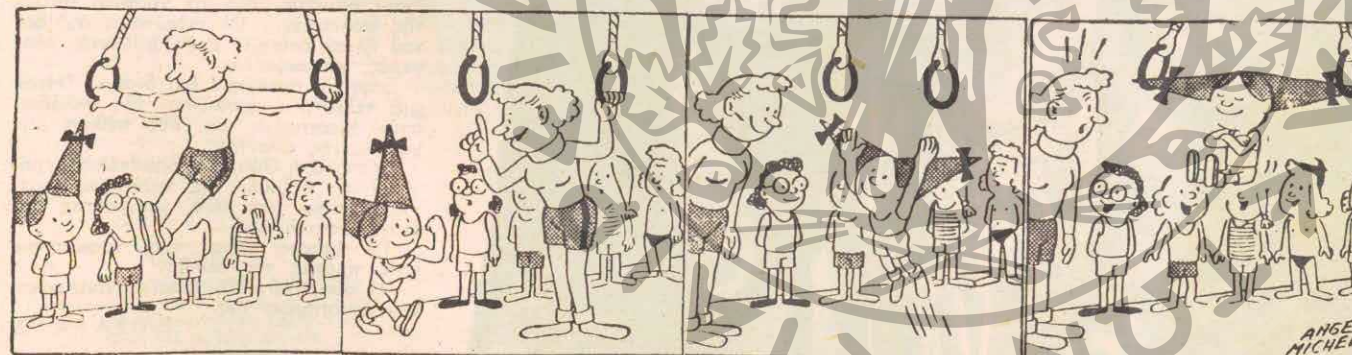
— Πληρώνουν μόνο μισό εισιτήριο στο τραμ, κυρία.

— Ο Κωστάκης άκουσε μία μέρα να λένε ότι ή μητέρα του είναι χήρα.

— Μαμά, τί θα πη χήρα; ρωτάει.

— Χήρα λένε, παιδί μου, τη γυναίκα που δεν έχει κανένα να την προστατέψ.

— Και γι' αυτό στενοχωριέσαι, μαμά μου; Όταν μεγαλώσω εγώ, δεν θα είσαι πια χήρα!...

Η ΖΩΪΤΣΑ ΣΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ

— Κάνε γούστο πώς θα τιναχθούν όλοι μαζί στον αέρα!...

ΣΤΗ μεγάλη σάλα με τὰ μαυριτανικά μωσαϊκά καίγανε μυρωδικά. Πέντε παρθένες ἦσαν ξαπλωμένες νωχελικά στὰ ντιβάνια κι' εἶχαν δίπλα τους, πάνω σὲ χαμηλά τραπέζια, φρούτα, σερμπέτια κι' ἀρωματικά τσιγάρα.

Τὶ σπάνια πλάσματα, ἡ 'Αντέλ, ἡ Ταμέμ, ἡ Σαϊντέ, ἡ Ζαϊνέ κι' ἡ Οὐαρντιέ! 'Ο πόνος τῆς σκλαβιάς δὲν εἶχε μαράνει καθόλου τὴν ὡμορφιά τους. Μὰ ἡ ὡραιότερη ἀπ' ὅλες ἦταν ἡ τελευταία, ἡ Οὐαρντιέ. Σωστὴ τριανταφυλλιά ἀνθισμένη, οὐτε κάμπινε οὐτε μιλούσε. Ἔμενε μελαγχολικὴ, ἀπαρηγόρητη γιὰ τὸ χάσιμο τῆς ἐλευθερίας τῆς.

Κάποια στιγμή, ἀνοίξε ἀπότομα ἡ πόρτα καὶ μπήκε ὁ ἀφέντης: ὁ δουλέμπορος Σαϊντ ἔλ Μπεντάου. Τὸν ἀκολουθοῦσε ἕνας νέος Εὐρωπαῖος, με ἀστρὴ φορεσιά.

'Ο Μπεντάου εἶχε πουλήσει στὸ σκλαβοπάζαρο ὅλο τ' ἄλλο ζωντανὸ ἐμπόρεμά του, εἶχε ὅμως κρατήσει ξεχωριστὰ αὐτὲς τὶς πέντε διαλεκτότερες σκλάβες του, γιὰ νὰ πετύχη κανένα καλοπληρωτὴ ἀγοραστή.

Καὶ νὰ πῶ ὁ 'Αλλάχ τοῦστελε δ,τι ζητοῦσε: 'Ο Εὐρωπαῖος ἦταν ἕνας Γάλλος γιαντρός, κι' εἶχε ταξιδεύει στὴν Ἀνατολή με μοναδικὸ σκοπὸ ν' ἀγοράσει μιὰ σκλάβα τῆς ἐκλογῆς του, πού θὰ τὴν ἀπελευθέρωνε ἀργότερα.

Γι' αὐτὸ εἶχε φτάσει ὡς τὴν Τάντα. Κι' ὁ Σαϊντ εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴ τὸν ἀφήσει νὰ φύγῃ μ' ἀδειανὰ τὰ χέρια.

Τοῦ σύστησε νὰ προτιμήσῃ τὴν Οὐαρντιέ καὶ ὑποσχέθηκε νὰ τοῦ τὴ δώσῃ σὲ καλὴ τιμῇ.

'Η σκλάβα τυλιγμένη σ' ἕνα μακρὸ σάλι, ἔμενε ἀκίνητη. Δὲν ἄλλαξε στάσι, ἀκόμα κι' ὅταν ὁ δουλέμπορος τῆς εἶπε μερικά καλὰ λόγια στὴ γλῶσσα τῆς. 'Ο Σαϊντ ἀγρίεψε τότε, τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ σηκωθῇ.

Πέταξε ὕστερα τὸ σάλι ἀπὸ πάνω τῆς κι' ἄρχισε τοὺς ἐπαίνους τῆς ὡμορφίας τῆς. 'Υστερα ὁ χιροφός νέος γλυκομίλησε στὴν Οὐαρντιέ καὶ τῆς ἐξήγησε ποιά χιλιόχληλη τύχη τὴν περίμενε. Μὰ ἐκείνη δὲν ἔδωζε λέξι.

'Ὅστόσο, στὸ βάθος τῆς καρδιάς τῆς ἔνοιωθε κάποια συμπάθεια γιὰ τὸν ξένο πού θὰ τὴ λύτρωνε ἀπ' τὸ μισητὸ δουλέμπορο.

— Πῶς σοῦ φαίνεται λοιπόν; ρώτησε ὁ Σαϊντ. Πόσα δίνεις γι' αὐτήν;

— Δὲν θὰ τὰ χαλάσουμε, ἀπάντησε ὁ Γάλλος. Θάθελα ὅμως νὰ κουβεντιάσουμε λίγο ἰδιαιτέρως.

Πέρασαν σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο. Κι' ὁ ξένος μίλησε πρῶτος: — 'Ηρθα ἐδῶ γιὰ ν' ἀγοράσω μιὰ σκλάβα καὶ νὰ τὴν ἀπελευθέρωσω, εἶπε.

— 'Αφοῦ ἔχεις αὐτὸ τὸν καλὸ σκοπὸ, θὰ σοῦ δώσω τὴν Οὐαρντιέ μόνο γιὰ 300 λίρες. Θὰ μπορούσα νὰ πάρω 500, μὲς' στὸ νερό... Αὐτὴ εἶν' ἡ τελευταία μου λέξι. Δὲν κόβω οὐτ' ἕνα γρόσι.

— Στὸ ξαναλέω, δὲν θὰ τὰ χαλάσουμε. Μὰ θέλω νὰ ξέρω πῶς

Ἡ ἐρωτευμένη σκλάβα

ΕΣΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ἔφτασα κοντὰ τῆς. Ξαφνικά τὴν ἄρπαξε, κλείνοντάς τῆς τὸ στόμα με τὸνα χέρι.

Τὸ παιδί ἄρχισε τότε τὰ κλάματα. Δοκίμασα νὰ τοὺς ἄρπαξω καὶ τοὺς δύο, μὰ δὲν τὰ κατάφερα, γιὰτὶ ἡ Οὐαρντιέ πάλευε γιὰ νὰ μὴ ξεφύγῃ.

Ἔτιασα τότε ἀπ' τὸ πόδι τὸ παιδί καὶ τὸ πέταξα μέσ' στὸ πηγάδι. Δὲν ξαναφώναζε πιά...

Ἐὐχαριστημένος πού τὰ βόλεψα τόσο καλὰ, ἔτρεξα πρὸς τ' ἀλόγο μου πού ἦταν δεμένο ἐκεῖ κοντά. Τῇ στιγμή ἐκείνῃ ὅμως, βγήκε ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ κοντινοῦ σπιτιοῦ ἕνα παλληκάρι, χύμηξε καταπάνω μου, με πρόφτασε καὶ μὴ πῆρε τὴν κοπέλλα. Ἐκείνη σφίγγονταν κοντὰ του καὶ με καταριότανε. Ἐκείνος τὴ χάιδευε καὶ τὴ φιλοῦσε.

Θὰ μπορούσα νὰ τὸν ξεκάνω με μιὰ πιστολιά, μὰ φοβήθηκα μὴ μ' ἀκούσουνε. Προτίμησα λοιπὸν νὰ τοῦ χῶσω τὸ μαχαίρι μου στὸ λαίμα.

'Η Οὐαρντιέ ρίχτηκε πάνω στὸ πτώμα σὰν τρελλὴ κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.

Ὅπως ἔμαθα ὕστερα, ἦταν ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς... Δὲν εἶχα ὠστόσο καιρὸ γιὰ χάσιμο. Ἀρπαξα τὴν κοπέλλα, πού σπαρταροῦσε, ἔτρεξα ὅσο γρηγορώτερα μπορούσα καὶ καβαλλίκεψα στ' ἀλόγο μου...

Σὲ λίγο ἔφτασα στὴν ἀκρογιαλιά. Μιὰ βάρκα με πῆγε στὸ καράβι μου, πού περίμενε ἐκεῖ.

Τὰ ἡμερώματα, κάναμε πανιά... Στὸ ταξίδι, μοναδικὴ μου φροντίδα ἦταν ἡ Οὐαρντιέ. Μά, ὅσο κι' ἂν τῆς ἔταζα μιὰ ζηλευτὴ θέσι στὸ χαρέμι κάποιου πρίγκηπα, ἐκείνη δὲν ἀγαπιοῦσε, με φώναζε κλέφτη, φονιά... Ἐγὼ εἶχα ὑπομονὴ ὡστόσο κι' ἔδινα τόπο στὴν ὀργή.

Μά, μιὰ μέρα, σὰν ἄρπαξε ξαφνικά τὸ μαχαίρι μου καὶ θέλησε νὰ χτυπήσῃ μ' αὐτό, πρόλαβα νὰ τὴν ἐμποδίσω κι' ὕστερα τῆς ἔδωσα ἕνα καλὸ μάθημα με τὸ μαστιγίό μου. Ἀν ἐκείνη δὲν ἀγαποῦσε τὴ ζωὴ τῆς, ἐγὼ δὲν ἐννοοῦσα νὰ χάσω τὸ καλύτερο ἐμπόρεμά μου...

Ἀπὸ τότε, ἡσύχασε πιά. Δὲν φωνάζει, δὲν χαλαεῖ τὸν κόσμον, κάθεται φρόνιμη. Ὅσο γιὰ τὶς ἀγριεὲς ματιές τῆς, δὲν τὶς λογαριάζω...

'Ο γιαντρός δὲν ἔδειξε τὴ φρίκη πού τοῦ εἶχαν προκαλέσει τὰ λόγια τοῦ δουλέμπορου. Ζήτησε μόνο νὰ μὴ σκεπαστῇ με τὴν σκλάβαν, πρὶν ἀποφασίσῃ τελικὰ ἂν θὰ τὴν ἀγόραζε. 'Ο Σαϊντ δὲν ἔφερε ἀντίρρηση.

'Η Οὐαρντιέ διηγήθηκε σύντομα τὴν ἱστορίαν τῆς, ὅπως τὴν εἶχε διηγηθῇ κι' ὁ Σαϊντ. Τὰ μάτια τῆς ἀστραφταν καὶ τὰ χεῖλιά τῆς τρεμούλιαζαν, καθὼς καταριότανε τὸ δουλέμπορο. Ὅταν μίλησε γιὰ τὸν ἀγαπημένο τῆς, τὴν ἐπνίεναι οἱ λυγμοί. 'Ο Γάλλος φώναζε ὕστερα τὸ Σαϊντ.

— Σὲ λίγες ὥρες, ἡ Οὐαρντιέ θάναί δική μου, τοῦ εἶπε. Θάρῃ αὔριο τὰ χαράματα, νὰ σοῦ μετρήσω τὰ λεφτὰ καὶ νὰ τὴν πάρω.

'Η σκλάβαν κῦτταξε τότε με λαμπερὰ μάτια τὸν καινούργιον ἀφέντη τῆς καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ ν' ἀνεβῇ λίγο στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ, γιὰ νὰ δῇ τὸ γαλάζιον οὐρανόν. 'Ο Σαϊντ κατὰσφύρασε, μὰ τῆς τὸ ἐπέτρεψε, γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ δυσαρεστήσῃ τὸν πελάτη του.

Ἀνέβηκαν ὅλοι στὴν ταράτσα, ἀπ' ὅπου φαίνονταν ὅλο τὸ γραφικὸ θέαμα τῆς πολιτείας. Οἱ τελευταῖες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου ἔσβυναν στὸν ὀρίζοντα, φλογερές, κατακόκκινες...

Ξαφνικά, ἀντήχησε ἕνα ὄνομα: 'Ήταν μιὰ τελευταία πρόσκλησις τῆς σκλάβας στὸν ἀγαπημένο τῆς, πού πέθανε μαχαίρωμένος ἀνάντρα...

Ἐπὶ τῇ Οὐαρντιέ δρασκέλισε γρήγορα τὸ πεζοῦλι τῆς ταράτσας καὶ γκρεμίστηκε στὸ κενόν, μπηγώντας μιὰ διαπεραστικὴ φωνή.

Τὸ ὄμορφο κορμί τῆς τσακίστηκε στὶς πλάκες τῆς αὐλῆς!

'Η Οὐαρντιέ εἶχε παῖι ν' ἀνταμώσῃ τὸν ἀγαπημένο τῆς.

ΕΛΙΣΑ ΡΑΪΣ

— Πῶς σοῦ φαίνεται, λοιπόν; ρώτησε ὁ Σαϊντ. Πόσα δίνεις γι' αὐτήν;...

Ἡ ἰδεώδης μέλλουσα μητέρα

Τὰ σωματικά καὶ ψυχικά χαρακτηριστικά τῆς

'Ο ἄντρας πού ἀποβλέπει στὸ γάμο κυρίως γιὰ τὶς χαρὲς τῆς πατρότητας, ἔχει βεβαίως τὸν πόθο νὰ ἐνώσῃ τὴ ζωὴ του με μιὰ κοπέλλα ἰδεώδη γιὰ τὸ ρόλο τῆς μητέρας. Μπορεῖ, λοιπὸν νὰ οδηγηθῇ στὴν ἐκλογὴ του, με τὶς παρακάτω συμβουλές πού ὀφείλονται σ' ἕνα διακεκριμένο Ἀμερικανὸ γιαντρὸ, γυναικολόγο καὶ μαιευτήρα:

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ κοπέλλα καλὴ μητέρα, πρέπει βεβαίως νὰ ἐπιθυμῇ φλογερά ν' ἀποκτήσῃ παιδιὰ. 'Ο ἐπιδοξὸς πατέρας δὲν πρέπει νὰ τὴν παντρευτῇ, προτοῦ βεβαιωθῇ γι' αὐτό.

Πρέπει ἐξ ἄλλου νὰ εἶναι ἡλικίας 18—24 ἐτῶν. Κατὰ τοὺς γιαντρός, στὰ 18 χρόνια τὸ γυναικεῖο σῶμα ἔχει τὶς εὐνοϊκότερες συνθήκες γιὰ τὴν τεκνοτομία. Ὡστόσο, γιὰ διαφόρους ἄλλους λόγους, εἶναι προτιμότερη μιὰ ἡλικία γύρω ἀπ' τὰ 24 χρόνια.

Ἄν ἡ κοπέλλα εἶναι μελαχροινὴ, ἔχει κάπως εὐνοϊκότερες προϋποθέσεις γιὰ τὸ ρόλο τῆς μητέρας. Γιατὶ οἱ μελαχροινὲς γενικῶς ἔχουν ἡρεμώτερο χαρακτήρα, αὐτὸν δηλαδὴ πού χρειάζεται γιὰ τὴν τεκνοτομία, ἐνῶ οἱ ξανθεὲς ἀπεναντίας παθαίνουν συχνὰ ἐξάψεις καὶ νευρικὴ ὑπερέντασι κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη.

'Η ἰδεώδης μέλλουσα μητέρα θάπρεπε νὰ ἔχῃ τὸ ἁρμονικὸ καὶ σφιχτοδεμένο σῶμα τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, οὔτε πολὺ μικροκαμωμένο, ἀλλ' οὔτε καὶ πληθωρικὸ στὶς καμπύλες του.

Σημειωτέον ὅτι οἱ κοπέλλες πού ἔχουν μικρὸ στήθος μποροῦν πολὺ καλὰ νὰ θηλάσουν τὰ παιδιὰ τους, ὅπως κι' οἱ ἄλλες. Καὶ ἀντιθέτως, ἕνα «πλούσιο» στήθος δὲν δείχνει, αὐτὸ μόνο, τὴν κοπέλλα πού εἶναι πλασμένη γιὰ τὴν μητρότητα.

Καλὸ εἶναι ἐπίσης νάχη ἡ κοπέλλα φαρδύους γοφούς—ἀνάλογα με τὸ στέρνον τῆς. Τὸ σωματικὸ αὐτὸ χαρακτηριστικὸ δείχνει συνήθως κανονικὴ ἀνάπτυξη τῆς λεκάνης.

Μὰ καὶ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα χωρεῖ ἐλαστικότητα. Δὲν ἐπεται ἄλλωστε ὅτι ἡ κοπέλλα με τὴν λεπτὴ μέση καὶ τοὺς μᾶλλον στενοὺς γοφούς θὰ γεννήσῃ δύσκολα. Σήμερα, πού ἔχει σχεδὸν ἐκλείψει τὸ ραχιτισμός, εἶναι σπάνιες οἱ παραμορφώσεις τῆς λεκάνης.

Πάντως, οἱ ἀνεπτυγμένοι γοφοὶ ἀποτελοῦν συνήθως ἀσφαλὴ ἐγγύησι ὁμαλῆς μητρότητας. Πρέπει, ἐξ ἄλλου, ἡ κοπέλλα νὰ ναι ψηλὴ, ἡ τοῦλάχιστον νὰ βρίσκειται πάνω ἀπ' τὸ μέσον ὄρο τοῦ ἀναστήματος.

Σ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες, εἶναι εὐκολώτερος ὁ τοκετός.

Ἀν ὡστόσο ἐπιθυμῇ νὰ παντρευτῇ μιὰ κοπέλλα κοντὴ, μὴ σὰς στενοχωρήσῃ ἡ σκέψις ὅτι τὸ παιδί σὰς θάναί κι' αὐτὸ μικροκαμωμένο. Γιατὶ οἱ διαστάσεις ἑνὸς βρέους, κατὰ τὴν γέννησί του, δὲν προδικάζουν καθόλου τὸ ἂν θὰ γίνῃ ἀργότερα ψηλὸ ἢ κοντὸ. Γενικά, οἱ σωματικὲς διαστάσεις τῆς μητέρας, καθορίζουν τὸ μέγεθος πού ἔχει τὸ παιδί κατὰ τὴν γέννησί του, ἐνῶ οἱ διαστάσεις πού θ' ἀποκτήσῃ ἀργότερα.

ΙΑΤΡΟΣ

ΙΩΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτὴρ. Δέχεται 9-12 καὶ 5-7 ὥς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χάρ. Τρικρούνη 113 — Τηλ. 613 610.

τερα τὸ παιδί, ἐξαρτῶνται μᾶλλον ἀπ' τὴν σωματικὴν διάπλασι τοῦ πατέρα.

'Η ἰδεώδης μέλλουσα μητέρα, πρέπει νάναί τύπος ἐνεργητικὸς καὶ νὰ τῆς ἀρέσῃ ἡ γυμναστικὴ—ἀλλὰ χωρὶς ὑπερβολές. Κανένας ἐπιστημονικὸς λόγος δὲν προεξοφλεῖ, ὅτι ἡ μωδὴς κοπέλλα τῶν σπορ θὰ γεννήσῃ εὐκολώτερα. Ἀντίθετα μάλιστα, ἐπειδὴ τὸ παρακάνει με τὶς σωματικὲς ἀσκήσεις (τένις, βόλεϋ, ποδόσφαιρο, κλπ.), εἶναι πιθανόν νὰ ἔχουν χάσει οἱ μὺς τῆς τῆς ἰκανότητά τῆς χαλαρώσεως καὶ νὰ μένουν διαρκῶς τεταμένοι. Αὐτὸ δὲ εἶναι κακὸ γιὰ τὸν τοκετό. Ἐκεῖνο πού χρειάζεται, εἶναι νὰ ἔχῃ ἡ κοπέλλα γερούς κι' ἐλαστικούς μὺς στὴν κοιλία κυρίως, κι' ὄχι στὰ μπάτρας.

Πρέπει ἀκόμη νάναί με θέσι νὰ χαλαρώσῃ τελείως τὰ μέλη τοῦ σώματος τῆς καὶ τὸ πνεῦμα τῆς, γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἀπόλυτα.

Δὲν πρέπει νάναί ἀδύνατη, ἀλλ' οὔτε καὶ πολὺ παχειά. Ὀρισμένοι γιαντροὶ ὑποστηρίζουν, ὅτι οἱ γεοοδεμένες κυῖες κι' ἡ μωδὴς πλάτη βοηθοῦν στὸν τοκετό. Τὸ ὑπερβολικὸ ὅμως λίπος παρεμποδίζει τὶς κινήσεις τῶν μῶν.

Μὰ παίζει ρόλο κι' ἕνας ψυχολογικὸς παράγον, σπουδαῖος γιὰ τὴν μέλλουσα μητέρα: Ἄν προέρχεται ἀπὸ πολυμελὴ οἰκογένεια, ἔχει πολὺ μεγαλύτερες πιθανότητες ἐπιτυχίας στὸ νέο της ρόλο, παρὰ ἂν εἶναι μοναχοκόρη. Γιατὶ, στὴν πρώτη περίπτωσι, ἔδλεπε πάντα τὴν μητέρα τῆς νὰ θυσιάζεται στὸ καθήκον τῆς, γιὰ νὰ μεγαλώσῃ τὰ παιδιὰ τῆς, κι' ἔτσι δὲν θὰ ἐπαναστατήσῃ κι' αὐτὴ ἐναντίον τῶν κουραστικῶν ὑποχρεώσεων πού δημιουργεῖ ἡ μητρότης.

Καὶ τώρα, νὰ λίγες συμβουλές γιὰ τὸν ἄντρα, γιὰ τὸ σύζυγο, πού μαθαίνει πῶς πρόκειται νὰ γίνῃ πατέρας:

Ὅταν ἡ ἀγαπημένη σας γυναικούλα σὰς φιθυρίσῃ στ' αὐτὸ τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς, δείχτε εὐχαρίστησι κι' ἐνθουσιασμό. Ποτὲ μὴν ἐκδηλώσετε διαταγὰς ἢ ἀμφιβολία, ποτὲ μὴν τῆς πῆτε με στενοχωρία: «Δὲν ξέρω πῶς θὰ τὰ βγάλουμε πέρα τώρα...».

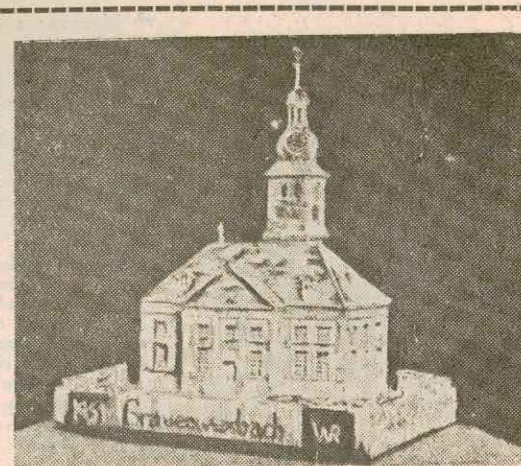
Ἀνακουφίστε τὴν με τὶς στοργικὲς σας ἐκδηλώσεις. Ἰκανοποιήστε τὶς ἀλλόκοτες ἐπιθυμίες πού τῆς προκαλεῖ ἡ ἐγκυμοσύνη. Μὴ θυμώσετε μαζί τῆς, ἀκόμη κι' ἂν τυχόν τῆς γίνετε εἰδικὰ ἀντιπαθητικὸς. Εἶναι μιὰ ἰδιότητα πού θὰ περάσῃ γρήγορα.

Ὑπάρχουν μερικοὶ σύζυγοι, πού ὑποφέρουν σωματικὰ σχεδὸν ὅσο κι' οἱ γυναῖκες τους, κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη καὶ τὸν τοκετό. ἔχουν δηλαδὴ ναυτία, πόνο, κλπ. Κατὰ τοὺς ψυχιάτρους, πρόκειται γιὰ μιὰ ὑποσυνείδητη προσπάθεια τοῦ ἀνδρὸς νὰ τραβήξουν τὴν προσοχὴν ἐπειδὴ αἰσθάνονται πῶς παίζουν δευτερεύοντα ρόλο στὶς ὥρες αὐτές.

Πάντως, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, εἶναι ψυχονευρωτικοὶ τύποι, ἀνηθῶς δὲ μοναχογυιοὶ παραχαλιδωμένοι ἀπ' τὴν μητέρα τους.

Πρωτεύουσα τιμωρία

Σὲ μιὰ πόλιν τῆς Γεωργίας ('Ηνωμένες Πολιτεῖες), ἕνας νεαρὸς ἔδωσε με χυδαῖες ἐκφράσεις μιὰ ἀξιοεῖσατι κυρία. Τὸ δικαστήριον, λοιπὸν, τὸν ὑποχρέωσε γιὰ τιμωρία του, νὰ καθαρῇ ἐπὶ ἱεστέρας Κυριακῆς τὴ σειρά τὸν κῆπο καὶ τὴν αὐλὴ τῆς!

ΛΘΛΟ Σ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Τὸ μικρὸ αὐτὸ κομφοτένχιμα εἶναι ἔργο τοῦ Γερμανοῦ ἀναπῆρου πολέμου Βίλχελμ Ράιπερ, πού τὸ κατασκεύασε χρησιμοποιοῦντας μόνο ἕνα ταμίσιδι, ἕνα σούγιά, καί... 3072 σπιτοῦλα. Γιὰ τὴν ἀποπεράτωσι τοῦ ἔργου του, πού παριστάνει τὴν καταστραμμένη ἀπ' τοὺς βομβαρδισμοὺς ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ του, ὁ Ράιπερ ἐργάσθηκε ἐπὶ 404 ὥρες!...

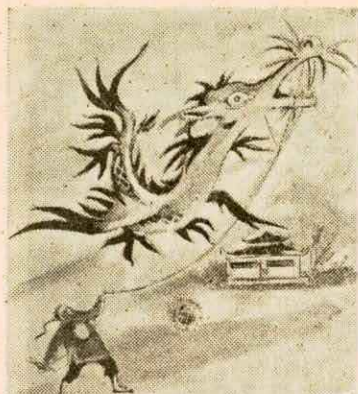
ΜΙΑ ΜΟΥΜΙΑ 5600 ΧΡΟΝΩΝ

'Η μούμια τῆς ὁποῖα κοττάζει με περιέργεια ἡ χαριτωμένη αὐτὴ κοπέλλα, ἀνήκει σὲ μιὰ Αἰγυπτιακὴ πριγκίπισσα πού πέθανε πρὶν ἀπὸ 5600 χρόνια, σὲ ἡλικία 20 ἐτῶν. Ἡ μούμια αὐτὴ ἀγοράστηκε πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τὸ μουσεῖο τοῦ Ἀμβούργου ἀντὶ 15.000 δολλαρίων.

ΠΑΡΑΣΕΝΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Σύμφωνα με μιὰ παλαιὰ παράδοσι, καθὲ νέος ὑπάλληλος, πού προσλαμβάνεται σ' ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιον ὑπὸ τοῦ Λονδίνου, πρέπει νὰ ὑποστῇ μιὰ καρτυρικὴ δοκιμασία. Γιὰ νὰ θεωρηθῇ δηλαδὴ «συναδέλφης» ἀπὸ τοὺς παλαιούς τοῦ ἐργοστασίου, τοποθετεῖται μέσα σ' ἕνα βαρέλι, γεμάτο με παχύρεστα κατακάθια ὑπὸ τοῦ ἀφίνου κατόπιν νὰ κυλήσῃ σ' ἕνα κατηφορικὸ δρόμο. Ἄν ὑποστῇ με θάρρος τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν ὁ ὑποψήφιος, δεχεται τὰ συγχαρητήρια τῶν συναδελφῶν του, πού τὸν μεταφέρουν θριαμβευτικὰ μέσα στὸ ἐργοστάσιον!...

Οι χαρταετοί της 'Ασίας είναι σωστά καλλιτεχνήματα και έχουν σχήμα πουλιών, δρακόντων και ψαριών.

Ο χαρταετός

Ως σπέρ και ως πολεμικό όπλο

Ο χαρταετός είναι ένα παιχνίδι, πού, ωρισμένες εποχές του έτους, ξετρελλάνει τα παιδιά της Ευρώπης και της 'Αμερικής.

Υπάρχουν όμως πολλές χώρες στον κόσμο, όπου ο χαρταετός είναι μια ευχάριστη απασχόληση όχι μόνο των μικρών, αλλά και των μεγάλων. Για τους Κορεάτες, τους 'Ινδούς, τους Κινέζους, τους Γιαπωνέζους και πολλούς άλλους λαούς της 'Ασίας, το πέταγμα του χαρταετού είναι ένα σπόρ, όπου παίρνουν μέρος όλοι — νέοι και γέροι.

Στην Κίνα, ή ενάτη μέρα του ενατό μηνός, γιορτάζεται με μεγαλοπρέπεια και είναι γνωστή ως «Ημέρα του Χαρταετού». Παιδιά και άντρες όλων των κοινωνικών τάξεων, συγκεντρώνονται στο πιο ανεμόδαρτο σημείο, κάθε περιοχής και εξαπολύουν αμέτρητους αέτους. Μά δεν περιορίζονται απλώς στο πέταγμα των χαρταετών. Κάνουν και αερομαχίες!

Το μέρος του σπάγγου, πού είναι κοντά στον χαρταετό, το σκληραίνουν με ένα μίγμα κόλλας και σκόνης από γυαλί ή ποσελάνη. Όταν ο σπάγγος αυτός τριφτεί πάνω στο σπάγγο του χαρταετού ενός αντίπαλου, τον κόβει και ο χαρταετός ταξιθεύει ακυβέρνητος και χάνεται ή πέφτει.

Η μανία της χαρταετομαχίας είναι τόσο μεγάλη στην Κίνα και στην ανατολική 'Ασία, ώστε είναι συνηθισμένο το θέαμα εμπόρων, πού πετούν χαρταετό, ενώ περιμένουν πελάτες, προπονούμενοι έτσι για την «Ημέρα του Χαρταετού».

Οι χαρταετοί της 'Ασίας είναι τεράστιοι. Έχουν συχνά δύο ή τρία μέτρα διάμετρο και είναι φτιαγμένοι από καλάμη μπαμπού, σκεπασμένοι με χαρτί ρυζιού ή με πολύ λεπτό μεταξωτό.

Είναι δε σωστά καλλιτεχνήματα. Έχουν σχήμα πουλιών, δρακόντων, θορίων και ψαριών. Ο Σουλτάνος της Γιορδανίας, στη Μαλαισία, έστειλε το 1893, στην «Έκθεση του Σικάγου», δεκαπέντε τέτοιους χαρταετούς, πού ήταν τόσο καλλιτεχνικά κατασκευασμένοι, ώστε αγοράστηκαν άμεσα σε πολύ υψηλές τιμές από συλλέκτες έργων ασιατικής τέχνης.

Οι 'Ασιάτες κατασκευάζουν επίσης όμορφους «ήχητικούς» χαρταετούς, πού, καθώς πετούν ψηλά, ακούν μακροδύνατοι μουσικούς ήχους, πού ακούγονται σε μεγάλες αποστάσεις. Τό πετυχαίνουν δε αυ-

τό δένοντας στον χαρταετό κούφιας και διάτρητες ρίζες από μπαμπού. Σε μερικά μικρά χωριά, μάλιστα, οι Κινέζοι δένουν τους ήχητικούς χαρταετούς στις στέγες των σπιτιών τους και τους αφήνουν να πετούν όλη τη νύχτα. Πιστεύουν, ότι ο ήχος των χαρταετών διώχνει τα κακά πνεύματα.

Σε μερικές χώρες το πέταγμα του χαρταετού αποτελεί θρησκευτική τελετή. Οι 'Ιθαγενείς Μασοί, π. χ. της Νέας Ζηλανδίας, πιστεύουν, ότι, όταν εξαπολύουν ένα χαρταετό, έρχονται σ' έπαφή με τους θεούς. Γι' αυτό συγκεντρώνονται συχνά σε μία κορυφή και πετούν αέτους, ψάλλοντας θρησκευτικούς ύμνους και κάνοντας θυσίες.

Στην Κορέα, ο χαρταετός έχει παίξει σημαντικό ρόλο στο παρελθόν σε στρατιωτικές επιχειρήσεις. Έδώ και εκατό χρόνια, ένας Κορεάτης στρατηγός πάσχιζε επί μέρες να δώσει θάρρος στα στρατεύματά του και να τα πείσει να επιτεθούν εναντίον των θέσεων του έχθρου. Είχε πιά άπελπιστή, ότι θα κατάρθωνε να έμψυχώση τους άντρες του, όταν μία νύχτα σκέφτηκε να εξαπολύσει ένα χαρταετό μ' ένα μεγάλο φανάρι στην ούρα του. Τό κόλπο του έπιασε. Οι στρατιώτες νόμισαν, ότι τό μυστηριώδες φώς πού φάνηκε στον ουρανό, ήταν τό άστρο της νίκης και επέτεθησαν εναντίον του έχθρου με τόση αυτοπεποίθηση, ώστε τον συνέτριψαν.

Ένας άλλος Κορεάτης στρατηγός, έχρησιμοποιήσει ένα χαρταετό για να περάσει ένα σκηνί στην άπέναντι όχθη ενός ποταμού και ν' άρχισή έτσι τό χτίσιμο μιάς στρατιωτικής γέφυρας.

Μά δεν είναι μόνο οι 'Ασιάτες πού σκέφτηκαν να χρησιμοποιήσουν τον χαρταετό για πολεμικούς σκοπούς.

Ο Μπάντεν Πάουελ, ένας λοχαγός των Σκώτων Φουάρν, κατασκεύασε τό 1890 ένα πελώριο χαρταετό ύψους 10 μέτρων, τον όποιον έσκόπευε να χρησιμοποιήση για να ανεβάξη σε όποτομες πλαγιές βουνών δολοκλήτους λόχους πεζικού! Δεν κατάφερε όμως με τον χαρταετό του παρά να ανυψώση δύο μόνο μέτρα από τό έδαφος.

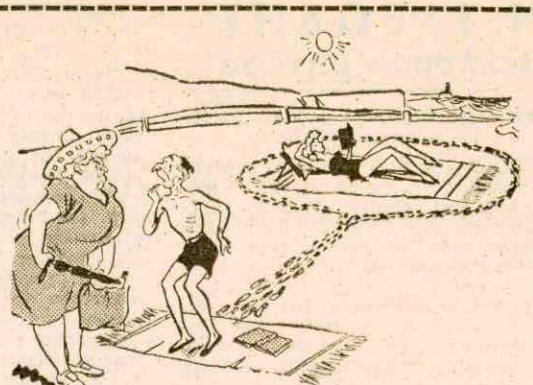
Χωρίς όμως να άπογορευτή, ό έπινοητικός λοχαγός, έπέμεινε στα πειράματά του και κατασκεύασε άργότερα ένα όκταέδρο χαρταετό, πού είχε ύψος και βάθος τέσσερα μέτρα και πού τον σήκωσε 40 μέτρα ψηλά!

Ός τό 1925, οι 'Αμερικανοί έκαναν τις στρατιωτικές παρατηρήσεις τους σε μεγάλο βαθμό με τη βοήθεια χαρταετών.

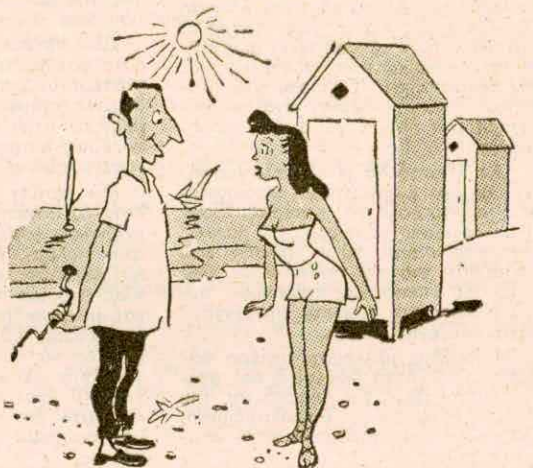
Ένας τέτοιος χαρταετός, κατέκτησε τό 1910 ένα παγκόσμιο ρεκόρ στο όρος Γουέδερ της Βιργινίας, φτάνοντας σε ύψος 7.000 μέτρων! Ο σπάγγος πού έχρησιμοποιήθηκε είχε μήκος 13.500 μέτρων και είχε επάνω του δεμένους άλλους 9 βοηθητικούς χαρταετούς για να μην κινή ο σπάγγος με γάλη «καλιά»!

Ο όμορφος χαρταετός σαν σπόρ και παιχνίδι βλέπουμε πως κατέκτησε τα παιδιά και σαν βοηθητικό πολεμικό όπλο τους μεγάλους.

Ίσως, σε μερικές γενεές, όταν οι πολιτισμένοι άνθρωποι, βαρεθούν πιά την τηλεόρασι, τό ραδιόφωνο, τους ηλεκτρονικούς έγκέφαλους και τις άτομικές έκρήξεις, στραφούν πάλι στους χαρταετούς και κατασκευάσουν τους μεγαλύτερους και τους πιο ύψιπτείς χαρταετούς του κόσμου. Φυσικά, οι χαρταετοί αύτοί θα σ' αδιάκατευθυνόμενοι!

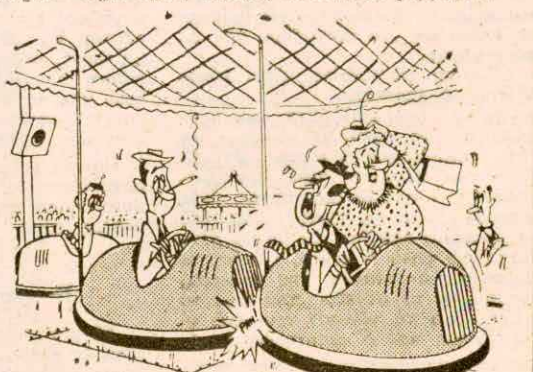
— Τί πατημασιές είναι αυτές πού βλέπω γύρω απ' τό κορίτσι;
— "Αργήσες νάρθης, γυναικούλα μου, και πήγα ως εκεί για να δώ την ώρα της...

— Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί επιμένετε να μάθετε ποιά είναι ή καρμλίνα μου;

— Φρέσκα ψάρια, δυστυχώς, δεν έχω σήμερα, κύριε. Έχω όμως ωραίες καπνιστές ρέγγες!...

ΣΤΟ ΔΟΥΝΑ-ΠΑΡΚ

— 'Αδέλφιε!...

Συζυγική κατανόησις

Μία άναγνώστριά μας παντρεμένη και με δύο παιδιά, μού γράφει με τό ψευδώνυμο «Θόμα τό καβή κοντο» ότι δεν παντρεύτηκε από έρωτα, ότι δεν άγάπησε ποτέ τον άντρα της, ότι είναι άποφασισμένη να δώσει ένα τέλος στη ζωή της...

Κακό παντρεμένη: Ο γάμος είναι ένα λαχείο, λένε μερικοί. Έγώ δεν τό παραδέχομαι. Πολλές κοπέλλες παθαίνουν αυτό πού συνέβη σέ σάς. Τρέχουν με ένθουσιασμό, πρós τό γάμο, χωρίς να ρωτήσουν, χωρίς να ενδιαφερθούν, ποίος είναι αυτός πού παντρεύονται. Και ξαφνικά ο συζυγος παρουσιάζεται με χίλια δύο ελαττώματα.

Δεν είναι, λοιπόν, λαχείο ο γάμος. Είναι κακοκεφαλία και άπερισκέψια του κοριτσιού, όταν δεν ρωτά, ούτε κι' αυτούς τους γονείς της, τί κάνει. Τι να σάς πώ τώρα; Δείχτε του τρυφερότητα, δείχτε του όλο τό ενδιαφέρον σας να τον συγκρατήσετε από τον κατήφορο. Αν δεν μπορούσατε τότε αλλαγαγήτε απ' αυτόν με τό νόμιμα μέσα, πού υπάρχουν.

Γαρούφαλακι: «Έχετε κάθε δικαίωμα σαν νέα πού είστε ν' άγαπήσετε κι' έσεις ένα νέο. Έχετε, όμως, και καθήκον άπέναντι του έαυτού σας και της οικογενείας σας να διαφυλάξετε την καλή φήμη και τό σεβασμό του σπιτιού σας, ως και την αξιοπρέπεια τη δική σας. Γι' αυτό πριν παρασφύρθε σ' ένα άσκοπο αίσθημα, άναρωτηθήτε άν μπορή αυτό τό αίσθημα να φτάση σ' ένα γάμο. Καλά θα κάνετε να ζητήσετε και τη γνώμη της μητέρας σας.

Μαθητρίουλα: Για να επιτύχετε αυτό πού θέλετε, δεν είναι δύσκολο. Άρκει, να είστε σοβαρή, να μη δίνετε άφορηή σέ κανένα να υποπτεύεται ότι μπορεί να σάς κερδίση. Μά μην πέσετε ποτέ στο σφάλμα ν' άναμνηστέτε σε γράμματα πού θα σάς στείλουν, για να σάς άνυψήσουν με ωραία λόγια και ύποσχέσεις.

Σε μία στιγμή μητέρα: Είμαι κι' εγώ τώρα ευχαριστημένη, πού σάς έδωσα τη χαρά και τη λύσι με τη συμβουλή μου. Όλα συνέβησαν κατ' ευχήν, έτσι, πού να φύγη ο έπιόλτης από τη ζωή σας. Σας εύχομαι κάθε ευτυχία κοντά στον άντρα σας και στο παιδί σας.

Άτυχο Ρωμαίο: Το γράμμα σας καταλήγει ως εξής: «Θά ήταν κρίμα να χάση ένας τέτοιος βαθύς έρωσ και μία τόσο αγνή και τρυφερή άγάπη σαν τη δική μας». Βέβαια, είναι! κρίμα, αλλά αφού σάς είναι άδύνατον ν' άμνηστέτε αυτή τη μεγάλη άγάπη, Νά περιμένετε επτά χρόνια — για τί τόσα σάς χρειάζονται — για ν' άπελευθερωθήτε από όλες τις ύποσχέσεις σας: Μεσα σ' αυτά τό επτά χρόνια θα έχετε περάσει από τόσες ψυχικές και κοινωνικές καταστάσεις, πού αμείβωλλαν άν θο σάς μνήν καν ή άνάμνησι της μεγάλης σημερινής άγάπης σας. Καλά θα κάνετε, λοιπόν, δλ αυτό πού μού γράφατε, να τό συζητήσετε με τη νέα και να χωρίσετε ευγενικά, φιλικά και πολιτισμένα. Μη συμπληρώνετε μία καταστροφή με τους διαταγμούς σας. Άρκετά είστε ένοχος! Γιατί τό ξεράτε όλα αυτά κι' από πριν.

Σπανιόλα: Τό δώδεκα χρόνια αυτά πού τον γνωρίζετε σταθεροποίησαν μέσα σας ένα σκοπό, πού άν πραγματοποιήθι, θα σάς κινή ευτυχισμένη. Τό καταλαβαίνω. Δεν καταλαβαίνω, όμως, γιατί, αφού παίζετε «κράνο» γράμματα τό μέλλον σας, τροφοδοτείτε με μία διαρκή άγωνία την ψυχή σας. Είστε αρκετά μεγάλη, όπως

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ

Ιατρός

Δερματολόγος — Αισθητική

Δεχεται 11 — 1 και 5 — 7
Σέκρη 4 σ' όσοφος. Πάροδος Κανάρη. Τηλ. 612-450.

λέτε και έχετε όλο τό θάρρος της γνώμης σας. Μην περιμένετε, λοιπόν, ούτε στιγμή. Αν ή συζήτησι, πού θα κάνετε, βγάλλι θετικά συμπεράσματα, τότε όλα πάνε καλά. Αν όχι, τότε μη διστάσετε να τό πείτε. Ελπίσμαι πολύ, αλλά γελαστικά. Και χωρίς να διακόψετε τις φιλικές σας σχέσεις, μη διστάσετε — με τό άσπαιο πάντα — να τό προτείνετε, από δλ κι' έμπρός, ν' αναλάβη για σάς, αυτό πού φροντίζετε διπλωματικά εσείς για εκείνον.

Πονεμένη ψυχή Λ. Ι. Κ.: Όύτε να σκοταφθεί, ούτε ν' άπελπίσετε τόσο πολύ. Καθήστε και σκεφθήτε μόνο, γιατί άραγε οι γονείς και των δύο σας δεν θέλουν αυτό τό γάμο; Ασφαλώς κάποια αίτια θα ύπάρχη. Αίτια τέτοια, πού άν παρασφύρθε ή συγκαταβούν αύτοί να παντρευθήτε, θα έσπαζαν εις βάρος σας. Φανίτε, λοιπόν, λογική, και άκούστε τους γονείς σας πού είναι πιο ήλίκιωμένοι και πιο πειραμένοι.

Άλεξάνδρινο νέο, Αίγυπτο: Με τό να πληροφορήσετε τον άδελφό σας για τη διαγωγή της γυναικάς του, δεν πρόκειται να τον κάνετε ευτυχισμένο όπως νομίζετε. Αντίθετος θα τό κάνει μεγαλύτερο κακό, γιατί πιθανόν να νομίζι τώρα, ότι αυτό πού ξέρει αυτός δεν τό υποπτεύεται άλλος κανείς και να διατηρή την άμυδρά έλπίδα, πως μπορεί να κινή και λάθος.

Φαντασθήτε, λοιπόν, ξαφνικά, να τό άποκαλύψετε την πλάνη του, έσεις ο ένοχος, πού πρώτος δεν σεβάσθηκετε την τιμή του άδελφού σας και πού έπρεπε να επιληψήτε τη νύφη σας για την στυγνία παραφορά της. Μην έμμεβαίνετε, λοιπόν, στην ευτυχία ή στη δυστυχία του άλλου.

Άμαπόλα — 53: Είμαι πολύ ευχαριστημένη πού με ξαναβρήκατε, έπειτα από πέπε χρόνια. Είδατε, λοιπόν, πόσο άλλαξαν τά πράγματα από τότε; Η σημερινή περίπτωσί σας είναι πολύ ενδιαφέρουσα, δσο και λεπτή. Κατά τη γνώμη μου ο άνθρωπος αυτός έχει κάποιο δραματικό, στη ζωή του. Θα τό άποσπάσετε τό μυστικό και θα τον κάνετε ταυτόχρονα πιο ευτυχισμένο, άν τό δείξετε ειλικρίνεια. Νά επιμένετε, μάλιστα, ότι γι' αυτόν δεν μπορείτε να κρατήσετε κανένα μυστικό κι' ότι ιωιώθετε την άνάγκη να ξαλαφρώσετε την ψυχή σας. Αυτό θα τον φέρη σε πλήρη επικοινωνία μαζί σας. Και θα ξαλα-

φρώση κι' αύτός την ψυχή του για να ελευθερωθή από τό βάρος του μυστικού. Τότε νά δείξετε ένδιαφέρον, να τον περιγυροήσετε, να τον ένιοχώσετε με τά λόγια σας, όσο σοβαρό κι' άν είναι τό μυστικό του. Έπειτα, δλ τό άλλα θάρδον μόνο τους.

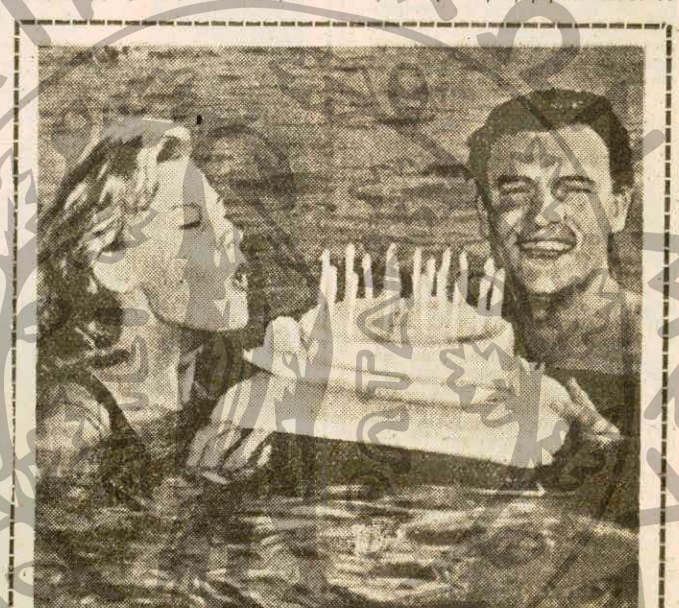
Πένθιμο πούλι: Ποτέ δεν γράφουν με μολύβι. Έδιάβασα, όμως, τό γράμμα σας με προσοχή κι' έβγαλα τό συμπέρασμα ότι ένας νέος με μέλλον σαν κι' έσας πρέπει να είναι πιο θετικός στις δουλειές του. Κι' αφού μάλιστα άσχολεύεται με τό έμπόριο δεν πρέπει να άνακατέμει με τις δουλειές των άλλων. Πριν προχωρήσετε, λοιπόν σε άβασια ριζωμένα αίσθηματά όπως γράφατε, θα έπρεπε, αφού σάς άρσε εκ πρώτης όψεως, να πάρτε πληροφορίες γι' αυτήν.

Έτσι, όταν θα μαθαίνετε ότι είναι άρραδωνισμένη, δεν θα προχωρούσε τό αίσθημά σας και δεν θα σκεπτόσασταν να παρεμβάλετε έμπεδία στην ευτυχία δύο νέων.

Θαλασσοδύκος Καστόριος: Δεν είμαι ή κατάλληλη να σάς δώσω τις συμβουλές πού θέλετε για να κατακτήσετε την κοπέλλα αυτή και να μού έσθε ευγνώμων, όπως γράφατε. Μπορώ όμως να σάς κάνω μία ύπόδειξι: Μην έχετε έμπιστοσύνη στο νεανικό ένθουσιασμό σας και μην ύπόσχεσθε τίποτα για τό μέλλον, αφού από σήμερα ως τότε πρέπει να περάσουν 7 χρόνια. Σ' αυτό λοιπόν τό μεταξύ θαχτεί γνωρίσει πολλές άλλες κοπέλλες και θα αλλάξετε γνώμη για δσα σήμερα ύπόσχετε. Φανίτε, περισσότερη ιπποσύνη και μην έκθέτετε τη μικρούλα.

Άγνη καρδιά, 35: Από δσα μού γράφατε, βλέπω, ότι πέσατε άπάνω σ' έναν ειλικρινή και τιμιο νέο, πού θα έχη πολύ σοβαρούς λόγους για να μην δημιουργήση σχέσεις μαζί σας: Μπορεί να είναι παντρεμένος κάπου άλλο ή να έχη δώσει τό λόγο του, ή να έχη μεγάλες οικογενειακές ύποχρεώσεις. Δεν είναι λοιπόν, δίολου φαστό, επειδή άρεσε σέ σας, να φανή έκείνος ψεύτης και επιπόλαιος στις ύποσχέσεις του. Βγίθε από τό δρόμο του, γιατί κάνετε κακό τόσο σ' αυτόν, όσο και στον έαυτό σας.

Μία φορά αγάπησα Τ. Σ. Γ. 30: Πρέπει να έξερετε ότι τη στυλή αυτή τη φορούν τόσον οι

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ

Η νεαρά ήθοποιός του γαλλικού κινηματογράφου Έλέν Ρεμί, πού άρραδωνιστήκε πρσ έβδομάδων με τον συζυγά της Πιέρ Κρεσσού, άναμει υπερβολικά τη θάλασσα. Ο άρραδωνιστής της πού χωρίζε καλά την άγάπη της στυ, παρηγγίλει μία πλοή τούρτα και ώργάνωσε μία θαλασσινή γιορτή, κατά την όποια η Έλέν Ρεμί έσδυσε κολυμπώντας τα 20 κεράκια της τούρτας της.

πλούσιοι όσο και οι πτωχοί. "Εκείνοι όμως, που έχω να σας συμβουλεύω είναι να μη παρασυρθείτε από τη σολή του, αλλά να είστε σοβαροί κι' επιφυλακτικοί απέναντί του. Κι' αν πραγματικά σας αγαπάει, μπορεί να δείξει την αγάπη του με πιο θετικό τρόπο. Πάρθε στο σπίτι σας, να βρή τους δικούς σας και να τους μιλήσει για το ζήτημά του.

Κ ρ υ φ ή ά γ α π η — Π.Ο.Ε.: Δεν πρέπει να στενοχωριέστε μ' αυτό που σας συνέβη, ούτε να παραπονιέστε με τον εαυτό σας, ότι έδειξατε φόβο ή εγωισμό. "Απλούστατα φανήκατε φρόνιμη και λογική. Φαντάζομαι όμως ότι ο νέος αυτός δεν σας αγαπούσε πραγματικά. Γιατί αν σας αγαπούσε, παρ' όλο που τον εμπόδιασε σεις, εκείνος έπρεπε να πάει να βρή τους δικούς σας. "Επίσης αν σας αγαπούσε, θα παραμελούσε θυμούς και παρεξηγήσεις και θα έρχοταν άμέσως σε επικοινωνία μαζί σας. Νομίζω, λοιπόν, ότι δεν είναι άξιος της αγάπης σας και ότι δεν αξίζει τόσες πολλές θυσίες.

Δ α μ γ κ α λ ή: Δεν σας συμβουλεύω ν' αρχίσετε μία τέτοια αλληλογραφία. Θά παρασυρθείτε σε αισθητά, που έκεινοι δεν θα τα έχουν. "Εσείς δε θα υποφέρετε. Θα εκτεθήτε, και τα γράμματά σας, οι φωτογραφίες σας, θα βρίσκονται σε ξένα χέρια. "Ετσι, αν παρουσιασθή κανένας νέος να σας ζητήσει, θα βρεθήτε εκτεθειμένη. "Αποφύγετε, λοιπόν, τέτοιου είδους σχέσεις.

Ω: Μόλις φτάσατε στην "Αθήνα ζητήσατε άπαιτητικά από μία κοπέλλα, που συναντήσατε τυχαία, να σας πει ότι σας αγαπάει. Είναι σωστό αυτό; Με το να βρήτε εργασία και να νοικιάσετε ένα δωμάτιο, αυτό δεν είναι βάσι σταθερή, για ένα μαθητή μάλιστα, να δημιουργήσει οικογένεια. "Εκτός αν έχετε αρκετή περιουσία. Τότε συναντήστε τους γονείς της νέας και εκθέστε τους τα σχέδιά σας. "Αλλιώς, αφήστε την ήσυχη. Μην την ξεμυαλίζετε και κυττάξετε τα μαθηματά σας.

Φ τ ε ρ ό σ τ ό ν ά ν ε μ ο: "Εχω λάθει κι' άλλα γράμματα σαν το δικό σας. Αυτή η έπιπολαιότητα, όπως τη χαρακτηρίζετε, δεν είναι πράγμα ασυνήθιστο. Τη βρίσκει κανείς σε πολλές κοπέλλες. Σεις, όμως, είσατε και μορφωμένη, έχετε μία κοινωνική θέσι, εύθυνες, καθήκοντα. Γι' αυτό, νομίζω, πως η καλύτερη λύσι για σας, είναι ένας γάμος, μ' έναν άνθρωπο εκτός του επαγγέλματός σας. Δεν είναι, δά, και τόσο άσχημο αν παντρευτείτε έναν ευκατάστατο, που θα σας προσφέρει μία άνετη ζωή, κι' άφοσιωθείτε στη δημιουργία ενός σπιτιού.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Άνωνυμα γράμματα

Ψυχή στην αμφιβολία, Κυψέλη: "Αφ' ότου συνδέσκατε αισθηματικά, θα έχετε, βέβαια, καταλάβει το χαρακτήρα του καλού σας και είσατε αρκετά ήδη σε θέσι να εκτιμήσετε την ειλικρίνειά του και να συμπεράνετε, αν αληθινά είναι αξίος της αγάπης και της εμπιστοσύνης σας. Συνεπώς τα άνωμαλα γράμματα με τις συκοφαντίες εις βάρος του, που σας στέλνουν κάθε τόσο, εσείς μόνη σας έπρεπε από μιάς αρχής να τα περιφρονήσετε και να μην αφεθήτε να σας έπηρέασουν τόσο ψυχικά, ώστε ν' αρχίσετε να φοινασθε ψυχρή στον άνθρωπο που αγαπάτε και σας αγαπάει. "Αλλωστε σεις ή ίδια είσατε σε θέσι να εκτιμήσετε κατά πόσον είναι βάσιμες ή όχι οι πρόστυχες καταγγελίες που παίρνετε και οι άποιες δεν αναφέρονται σε κανένα πραγματικό θέμα, για το όποιο αξίζει να τεθή έκποδών ο καλός σας! Θά έπρεπε να δείξετε περισσότερη ψυχραιμία και να έχετε μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στον άνθρωπο που αγαπάτε, περιφρονώντας τους ταπεινούς και κακούς κουτομυόληδες, που από ζήλεια θέλουν να σας κάμουν κακό!

Τ σ α γ γ α ρ ό π ο υ λ ο, Πειραιά: "Αληθεια, είναι αξία άπορίας αυτή η παράξενη, ή άκατα-

νόητη νοοτροπία και συμπεριφορά της γυναίκας σας, που κάθεται και διαδίδει, όπως μου γράφετε, ένα σωρό ψευτιές και γελοιότητες εις βάρος σας ανάμεσα στους γνωστούς σας. Μά τι έχει πάθει ξαφνικά και φέρεται έτσι; Τι επιδιώκει; "Εγώ, όπως καταλαβαίνετε, δεν είμαι σε θέσι, άγνοωσθι και από μακριά, τίποτε να συμπεράνω: Μήπως έχει προσβληθώ από κάποια ύστερία; "Η, άκόμα, έσείς, έστω και χωρίς να το θέλετε, της δώσατε άφορη; Πρέπει, με προσοχή, αλλά και ένδιαφέρον, να εξακριβώσετε τα πράγματα, πάντα, βέβαια με ήσυχο τρόπο και εύγενεια. Μία μέρα ζητήστε της να σας εξήγησθι, γιατί έπιμένει να φαντάζεται και να διαδίδει πράγματα άνωστατά, που δεν στηρίζονται πουθενά; Ρωτήστε την τέλος ποτέ την αφήσατε νηστική ή ποτέ το έφερε πως δεν εργάζεσθε, όπως ισχυρίζεται; Δείτε της όλη την καλωσύνη σας και προσπαθήστε να την κάμετε ν' αντιληφθή ότι δεν εινε σωστά αυτά που λέει. "Αν όμως εξακολουθήσθι τα ίδια, τότε μάλιστα με τους δικούς της και προειδοποιήστε τους ότι, αν δεν πρόκειται για κάποια νευρολογική ή ψυχική φάσας παθολογική έκδηλωση, θ' αναγκασθήτε να ζητήσετε διαζύγιο, ενόσω δεν πάψη ή περιεργή γυναίκα σας αυτήν την εξωφρενική τακτική.

Α δ ι κ η μέ ν η: Δεν ξέρω πως έτυχε να παραμερισθώ το γράμμα σας από το άλλο της αδελφής σας κι' έτσι μόνο σημερα άπαντα χωριστά σε σας. "Απ' όσα μου γράφετε και σεις, συμπληρωματικά με την αδελφή σας, καταλαβαίνω πως ή μητέρα σας έχει έμμενες ιδέες. Κι' άκόμα δείχνει μία έντελως άδικαιολόγητη έλλειψη εμπιστοσύνης για σας, τις θυγατέρες της. "Αλλοιώς, δεν μπορού να εξηγήσω γιατί στην μόν αδελφή σας δεν επιτρέπει να σπουδάσθι ζωγραφική, αφού έχει ταλέντο, έσας δέ, πάλι σας έμποδίζει να εργασθήτε, γιατί ρωθόταν τους κινδύνους που διατρέχει μία κοπέλλα,

όταν θελήσθι να εργασθή, στην σημερινή εποχή. Αυτή όμως ή έπιφύλαξι της έχει πολύ σχετική αξία. Γιατί ακριβώς σημερα ή γυναίκα έχει χειραφετηθή κι' έδειξε πειστικότητα στον άνδρα ότι πρέπει να την υπολογισθί και να την σεβέται σαν ίση του, σαν άνθρωπο εξ ίσου ικανό και με τα ίδια δικαιώματα για τη δουλειά και για τη ζωή. "Εξ άλλου ή γυναίκα, όταν έχθι την αξιοπρέπεια και την έντιμότητα άνεπτυγμένη δεν κινδυνεύει πουθενά και είναι ικανή μόνη της και αξία ν' αντιμετώπισθι κάθε ήθικο κίνδυνο. Αυτά, λοιπόν, να πητε και να εξηγήσετε στην καλή σας μητέρα. Και ελπίζω ότι θα πεισθί να σας αφήσθι να δημιουργήσετε το μέλλον σας, αφού τόσες ικανότητες και τόσα χαρίσματα έχετε για να το επιτύχετε.

Δ ι σ τ α κ τ ι κ ό: Κατά σύμπτωση και το δικό σας γράμμα αναφέρεται στην εργασία της γυναίκας! Μά οι δικές σας οι έπιφύλαξεις εινε πιο στοχαστικές και πιο δικαιολογημένες. Μου γράφετε ότι πρόκειται σύντομα να παντρευθήτε με μία καλή κοπέλλα, με την όποια σε όλα ταίριαζε και ότι μόνο μία αίτια διαφωνίας υπάρχει μεταξύ σας: Το ότι ή γυναίκα σας έπιμένει να εργάζεται και μετά το γάμο σας, κι' όχι στην ίδια πόλι, αλλά μακριά από σας, σ' έπαρχια. Αυτό, πραγματικά, κι' εγώ το βρίσκω πολύ, πως να το πώ, ξεκαρφωτό. Γιατί πως θα γίνη, αλήθεια, να στερεωθί γάμος και να δημιουργήθι οικογένεια, όταν εινε χωρισμένοι οι σύζυγοι; Κάποια δικαιολογία θα ύπήρχε στην έπιμονή της, αν την άναγκαζε ο οικονομικός λόγος ή αν, επί τέλος, ύπήρχε κάποια δυνατότης μεγάλου κέρδους για ένα ώριμένο διάστημα, που θα συγχωρούσε έναν προσωρινό χωρισμό. "Αλλά, αφού έσείς με την εργασία σας, άπολαμβάνετε αρκετά και συνεπώς δεν λογαριάζετε την οικονομική βοήθεια της μελλούσης συζύγου σας, βρίσκω ότι αυτό πρέπει και να την πείσθι

και να την κολακεύσθι, ώστε να παύσθι νά... δυστροπή.

Α ί σ θ α ν τ ι κ ή κ α ρ δ ι ά, Διδυμότειχο: Ευχαριστούμε θερμά για τις καλές σας κρίσεις και για τις ευχές σας στο περιοδικό μας. Χαίρομαι που ο "Εθναυρόρς", όποιος μου γράφετε, σας δίνει τόση χαρά και άναστασσει τις γνώσεις σας με τα ένδιαφέροντα, ευχάριστα και μορφωτικά περιεχόμενά του. "Όσο για τη συνεργασία σας ο "Εθναυρόρς" δεν δημοσιεύει τέτοιου είδους "φιλοσοφο-κοινωνικές" μελέτες. "Υπάρχουν όμως άλλα περιοδικά, όπου θα μπορούσατε να τις στείλετε.

Έ ν α κ ρ υ φ ό α ί σ θ η μ α: Κατ' άρχην βρίσκω πολύ λογική την έπιφύλαξι σας και είμαι πρόθυμη να συμφωνήσω με τη γνώμη σας, ότι διαφορά δεκαπέντε χρόνων μεταξύ δυο άγαπημένων προσώπων είναι κάτι, που πρέπει να το λάβη κανείς υπ' όψι του, προκειμένου να συνάψη γάμο. "Αλλά γιατί θέτετε όλο το ζήτημα μόνο στο άπώτερο μέλλον και φοβάστε τι πρόκειται ίσως να συμβή μετά δεκα και δεκαπέντε χρόνια και δεν υπολογίζετε και τον άλλον παράγοντα, τον σίγουρο και παρόντα, δηλαδή την αγάπη σας; "Όταν το τόσο ώραιο αίσθημά σας ένώνει και τους δυο όπως μου γράφετε, γιατί δεν πιστεύετε ότι αυτό ακριβώς θα σας σπηρίξθι και στον γάμο σας και θα εξασφαλίσθι την άμοιβαία κατανόησι και έμπιστοσύνη; "Εχουμε δέ τόσα παραδείγματα ζευγαριών που παντρεύτηκαν, μ' όλη τη διαφορά ήλικίας μεταξύ τους και όμως έζησαν πιστά και άγαπημένα. Λοιπόν, αφού είσατε και οι δυο σίγουροι για την αγάπη σας, μη δειλιάσετε. Σας εύχομαι να ζήσετε και να εύτυχησετε, άπολαμβάνοντας κάθε χαρά που αξίζει στο ώραιο σας αίσθημα.

Σ. Τ. Π. 194: Δεν μπορώ, βέβαια, να ξέρω εγώ για ποιο λόγο ή άρραβωνιστική σας, ζαφνικά σας παράγγειλε ότι διαλύει την μνηστεία σας και σας άφησε κι' έφυγε για άλλον τόπο. Την αίτια έσείς θα πρέπει να την εξακριβώσετε και θα αξίζει ίσως να της ζητήσετε να σας εξήγησθι αυτή την πρωτόκουστη συμπεριφορά της, ή όποια είναι άχαρακτήριστη, γιατί έσείς ύπήρξατε απέναντί της σε όλα εν τάξει και, κατά συνέπεια, δεν της εδώσατε την παραμικρή άφορη ή παρεξηγήσθι. "Αν όμως, όπως υποθέτετε, ή νέα διέλυσε τον άρραβώνα σας από περιφρόνησι για το επάγγελμά σας, τότε, άγαπητέ μου, έχω να σας πώ ότι καλά έκανε που χώρισε, γιατί δεν πρόκειται για λογική κοπέλλα, αν αληθινά σκέφθηκε έτσι. "Όσο για σας, πρέπει να έξερετε, ότι κανένα επάγγελμα δεν είναι ταπεινό και άνάρμοστο για όποιονδήποτε άνθρωπο, έφ' όσον εινε έντιμο. Και σεις ο ίδιος πρέπει να είσατε υπέρφανος, γιατί με τον τίμιο κόπο και την άξιώσυνή σας εξασφαλίζετε τα μέσα της συντηρήσεώς σας. Και είναι ψωροπερήφανη ή κοπέλλα που θα σκεφτόταν ότι δεν θα της ταίριαζε τάχα, έπειδή εργάζεσθε βοηθός σε γκαράζ, χωρίς να λογαριάζη τον χαρακτήρα σας, τις άρετές σας και τον ψυχικό σας κόσμο. "Εννοια σας όμως και θα βρήτε ασφαλώς κάποιαν άλλην λογική και σθεαρή κοπέλλα, που εκτιμώντας τα χαρίσματα και την επαγγελματική σας εργαστικότητα θα δεχθί με χαρά της να γίνη σύζυγός σας και να σας χαρίσθι την αγάπη της. Μη στενοχωριέστε, λοιπόν, με την άλλη, αλλά περιφρονήστε την με την σιωπή σας, όπως της αξίζει!

Δ υ ό κ α ρ δ ι έ ς σ' έ ν α α ί σ θ η μ α: Μου γράφετε τα έξης: «Είμαι δεκαέξη χρόνων και μοναχογιός, μαθητής έμπορικής σχολής. "Αγαπώ μία δεύτερη αδελφούλα μου κι' εκείνη μ' αγαπά. Σας παρακαλώ να μου πητε, αν μπορούμε να παντρευτούμε από λόγους συγγενικούς. Σας άπαντώ, λοιπόν: "Ο γάμος συγγενών όπως έσείς και ή άγαπημένη σας άπαγορεύεται από την θρησκεία, φυσικά δέ και το έρωτικό αίσθη-

μα μεταξύ δυο δεύτερων εξαδελφών πρέπει να θεωρηθί άμαρτία. "Αλλά εξ ίσου άμαρτία πρέπει να θεωρησώ εγώ και το γεγονός, ότι κάθεστε και μπλέκεστε σε τέτοιες περιπέτειες και νεανικές έπιπολαιότητες, στην έπικίνδυνη μάστιγα αυτή ήλικία της άγνοιας και της άπειρίας, αντί, σαν καλό και φρόνιμο παιδί ν' άφοσιωθήτε αποκλειστικά και με ζήλο στις σπουδές σας. Οι σπουδές σας άποτελούν την προύποθεσι και το βασικό στηρίγμα για το μέλλον σας και συνεπώς πρέπει να δώσετε σ' αυτές και στην έπιτυχία τους μεγάλη σημασία και να διαθέσετε όλον σας τον καιρό και όλη σας την αξία και την ένεργητικότητα. "Αργότερα, όταν τακτοποιήσθι στη ζωή και εξασφαλίσετε το μέλλον σας, τότε, θα έχετε πολλές ευκαιρίες να ζήσετε κι' έσείς ένα ώραιο κι' ευγενικό αίσθημα και να δημιουργήσετε οικογένεια, αλλά βέβαια όχι και με τη δεύτερη εξαδελφή σας. Το ένδιαφέρον σας για την νέα αυτή προέχεται από την αισθηματική άπειρία και την περιέργεια της ήλικίας σας, αλλά δεν είναι σωστό να συνεχισθί...

Γ υ μ ν ά σ τ ρ ι α έ ρ ω τ ε υ μ έ ν η, Δραπετσώνα: "Εχετε άπόλυτο δικη, να κρατάτε αυτή την έπιφυλακτική στάσι απέναντι του νεαρού άγαπημένου σας και θα κάνετε πολύ καλά να την κρατήσετε άποφασιστικά, ώσπου τέλος πάντων αντίληφθί ότι οι προτάσεις που σας κάνει και οι τολμηρές αξιώσεις του προσβάλλουν και την ήθική αξιοπρέπεια σας και την άγνότητα του αίσθηματός του. "Απορώ μάλιστα μαζί του πως κηλιδώνει με τέτοιες κακές διαθέσεις, την όμορφη της αγάπης του, αφού κιόλας ισχυρίζεται ότι σας αγαπάει ειλικρινά! Σας συνιστώ, μάλιστα, για ν' άπαλλαγθίτε μία και καλή από την έννοητική αυτή πίεσι του, να του μιλήσετε ρητά και σθεαρά θέτοντας το ζήτημα στην σωστή του άποψι. "Αν αληθινά σας αγαπά, πρέπει να σεβάσθι την έντιμότητα του αισθηματικού σας δεσμού και να μην σας εκθείάζη με τις παραπειστικές έκδηλώσεις και τις έπιτηδευμένες μελαγχολίες του. "Αν θελή να συμμορφωθί, έχει καλώς. "Αλλιώς, αν συνεχισθί να σας πολιορκή τόσο στενά, δείξτε του ότι

είσατε διατεθειμένη άκόμα και σε όριστικό χωρισμό να θάσατε, παρ' αν προδώσατε την αξιοπρέπεια σας. **Μ ι κ ρ ή ά γ α π η τ ο υ Π η λ ι ο υ:** "Αντι να σας συμβουλεύω τι να πητε στο νεαρό γνώριμό σας, για να το εκφράσετε το νεανικό αίσθημά σας, όπως μου ζητάτε, κρίνω προτιμότερο να σας δώσω μία πολύ χρησιμότερη και σθεαρή συμβουλή: Στην ήλικία των δεκαεσσάρων χρόνων, και μαθητιούλα άπειρη, καθώς είσατε, θα πρέπει να βγάλετε από τη σκέψι σας αυτές τις αισθηματικές ιδέες, που σας ένέπνευσε μία έπιπολαια γνωριμία με τον έπίσης νεαρό μαθητή. Το καθήκον και της ήλικίας σας και της οικογενειακής και κοινωνικής σας θέσεως είναι ν' άφοσιωθήτε αποκλειστικά και με ζήλο στο σχολείο και τις σπουδές σας, για να μπορέσετε να μορφωθήτε, να έπιτύχετε στην πνευματική σας προσπάθεια και να δικαιώσετε έτσι τις προσδοκίες και τα έξοδα των γονέων σας, που θέλουν να σας δούν μία καλή και αξία κοπέλλα.

ΕΡΗ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις έπιστολών

Α λ γ α ί ο ν Τ. Τ.: "Εφ' όσον μένετε εις τον Πειραιά δεν είναι ανάγκη να έχετε χρήματα για να εξετασθήτε. Θά άνεθετε μία μέρα στην "Αθήνα, θα περάσετε από το δερματολογικό τμήμα του "Ευαγγελισμού" και θα σας εξετάσουν δωρεάν. Θά σας υποδείξουν δέ και την σχετική θεραπευτική άγωγή, ή όποια ασφαλώς θα συνιστάται στην ηλεκτροπληξία.

Θ α λ α σ σ ό λ υ κ ο, Κατερίνη: Δεν έχετε δικη. Σας άπηνησα λοιπόν και μάλιστα με τα έξης: «Ο γιατρός σας έχει δικη και εγώ την ίδια γνώμη θα είχα, αν θα μου λέγατε ότι δεν έπαύσατε ποτέ να κάνετε μπάνια». "Εσχάτως σας συνιστάται να άποφύγετε την ήλιοθεραπεία μετά το μπάνιο.

Μ α υ ρ ο π ο υ λ ί: Δεν φαντάζομαι βέβαια, σαν μορφωμένου που είσατε, να πιστεύετε πραγματικά ότι είναι δυνατόν να κάνα διώνυσος για ένα νόσημα, που τόσο άτελώς μου περιγράφετε τις έκδηλώσεις του και μάλιστα να σας καθορίσω και θεραπευτική άγωγή. Είναι ανάγκη να σας εξετασθί ένας καλός νευρολόγος, στον "Ευαγγελισμό", στον "Ερμούρς" ή στο σπίτι του.

Α ε τ ό χ ω ρ ί ς φ τ ε ρ ά: Μου λέτε στην έπιστολή σας ότι έπηγατε σε πολλούς γιατρούς και έπληρατε πολλά φάρμακα, και εν συνεχεία μου ζητάτε να σας πώ τη γνώμη μου για την κατάστασι, που μου περιγράφετε. Νομίζω όμως ότι θα έπρεπε να μου πητε ποιά φάρμακα πήρατε, σε ποιά ποσότητα και σε τι χρονικό διάστημα. "Ελπίζω τότε να σας βοηθήσω.

Ε ρ ι έ τ α ν Α. Κ.: "Υπάρχουν γιατροί και πολλοί και καλοί στην "Αθήνα, που ασφαλώς μπορούν να έχουν καλά άποτελέσματα για την περίπτωσι σας. "Εχω δέ την γνώμη ότι ούτε διακινδυνεύετε, ούτε καιρό θα μέινετε στο κρεβάτι, ούτε και πάρα πολλά θα ξοδέψετε. Σας συνιστώ μόνο να άποσταθίτε σ' έναν ειδικό αισθητικό χειρουργό. Εύκολο είναι, έφ' όσον μένετε στον Πειραιά.

Α π ε λ π ι σ μ έ ν ο ν έ ο: Δεν είναι ανάγκη για το περιστατικό σας να σας δη ειδικός γιατρός. Και ένας παθολόγος θα μπορούσε να σας υποβάλη σε μία σχετική θεραπεία, ή όποια είναι άπλούστατη, πρέπει όμως να την έφαρμόσθι και παρακολουθήσθι ο ίδιος. Γι' αυτό να άποσταθίτε σ' έναν από τους εκεί γιατρούς σας.

Κ α θ υ σ τ ε ρ η μέ ν ο: "Από όσα μου περιγράφετε δεν βλέπω που είναι ή καθυστερήσι για την όποιαν παραπονιέσθε. Πάντως σας συνιστώ να επιδοθήτε περισσότερο στα σπόρ: κολύμπι, έκδρομές, κομπλασία, κνήγι και γενικά να ζητε όσο μπορείτε πλησιέστερα προς την φύσι. Παίρνετε πρωί-μεσημέρι-βράδυ πρό του φαγητού ένα κουτάλι κομπόστας Vinalon.

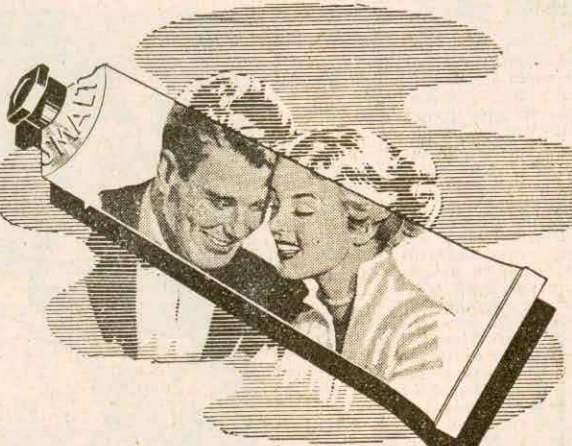
Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν ο π α τ ε ρ ά: Δεν υπάρχει κανείς λόγος να είσατε δυστυχισμένος. Πρώτα, γιατί το παιδί σας ασφαλώς δεν θα έχη άπόλυτως τίποτα. Δεύτερον γιατί και αν έχη, δεν είναι καιρός άκόμα να διαγνώσθι, ούτε και να υποβληθί στη σχετική θεραπεία. "Εχετε καιρό μπροστά σας, χωρίς να διατρέχθι κανένα κίνδυνο. Και τρίτο ότι και σεις μπορείτε άκόμα και τώρα να κάμετε μία μικρή θεραπεία, για να είσατε ήσυχος στα άλλα σας παιδιά. Θά πάτε όμως στο νοσοκομείο Συγγρού ή σ' ένα καλό άρροδιολόγο.

Σ τ ρ α τ ι ώ τ η, Α. Κ.: "Εχετε καιρό, όταν άπολυθήτε με το καλό και έρθετε στην "Αθήνα να φτιάξετε το δέμα σας. Στρατιώτης εκτεθειμένος στις καιρικές μεταβολές δεν είναι δυνατόν να κάνη την σχετική θεραπεία των έκδηλώσεων που μου περιγράφετε.

Α.

79

Τό σωληνάριο που
σας χαρίζει γερά
και ώραία δόντια

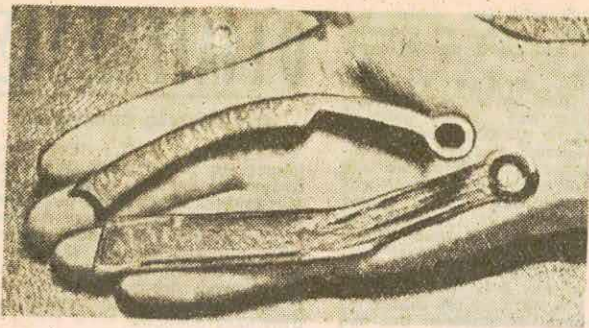

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΕΣ ΕΠΕΚΡΕΜΗΝΗ

ΑΓΙΛΑΜ
ΧΑΡΤΙΑ
ΦΩΤ. ΜΗΧΑΝΑΙ

Έδω και χίλια πεντακόσια χρόνια οι Κινέζοι χρησιμοποιούσαν αυτά τα ξυράφια...

Τό ξύρισμα και ή ιστορία του

Έξωφρενισμοί σε διάφορες χώρες κι' εποχές

Σύμφωνα με τις στατιστικές, δαπανούμε κατά μέσον όρον τέσσερις μήνες της ζωής μας στο ξύρισμα, για ν' απαλλάξουμε δηλαδή το πρόσωπό μας από 456 εκατομμύρια ανεπιθύμητες τρίχες. Κι' αυτή ή δουλειά, που θυμίζει την προσπάθεια του γεμισματος του πητού των δαναίδων, συνεχίζεται ο' όλο μας το δίο...

Κανείς δεν ξέρει πότε και γιατί άρχισαν να ξυρίζονται οι άνθρωποι. Πάντως, το ξύρισμα ήταν γνωστό, όχι μόνο στους αρχαίους Αιγυπτίους, αλλά και στους άντρες της νεολιθικής εποχής. 'Η 'Αγία Γραφή αναφέρει ότι ο 'Ιωσήφ ξυρίστηκε, πριν έρμηνεύσει τα όνειρα του φαραώ.

Οι λόγοι του ξυρίσματος εποικίλλαν σε διάφορες χώρες και εποχές, όπως και τα χρησιμοποιούμενα μέσα.

Στο Περού, τον καιρό των 'Ινκας, οι γενειάδες ήταν αναγορευμένες. 'Επίσης ο Μέγας 'Αλέξανδρος τις απογύρισε στους στρατιώτες του, για να μην τους αρπάζουν οι εχθροί απ' τα γενειά στην μάχη. Στη Ρωσία, ο Μέγας Πέτρος φορολόγησε, για να τις εξαφανίσει. Οι άρχαιοι 'Ελληνες θεωρούσαν το ξύρισμα σαν ένδειξη εκλεπτύσμου. Και, στην αρχαία Βρετανία, ξυρίζονταν μόνο οι ευγενείς.

Δεν είναι ωστόσο πάντοτε άνωδυνο το ξύρισμα. Οι Κινέζοι εξακολουθούν να... μαδάνε τις τρίχες του προσώπου τους, αντί να τις ξυρίζουν κανονικά! Μία αφρικανική φυλή τις καίει, πλησιάζοντας στο πρόσωπο έρυθροπυρρινές σιδερένιες πλάκες. Οι άντρες μιας φυλής του Ειρηνικού τις κόβουν ανάμεσα σε δύο κοφτερές πέτρες. Άλλοι, πάλι, χρησιμοποιούν για τον ίδιο σκοπό δόντια καρχαρίου, κομμάτια μπαμπού, όστρακα ή οποιαδήποτε νυαλιά...

Τα αρχαϊότερα ξυράφια που έχουν βρεθεί, φτιαγμένα από μια πράσινη σκληρή πέτρα, χρησιμοποιούνταν προ 30 αιώων στο Περού. 'Αργότερα, κατασκευάζονταν ξυράφια μπρούντζινα (το ατσάλι ήταν άγνωστο ακόμη). Τα ξυράφια των Ρωμαίων του 1ου αιώνα π. Χ. είχαν σχήμα σιλήτου ή γι-αταγιανίου.

Οι κατασκευαστά ξυραφιών του 19ου αιώνα, μη μπορώντας πια να καλυτερεύουν περισσότερο τις τέλειες ήδη λεπίδες τους, έστρεψαν την έφευρητικότπτά τους στις λεπές τους και τις έκαναν περιτεχνες και διακομημένες με πολύχρωμα σχέδια.

Τό 1850, υπήρχαν στη Γαλλία κασετίνες, που περιείχαν μία λαδη ξυραφιού και επτά λεπίδες, καθεμία για διαφορετική ημέρα της εβδομάδας. 'Η λεπίδα της Κυριακής ήταν ιδιαίτερα ώραια...

Στον ίδιον αιώνα, έπινοήθηκαν και διάφορα άλλοκοτα ξυριστικά ('σύνεργα'), που δεν σημείωσαν όμως καμμία έπιτυχία. Μία κυλινδρική και ποδοκίνητη μηχανή π. χ. έξυνε τις τρίχες του προσώπου, όπως γίνεται για το τρόχιμο των διαφόρων εργαλείων! Κι' ένα ξυράφι είχε προσαρμωμένο πάνω του ένα καζανάκι, που παρήγε συνεχώς ζεστό ατμό κατά το ξύρισμα, για να μαλακώνουν οι τρίχες!

Τό πρώτο είδος ξυραφιού ασφαλείας έφευρήθηκε τό 1762 απ' τό Γάλλο Ζαν-Ζακ Περρέ. Είχε δέ ένα προφυλακτήρα, εφαρμοσμένο κατά τέτοιον τρόπο, ώστε ν' άγγιζόν το πρόσωπο μόνον ή κοφτερή άκρη της λεπίδας.

'Ηρθε έπειτα ή έφευρησι της ξυριστικής λεπίδας, που άναστώσσε τον κόσμο. 'Η ιστορία της είναι μάλλον απλή: 'Ο 'Αμερικανός πλαιδί Κινγκ Ζιλλέτ ξυρίζονταν, κάποιο πρωί του 1895, μ' ένα ξυράφι που δεν έκοβε. Καθώς λοιπόν θασανίζόταν έτσι, του ήρθε ή ιδέα να φτιάσει φτηνές λεπίδες από λεπτό ατσάλι, με δύο κόψεις, που θα μπορούσαν να εφαρμοσθούν ανάμεσα σε δύο 'αγαγόνες', εφωδιασμένες με μία λαθή. Οι αγοραστές θα τις χρησιμοποιούσαν μία-δύο φορές μόνο, κι' ύστερα θα τις πετούσαν και θάπαιρναν καινούργιες.

'Ετσι είδε τό φως ή ξυριστική μηχανή. Οι πρώτες διαφημίσεις της έγραφαν:

«Γιατί δεν ξυρίζεστε μόνοι σας; Άν ό χρόνος, τό χρήμα, ή ένέργεια και ή πνευματική δύναμις, που σπαταλώνται στα κουρεία της 'Αμερικής, χρησιμοποιούνταν για μία συντονισμένη και ομαδική προσπάθεια, θα μπορούσε να άνοικη μία δεύτερη διώρυγ! του Παναμά σε 4 ώρες μόνο!»

Κι' όμως, οι μηχανές και τα ξυράφια διαδόθηκαν ο' όλο τον κόσμο μόνο μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, όταν οι στρατιώτες των Συμμάχων είχαν συνηθίσει πια να ξυρίζονται με τις λεπίδες που τους μοίραζαν. Τό 1918, υπήρχαν ήδη στο έμπόριο 340 μάρκες ξυραφάκια.

'Η συσκευή για να ξανακονίζονται τα μεταχειρισμένα ξυραφάκια, έφευρήθηκε τό 1925. Πέντε χρόνια άργότερα, άναστώθηκε μία πα-

λά ιδέα: Κατασκευάσθηκαν δηλαδή ξυραφάκια με επτά κόψεις και σε καθεμία απ' αυτές ήταν άποτυπωμένο τό όνομα μιας ημέρας της εβδομάδας. Τό 1936, έπινοήθηκε μία ξυριστική μηχανή, εφωδιασμένη με μία συνεχή ταινία, που έκοβε απ' τό ένα μόνο μέρος και τυλιγόταν από ένα σε άλλο κύλινδρο της μηχανής.

Τό ηλεκτρικό ξυράφι έφευρήθηκε απ' τον 'Αμερικανό συνταγματάρχη Σικ, τό 1932. Είχε στην αρχή μία μόνο λεπίδα, που πηγαίνονταν γρήγορα, με μία παλμική κίνηση, κι' έκοβε έτοι τις τρίχες. Τα σημερινά τελειοποιημένα μηχανήματα αυτού του είδους έχουν έξη λεπίδες, που κάνουν 17.000 κινήσεις στο λεπτό. σ' άπόσται μισού δεκάτου του χιλιοσμέτρου από την έπιδερμίδα!

Μά άς ξαναγυρίσουμε στα παράξενα της στατιστικής, με τα όποια άρχισαμε.

'Εχει υπολογισθεί ότι ή ένέργεια που καταναλώνοκαμε σ' όλη μας τη ζωή για τό ξύρισμα, είναι όση χρειάζεται ο' ένα άνθρωπο βάρους 72 κιλών για ν' άνερίη 764 σκαλοπάτια ύψους 22 πόντων.

Οι τρίχες του προσώπου είναι σκληρότερες από ένα σύρμα ίσου πάχους, φτιαγμένο από άλουμίνιο, μόλυβι ή χαλκό.

'Η έπιφάνεια του προσώπου μας που ξυρίζομε, είναι 250 τετραγωνικά εκατοστόμετρα περίπου, υπάρχουν δέ σ' αυτήν 25.000 τρίχες, που μεγαλώνουν τό λιγώτερο κατά ένα τέταρτον του χιλιοσμέτρου στο 24ωρο. Άν τις βάχαμε όλες στη σειρά, θάφταναν πάνω από 6 μέτρα.

Οι τρίχες που κόβει καθημερινά τό ξυράφι, ζυνίζουσι περίπου 1½ γραμμάρια.

'Η ταχύτης που μεγαλώνουν, λιγοστεύει με την ηλικία. Στα 80 χρόνια, είναι ή μισή απ' ό,τι ήταν στα 40.

Οι τρίχες του προσώπου μας μεγαλώνουν γρηγορώτερα κατά τις εργάσιμες ώρες και τό καλοκαίρι. 'Ο μέσος όρος της έτησιας αύξησης τους είναι 16 πόντοι.

Θέλετε τώρα να μάθετε τις δύο τελευταίες έφευρησεις, τις σχετικές με τό ξύρισμα;

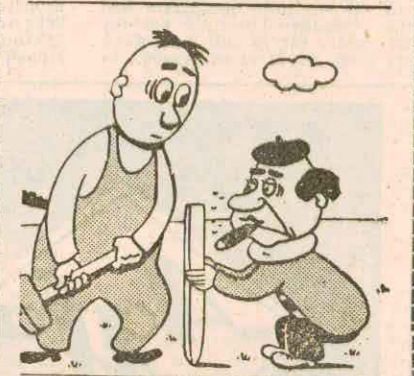
'Η πρώτη είναι ένα 'αϊώνιο' ξυραφάκι απ' τό νέο μέταλλο ('τίτανιο'), που δεν σκουρώνει ποτέ. 'Η δεύτερη άφείλεται σ' ένα Τσέχο, που άνεκάλυψε στη βιβλιοθήκη του Βατικανού κάτι αρχαίες συνταγές άποτριχωτικών κι' έφτιασε έτσι μία 'ξυριστική λωιδόν', που με μία μόνο έφαρμογή της εξαφανίζει τις τρίχες του προσώπου. Λέγεται όμως πως την άγόρασε μία έταιρεία κατασκευής ξυριστικών λεπίδων, για να την εξαφανίσει!

Οι δύο αυτές έφευρησεις, που με μία μόνο έφαρμογή της εξαφανίζουν τις τρίχες του προσώπου, λέγονται όμως πως την άγόρασε μία έταιρεία κατασκευής ξυριστικών λεπίδων, για να την εξαφανίσει!

Γιατί άγριεύουν οι πι-θικη

'Ο διευθυντής του 'Εθνικού Πάρκου του Καμπόταν (Νότιος 'Αφρική) δίνει μία παράξενη έξηγησι της συνήθειας που έχουν ώρισμένοι πιθήκοι αυτού του πάρκου να έπιτίθενται στους έπισκεπτες: Τό άποδίδει δηλαδή στην... έρωτική άπογοήτευσί τους! Πρόκειται συνήθως για άρσενικά ζώα ήλικιωμένα, που έχουν έκτοπιισθεί από νεωτέρους και ή-κυρότερους άντιζήλους. Μένοντας λοιπόν δίχως ταίρι, έγιναν ευερέθιστοι, κακοί κι' έπικίνδυνοι.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Όπως άλλοτε

—Μαμά μου! άκούστηκε μέσα στο σκοτάδι ή διαπεραστική, κλαψιάρικη φωνή ενός παιδιού και μία γυναίκα, πεταχθηκε ολόρθη σαν πελώριος ίοκιος, με τα χέρια ύψωμένα...

Φεύνοντας, μακριά, με όση δύναμη της έδιναν τα πόδια της, ή Λίνα, έσπερνε πίσω της μία κουδέρα, τό μόνο πράγμα που μπόρεσε ν' άρπάξει στη φυγή της, έπειτα από τη μεγάλη καταστροφή του νησιού.

Τα πόδια της, όμως, δεν τη βαστούσαν πια και λυγισε, έπεσε κάτω από ένα δέντρο.

Τό λιγοστό φεγγάρι πούχε φωτίσει τό δρόμο της έδυσε κι' αυτό πίσω από τό βουνό κι' ένα ρίγος την τάρσσε συγκορμη, σαν πύκνωσαν γύρω της τα σκοτάδια. Τράβηξε την κουδέρα πάνω της, τυλίχτηκε, άκούμπησε τό κεφάλι της στο δέντρο και τα μάτια της σπηλώθηκαν γουρλωμένα πάνω στους σκοτεινούς ίοκίους της νύχτας.

Μία ολόκληρη ζωή από είκοσιπέντε χρόνια ξεπληρώσε σαν φλόγα μέσα στη μνήμη της. Κάποις άλλοτε πέντε χρόνων κοριτσάκι έτρεχε να γλυτώσει από έναν άλλο σεισμό, τό σεισμό της Κορίνθου.

—Μαμάκα μου! φώναζε πάλι ή μικρή.

'Η φωνή αυτή της σταμάτησε κάθε σκέψη και την έφερε στην σημερινή πραγματικότητα. 'Η παιδική στριγγή φωνή, της θυμίζει τη δική της φωνή, όταν έτρεχε φωνάζοντας να βρή τους χαμένους γονείς της.

Όπως έκείνη τότε, έτσι και τώρα κάποιο άλλο κοριτσάκι έκλαιγε και φώναζε μέσα στη νύχτα, ψάχνοντας να βρή τη μαμά του.

Άκουσε βηματάκια, ξανάκουσε τη φωνή του. Κι' έτρεξε κοντά του, έσκυψε, τό σπικωσε στην άγκαλιά της και τό έφερε τρικλίζοντας κάτω από τό δέντρο.

—Θέλω τη μαμά μου!

—Ναι, κοριτσάκι μου, θάρη ή μαμά σου. Κοιμήσου, τώρα χρυσό μου.

Έγειρε πάνω στη μισή κουδέρα και σκεπάστηκε με την άλλη μισή. Τό μικρό μέσο στη ζεστή άγκαλιά της, που τό προστάτευε, άποκοιμήθηκε σε λίγο κι' ή Λίνα άφησε τα πρώτα δάκρυά της, μετά την καταστροφή, να κυλήσουν, σαν νάνοιωθε μία άπέραντη άνακούφιση, που βρήκε ένα άναπάντεχο σύντροφο μέσα στην έρημη σκοτεινιά της νύχτας.

'Η Λίνα Πρεδάρη έφτανε κατόπιν με τις άναμνήσεις της ως την ηλικία της των πέντε χρόνων, ως τότε, που ο σεισμός της Κορίνθου έθωψε τους γονείς της κάτω από τους τοίχους του οπιτίου της. Κι' έκείνη, τρομαγμένη, άφησε τα παιχνίδια της στην αυλή κι' άρχισε να τρέχει μαζί με τ' άλλα παιδιά, που τα τραβούσαν οι γονείς τους προς τον κάμπο.

Θυμάται ακόμα κάποιο νεκροταφείο κι' έπειτα μία καλή και πλούσια γυναίκα, την κυρία Πρεδάρη, που

την περιποιόταν και την φρόντιζε σαν παιδί της.

Έζησε έτσι όλα της τα χρόνια στην 'Αθήνα. Έκεί μορφώθηκε, τέλειωσε τό γυμνάσιο, πήρε τό πτυχίο δασκάλας, μα δεν ζήτησε να διορισθή, γιατί δεν ήθελε ν' άποχωρισθώ, την καινούργια της μητέρα που τόσο πολύ την άγαπούσε.

'Η κυρία Πρεδάρη, όμως, πριν πεθάνη, ήθελε ν' άποκαταστήσει τη θέση της κόρη. Και μέσα στον κύκλο που ζούσε, βρήκε τον κατάλληλο άντρα που θάδινε στη Λίνα της.

'Ηταν ένας μελαφός, ώραιος νέος από την 'Ιθάκη, που σπούδαζε για έμποροπλοίαρχος.

Ένα ευγενικό αίσθημα άναπτύχθηκε ανάμεσα στους δύο νέους, που συμφώνησαν να παντρευτούν έπειτα από τρία χρόνια, όταν θάπαιρνε εκείνος τό διπλώμα του.

Πόσες λαχτάρεις και πόσα χτυποκάρδια ένοιωσε ή Λίνα, σ' όλ' αυτό τό διάστημα που ο άγαπημένος της με κάποιο θιακωτικό βαπόρι δέσχιζε τους ώκεανούς!

Και πόση χαρά ένοιωσε, όταν της τηλεγράφησε πως τό καράβι τους θάπιασε στον Πειραιά.

Άπό κάθε λιμάνι που έπιασε της άγόραζε όμορφα δώρα. Και κάθε φορά που ξαναφύγε, μετρούσε τους μήνες που έμεναν για τό γάμο τους.

Πάνω στα τρία χρόνια, όμως, της συμφωνίας τους, πέθανε ή κυρία Πρεδάρη, κι' άφησε γενική κληρονομία της τη Λίνα.

'Απαρηγόρητη κι' ολόμοναχη στο μεγάλο παλιό οπιτί της ('μπαρέας) της, ή Λίνα άρρώσθηκε βαρεία... Κι' ή άπελπισία της έγινε ακόμη πιο μεγάλη όταν της είπαν οι γιατροί πως έπρεπε να περάσουν άλλα τρία χρόνια, για ν' άποφασίσαι να παντρευτή...

—Δεν πειράζει, αγάπη μου, της έλεγε ο άρροθωνιστικός της, που έφτασε άμέσως από την 'Αθήνα, μόλις πληροφορήθηκε την άρρώστεια της. Θα σε πάω σ' ένα Σανατόριο, στην 'Ελβετία, κι' άμα γίνης καλά, θα πάμε στην 'Ιθάκη να παντρευτούμε, στο πατρικό μου οπιτί.

Μ' αυτή την πεποίθηση, και την ύπακοή σ' ό,τι της έλεγαν οι γιατροί να κάνει, ή Λίνα έγινε καλά και ξαναγύρισε στην 'Ελλάδα. Ταχτοποίησε όλα τα ζητήματά της στην 'Αθήνα κι' έφυγε για την 'Ιθάκη, άφου τηλεγράφησε στον άγαπημένο της ναρθή να παντρευτούν.

Λίγες μέρες όμως είχαν περάσει από την ημέρα που βρισκόταν ή Λίνα στην 'Ιθάκη, όταν αίστηκε όλο τό έδαφος, κι' έθαψε κάτω από τα έρειπια τους γέροντες γονιούς του άγαπημένου της. 'Ηταν ή δεύτερα φορά που σωζόταν ή Λίνα από τό θάνατο και την καταστροφή.

Μονάχη, έρημη, ξεπληρωμένη κάτω από ένα δέντρο, μέσα στη σκοτεινιά της νύχτας, μ' ένα κοριτσάκι στην άγκαλιά της, περιμένει την αυγή να της δείξη τό δρόμο της σωτηρίας.

Άποκαμωμένη την πήρε ο ύπνος τα σημεριώματα, όταν μία φωνή τρομαγμένη την ζύπνησε:

—'Η μαμά μου, που είναι ή καλή μαμά μου;

'Ηταν ή φωνή της μικρούλας που θλιμμένη ζητούσε μ' άγωνία και λαχτάρα την άγαπημένη της μανούλα...

Άνοιξε τα μάτια της. Έσφιξε πιο δυνατά τό κοριτσάκι στην άγκαλιά της, τό φίλησε παρήγορα και του ψιθύρισε:

—Θα τη βρούμε τη μαμά σου.

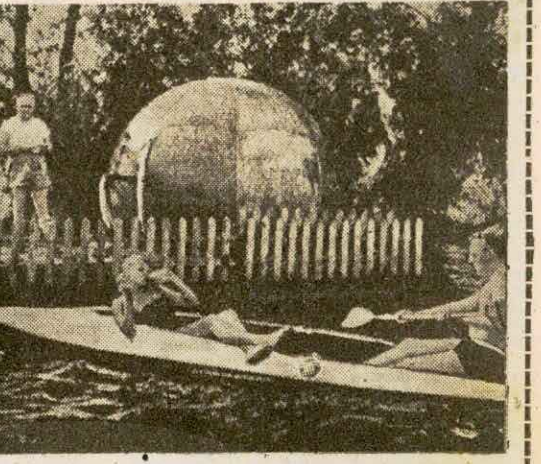
Δεν βρέθηκε, όμως, ή μητέρα της παρά μόνο νεκρή κι' ή Λίνα άρκίστηκε πως δεν θ' άφηνε ποτέ τη μικρή από κοντά της, όπως άλλοτε έκανε γι' αυτήν, πριν είκοσιπέντε χρόνια, μία άλλη καλή γυναίκα μέσα στην κοσμοκαλασία, στη φρίκη του κακού σεισμού, όταν είχε μείνει ολόμοναχη.

Έτσι, μ' ένα καίκι που έφυγε από την 'Ιθάκη, έφτασε ή Λίνα με τη μικρή στο οπιτί της, στην 'Αθήνα, περιμένοντας τον άγαπημένο της, που είχε προφτάσει να τό τηλεγράφησε τη σωτηρία της από την καταστροφή.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

Χάρης στο «γείσο» αυτό που είναι από πλαστική ύλη οι έρασιτέχνες φωτογράφοι όχι μόνο θα προστατευούν τα μάτια τους από τον ήλιο αλλά και θα εξασφαλίζουν στο φωτογραφικό φακό της μηχανής τους την άπαραίτητη σκία για να φωτογραφήση έπιτυχώς κι' όταν ακόμη έχη «κόντρα» τον ήλιο.

Ο «ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΔΙΟΓΕΝΗΣ»

'Ο Γερμανός καθηγητής της φιλοσοφίας Κούρτ Χάινσεν που άποκαλείται «σύγχρονος Διογένης» ζή στις όχθες της λιμνής Κάλερ, πάνω σε μία έπιπλωσα σκεδιά στο κέντρον της οποίας έχει έγκαταστήσει ένα πρωτότυπο σφαιρικό δωμάτιο. Τις Κυριακές, εκτός από τους μαθητές του, τον έπισκέπτονται και διάφοροι έκδρομείς που του υποβάλλουν διάφορες έρωτήσεις, στις όποιες έκείνος άπαντά πάντοτε πρόθυμα.

ΕΝΑ ΠΙΣΤΟ ΓΑΙΔΟΥΡΑΚΙ

Τό μικρό αυτό γαϊδουράκι έχει γίνει ο πιο πιστός και άχώριστος φίλος του 'Αλμπερτ Ντόνοβαν από τό 'Ιλ-Λινόις των ΗΠΑ. Έμεινε από μικρό όρφανο και ο Ντόνοβαν τό ανέθρεψε με μπιμπερόν. Έκτοτε τον ακολουθεί παντού σαν σκυλάκι και όταν ο κύριός του καθήσai κάπου, ξαπλώνεται κι' αυτό άμέσως κοντά στα πόδια του. 'Ο Ντόνοβαν έλπίζει ν' άποδείξη πως με την κατάλληλη άνατροφή ένας γαϊδαρός μπορεί να χυσιση τό παροιμιώδες πείσμα του!

Ο Διεθνής Χτύπος

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΠΡΟΠΟΝΗΣΗΣ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΟΥ ΜΠΑΡΤΕΛ

Ωνειρεύθηκε πώς θα γίνει πρωταθλητής του κόσμου, όταν ήταν παιδί 15 ετών

Τις ημέρες αυτές που οι Έλληνες και ξένοι πρωταθλητές ξεκινούν να κατακτήσουν νέες δάφνες στους φθινοπορινούς αθλητικούς αγώνες, έρχεται στο νου μας μία μεγάλη αθλητική μορφή του Διεθνούς Στίβου, ο Λουξεμβούργιος ολυμπιονίκης Γιόζεφ Μπαρτέλ. Τον θυμάμαι στο "Ολυμπιακό Στάδιο" του "Ελσίνκι" να τον αποθεώνουν δρόμοι 60.000 θεατές και αυτός, συγκινημένος για το κατορθώματά του και τις ειλικρινείς εκδηλώσεις των φιλάθλων, να κλαίει σαν μικρό παιδί.

Τόση ήταν η συγκίνησή του, όταν ανέβηκε στο ολυμπιακό βάθρο για να δεχθεί το ολυμπιακό χρυσό μετάλλιο της πρώτης νίκης του στο δρόμο των 1500 μ. και να ακούσει τον εθνικό ύμνο της πατρίδας του, που τρέμανε τα γυαλιά του και σκέπαζε με το χέρι του τα μάτια του, για να μη βλέπει ο κόσμος τα δάκρυά του... "Αθάνατες στυγμές!"

Εξαιρετός αθλητής, υπέροχος ως άνθρωπος, ο Γιόζεφ Μπαρτέλ, σκλάβωσε τους θεατές των "Ολυμπιακών Αγώνων" με το χαρακτήρα του. "Οτι πέτυχε μέχρι σήμερα, το κατώρισε χωρίς στήριξη, πλάστη, στον πλήρη απομόνωση του Γερμανού Βόλντεμαρ Γκέρλερ και στη συστηματική προπόνησή, που με θρησκευτική ευλάβεια εφορούσε ο Μπαρτέλ, συνδυάζοντας την με άσκητική ζωή.

Θέλετε να μάθετε τι σύστημα προπόνησης εφορούσε κάθε μέρα ο μεγάλος άσος; Αρχίζει με ένα ξενοδοκίο-σάλα 12 - 15 χιλιόμετρα! Φυσικά, το συμπληρώνει στο τέλος με ένα χαλαρό βόλτασμα. Ξεκινάει πάντα περπατώντας, τρέχει τρεις φορές από 2000 μ. Την επομένη όμως ημέρα, ύστερα από τα προκαταρκτικά (12-15 χιλιόμετρα, θα τρέξει τρεις φορές από 1609 μ. Μέρα με την ημέρα, θα ελαττώνει την απόσταση (επιτοχώνοντας όμως το ρυθμό) σε 300 μ. που θα τα τρέχει δεκαπέντε φορές κάθε ημέρα. Όταν νομίζει ο προπονητής του πως πέτυχε εκείνο που ζητούσε, θα ξαναρχίσει το καθημερινό πρόγραμμα προπόνησης από την αρχή, δηλαδή 12 - 15 χιλιόμετρα, τέσσερις φορές από 2.000 μ. και λοιπά.

Απ' τις άρχες του Μαρτίου, που η προπόνησή του παίρνει μεγαλύτερη ένταση, αλλά και περισσότερη συστηματικότητα, φροντίζει να τρέχει τα 1.000 μ.

σε 2'40", ενώ το Φεβρουάριο έτρεχε στην προπόνησή του τα 1.000 μ. σε 3'10".

"Όλοι οι χρόνοι των προπονήσεων του καταγράφονται από τον Μπαρτέλ σε ειδικό πίνακα, που ο προπονητής του Γκέρλερ, επιθεωρεί με προσοχή, όταν κάθε δεκαπενθήμερο έρχεται από τη Γερμανία και τον παρακολουθεί στο Λουξεμβούργο. Ο Γκέρλερ ήταν ο προπονητής του διασημού και μοναδικού Γερμανού άσου Ρούντολφ Χάρμπαχ κι' οι ειδικοί τον θεωρούν ως Ικανό να οδηγήσει τον Μπαρτέλ σε ακόμη μεγαλύτερους θριάμβους.

Ο Μπαρτέλ είχε ονειρευθεί το 1943 πώς μέσα σε δέκα χρόνια θα τρέξει τα 1.500 μ. σε 3'41". Την προφητεία του αυτή την είχε γράψει σε ένα λεύκωμα και είχε επηρεασθεί τόσο από αυτή, ώστε οι πατριώτες του αποδίδουν και την ολυμπιακή νίκη του στα 1500 μ. στο "Ελσίνκι" και τους κατοπινούς θριάμβους του, σε αυτό τ' όνειρο.

Ευρωπαίοι σχολασταί έγραφαν πως η ολυμπιακή νίκη του στα 1500 μ. ήταν η μεγάλη εκπλήξις του 1952 και ο θρίαμβός του ήταν αποτέλεσμα περισσοτέρων της αριστουργηματικής τακτικής του στον τελικό αγώνα, παρά της αθλητικής αξίας του, συγκριτικά με τους αντιπάλους που κέρδισε (Μάκ Μίλλαν, Λουέγκ, Μπάνιστερ, Έλ Μαμπρουκ και "Αμπεργκ"). Ψυχραιμία όμως ο Μπαρτέλ τους απήντησε με έργα. Παρέθεσε ένα πίνακα των αγώνων του στα 1500 μ. κατά το 1952, από τον Μάιο μέχρι τον Δεκέμβριο, όπου αποδεικνύει πως πέτυχε δεκάδες συνεχείς νίκες με ώραια ρεκόρ:

26 Μαΐου, Βρυξέλλες, 3'56"6.

15 Ιουνίου, Λουξεμβούργο, 3'52"4.

19 Ιουνίου, Λουξεμβούργο, 3'48"8.

6 Ιουλίου, Λουξεμβούργο, 3'51"6.

25 Ιουλίου, "Ελσίνκι", 3'50"4.

26 Ιουλίου, "Ελσίνκι", 3'45"2.

29 Ιουλίου, Στοκχόλμη, 3'49"6.

10 Αυγούστου, Βερολίνο, 3'51"12.

12 Αυγούστου, Ζυρίχη, 3'45"6.

20 Αυγούστου, Λουξεμβούργο, 3'44"1.

31 Αυγούστου, Κρέφελντ, 3'49"4.

4 Σεπτεμβρίου, Λουξεμβούργο, 3'44"1.

13 Σεπτεμβρίου, Στρασβούργο, 3'49"6.

21 Σεπτεμβρίου, Ούντενάρτε, 3'53"6.

24 Σεπτεμβρίου, Βρυξέλλες, 3'45"8.

29 Ιουλίου, Στοκχόλμη, 3'49"6.

10 Αυγούστου, Βερολίνο, 3'51"12.

12 Αυγούστου, Ζυρίχη, 3'45"6.

20 Αυγούστου, Λουξεμβούργο, 3'44"1.

31 Αυγούστου, Κρέφελντ, 3'49"4.

4 Σεπτεμβρίου, Λουξεμβούργο, 3'44"1.

13 Σεπτεμβρίου, Στρασβούργο, 3'49"6.

21 Σεπτεμβρίου, Ούντενάρτε, 3'53"6.

24 Σεπτεμβρίου, Βρυξέλλες, 3'45"8.

29 Ιουλίου, Στοκχόλμη, 3'49"6.

10 Αυγούστου, Βερολίνο, 3'51"12.

12 Αυγούστου, Ζυρίχη, 3'45"6.

20 Αυγούστου, Λουξεμβούργο, 3'44"1.

31 Αυγούστου, Κρέφελντ, 3'49"4.

4 Σεπτεμβρίου, Λουξεμβούργο, 3'44"1.

13 Σεπτεμβρίου, Στρασβούργο, 3'49"6.

21 Σεπτεμβρίου, Ούντενάρτε, 3'53"6.

24 Σεπτεμβρίου, Βρυξέλλες, 3'45"8.

29 Ιουλίου, Στοκχόλμη, 3'49"6.

10 Αυγούστου, Βερολίνο, 3'51"12.

12 Αυγούστου, Ζυρίχη, 3'45"6.

20 Αυγούστου, Λουξεμβούργο, 3'44"1.

31 Αυγούστου, Κρέφελντ, 3'49"4.

4 Σεπτεμβρίου, Λουξεμβούργο, 3'44"1.

13 Σεπτεμβρίου, Στρασβούργο, 3'49"6.

21 Σεπτεμβρίου, Ούντενάρτε, 3'53"6.

24 Σεπτεμβρίου, Βρυξέλλες, 3'45"8.

29 Ιουλίου, Στοκχόλμη, 3'49"6.

10 Αυγούστου, Βερολίνο, 3'51"12.

12 Αυγούστου, Ζυρίχη, 3'45"6.

20 Αυγούστου, Λουξεμβούργο, 3'44"1.

31 Αυγούστου, Κρέφελντ, 3'49"4.

4 Σεπτεμβρίου, Λουξεμβούργο, 3'44"1.

13 Σεπτεμβρίου, Στρασβούργο, 3'49"6.

21 Σεπτεμβρίου, Ούντενάρτε, 3'53"6.

24 Σεπτεμβρίου, Βρυξέλλες, 3'45"8.

29 Ιουλίου, Στοκχόλμη, 3'49"6.

10 Αυγούστου, Βερολίνο, 3'51"12.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλαβικό ρεμπόλεξο

1) ΚΑΤΩΓΙΑ, 2) ΠΑΡΑΠΑΤΩ, 3) ΠΑΡΑΠΕΡΑ, 4) ΓΙΑΣΕΜΙ, 5) ΠΑΡΑΛΙΑ, 6) ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, 7) ΣΕΡΑΓΕΒΟΝ, 8) ΛΙΑΚΟΥΡΑ, 9) ΣΤΕΡΑΝΙΑ.

Οι καλλιτέχνες

1) Τσελλίνι, 2) Μπερνίνι, 3) Τζαμπολόνια, 4) Τιτσιάνο, 5) Λεονάρντο ντα Βιντσι, 6) Μπρεντάνι.

Ερωτήσεις

1) Γιατί, αν ο αυτοπαράσταμα της Γη μ' ένα κόκκο διαμέτρου μισού πόντου μόνο, ο πλησιέστερος άπληρης άστρος θα βρισκόταν δεκάδες μίλια μακριά; 2) Το μεγαλύτερο γνωστό βάθος του "Αρκτικού" είναι 6.000 μέτρα περίπου, το δέ "Ανταρκτικό" 4.200. 3) "Επειτα από 4 ετών ταξίδι, καταλήγουν εκεί απ' όπου ξεκίνησαν. 4) Δώδεκα και ένα τέταρτο, γιατί κάθε ολοκληρωμένη περιήγηση γύρω απ' τον άξονα της διαρκεί ένα μήνα περίπου.

Τα δέντρα

"Αν παραστήσουμε τον αριθμό τους με Χ, στην πρώτη περίπτωση θα φυτέψω Χ+25 και στη δεύτερη Χ-25. Το μήκος λοιπόν του κτήματος είναι 4 (Χ+25) ή 6 (Χ-25). Άρα:

4(Χ+25) = 6 (Χ-25).

4Χ+100 = 6Χ-150 και Χ=125

Ο κτήματις έχει 125 δέντρα.

Ζητείται αριθμός

Είναι το 35.835.

Το τελευταίο βγάνει

Γιατί, απόλυτα, θα εξακολουθούσε να υπάρχει και πάλι τελευταίο βγάνι: εκείνο που ήταν προτελευταίο.

Απόδειξη

Δεν θα υπήρχε καμιά αθέσιμη βάρους, γιατί το σίδερο για την κατασκευή αυτού του δακτύλου θα προερχόταν από τη Γη.

"Αν περάσουμε από μια ζώνη ώρας στην άμεσως επόμενη (προς ανατολάς).

Ποιός κερδίζει περισσότερα

Ο "Ιακώβος.

Πώς το κατάλαβε;

Δεν ήταν δυνατόν να ξέρη ο παπας πριν από 8 μέρες πως θα είχε μια κηδεία την επομένη (επειδή, εφ' όσον οι νεκροί κηδεύονται μία ή δύο μέρες μετά τον θάνατό τους, "Αρα, ο Νεβίτης δεν είχε δη καθόλου τον παπά της ενόψει).

Κόττες και αυγά

28 αυγά. Διαβάζοντας κυνείς το πρόβλημα σκέπτεται άμεσα ότι μια κόττα κάνει ένα αυγό σε μία μέρα και επομένως απαντά 42 αυγά. Στην πραγματικότητα όμως ο χρόνος δεν αλλάζει και κάθε κόττα κάνει ένα αυγό σε 1½ μέρα.

Η λύσις του 449 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΤΕΝΟΡΟΣ - ΦΕΙΔΙΑΣ, 2) ΕΙΛΩΣ - ΑΠΑΙΣ - ΑΣΙΤΑ, 3) ΡΑΠΤΗΣ - ΟΡΑ - ΑΣΗΜΟΣ, 4) ΑΡΙΑ - ΙΔΡΩΤΑΣ - ΣΑΛΑ, 5) ΣΑΔ - ΑΒΑ - ΜΙΑ - ΤΗΝ, 6) ΑΓΙΑ - ΣΟΙ - ΡΙΚΑ, 7) ΙΑ - ΕΝ - ΠΙΣΣΑ - ΡΡ - ΡΕ, 8) ΑΝΗΡ - ΠΑΣ - ΑΡΜ - ΟΠΕΡ, 9) ΟΡΑΤΟΣ - ΚΟΣΜΟΣ, 10) ΚΥΩΝ - ΕΑΡ - ΤΑΥ - ΒΑΤΑ, 11) ΩΣ - ΟΣ - ΣΑΚΟΣ - ΟΕ - ΕΝ, 12) ΑΣΑΝ - ΑΑΝ - ΚΗΛΗ, 13) ΕΙΣ - ΜΙΣ - ΤΑΕ - ΓΕΝ, 14) ΙΣΙΣ - ΛΑΕΡΤΗΣ - ΠΕΡ, 15) ΟΤΤΑΒΑ - ΡΟΖ - ΑΦΑΣΙΑ, 16) ΝΙΟΒΗ - ΝΙΝΟΣ - ΩΝΙΟΣ, 17) ΑΝΑΣΙΟΣ - ΕΤΗΣΙΑΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΕΡΑΣΜΙΑ - ΚΩΝΙΝΟΥ, 2) ΤΙΑΡΑ - ΑΝΟΥΣ - ΙΣΤΙΑ, 3) ΕΛΠΙΔΑ - ΗΡΩ - ΑΣΙΤΟΝ, 4) ΝΩΤΑ - ΓΕΡΑΝΟΣ - ΣΑΒΑ, 5) ΟΣΗ - ΑΙΝ - ΣΑΜ - ΒΗΕ, 6) ΣΙΒΑ - ΠΟΕ - ΝΙΑΛ, 7) ΟΑ - ΔΑ - ΠΑΣΑΣ - ΣΑ - ΝΟ, 8) ΣΠΟΡ - ΣΙΣ - ΡΑΛ - ΕΡΙΣ, 9) ΑΡΓΟΣ - ΚΑΙ - ΡΟΝ, 10) ΦΙΑΤ - ΙΣΑ - ΤΟΝ - ΤΟΕ, 11) ΕΣ - ΑΜ - ΑΡΚΑΣ - ΤΗ - ΣΤ, 12) ΑΣΙΡ - ΜΟΥ - ΚΑΣΑ, 13) ΔΑΣ - ΑΙΡ - ΟΝΕ - ΦΩΣ, 14) ΙΣΗΣ - ΚΡΟΜΒΕΛ - ΠΑΝΙ, 15) ΑΙΜΑΤΑ - ΠΟΑ - ΗΓΕΣΙΑ, 16) ΣΤΟΛΗ - ΡΕΣΤΑ - ΕΡΙΟΝ, 17) ΑΣΑΝΣΕΡ - ΑΝΑΝΙΑΣ.

ΕΙΜΑΙ πρόθυμος να κάνω εγώ τη δύσκολη αυτή έγχειρση, συνεχίσε ο γιατρός. Βρίσκομαι όμως μόνος μέσα σε αυτό το σπίτι και θα πρέπει να με βοηθήσετε. Θα κάνω ό,τι μπορώ, αλλά δεν παίρνω καμιά ευθύνη για τις συνέπειες...

"Η όλη εμφάνισή σου και η συμπεριφορά του γιατρού, έντεχναν εμπιστοσύνη στη σύζυγό. "Εξ άλλου, η κατάσταση της γυναίκας του φαινόταν απελπιστική.

"Εμπρός, γιατρέ! τούπε με αγωνία. Έγχειρστέ την!

"Η έγχειρση βρισκόταν στο πιο λεπτό στάδιο της, όταν ο Τζίμ πρόσεξε ένα επίμονο χτύπημα στην έξω-πορτα. Μόλις μπόρεσε, λοιπόν, ά-

Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ

Παράξενο διήγημα

Το ζεύγος Χόπκινς ταξίδευε από τη Νέα Υόρκη στη Φιλαδέλφεια, για να παραστή στους γάμους της Νατσας, μικρής αδελφής της κυρίας Χόπκινς.

"Ήταν καλοκαίρι και το ταξίδι ήταν ευχάριστο. Το αυτοκίνητο γλυστρώσε αθόρυβα στην ασφάλτο, ενώ η Μπέτυ αλόμασθανε το τοπίο. Είχαν ξεκινήσει από τη Νέα Υόρκη στις τρεις το απόγευμα και τώρα κόντευε να βραδιάσει...

Ξαφνικά, η Μπέτυ παραπονέθηκε στον άντρα της, που καθόταν στο βολάν, ότι την έπιασε δυνατός πονοκέφαλος. Ο Τζίμ της έριξε μία ματιά και με τρόπο πρόσεξε μία έκφραση αγωνίας στο πρόσωπό της.

Τί σου συμβαίνει, Μπέτυ; ρώτησε, σταματώντας το αυτοκίνητο.

"Η γυναίκα του όμως είχε ζαρώσει στη θέση της και με τα δύο της χέρια έσφιγγε το κεφάλι της.

Τώρα ο Τζίμ ήταν βέβαιος πως η γυναίκα του είχε πάθει κάτι σοβαρό.

Ευτυχώς, παρ' όλη την ταραχή του, θυμήθηκε ότι, δέκα μίλια πριν, στον ίδιο δρόμο, είχαν περάσει από μία μικρή έπαυλη με μία μικρή επιγραφή γιατρού στην εξώπορτα. Έστριψε άμεσα στο αυτοκίνητο μέσα στο χωράφι και τράβηξε γρήγορα στο σπίτι του γιατρού. Αυτή ήταν η μόνη του ελπίδα.

Μόλις έφτασε εκεί, άφησε τη γυναίκα του μισοκλεισμένη στη θέση της, έτρεξε στην κλειστή πόρτα, κι άρχισε να την χτυπά.

Στά επίμονα και ευνικά χτυπήματά του, απάντησε ένας ψαρομάλλης, κύριος, ως πενήντα χρόνων, κοντός, με σοβαρό πρόσωπο. Φορούσε ένα άσπρο σακάκι και το βλέμμα του ήταν ζωηρό. και ανήσυχο.

"Η γυναίκα μου υποφέρει! του φώναξε ο Τζίμ. Βρίσκεται στο άμαξι!

"Ο γιατρός έμενε άσυγκίνητος. "Όσο έριξε μία ματιά στη γυναίκα, που κοιτόταν ανάστροφη στο αυτοκίνητο. "Επειτα, με άργα βήματα, την πλησίασε κι άρχισε να την εξετάζει.

"Στην αρχή, την έπιασε δυνατός πονοκέφαλος, του εξήγησε ο Τζίμ.

"Φέρτε με μέσα στο γραφείο μου, διάταξε άμεσα ο γιατρός.

"Ο σύζυγος περίμενε ανυπόμονα, ενώ ο γιατρός έκανε πάλι στη γυναίκα μία προσεκτική εξέταση. Κατόπιν τον άκολουθησε στο άλλο δωμάτιο, όπου εκείνος τούτε βέρα:

"Κάποιος όγκος πιέζει τον εγκέφαλό της! Και πολύ φοβόμμαι, ότι πρέπει να έγχειριστή άμεσα. Αμφιβάλλω όμως αν θα προφθάσετε να την πάτε στη Νέα Υόρκη...

"Ο σύζυγος της δυστυχισμένης γυναίκας τα έχασε.

"Είμαι πρόθυμος να κάνω εγώ τη δύσκολη αυτή έγχειρση, συνεχίσε ο γιατρός. Βρίσκομαι όμως μόνος μέσα σε αυτό το σπίτι και θα πρέπει να με βοηθήσετε. Θα κάνω ό,τι μπορώ, αλλά δεν παίρνω καμιά ευθύνη για τις συνέπειες...

"Η όλη εμφάνισή σου και η συμπεριφορά του γιατρού, έντεχναν εμπιστοσύνη στη σύζυγό. "Εξ άλλου, η κατάσταση της γυναίκας του φαινόταν απελπιστική.

"Εμπρός, γιατρέ! τούπε με αγωνία. Έγχειρστέ την!

"Η έγχειρση βρισκόταν στο πιο λεπτό στάδιο της, όταν ο Τζίμ πρόσεξε ένα επίμονο χτύπημα στην έξω-πορτα. Μόλις μπόρεσε, λοιπόν, ά-

φισε μόνο το γιατρό κι' έτρεξε ν' άνοίξη. Στο κατώφλι τότε αντίκρουσε δυο άντρες με στολή, που περιμέναν για να περάσουν μέσα. Ο ένας κρατούσε στο χέρι του ένα αυτόματο.

"Πάλι μας ξανάφυγε ο οιαδολογισμός! μουρμούρισε ο όπλισμένος. Συνήθως τον βρίσκουμε να τριγυρίζει εδώ μέσα...

"Ποιοί είστε; ρώτησε νευρικά ο Τζίμ.

"Οι φύλακες του ψυχιατρείου που βρίσκεται στον αντίκρυνό λάφο! τον πληροφόρησαν. Που είναι ο γιατρός; Πήγαινε να του πής να γυρίσει πίσω, πριν αναγκαστούμε να μεταχειριστούμε βία!...

"Πρός Θεού! φώναξε εξαλλος ο Τζίμ. Τώρα είναι αδύνατον να τον ένοχλήσω! Κάνει μία έγχειρση στον εγκέφαλό της γυναίκας μου! Να τον αφήσετε πρώτα να τελειώσει... Τρέξετε να φέρετε ένα νοσοκομειακό αυτοκίνητο! Γρήγορα!...

"Επειτα από δεκαπέντε λεπτά, ο γιατρός βγήκε στο διάδρομο και δήλωσε, ότι η έγχειρση έγινε. Το νοσοκομειακό αυτοκίνητο από το μπράτσο και τον απομακρύνει χωρίς εκείνος να προβάλει καμμία αντίσταση κι' να διαμαρτυρηθεί...

Τότε ο ένας βοηθός του ασύλου βοήθησε τον Τζίμ Χόπκινς να μεταφέρει από το χειρουργικό κρεβάτι στο φορείο και κατόπιν στο αυτοκίνητο την ανασίστητη γυναίκα του, ενώ ο άλλος, ο όπλισμένος με το αυτόματο, έπιασε το γιατρό από το μπράτσο και τον απομακρύνει χωρίς εκείνος να προβάλει καμμία αντίσταση κι' να διαμαρτυρηθεί...

Τότε ο ένας βοηθός του ασύλου βοήθησε τον Τζίμ Χόπκινς να μεταφέρει από το χειρουργικό κρεβάτι στο φορείο και κατόπιν στο αυτοκίνητο την ανασίστητη γυναίκα του, ενώ ο άλλος, ο όπλισμένος με το αυτόματο, έπιασε το γιατρό από το μπράτσο και τον απομακρύνει χωρίς εκείνος να προβάλει καμμία αντίσταση κι' να διαμαρτυρηθεί...

Τότε ο ένας βοηθός του ασύλου βοήθησε τον Τζίμ Χόπκινς να μεταφέρει από το χειρουργικό κρεβάτι στο φορείο και κατόπιν στο αυτοκίνητο την ανασίστητη γυναίκα του, ενώ ο άλλος, ο όπλισμένος με το αυτόματο, έπιασε το γιατρό από το μπράτσο και τον απομακρύνει χωρίς εκείνος να προβάλει καμμία αντίσταση κι' να διαμαρτυρηθεί...

Τότε ο ένας βοηθός του ασύλου βοήθησε τον Τζίμ Χόπκινς να μεταφέρει από το χειρουργικό κρεβάτι στο φορείο και κατόπιν στο αυτοκίνητο την ανασίστητη γυναίκα του, ενώ ο άλλος, ο όπλισμένος με το αυτόματο, έπιασε το γιατρό από το μπράτσο και τον απομακρύνει χωρίς εκείνος να προβάλει καμμία αντίσταση κι' να διαμαρτυρηθεί...

Τότε ο ένας βοηθός του ασύλου βοήθησε τον Τζίμ Χόπκινς να μεταφέρει από το χειρουργικό κρεβάτι στο φορείο και κατόπιν στο αυτοκίνητο την ανασίστητη γυναίκα του, ενώ ο άλλος, ο όπλισμένος με το αυτόματο, έπιασε το γιατρό από το μπράτσο και τον απομακρύνει χωρίς εκείνος να προβάλει καμμία αντίσταση κι' να διαμαρτυρηθεί...

Τότε ο ένας βοηθός του ασύλου βοήθησε τον Τζίμ Χόπκινς να μεταφέρει από το χειρουργικό κρεβάτι στο φορείο και κατόπιν στο αυτοκίνητο την ανασίστητη γυναίκα του, ενώ ο άλλος, ο όπλισμένος με το αυτόματο, έπιασε το γιατρό από το μπράτσο και τον απομακρύνει χωρίς εκείνος να προβάλει καμμία αντίσταση κι' να διαμαρτυρηθεί...

Τότε ο ένας βοηθός του ασύλου βοήθησε τον Τζίμ Χόπκινς να μεταφέρει από το χειρουργικό κρεβάτι στο φορείο και κατόπιν στο αυτοκίνητο την ανασίστητη γυναίκα του, ενώ ο άλλος, ο όπλισμένος με το αυτόματο, έπιασε το γιατρό από το μπράτσο και τον απομακρύνει χωρίς εκείνος να προβάλει καμμία αντίσταση κι' να διαμαρτυρηθεί...

Τότε ο ένας βοηθός του ασύλου βοήθησε τον Τζίμ Χόπκινς να μεταφέρει από το χειρουργικό κρεβάτι στο φορείο και κατόπιν στο αυτοκίνητο την ανασίστητη γυναίκα του, ενώ ο άλλος, ο όπλισμένος με το αυτόματο, έπιασε το γιατρό από το μπράτσο και τον απομακρύνει χωρίς εκείνος να προβάλει καμμία αντίσταση κι' να διαμαρτυρηθεί...

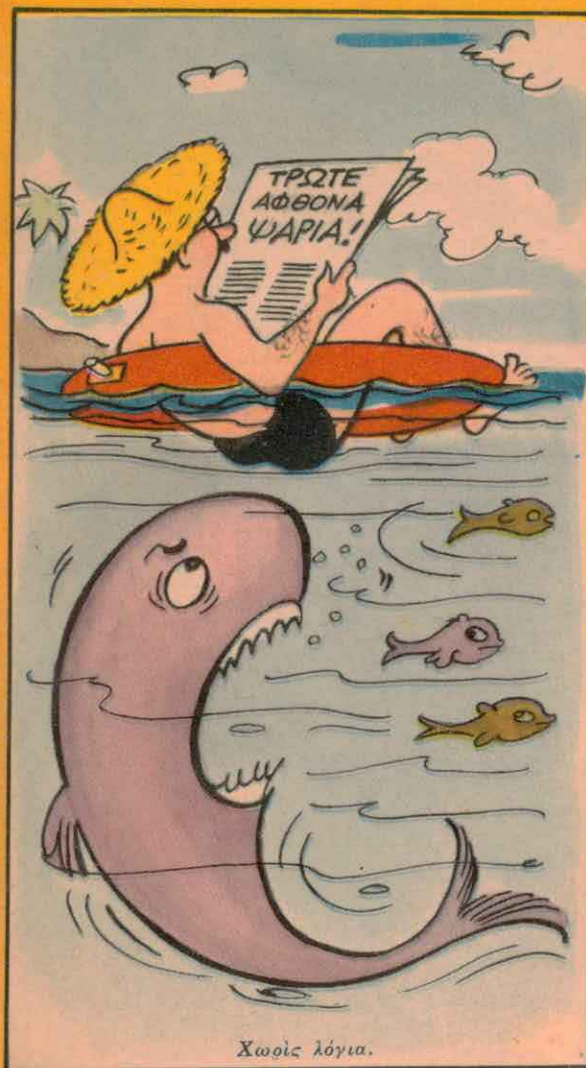
Τότε ο ένας βοηθός του ασύλου βοήθησε τον Τζίμ Χόπκινς να μεταφέρει από το χειρουργικό κρεβάτι στο φορείο και κατόπιν στο αυτοκίνητο την ανασίστητη γυναίκα του, ενώ ο άλλος, ο όπλισμένος με το αυτόματο, έπιασε το γιατρό από το μπράτσο και τον απομακρύνει χωρίς εκείνος να προβάλει καμμία αντίσταση κι' να διαμαρτυρηθεί...

Τότε ο ένας βοηθός του ασύλου βοήθησε τον Τζίμ Χόπκινς να μεταφέρει από το χειρουργικό κρεβάτι στο φορείο και κατόπιν στο αυτοκίνητο την ανασίστητη γυναίκα του, ενώ ο άλλος, ο όπλισμένος με το αυτόματο, έπιασε το γιατρό από το μπράτσο και τον απομακρύνει χωρίς εκείνος να προβάλει καμμία αντίσταση κι' να διαμαρτυρηθεί...

Τότε ο ένας βοηθός του ασύλου βοήθησε τον Τζίμ Χόπκινς να μεταφέρει από το χειρουργικό κρεβάτι στο φορείο και κατόπιν στο αυτοκίνητο την ανασίστητη γυναίκα του, ενώ ο άλλος, ο όπλισμένος με το αυτόματο, έπιασε το γιατρό από το μπράτσο και τον απομακρύνει χωρίς εκείνος να προβάλει καμμία αντίσταση κι' να διαμαρτυρηθεί...

Τότε ο ένας βοηθός του ασύλου βοήθησε τον Τζίμ Χόπκινς να μεταφέρει από το χειρουργικό κρεβάτι στο φορείο και κατόπιν στο αυτοκίνητο την ανασίστητη γυναίκα του, ενώ ο άλλος, ο όπλισμένος με το αυτόματο, έπιασε το γιατρό από το μπράτσο και τον απομακρύνει χωρίς εκείνος να προβάλει καμμία αντίσταση κι' να διαμαρτυρηθεί...

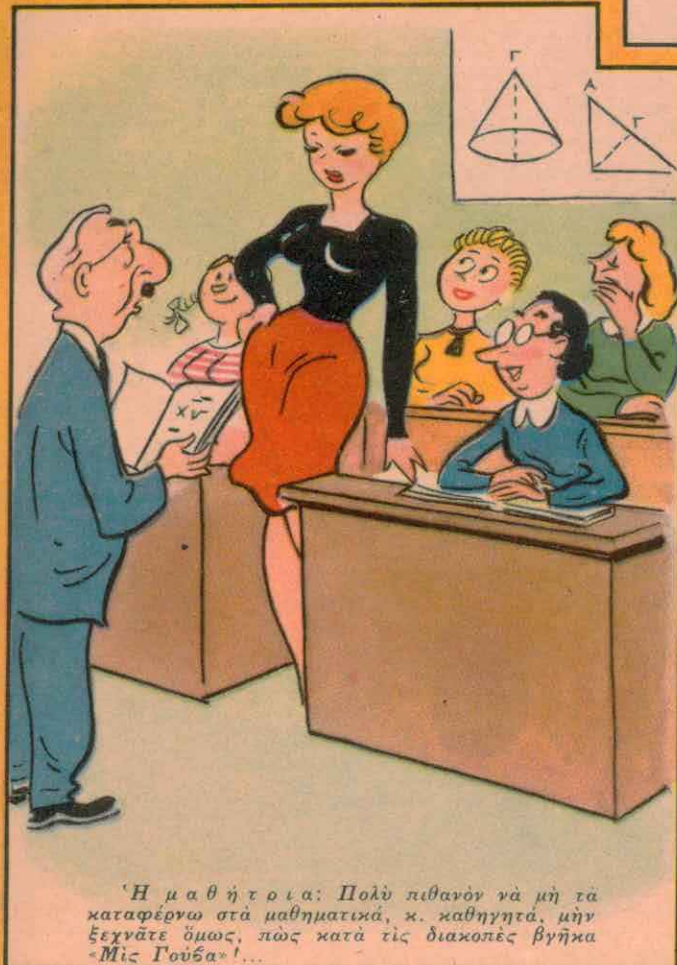
Τότε ο ένας βοηθός του ασύλου βοήθησε τον Τζίμ Χόπκινς να μεταφέρει από το χειρουργικό κρεβάτι στο φορείο και κατόπιν στο αυτοκίνητο την ανασίστητη γυναί

Χωρίς λόγια.

Χοντρή και ό πυροσβέστης.

Ἡ μαθητρία: Πολὺ πιθανὸν νὰ μὴ τὰ καταφέρνω στὰ μαθηματικά, κ. καθηγητά, μὴν ξεχνάτε ὅμως, πὼς κατὰ τὶς διακοπὲς βγήκα «Μις Γούδα»!...

— Μὲ τὴν πρακτικὴ αὐτὴ ἐμπειρίαν μὴν χάσαμε τὸ πρόβλημα τῆς μεταφοράς τῶν τροφίμων μας, πού δὲν χωροῦσαν σ' ἓνα ἀμαξάκι!...